

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Το παράπονο της μητέρας είναι, ότι της έφυγε η κόρη. Θέλει να πη, ότι έφυγε ψυχικά από κοντά της. Δεν είναι η ιστορία της νέας που της έλειψε, ούτε η αγάπη της παρουσιάζει σημαία υφέσεως. Την αγαπά όπως την αγαπούσε, την περιποιείται, κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη δυσαρεστήσει. Απαλή, τρυφερή, πρόθυμη, έτοιμη να θυσιάσει για τη μαμά της. Αλλά, τί τα θέλετε, ο παλιός σύνδεσμος που τις ένωσε εδώ και δύο-τρία χρόνια, δεν τις ενώνει σήμερα.

Σά ν' απομακρύνθηκε το κορίτσι. Σά να βρίσκεται σε μακρινή χώρα, απ' όπου στέλνει τις επιστολές της. Γράμματα που δεν περριέχουν, παρά τα γενικά και τα τυπικά: ή υγεία, τα οικονομικά, τα επαγγελματικά, οι εκκρεμότητες, οι σπουδές...

Αυτά είναι τα θέματα των ομιλιών μαμάς και κόρης. Όταν η μητέρα θυμάται το πρόσφατο παρελθόν... Πότε ήταν ακόμα που η κόρη, με τις πλεξούδες της μαθήτριας στον ώμο, έτρεχε να δώσει στη μαμά αναφορά για την κάθε της πράξη. Όσα της έλεγαν, όσα έλεγε ή ίδια, όσα άκουε να λένε, όσα σκεπτόταν, όσα έπλεθε με τη φαντασία της, ανησυχίες, φόβοι, χαρές, ελπίδες, απογοητεύσεις, ή εναντίον του μέλλοντος, όλος ο εσωτερικός της κόσμος, απλωνόταν στην επιφάνεια, και ή μαμά γινόταν ο ακριβής δέκτης των στοχασμών και των συγκινήσεων της κόρης.

Ήταν στα δώδεκα, στα δεκατέσσερα, στα δεκαπέντε της ή κοπελλίτσα. Κανένα μυστικό από τη μητέρα. Καθρέφτης ή ζωή της. Δυνατοί προβολείς που φωτιζαν όλο το είναι της. Και κρατούσε ή ίδια τα κουμπιά. Ύψηλή και εύσωμη, προκαλούσε από

Κοζερί της εβδομάδος

της ηλικίας της και πέρα, οι έκπομπες γίνονταν λακωνικές:

- Τί νέα, Μαριούλα;
- Καλά, μαμά.
- Ποιόν είδες έξω, Μαριούλα;
- Κανέναν, μαμά.

Την πρώτη περίοδο, όταν έκρυβε την αλήθεια, το έρυθμα πορφύρωνε τα μάγουλά της. Με τον καιρό όμως απέκτησε οικειότητα με την ήθοποιά και κατέβαζε με μαεστρία τις γριλίες της, όταν ήθελε να μείνη αλώφιστος ο εσωτερικός της κόσμος.

Τίποτα το κακό δεν υποπτεύεται ή μητέρα. Ούτε της φαίνεται φοβερό, ότι μια νέα, δεκαενηά έτών σήμερα, έχει τις ανησυχίες, τις προτιμήσεις, τα φλερτάκια της.

Προσγειωμένη ή μητέρα, τα βρίσκει πολύ φυσικά όλα αυτά. Έκείνη όμως που της κάνει δυσάρεστη εντύπωση, είναι ή απομάκρυνση του κοριτσιού από κοντά της. Τί μεσολάβησε και κόπηκε ο σύνδεσμος με το μαχαίρι; Γιατί, ως χτές, ή απόλυτη ελικοκρίνεια; Γιατί το παραπάνω σήμερα; Πώς συμβαίνει ή κόρη της, ή όποια δεν άφησε λεπτομέρεια που να μη της την πη με το νι και με το σίγμα, να εμπιστεύεται σήμερα περισσότερο τις φίλες της και ν' αναγκάζει τη μαμά να προσφύγει σ' αυτές για να κάνει τό... ρεπορτάζ της;

Δεν είναι ή μόνη που βασανίζεται από τέτοιους στοχασμούς. Λίγες, ελάχιστες μητέρες, διατηρούν ως το τέλος την επαφή με τα κορίτσια και τ' αγόρια τους. Ακόμα δε λιγώτεροι οι πατέρες. Πολύ πριν μας φύγουν υλικά τα παιδιά, για να βαδίσουν στους δικούς των δρόμους, μάς φεύγουν ψυχικά.

Τα χάνουμε από τα χέρια. Σά να μη είναι δικά μας, σά να είναι ένοικοι του σπιτιού και όχι μέλη της οικογένειας, όχι σάρκα από τη σάρκα μας. Ένα παραπέρασμα ανάμεσα σε γονείς και σε παιδιά. Και το αδιαπέραστο αυτό παραπέρασμα τοποθετείται, φυσικά, όταν αρχίσει να γίνεται έκδηλη ή αφύπνιση του ερωτικού ένστικτου. Η ώρα της φυγής.

Αποξένωση της ψυχής. Και είναι ίσα-ίσα ή ώρα που κορίτσια και αγόρια έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη από τη συμπάρταση των γονέων τους. Οι γονείς όμως, εκείνη τη στιγμή, σά να είναι άπόντες. Έχει, βέβαια, την αξία του ο σεβασμός των παιδιών προς αυτούς, το συναίσθημα της ευθύνης απέναντί τους, ο φόβος μήπως τους φανούν δυσάρεστοι. Όλα όμως αυτά, δεν είναι ικανά ν' αποδώσουν τ' αποτελέσματα που θ' απέδιδε ή παράτασι του βαθύτερου δεσμού παιδιών και γονέων.

Η παράτασι αυτή λείπει από τις περισσότερες οικογένειες. Δεν ξέρω ποιά μορφή έχουν οι σχέσεις σε άλλες χώρες. Σ' εμάς εδώ όμως, ή χαλάρωσι της ψυχικής επαφής, είναι ο κανόνας.

Υπάρχει ο υπεύθυνος; Και ποιος είναι ο υπεύθυνος αυτός; Όχι, βέβαια, τα παιδιά. Δεν κρατούν τα παιδιά το πηδάλιο, ώστε να ευθύνονται για την πορεία του οικογενειακού σκάφους. Μάλλον οι γονείς θα έπρεπε να αναθεωρήσουν την τακτική απέναντι των παιδιών τους. Έκαναν άρα γε αυτοί ό,τι χρειάζεται για να διατηρήσουν την εμπιστοσύνη τους; Ήταν ευθείς;

Τους μίλησαν με ειλικρίνεια; Τους δόθηκαν οι ίδιοι, για να έχουν την αξίωση να δοθούν και τα παιδιά σ' αυτούς; Καλλιέργησαν τετίους σχέσεις, ώστε να μη διακοπή ο ψυχικός δεσμός;

Λένε όσα πρέπει να πουν; Και πρό πάντων κατέχουν την τέχνη της ακοής που είναι πιο δύσκολη από την τέχνη του λόγου; Έμαθαν να δέχονται με κατανόηση τις εκρήξεις των παιδιών τους; Προβλήματα τεράστια. Δεν επιχειρούμε να τα λύσουμε. Απλώς τα θέτουμε. Είναι δε ή τοποθέτησι του προβλήματος μια αρχή προς τη λύσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ποιόν είδες έξω, Μαριούλα; — Κανέναν, μαμά.

τα παιδικά της χρόνια την προσοχή του δρόμου. Με την προστυχία, που είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της αθηναϊκής ασφάλτου, έριχναν στην παιδούλα ήλιθιότητες και χυδαιότητες, καθώς περνούσε από μπροστά τους. Και το κορίτσι έτρεχε στο δέκτη του: «Μαμά, μου είπαν αυτό, μαμά, μου είπαν εκείνο...»

Κάποτε πήρε ένα γραμματάκι από κάποιο φίλο του αδελφού της. Ήταν ένα ωραίο και συμπαθητικό αγοράκι ο φίλος αυτός, Διακριτική ή επιστολή. Ένα χνουδι αγάπης, ο απαλός ψιθύρος των αϊθέρων. Μιά ελφορία ένοιωσε στην ψυχή της ή παιδούλα. Περισσότερο αισθάνθηκε παρά κατάλαβε την έννοια της επιστολής. Κι' έτρεξε άμέσως στη μαμά:

— Μαμά, κύτταξε τί μου γράφει ο Νίκος... Δεν τα γράφει ωραία, μαμά;

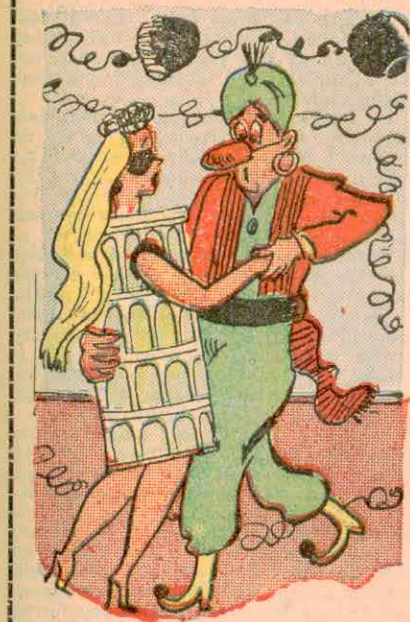
Εύχαριστημένη ή μητέρα, δεχόταν τα ξεσπάσματα της κόρης της. Τάβλετε σά μια εξασφάλισι του έλέγχου για τα χρόνια που θ' ακολουθούσαν. Έτοιμο το ημερολόγιο του κοριτσιού, χωρίς ή μητέρα να τρέχει από πίσω της, χωρίς να εκτελή χρέη αστυνό-

μου, χωρίς να ψάχνει τις τσέπες και τα συρτάρια της. Για ποιο λόγο ή μυστική κατόπτευσι, τη στιγμή που έρχονταν έτοιμα στα πόδια της όλα τα πεπρωμένα;

Αλλά να που ο πομπός άρχισε να περιορίζη τις μεταδόσεις του. Από το δέκατο έκτο

Η σπιτονοικοκυρά: Κυρίστε κιάλας, κύρ-Γιάννη, απ' το χορό των μεταμφιεσμένων; Ώστε Διογένης είχατε ντυθή;...

— Και γιατί μεταμφιεστήκατε σε πύργο της Πίζας, δεσποινίς; — Για να σου δείξω, πασα μου, πως κλίνω, αλλά δεν πέφτω ποτέ!...

Η παιδί!...

Καυγάς. Κακό. Που άλλος; Μέσα στο λεωφορείο. Κάτι είπε ο εισπράκτορας, κάτι απάντησε ο επιβάτης, θυμωσε άλλος επιβάτης κι' επενέβη, όποτε άναψε το γλέντι:

— Τι είστε έσείς κύριε. Δικηγόρο σάς βάλαμε; — Αυτό που σας λέω! — Αυτό που σας λέω κι' εγώ! Άνόντε!

Αυτή ήταν ή πρώτη φάσις. Η δεύτερη ήταν ατύχημα γιατί μπήκαν στη μέση και άλλοι επιβάτες. Άλλοι υπέρ του εισπράκτορος. Άλλοι υπέρ του επιβάτη. Και γινόταν ένα τέτοιο κακό και μία τέτοια φασαρία που οι πιο ειρηνικοί ζητούσαν να κατεβούν. Όποτε μία γροπούλα που καθόταν ως εκείνη την ώρα σιωπηλή έλαβε το λόγο εύθυμα:

— Πά, παιδιά μου! Τι κακό είναι αυτό; Έγκυος να ήσουν θ' απόβαλλα! Κι' εύθυσ άμέσως τ' άγριεμένα πρόσωπα γέμισαν ήλαρότητα κι' όλο το λεωφορείο ξέσπασε σε γέλια. Τό χιουμοριστικό πνεύμα της γροπούλας έωωσε την κατάτασι.

ΔΥΟ εβδομάδες τώρα οι Αθηναίοι διδάσκονται... να βολίζουν. Άστυνομικοί της Τροχαίας στους κεντρικούς δρόμους δείχνουν στους διαβάτες:

— Από δω κυριοί! Από τα κερασιά.

Δεν είναι βέβαια, ή πρώτη φορά που ή Άστυνομία ανέλαβε το δύσκολο αυτό έγχείρημα — να μάθει στους Αθηναίους να βολίζουν κανονικά. Τις άλλες φορές, όμως, ή προσπάθεια, ως γνωστόν, έστέφθη από παταγνική άποτυχία, παρά τ' άποτυχία. Γι' αυτό τήν φορά τ' ή ή Τροχαία είναι άποφασισμένη να φέρη σε έπιτυχίας πέρας τή διδασκαλία.

— Από δω κυριοί! Από τα καρδιά... Και ένας πεζός, τύπος άκατοικίας των Αθηνών διασκεδάσει κωμικοτραγικό επεισόδιο που ώδηγησε ένα ούζυγο σε άιτησι διαζυγίου.

Ο άνθρωπος άπουσίασε στην επαρχία για δουλειές του. Λόγω της φοβερής κακοκαιρίας, όμως, και του άφθονου χιονιού που έπεσε στην ύπαιθρο άναγκάστηκε να διακόψη το ταξίδι του και να επιστρέψη στην Αθήνα. Τό λάθος του ήταν, όμως, ότι δεν είδοποίησε τήν νεαρή και κουνιάτρα ούζυγό του. Επε προφανώς υπ' όψη του να της κάνει σουρωτζί, αλλά... το υπέσπη ο ίδιος.

τίθασσιν Ρωμιοί: — Μωρέ μπράδ! Όλα τα χαμε, τα καρφία μας λείπανε μοναχά! Βρέ δεν μας παρατάτε λέω γω!... Και μ' ένα σάλτο ώρμησε προς τ' άπηνυρομένο μέρος. Όποτε ένας άλλος, που παρακολούθουσε τή σκηνή, συμπέρανε:

— Για να μάθουμε να περπατάμε, πρέπει ο κάθε Ρωμιά να χη έναν άστυφύλακα να τον προσέχει!... Και οι άλλοι γέλασαν έπιδόκιμαστικά. Γιατί, απλούστατα, ο άνθρωπος είχε δικαίωμα!

Κι' ένα έξυπνότερο πολιτικό (άντιπαραπαισασμικό) ανέκδοτο που έγκυλοφόρησε τελευταίως: Σε μία δροσυφόρ χώρα γίνονται έπισημως τα εγκαινία μιας καινούργιας έφυρας, στα όποια παρευρί-

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 796

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΟΙΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΘΗΛ. 27-135-29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6000

σκονταί αντίπρόσωποι του Πολιτμηνύ, του Κ. Κόμματος, των Στρατιωτικών και Άστυνομικών αρχών.

Σαφνικά, τη στιγμή που έκφωνείται ο πανηγυρικός λόγος, ένα παιδάκι γλυστράει και πέφτει στο ποτάμι.

—Τό παιδί! Σώστε το δύστυχο τό παιδί! ακούγονται σπαρακτικές κραυγές.

Κανείς, όμως δεν κουνιέται από τήν θέσι του για να σώση τό παιδάκι που κινδυνεύει να πνιγί. Κι' ενώ αναζητείται ματαίως ήρωας, γίνεται κάτι τελείως άπροσδόκτο. Ο άρχηγός της Άστυνομίας με μία άγαρμψη βουτιά πέφτει στον ποταμό, παλεύει με τ' ρεύμα και σώζει τό παιδί.

Άμέσως οι παρισταμένοι ξαοπάνε σε ούρανομήκεις ζητωκραυγές. Και ο ύπαρχηγός της Άστυνομίας, πλησιάζοντας τόν σταζόντα ά-

ΤΟ λεωφορείο σταματά στη στάσι. Όρα δυο τό μεσημέρι. Κόσμος περιμένει πολλός και μόλις άνοιγεί ή πόρτα εισορμά. Ο εισπράκτορας μετρά κεφάλια:

—Δυό, τρία, πέντε, έφτά, όκτώ... ένννά... δώδεκα.

Έχει μπη, όμως, και ένας δεκάτος τρίτος.

—Κατέβα, κύριος! — Άσε με, σε παρακαλώ. —Κατέβα σου λέω, μπά! —Μωρέ, άσε με σου λέω. Μιά ώρα περιμένω!

Ο υπεράριθμος δεν κατεβαίνει. Ο εισπράκτορας δεν υποχωρεί. Τό λεωφορείο δεν φεύγει. Κι' άπάνω εκεί άγεβαίνει ένας... δεκάτος τέταρτος:

— Άντε παιδιά δεκατρείς είναι γρουσουζίκος αριθμός. Τώρα είμαστε έν τάξει. Δεκατέσσερες!

Και ο εισπράκτορας, παρ'

ΤΟΥΣ ένοίκους μιάς πολυκατοικίας των Αθηνών διασκεδάσει κωμικοτραγικό επεισόδιο που ώδηγησε ένα ούζυγο σε άιτησι διαζυγίου. Ο άνθρωπος άπουσίασε στην επαρχία για δουλειές του. Λόγω της φοβερής κακοκαιρίας, όμως, και του άφθονου χιονιού που έπεσε στην ύπαιθρο άναγκάστηκε να διακόψη το ταξίδι του και να επιστρέψη στην Αθήνα. Τό λάθος του ήταν, όμως, ότι δεν είδοποίησε τήν νεαρή και κουνιάτρα ούζυγό του. Επε προφανώς υπ' όψη του να της κάνει σουρωτζί, αλλά... το υπέσπη ο ίδιος.

έλπίδα, δίνει «σινιάλο» στο αωφέρ:

—Ούγε, «πλήρης»!... Και οι επιβάτες ξεσπούν σε γέλια.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Οι μεγάλες οι δυνατόιες, που κρατάνε τ' ήνια, για να δείξουν πως στον κόσμο βασιλεύει... αρμοστά γυννάσιό τους όλα δίνουν τίτλους μουσικούς και πολλές φορές ακόμα ρωμαντικολυρικούς!

Έτσι βλέπεις κάθε τόσο και διαβάσεις στις ειδήσεις τα γυννάσια «Σελήνης», της «Σονάτας» τις άσκή... (σεις...)

Κι' αν τυχόν, — καθώς τραβάνε — κι' ο μη γεννηίτο (μια μέρα, καταστή πραγματικότης του πολέμου ή φοβέρα κι' αν μās έρθη, ουρανόθεν, καμιά μπόρα αφινidia, άσφαλώς θα μās τήν πόνε «Ουρανια μελωδία»!

Γ. Θ-ς

—Μιχάλη, μην ανάψης τό φως. Η φωνή ήταν της γυναίκας του. Και τόν ίδιο δεν τόν έλεγαν Μιχάλη...

ΤΟ λεωφορείο σταματά στη στάσι. Όρα δυο τό μεσημέρι. Κόσμος περιμένει πολλός και μόλις άνοιγεί ή πόρτα εισορμά. Ο εισπράκτορας μετρά κεφάλια:

—Δυό, τρία, πέντε, έφτά, όκτώ... ένννά... δώδεκα.

Έχει μπη, όμως, και ένας δεκάτος τρίτος.

—Κατέβα, κύριος! — Άσε με, σε παρακαλώ. —Κατέβα σου λέω, μπά! —Μωρέ, άσε με σου λέω. Μιά ώρα περιμένω!

Ο υπεράριθμος δεν κατεβαίνει. Ο εισπράκτορας δεν υποχωρεί. Τό λεωφορείο δεν φεύγει. Κι' άπάνω εκεί άγεβαίνει ένας... δεκάτος τέταρτος:

— Άντε παιδιά δεκατρείς είναι γρουσουζίκος αριθμός. Τώρα είμαστε έν τάξει. Δεκατέσσερες!

Και ο εισπράκτορας, παρ'

ΤΟΥΣ ένοίκους μιάς πολυκατοικίας των Αθηνών διασκεδάσει κωμικοτραγικό επεισόδιο που ώδηγησε ένα ούζυγο σε άιτησι διαζυγίου. Ο άνθρωπος άπουσίασε στην επαρχία για δουλειές του. Λόγω της φοβερής κακοκαιρίας, όμως, και του άφθονου χιονιού που έπεσε στην ύπαιθρο άναγκάστηκε να διακόψη το ταξίδι του και να επιστρέψη στην Αθήνα. Τό λάθος του ήταν, όμως, ότι δεν είδοποίησε τήν νεαρή και κουνιάτρα ούζυγό του. Επε προφανώς υπ' όψη του να της κάνει σουρωτζί, αλλά... το υπέσπη ο ίδιος.

έλπίδα, δίνει «σινιάλο» στο αωφέρ:

—Ούγε, «πλήρης»!... Και οι επιβάτες ξεσπούν σε γέλια.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Οι μεγάλες οι δυνατόιες, που κρατάνε τ' ήνια, για να δείξουν πως στον κόσμο βασιλεύει... αρμοστά γυννάσιό τους όλα δίνουν τίτλους μουσικούς και πολλές φορές ακόμα ρωμαντικολυρικούς!

Έτσι βλέπεις κάθε τόσο και διαβάσεις στις ειδήσεις τα γυννάσια «Σελήνης», της «Σονάτας» τις άσκή... (σεις...)

Κι' αν τυχόν, — καθώς τραβάνε — κι' ο μη γεννηίτο (μια μέρα, καταστή πραγματικότης του πολέμου ή φοβέρα κι' αν μās έρθη, ουρανόθεν, καμιά μπόρα αφινidia, άσφαλώς θα μās τήν πόνε «Ουρανια μελωδία»!

Γ. Θ-ς

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΓΑΠΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Ο Ένεμ ήταν ο πιο επιδέξιος καλαθάς του χωριού του. Έπλεκε καλαθία και πανέρια από λυγαριά, που τα θάμναζαν ντόπιοι και ξένοι. Λάτρευε τη δουλειά του κι ήταν περήφανος γι' αυτή.

Δειλός εκ φύσεως, ζούσε αποτραπηγμένος απ' τις συντροφίες των νέων. Ποτέ του δεν είχε κυττάξει μια κοπέλλα.

Κάθε Άποκριά έρχονταν στο χωριό διάφοροι Παριζιάνοι, γιατί γινόταν εκεί μια παραξενή παλιά γιορτή. Ο Ένεμ όμως δεν τους πολυτρύπησε...

Μια μέρα, κάποτε, τράβηξε την προσοχή του μια ψηλή κοπέλλα, Παριζιάνα. Γιατί κύτταζε αυτήν, κι όχι καμιά άλλη; Ήταν μυστήριο, που δεν προσπαθούσε ούτε ο ίδιος να το εξηγήσει...

Σάστιζε όταν την έβλεπε. Κι η ιδέα πως μπορούσε ξαφνικά να του μιλήσει, τον άναστατωνε.

Μια μέρα, κόνεψε να πειρήσει την Παριζιάνα. Ήδη μόνη Παριζιάνα είχε υπή στο εργαστήρι του και ζήτησε να αγοράσει ένα καλαθάκι για φρούτα. Του μίλησε γλυκά, και στο τέλος του είπε με χαϊδευτική φωνή:

— Είσαι πολύ επιδέξιος. Θα μπορούσες να φτιάξεις χαριτωμένα πραγμάτια...

Αυτό ήταν όλο... Ύστερα έφυγε απ' το χωριό, κι ο Ένεμ δεν την ξαναείδε ποτέ. Μια τη συλλογίζονταν αλλοένα. Περνούσε τις μελαγχολικές μέρες του χει-

μόνα μιλώντας στη μητέρα του για την ωμορφιά της, για την καλωσύνη της.

Ξαφνικά, πήρε μια απόφαση: Θάφτανε ένα άριστο υφαντικό... κάτι πολύ ωραίο, για τη δίδα Μπερτόν!

Άρχισε αμέσως τη δουλειά, στο εργαστήρι του. Δεν τον έβλεπε κανείς. Μόνο στη μητέρα του είχε δείξει το έργο του: ένα πανέρι, που θάχε σχήμα μικρού καρδιού.

— Κύτταξε, μάννα! της έλεγε, ντροπαλός κι ευτυχισμένος μαζί. Όταν τελειώσει, θα το βάλω...

Ο μπακάλης φρόντισε να του φέρη τα χρώματα που χρειαζόταν. Και τον συγχάρηκε για το κατόρθωμά του.

— Χάνεσαι, εδώ στο χωριό, του είπε. Πρέπει να πάς στην πολιτεία... να φτιάξεις τέτοια ωραία πράγματα και να 'ακριβοποιήσεις!

Μα κι ο Ένεμ ήταν ένθουσιασμένος με το έργο του. Το κύτταζε με θαυμασμό και συλλογίζονταν τη στιγμή που θα το πρόσφερε στη δίδα Μπερτόν. Ναί, θάβρισκε τη δύναμη να νικήσει τη δειλία του και θα πήγαινε να πείσει τη μητέρα του, να τον αφήσει να φύγει.

— Ω, καμιά κοπέλλα του χωριού δεν είχε τέτοιο όμορφο χαμόγελο, ούτε τόσο ασπρα κι αστραφτερά δόντια, σαν νεράϊδα των παραμυθιών...

«Τόφτιασα για σάς!» θα της έλεγε ο Ένεμ, δίνοντας της το πανέρι.

Κι εκείνη θα τον ευχαριστείσε και θα του έλεγε:

«... χαριτωμένο!... Είσαι πολύ επιδέξιος τεχνίτης!».

Θα τόπαινε, κι ο Ένεμ θάταν ευτυχισμένος. Μα δεν θα μάθαινε ποτέ η δίδα Μπερτόν, τι είχε κλείσει ο Ένεμ σ' εκείνο το πραγματάκι: όλη του την ψυχή, όλη του την καρδιά, όλο το ξεχείλισμα του ερωτικού θαυμασμού του!

Κι ο Ένεμ — ποιητής, περισσότερο από κείνον που κάθεται μπρος στο γραφείο του λέγοντας: «Θα γράψω ένα ποίημα!» — ο Ένεμ περίμενε να φτάσουν πάλι οι Άποκριές.

Ο Ένεμ ξαναείδε την Παριζιάνα του το Φεβρουάριο. Πέρασε με 'αυτόκινητό της μπροστά απ' το εργαστήρι του. Ο νέος τη χαιρέτησε, κι εκείνη απάντησε μ' ένα χαμόγελο στο χαιρισμό του.

Τώρα ο Ένεμ δούλευε και πάλι μπροστά στην πόρτα του.

Κάθε πρωί, βγάζοντας απ' το εργαστήρι του τα σεντενάκια, έβγαζε μαζί και το πανέρι του και το βάζε μπροστά — μπροστά, στην πιο περιβλεπτή θέση.

Ήταν ο μόνος τρόπος που είχε βρει για να προσφέρει εύκολα το δώρο του, τη μέρα, που η δίδα Μπερτόν θα σταματούσε και θα του μιλούσε. Μα οι μέρες περνούσαν, δίχως να φανή η ωμορφιά Παριζιάνα.

Τέλος, ένα πρωί, ο Ένεμ ανατρίχιασε. Την είδε ναόχεται π' όλο το εργαστήρι του, μαζί με μια κυρία και μ' ένα νέο! Σταμάτησε, του είπε λίγα λόγια και κύτταζε μ' ενδιαφέρον τη δουλειά του...

«Είπ' η στιγμή τώρα να της προσφέρω το δώρο μου!» σκέφτηκε αυτός.

«Αγγίξε δυο φορές το πανέρι. Μα δεν βόηκε τη δύναμη να μιλήσει... Και να που η ώμορφη Παριζιάνα φώναζε, μιλώντας στην κυρία και στο νέο:

— Ω, κυττάξε αυτό! Τι άστείο που είναι!... Δεν μοιάζει με εγώ; Εσύ, θροδέρμα!... Θα 'αγοράσω ωστόσο, για να βάλω μέσα το ψωμί. Πόσο στοιχίζει!

Ο Ένεμ χλώμιασε. Πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε πως πόσο μπορεί κανείς να υποφέρει, δίχως να πονάει πονημένα...

— Δεν είναι για πούλημα! απάντησε με λύσσα. Και πέταξε χύμα το πανέρι με πείσμα. Ήταν οι τρεις ξένοι, απομακρύνονταν γελώντας. Όταν έστριψαν τη γωνιά του δρόμου, πήρε απ' το κάτω 'αγαπημένο του πανέρι. Και, ιωώθοντας πως το κομποτεχνία αυτό που τόχε εργαστεί με τόση στοργή, θα του θυμίζει πάντα το μεγάλο δράμα της καρδιάς του, την εξαίσια κοπέλλα που λάτρευε και που του φέρεθηκε τόσο σκληρά, τόκανε με λύσσα χίλια κομμάτια...

Καθώς τσάκιζε, χοντρά δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του. Ήταν τα πρώτα φαρμακερά, τα πρώτα καφετιά δάκρυα του ερω-

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Συνεχίζονται με έντατικό ρυθμό οι προετοιμασίες για την θερινή σεζόν.

Πρώτο απ' όλα αναγγέλλει την έναρξή του κατά το Μάιο το «Περροκέ», με μεγάλο και έφετος μουσικό θιάσο και με επιθεώρηση της γνωστής συγγραφικής ομάδας Σακελλάρου - Γιαννακόπουλου.

Στην επιθεώρηση αυτή, που θα φέρη τον τίτλο «Όσα παίρνει ο άνεμος», τη μουσική θα γράφει ο συνθέτης Γιώργος Μουζάκης.

Στην ίδια επιθεώρηση θα επανεμφανισθώ η τραγουδίστρια Μάγια Μελάγια και το εξαιρετικό χορευτικό ζευγάρι «Καστρινός - Χρυσούλα Ζώκα».

Για το «Ακροπόλ», έξ' άλλου, ο θιάσος του οποίου πρόκειται να ενισχυθώ και με άλλα δυναμικά στελέχη της ελαφράς σκηνής, η τριάδα Λογοθετίδης - Νίκο Σταυρίδη, επί κεφαλής νέου θιάσου. «Ας σημειωθεί ότι η μεγάλη βεντέτα του ελληνικού τραγουδιού, έγινε στην Πόλη δεκτή, με αφάνταστο ένθουσιασμό από τους όμογενείς μας. Στην αποκαρτετιστήριο παράστασή της, είχαν κλείσει οι πόρτες του κέντρου «Σεμίραμις» από πολύ ένωρίς, έλαβαν δε μέρος όλοι οι καλλιτέχνες μας, που βρίσκονται εκεί.

Τέλος, οι αδελφές Καλουτά, που συνεχίζουν με μεγάλη επιτυχία την περιοδεία τους στη Νότιο Αφρική διαπραγματεύονται το θέατρο «Αργυροπούλου» της οδού Φιλελλήνων, με την επιθυμία να παρουσιάσουν έφετος δικό τους θιάσο.

«Ας σημειωθεί ότι σε όλες τις πόλεις της Αφρικής, όπου περνούσαν, τους γίνεται θερμότητα υποδοχή. Στην Ταγκανίκα, μάλιστα, οι ιθαγενείς τόσο ένθουσιαστηκαν με τα άρτια τραγούδια, που συμπεριελάμβαναν στο ρεπερτόριό τους, ώστε τους χάρισαν για «μασκώτ» ένα μικρό ελέφαντα!

— Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η «Ιστορία μιας κάλπικης λίρας», η νέα ταινία που γυρίζεται από την εταιρεία «Αν-Ζερβός» σε 4 σκέτες.

Στο πρώτο σκέτος της έντελης πρωτότυπης αυτής ταινίας, στο οποίο πρωταγωνιστούν ο Λογοθετίδης και η Ίλνα Λιβουκού, μία τυχοδιώκτρια καταφέρνει ένα απλοϊκό πλούσιο να βάλει 100 χρυσές λίρες για να φτιάχνουν κίβδηλες!

Στο τέλος, όμως, δεν καταφέρνουν να φτιάξουν παρά μία μόνο κίβδηλη λίρα, που αποτελεί το θέμα των τριών υπολοίπων σκέτες, στα οποία παίζουν ο Ορέστης Μακρής, ο Μίμης Φωτόπουλος και η τριάδα Λαμπέτη-Παπάς-Χόρη.

— Ξεχωριστή έντυπωσι, άφρη η νέα τραγουδίστρια Παμέλα που ήλθε τελευταία από την Ιταλία. Η Παμέλα σημείωσε ιδιαίτερη επιτυχία στα τραγούδια του Χαϊρόπουλου.

— Η χορεύτρια Λίλη Μπερδέ προσηλήθη από την αμερικανική εταιρεία «Φόξ» και θα φύγη σύντομα για το Χόλυγουντ, προκειμένου να εμφανισθώ σε μία νέα μουσικοχορευτική ταινία συστήματος «Σινεμασκόπ».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

της Μαντάμ Σουβού

Πίσεις λαουτζίκου

Πρωί και εγώ στρώνομαι εις το διδάνι και παίζω με την σκυλίτσα μου την Ρίτα Χαίγ-γουνωθ — που άνευρέθη φυσικά, καθότι απωλεσθείσα πρό μηνός — και έτσι περνάω την ώρα μου με γούστο.

— «Ανάγνωσε, πτωχέ!

— Ο μέγας επιστολόγραφός μου άνοίγει την πρώτην επιστολήν και λέει:

— «Υψηλοτάτη κυρία, οι γράφον παρακαλεί θερμώς να μη μ' αφήσετε από την Ελλάδα, διότι αποτελείτε τιμή και καύχημα διά των τόπων μας...».

— Το γνωρίζω...

— Τι να το απαντήσω;

— Να περάσω από τας κουζίνας μου να ταίσω άστακουδάκι. Προχώρα παρακάτω.

Ο μέγας επιστολόγραφός μου διαβάσει δευτέραν επιστολήν και λέει:

— Είναι μία κυρία της αριστοκρατίας, μαντάμ, που σ' άς παρακαλεί να μη μ' αφήσετε από την Ελλάδα, διότι μόνο έσείς κανονίζετε

καλά τις φαρμακομίες του Κολωνάκιου.

— Το γνωρίζω.

— Τι να της απαντήσω;

— Μερσί μπιέν και πολύ τίς είναι. Προχώρα παρακάτω.

Ο τιτλούχος μου άνοίγει άλλην επιστολήν και λέει:

— «Ένας πρεσβευτής σ' άς παρακαλεί, προκειμένου να αναχωρήσετε από την Ελλάδα, να εγκατασταθήτε εις την χώραν του καί θα του κάνετε μεγάλην τιμήν. Τι να του απαντήσω;

— Δεν σφάζανε!

«Έτσι ο μέγας επιστολόγραφός μου διαβάσει άπείρους επιστολάς και εγώ γουστάρω, καθότι ο καυμένος ο λαουτζίκος της Ελλάδας με άγαπά και με ξεορκίζει για όνομα του Θεού, να μη φύγω και εγκαταλείψω τους πτωχούς Έλληνες εις τὰ κρύα του λουτρού. Μόνον μία άλλη κυρία της αριστοκρατίας επίσης με έρωτά που έρραφα την τελευταίαν τουαλέτταν, που παρουσιάσθη εις πρεσβειακήν κηδείαν — ένθυμείσθε — και διέταξα να απαντηθώ ότι η έρώτησις περιττή καθ' ότι και να μάθω δεν μπορεί να φορέση τέτοιο πράγμα, ένεκα που τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και επιδέξιους τέτοιους...».

«Άλλα δεν είναι μόνον αί επιστολαί που έρχονται εις τας μεγάράς μου, διαμαρτυρόμεναι διά τας άποφάσεις μου.

«Από το πρωί μέχρι το βράδυ, έχω και έπιτροπάς και οι καυμένοι, μόλις μπαίνουν εις τας σαλόνιας μου, άλλοι τὰ χάνουν και άλλοι γλιστρούν εις τας παρκές μου και πέφτουν μέχρι σπασίματος μέσης και ποδών.

— Τι συμβαίνει, πτωχέ;

— Μάθαμε, ότι θα φύγετε, μαντάμ.

— Το μελετώ.

— Αχ, σ' άς παρακαλούμε! Σ' άς παρακαλούμε! Μη μ' άς κατένε αυτό!...

Και παρακαλούν συντετριμμένοι και εγώ τους άπαντάς ευγενικά και τους άποστέλλω εις τας κουζίνας, όπου τ' όννε άστακουδάκι και συγχωρούν τας πεσμένας μου. Μα τι να κάνω; Τι να κάνω; Έλάτε εις την θέσιν μου!... Έχω γίνει τόσο δημοφιλής εις τόν πειναλέον αυτόν τόπον, ώστε δεν έβρα κι' εγώ τί να κάνω.

Πάντως, παρακαλώ να ησυχάσουν, προς το παρόν, οι θαυμασταί μου. Θα τ' όμελετήσω το ζήτημα και θα τους π' άργότερα.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Οι καυμένοι, μόλις μπαίνουν εις τας σαλόνιας μου, γλιστρούν εις τας παρκές μου και πέφτουν μέχρι σπασίματος μέσης και ποδών...

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Το εδήλωσ' έπισήμως και ορθά-κοστά (και ντερίτα) η μοιραία μας η Ρίτα, ότι σύντομα θα φύγη από την Αμερική (οικη) κι' έσαι στην Ιταλία, του λοιπού, θα (κατοική)!

Τις γνωστές της εταιρείες και το (Χόλλυγουντ) θα βράση προκειμένου, όπως έλεγε, στην Ιταλία (να δαρά) «Έτσι, δίχως αντίρρησης, και χωρίς (αμφιβολία) και... Βεζούβιος καινούργιος θα βρεθεί στην Ιταλία!

— Τι συμβαίνει, πτωχέ;

— Μάθαμε, ότι θα φύγετε, μαντάμ.

— Το μελετώ.

— Αχ, σ' άς παρακαλούμε! Σ' άς παρακαλούμε! Μη μ' άς κατένε αυτό!...

Και παρακαλούν συντετριμμένοι και εγώ τους άπαντάς ευγενικά και τους άποστέλλω εις τας κουζίνας, όπου τ' όννε άστακουδάκι και συγχωρούν τας πεσμένας μου. Μα τι να κάνω; Τι να κάνω; Έλάτε εις την θέσιν μου!... Έχω γίνει τόσο δημοφιλής εις τόν πειναλέον αυτόν τόπον, ώστε δεν έβρα κι' εγώ τί να κάνω.

Πάντως, παρακαλώ να ησυχάσουν, προς το παρόν, οι θαυμασταί μου. Θα τ' όμελετήσω το ζήτημα και θα τους π' άργότερα.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Οι καυμένοι, μόλις μπαίνουν εις τας σαλόνιας μου, γλιστρούν εις τας παρκές μου και πέφτουν μέχρι σπασίματος μέσης και ποδών...

— Τι συμβαίνει, πτωχέ;

— Μάθαμε, ότι θα φύγετε, μαντάμ.

— Το μελετώ.

— Αχ, σ' άς παρακαλούμε! Σ' άς παρακαλούμε! Μη μ' άς κατένε αυτό!...

Και παρακαλούν συντετριμμένοι και εγώ τους άπαντάς ευγενικά και τους άποστέλλω εις τας κουζίνας, όπου τ' όννε άστακουδάκι και συγχωρούν τας πεσμένας μου. Μα τι να κάνω; Τι να κάνω; Έλάτε εις την θέσιν μου!... Έχω γίνει τόσο δημοφιλής εις τόν πειναλέον αυτόν τόπον, ώστε δεν έβρα κι' εγώ τί να κάνω.

Πάντως, παρακαλώ να ησυχάσουν, προς το παρόν, οι θαυμασταί μου. Θα τ' όμελετήσω το ζήτημα και θα τους π' άργότερα.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Οι καυμένοι, μόλις μπαίνουν εις τας σαλόνιας μου, γλιστρούν εις τας παρκές μου και πέφτουν μέχρι σπασίματος μέσης και ποδών...

— Τι συμβαίνει, πτωχέ;

— Μάθαμε, ότι θα φύγετε, μαντάμ.

— Το μελετώ.

— Αχ, σ' άς παρακαλούμε! Σ' άς παρακαλούμε! Μη μ' άς κατένε αυτό!...

Και παρακαλούν συντετριμμένοι και εγώ τους άπαντάς ευγενικά και τους άποστέλλω εις τας κουζίνας, όπου τ' όννε άστακουδάκι και συγχωρούν τας πεσμένας μου. Μα τι να κάνω; Τι να κάνω; Έλάτε εις την θέσιν μου!... Έχω γίνει τόσο δημοφιλής εις τόν πειναλέον αυτόν τόπον, ώστε δεν έβρα κι' εγώ τί να κάνω.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έπέμβασις

Μετά Διδός έστρουβουλής πρό ήμερών βαδίζων και εις φλογερώνδε έρωτας σαφώς υπολογίζων εκόμωζον πασιφανώς και κατά τρόπον καίριον προδελώνον οίον τάχιστα, τρελλώδες νδαθαβέριον. Τούτέστιν μετά της Διδός βαδίζων τας οδοίς επόζαρον άφ' ύψηλου ως γόνος και δανδής και μετά μβρίου προχωρών και στίλβων εκ σαγήνης ημβάνιζον ως μύρμηκας τούς πάντας εξ άπίνης. Κι' ενώ τα πάντα έβαινον καλώς κατά το μάλλον, ειδον εξαίφνης συμπολκην τεσσάρων μανδραχάλων κι' επιθυμών έντυπωσιν να κάμω πομπωδώς προς τούτους επροχώρησαν παρούσης της Διδός — «Ανακωχή! ανέκραζον έν μέσω τούτων σπεύδεις και ταύτα προς φιλονεικούς άγριωπώς κελεύσας την Διδό ουν προσέβλεπον μετ' άκραίφνους ποζές κομμάζων ως οκεπάρνιον γυφτώδες ο (χαζός).

— Αφίοστε τας έριδας! έκραζον στεν- (τορείως, ότε έδέχθην παρ' αυτών λακτισματα (αγρίως κι' ένεκεν γρόνθου συναφούς καταχθ- (νίου κι' άτιμου, ω παιδες, ανεφώνησον σφαδάζων: («Αχ! το μάτι μου!») Τούτέστιν μοι εβούλωσαν οίκτρως τόν (οφθαλμόν, έφ' ω έκειθεν έφυγον, ω Ζεΰ! με καλ- (πασμόν οικτείρων την βλακειάν μου καθ' ό- (σον, ω ιππόται ός έν πιτύροις μίγνυται τόν τρώγου- (οιν α!... κότται! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΩΡΙΣ ΡΑΝΤΩ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Θεαγένης και η Χαρίκλεια ξεκίνησαν για τη Χέμμη, μα στο δρόμο αϊμαλωτίστηκαν από μερικούς στρατιώτες με αρχηγό το Μιτράνη, που βοηθούσαν το Ναυοικλή να βρή την Θιάση. Ο Μιτράνης λοιπόν έδωσε τη Χαρίκλεια στο Ναυοικλή και κράτησε το Θεαγέννη για να τον δώση στον σατράπη Οροοδάντη, στη Μέμφιδα. Όσο για το Ναυοικλή, παραδέχτηκε πως η Χαρίκλεια ήταν η Θιάση, γιατί ήθελε να την στείλει κι' αυτός δώρο στο σατράπη. Όταν όμως έφτασαν στο σπίτι του, η Χαρίκλεια βρήκε εκεί τον Καλάσιρι και τον Κνήμωνα και δίνοντας ένα μεγάλο αμείψτο στο Ναυοικλή εξαγόρασε την ελευθερία της. Ο Κνήμων και η Ναυοικλεια που είχαν αγαπήσει, παντρεύτηκαν και η Χαρίκλεια με τον Καλάσιρι, μεταμφιεσμένοι, πήραν το δρόμο για τη Μέμφι με την ελπίδα να βρουν εκεί το Θεαγέννη. Στην Μέμφιδα όμως βρέθηκαν μπροστά σ' ένα παράξενο θέαμα. Η Άρσάκη πρότεινε να μονομαχήσουν ο Θύαμης και ο Πετόσιρις για να σταματήσει πια ο πόλεμος μεταξύ τους.

Κύττα! φώναξε η Χαρίκλεια. Ο Πετόσιρις. Σίγουρα θα είναι αυτός ο Πετόσιρις!...

Μέσα από την πυλή, ένας άντρας προχωρούσε άργα. Ήταν χλωμός, σαν πεθαμένος, και το βήμα του έδειχνε το φόβο του. Πίσω του μερικοί άντρες φαινόταν να τον ενθαρρύνουν.

Ο Πετόσιρις! στέναξε ο Καλάσιρις. Ο μικρότερος γιός μου! Φοβάται... Κι' όμως, τόλμησε ν' αρπάξει το άξιωμα από τον αδελφό του!...

Δεν τα ξέρεις; Σου τα διηγήθηκα όλα. Η Άρσάκη τάκανε αυτά και τον υποστήριξε με τους Πέρσες της. Άλλοιώς ποτέ δεν θα τολμούσε!...

Άξανα, οι φίλοι του Θύαμη παραμέρισαν. Κάποιος τον πλησίασε, τον βοήθησε να φορέσει την περικεφαλαία του. Ένας νέος ψηλός, λευτερόκορμος, με χρυσά μαλλιά, πουπεφταν πλούσια στους ώμους του, με μάτια γαλανά, που άστραφταν στο φως του ήλιου...

Δεν πρόφτασε όμως να στερεώσει την περικεφαλαία του Θύαμη. Μια τρελή κραυγή ακούστηκε, κραυγή χαράς. Και την ίδια στιγμή η Χαρίκλεια, γρήγορη σαν βέλος κι' αδιαφορώντας για τα βλέμματα που την παρακολουθούσαν περίεργα, έτρεξε κοντά του και κρεμάστηκε στο λαιμό του. Η φωνή της ακούστηκε πνιγμένη στ' αναφύλητά:

Θεαγέννη! Θεαγέννη!...

Για μία στιγμή, ο νέος κύτταξε σαν κεραυνόχτυπημένος αυτή την κοπέλλα με τα κουρέλια και με το μελαφό πρόσωπο, πουδείχνε τόση χαρά στο αντίκρυσμά του! Λίγο όμως βάσταξε η έκπληξί του. Έπειτα, είδε τα μάτια της που άστραφταν σαν σάπφειροι μέσα από την μελαφή βαφή του προσώπου του. Όλα έσβυσαν γύρω του. Πέρασε το χέρι του γύρω από κορμί της και φώναξε με χαρά:

Χαρίκλεια!... Τώρα πια μπορούμε να πεθάνουμε! Είμαστε μαζί!...

Τώρα θα ήσους, του ψιθύρισε, ανατριχιάζοντας από ευτυχία. Τώρα τίποτε πια δεν θα μας χωρίζει!...

Στο μεταξύ, ο Θύαμης προχωρούσε προς τόν Πετόσιρι. Λίγη ώρα φάνηκε να περιμένει τον αδελφό του με το κοντάρι του υψωμένο και με την άσπίδα του έτοιμη να τον προστατέψει. Όταν όμως ο Θύαμης βρισκόταν σε απόσταση λίγων βημάτων και ετοιμαζόταν να δρμήσει έναντιόν του αδελφού του, έγινε κάτι που έκανε τα δυο αντίμαχόμενα στρατόπεδα ν' ανασταραχθούν σαν τα στάχυα στο φύσημα του ανέμου. Ο Πετόσιρις πέταξε την άσπίδα του, κι' άρχισε να τρέχει...

Έτρεχε σαν τρελλός, γύρω από τα σίχη. Θάλεγε κανείς πως είχε φτερά στα

Διασκευή Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

πόδια του. Ο Θύαμης που κρατούσε όλο του τον όπλισμό, δυσκολευόταν να τον φτάσει. Η φωνή του ακουγόταν περιφρονητική:

Γιατί φεύγεις; Έλα να μετρηθούμε! Είσαι γενναίος, όταν έχης πίσω σου τα στρατεύματα του Μεγάλου Βασιλιά. Τώρα όμως είσαι μόνος! Στάσου να δούμε ποιος είναι ο δυνατότερος!...

Μα τα λόγια του αυτά πήγαιναν χαμένα. Ο Πετόσιρις όλο κι' έτρεχε. Πότε φαινόταν ότι τον έφτανε ο αδελφός του, πότε τον έχανε πάλι. Στο μεταξύ, ο Θεαγένης έζηγούσε με λίγα λόγια στον Καλάσιρι και στη Χαρίκλεια τί είχε γίνει.

Όταν ο στρατός του Πετόσιρι, με αϊμαλώτο τον Θύαμη, περνούσε κοντά σ' ένα χωριό που το λένε Βύσσα, το πήραν είδησι οι κάτοικοι, που ήταν όλοι φίλοι του Θύαμη, χτύπησαν το στρατό του Πετόσιρι και τον έλευθέρωσαν. Ο Θύαμης μάζεψε

άμέσως στρατό και ήρθε χωρίς άργοπορία μπροστά στη Μέμφι.

Κι' έσύ, Θεαγέννη;

Κι' έμένα με βοήθησαν οι θεοί. Ο στρατός του Θύαμη συνάντησε τη συνοδεία των Περσών, που μ' έφεραν στη Μέμφι, τη χτύπησε, σκότωσε το Μιτράνη και μ' έλευθέρωσε έμένα.

Θα ήθελα να πέσω στα πόδια του Θύαμη και να τον ευχαριστήσω! Ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια η κοπέλλα.

Ξεχνάς μονάχα ένα πράγμα, είπε ο Θεαγένης. Πώς είσαι αρραβωνιαστικά του!...

Η κοπέλλα ανατρίχισε. Άπάνω στη χαρά της, το είχε ξεχάσει αυτό.

Άσε να δούμε πως θα τελειώσει η μονομαχία, ψιθύρισε.

Και μέσα της κατάλαβε, ότι ευχήθηκε να νικήση ο Πετόσιρις. Ντράπηκε γι' αυτή την ευχή, γιατί ήξερε ότι το δικήο ήταν με το μέρος του μεγαλύτερου αδελφού. Άλλα γι' αυτήν η μόνη σωτηρία θα ήταν να φύγει ο Θύαμης από τη μέση...

Κάποτε, ο Θύαμης έφτασε τον Πετόσιρι. Τότε εκείνος αναγκάστηκε να σταματήσει. Τρέμοντας σύγκορμος, ήταν έτοιμος να δεχθή το χτύπημα του αδελφού του, όταν, γέρο-Καλάσιρις πετάχτηκε κι' έπεσε ανάμεσά τους. Δεν τόν αναγνώρισαν κι' αυτόν την πρώτη στιγμή κάτω από τα κουρέλια. Όταν όμως κατάλαβαν πως ήταν ο πατέρας τους, έπεσαν κι' οι δυο γονατιστοί μπροστά του.

Το πλήθος στεκόταν με μάτια ορθάνοιχτα, αντικρίζοντας έκπληκτο αυτό το θέαμα. Ο γερο-ζητιάνος τότε σήκωσε το κεφάλι του, κι' η φωνή του αντήχησε δυνατή, παράξενα επίβλητική:

Δεν με αναγνωρίζετε; Δεν είμαι ο προφήτης που χρόνια δολέχληρα ύπνρητσε στο ναό της Ίσιδος;...

Ο Καλάσιρις! ακούστηκε μια φωνή.

Ο Καλάσιρις! επανέλαβαν χιλιάδες στόματα.

Τότε, με την ίδια σταθερή φωνή, λές κι' είχε γίνει άσφανα νέος, φώναξε πάλι: Παιδιά μου! Θέλω να μου όρκισήτε πως θα πάψετε τον πόλεμο μεταξύ σας. Πολύ αίμα χύθηκε εξ αιτίας σου, Πετόσιρι. Πρέπει να σταματήσει. Να παραδώσης την αρχή στον αδελφό σου, που δικαιούται να την πάρη. Έξ' άλλου, με τη στάσι σου, έδειξες σήμερα πως δεν είσαι άξιος για ανώτερα αξιώματα!

Ντροπιασμένος, με το κεφάλι κατεβασμένο, ο Πετόσιρις ώρκιστηκε να υποταχθή στη θέλησι του πατέρα του.

Σαν βροντή έξέσπασαν οι ζητωκραυγές του πλήθους. Σήκωσαν στα χέρια το Θύαμη, και βοήθησαν το γέρο-Καλάσιρι να προχωρήσει προς την πόλι. Όλοι τράβηξαν για το ναό της Ίσιδος. Κι' εκεί, με μεγαλοπρέπεια, έγινε η ανακήρυξι του Θύαμη στο αξίωμα του προφήτη. Ο ίδιος ο Καλάσιρις, με τα χέρια του, του φόρεσε τα έμβλημάτα κι' η Άρσάκη παρακολούθησε κι' αυτή μαζί με τον άλλον κόσμο την τελετή.

Τα μάτια της άστραφταν ανήσυχα, γεμάτα πάθος και σπηλώνονταν μία στο Θύαμη και μία στο Θεαγέννη, που τόν είχε ανακαλύψει μέσα στο πλήθος. Καθώς τόν έβλεπε να στέκει δίπλα στο Θύαμη, της φάνηκε τόσο ώραίος, τόσο νέος, τόσο αλκοιτικός απ' όλους τους άντρες, που είχε γνωρίσει ως τώρα, ώστε δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια της από πάνω του. Μόνο με το Θύαμη τόν σύγκρινε, σπνθισμένη να κρίνη τους άντρες.

Ο Θύαμης είναι ο δυνατός άντρας, συλλογίστηκε. Ο Θεαγένης όμως είναι ένας έφηβος, παιδί ακόμα σχεδόν, και ώραίος σαν θεός! Ποτέ δεν δοκίμασα την αγάπη ενός τέτοιου νέου!...

Έσκυψε στην Κυδέλη, τη βάγια της, που στεκόταν δίπλα της και της ψιθύρισε:

Φρόντισε να μάθης ποιος είναι αυτός ο ξανθός νέος.

Ένα πονηρό χαμόγελο παιχνίδιασε στα χείλη της γριάς.

Στο μεταξύ η τελετή είχε τελειώσει. Το πλήθος διαλύθηκε, κι' η Άρσάκη έφυγε με την ακολουθία της.

Έσεις θα μένετε φιλοξενούμενοι μου, έδω στο ναό, είπε ο Καλάσιρις στη Χαρίκλεια και στο Θεαγέννη. Υπάρχουν εύρύχωρα δωμάτια έδω, και θα είναι χαρά μου να σας φιλοξενήσω λίγες ημέρες ώσπου ν' αποφασίσουμε με ποιόν τρόπο θα εξακολουθήσετε το ταξίδι σας, ώσπου να φθάσετε στην Αίθιοπία.

Δεν θαρθής μαζί μας, πάτέρα; ρώτησε η Χαρίκλεια ανήσυχη.

Κούνησε ο γέρος θλιμμένος το κεφάλι του.

Δεν θα μπορέσω πια να ταξιδέψω, παιδί μου. Νοιώθω το θάνατο στο αίμα μου.

Η Χαρίκλεια ξέσπασε σε αναφύλητά.

Ναί, έρω πως άποψε θα είναι η τελευταία νύχτα της ζωής μου, είπε ήρεμα ο Καλάσιρις. Δεν λυπάμαι γι' αυτό. Ευχαριστώ τους θεούς που με άξιωσαν να δώ μονισμένα τα παιδιά μου. Θα ήθελα να σ' δώ κι' εμένα ευτυχισμένη, κόρη μου.

Και ανέλαβα εγώ την ευτυχία σου στα χέρια μου. Δεν είναι όμως αυτή η θέλησι των θεών...

Άρχισε να κλαίη η δύστυχη κοπέλλα. Αυτό όμως δεν μπόρεσε να έμποδισή τη μοίρα. Την ίδια νύχτα, ήσυχα, γαλήνια, μέσα στο ναό, ο γέρο - ιερέας παρέδωσε το πνεύμα. Και μετά δύο ημέρες τόν κήδεψαν με όλες τις τιμές. Όθρηος όμως δεν ακούστηκε κανένας. Κι' η Χαρίκλεια έπνιγε τ' αναφύλητά της, επειδή της είχαν πη ότι είναι μεγάλη άμαρτία να συνοδεύεται η ταφή ενός προφήτη με κλάμματα. Η ημέρα του θανάτου του είναι ημέρα χαράς, γιατί αρχίζει γι' αυτόν μια καινούργια ζωή πιο ευχάριστη και πιο ευτυχισμένη.

Κι' έτσι έμεινε ο Θύαμης προφήτης και δικαί του φιλοξενούμενοι έγιναν ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια, που τούς νόμιζε παντα αδελφία.

Τιμητική πρόσκλησι

Ήταν η επομένη της κηδείας του Καλάσιρι. Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια κάθονταν βαρύνθμοι σ' ένα από τα δωμάτια του ναού. Τα μάτια της κοπέλλας ήταν δακρυσμένα.

Τώρα, τί θα κάνουμε, αγαπημένε μου; ρώτησε. Ο φόβος άρχισε πάλι να μου σφιγγη την καρδιά. Όσο σκέπτομαι ότι βρισκόμαστε στην έξουσία του Θύαμη, τρέμω!...

Κι' εγώ αυτό συλλογίζομαι, αποκρίθηκε ο νέος. Ο Θύαμης αυτές τις ημέρες φάνηκε καλός μαζί μας κι' ούτε έδειξε πως θυμάται τόν αρραβώνα του μ' έμένα. Ίσως επειδή έγινε προφήτης, να μη θέληση να εξακολουθήση κάτι που άρχισε ως ληστής. Αν όμως σ' αγάπησε αληθινά, τότε δύσκολα θα τόν έμποδισή το αξίωμά του να σ' παντρευτή. Έξ' άλλου, όπως είπα και τότε, ιερέας αυτός, ίερεία έσύ, ταιριάζετε. Τρέμω κι' εγώ μήπως από τη μία στιγμή στην άλλη θυμηθ' το σχέδιό του!

Και τότε, είμαστε χαμένοι. Πρέπει να φύγουμε πριν...

Πρέπει να φύγουμε, αναστέναξε ο Θεαγένης. Όλο αυτό στριφογυρίζει στο μυαλό μου. Σε συλλογίζομαι όμως εμένα, γλυκεία μου αγάπη. Φοβάμαι μήπως αρχίσουν καινούργιες περιπέτειες χειρότερες από τις άλλες. Όσπου να φτάσουμε στην Αίθιοπία, το ταξίδι είναι μεγάλο. Κι' εκεί ακόμα δεν είμαστε σίγουροι πως θα σ' υποδεχθούνε. Χρήματα δεν έχουμε. Μονάχα τα κοσμήματά σου...

Είναι αρκετά αυτά.

Αν πείσουμε σ' χέρια ληστών πάλι και μ'ας τ'α κλέψουν; Τί θα γίνουμε; Πώς θα φτάσουμε;

Μήπως βρισκόμαστε σε καλύτερη θέση, όταν ξεκινήσαμε από τούς Δελφούς; Όχι, αγαπημένη μου. Άλλα δεν

Άπό το έρχόμενο τεύχος του «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΥ», η συναρπαστική σειρά μας ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

εισέρχεται σε μία νέα περίοδο δραματικών επεισοδίων, από τους ήρωικούς αγώνες της Κατοχής με το γενικό τίτλο

Η ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Οι κυρίαρχουσες μορφές στη νέα αυτή σειρά είναι και πάλι ήρωικοί Έλληνες, που ριψοκινδύνεψαν ή θυσιάσαν τη ζωή τους για την ελευθερία της σκλαδωμένης πατρίδας

Στα επίσημα άρχεία της Β. Μ. V. βρίσκονται ένα πλήθος από συνταρακτικές ιστορίες, με ήρωες Έλληνες πατριώτες, σαμπντέρ και θουλικούς κουσάρους του Αιγαίου, που αντιμετώπισαν εκατοντάδες φορές τόν έχθρό στο μέτωπο του μυστικού πολέμου.

Κι' αυτές ακριβώς τις εκπληκτικές ιστορίες θ' άσπνηθή με κάθε λεπτομέρεια στην «ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ» ο έκλεκτος συνεργάτης μας

Κ. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

φαντάστηκα ποτέ ότι θα μ'ας κακότρεχε τόσο η μοίρα. Δεν ήξερα πως η Αίγυπτος είναι γεμάτη ληστρικές συμμορίες, και πως ο τακτικός στρατός ακόμα είναι κατά βάθος ληστρικός. Τώρα που τα ξέρω, φοβάμαι. Μόλις ξεμυτίσουμε από τη Μέμφι, ποιος ξέρει τί μας περιμένει.

Τότε, πως θα γίνη; Πως θα εξακολουθήσουμε το ταξίδι μας;

Κι' εγώ δεν ξέρω. Θάπρεπε να μ'ας παρουσιάσουν κάποια ευκαιρία να συνεχίσουμε το ταξίδι μας με καλή συντροφιά, με ανθρώπους δυνατούς...

Είναι πολύ δύσκολο αυτό, αναστέναξε η Χαρίκλεια. Έδώ δεν γνωρίζω κανένα. Ο Θύαμης που θα μπορούσε να μ'ας βοηθήση, και να μ'ας δώση μερικούς άντρες του να μ'ας συνοδεύουν, δεν θα το θέληση ποτέ.

Άς περιμένουμε λίγες ημέρες. Δεν ξέρεις τί μπορεί να γίνη!...

Είναι αλήθεια πολύ τιμητική η πρό-

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράσι του, κι' η πόρτα τους χτύπησε διακριτικά. Άνοιξε η Χαρίκλεια. Μία ηλικιωμένη γυναίκα στεκόταν στο κατώφλι.

Με στέλνει η Άρσάκη, η σύζυγος του Οροοδάντη, του σατράπη της Περσίας... είπε.

Πέρασε, άπάντησε ευγενικά η Χαρίκλεια.

Η γερόντισσα μπήκε μέσα, χαμογελώντας, και τούς κύτταξε μ' ένα ύφος πουδείχνε συμπάθεια και οικειότητα.

Με λένε Κυδέλη, είπε. Είμαι κι' εγώ Έλληνίδα. Έγώ ανάθρεψα την Άρσάκη, είμαι η βάγια της.

Και τί θέλει η γυναίκα του σατράπη; ρώτησε δύσθυμα ο Θεαγένης.

Έμαθε πως στενοχωρηθήκατε πολύ για το θάνατο του Καλάσιρι, που τόν θεωρούσατε σαν πατέρα σας. Έμαθε κιόλας ότι σας φιλοξενεί ο Θύαμης στο ναό. Αυτό όμως, λέει, δεν ταιριάζει. Έλληνες τόσο ώραίοι, τόσο ευγενείς σαν και σας δεν έπιτρέπει να μένουν έδω σ' αυτά τα δωμάτια, που δεν έχουν καμμία άνεση. Και σας καλεί να πάτε να μείνετε όσον καιρό προκειται να ζήσετε έδω στη Μέμφι, στα ανάκτορά της.

Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια κυττάχτηκαν. Μία στιγμή φάνηκαν να δισταίνουν. Η Κυδέλη όμως δεν τούς άφησε καιρό να σκεφθούνε.

Η κυρά μου τρελλαινείται για τούς Έλληνες, είπε. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο περιποιείται κάθε Έλληνα που θα τύχη να περάση από δω. Η μεγαλύτερη χαρά της είναι να μιλήει τη γλώσσα σας. Τη μιλάει περίφημα!... Γι' αυτό, μη διστάσετε να με ακολουθήσετε. Έξ' άλλου, δεν είναι ευγενικό ν' άρνηθήτε μία τόσο τιμητική πρόσκλησι!...

Νομίζω πως είναι κάποια λύσι, ψιθύρισε η Χαρίκλεια.

Ναί, αποκρίθηκε στενοχωρημένος ο νέος. Μονάχα που δεν τη συμπαθώ διόλου την Άρσάκη. Μία γυναίκα πουκανε τόσο κακό, που θέλησε ν' άπατήσει τόν άντρα της με το Θύαμη, που δεν έχει καμμία ήθικη, μου φαίνεται πάντα επικίνδυνη.

Δεν μπορεί να είναι πιο επικίνδυνη αυτή από το Θύαμη, είπε η Χαρίκλεια. Σκέψου πως όταν θάμασε στα ανάκτορα, ο Θύαμης δεν θαρθ' να με ζητήση. Κι' απ' κει καπως θα μπορούσαμε να φύγουμε.

Έχεις δίκιο, είπε ο Θεαγένης.

Έπειτα γύρισε στη βάγια.

Είμαι αλήθεια πολύ τιμητική η πρό-

—Μα στέλνει η Άρσάκη, η σύζυγος του Οροοδάντη, του σατράπη της Περσίας, είπε η γερόντισσα.

σκληρή της 'Αρσάκης, είπε, και δεν έχω με το δικαίωμα ν' αρνηθούμε.

— 'Η γριά φάνηκε ενθουσιασμένη.
— Τότε έλατε άμέσως μαζί μου.
— Μά πώς; Νά φύγουμε έτσι;

— Θα τ'αξηγήσω εγώ έπειτα όλα στο θύαμη, μην ανησυχήτε. 'Η 'Αρσάκη είναι μία βασίλισσα. Δεν μπορεί κανείς να την κάνει να περιμένει.

— Πάμε! είπε αποφασιστικά η Χαρίκλεια.

Μπροστά ή γερόντισσα, πίσω χειροπιασμένοι οι δύο έρωτευμένοι έφτασαν στ' άνακτορα του 'Οροοδάντη.

— 'Ηταν ένα κτίριο που ξεχώριζε από τ' άλλα με τη μεγαλοπρέπεια του. Κήποι θαυμάσιοι, δωματία πελώρια, έπιπλα πλούσια παντού. 'Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια προχωρούσαν με δειλία, κι' η κοπέλλα ψιθύριζε στον αγαπημένο της:

— Αυτά είναι τα μυθικά παλάτια, πούχουν οι βάρβαροι. 'Εμείς στην 'Ελλάδα δεν έχουμε τόσα πλούτη!...

Πλήθος υπηρέτριες πηγαινοέρχονταν στους διαδρόμους και έριχναν κλεφτές ματιές στους νεοφερμένους. Πέρασαν έτσι από πολλά διαμερίσματα, ώπου έφτασαν σ' ένα θαυμάσιο δωμάτιο, έπιπλωμένο βασιλικά.

— Αυτό το διαμέρισμα προορίζει για σάς η κυρά μου, είπε ενθουσιασμένη η Κυδέλλη. Σας άρεσει;

— Είναι θαυμάσιο, άποκρίθηκε ο Θεαγένης. 'Αλλά, αν μ'ας έδινε ένα μικρό, ταπεινό διαμερίσματάκι, να μείνω εγώ με την αδελφή μου, μακριά από το παλάτι, θα ήμουν ακόμα πιο ευχαριστημένος.

— Είσαι καλά; Γιατί; ξεφώνισε η γερόντισσα. 'Αλλοι θα πέθαιναν από χαρά να φιλοξενηθούν! με τόσο μεγαλοπρέπεια. 'Όπως και να είναι όμως δεν μπορείτε να κάνετε κι' άλλους. 'Ο,τι διατάξη ή 'Αρσάκη, είναι νόμος. Ξέρετε ό,τι είναι αδελφή του Μεγάλου Βασιλέα.

— Θα ύποταχθούμε στη θέλησή της, είπε η Χαρίκλεια.

— 'Η Κυδέλλη ήρθε κοντά στο Θεαγένη και τον σκούνησε με οικειότητα.

— Μην είσαι κουτός! είπε. "Ενας νέος τόσο ώραιος... 'Η όμορφιά σου μπορεί να ξετρελλάνη και θεά... Χαρίκλεια... Τί λές; Δεν έχω δίκιο να παρνεύω έτσι τον αδερφό σου;...

— 'Η κοπέλλα κοκκίνισε.

— 'Εγώ δεν μπορώ να κρίνω...

— Κρίνουν όμως οι άλλοι... η καλύτερα

Στο έρχόμενο τεύχος

Ο
ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με έπικαιρα εϋθυμα και
άποκρηάτικα περιεχόμενα
Πολύχρωμη έκτύπωση
Φωτο- "Οφσετ

Σελίδες

84

οι άλλες γυναίκες και μπορώ να σάς διαβεβαιώσω ότι ξετρελλάθηκαν όλες όσες τον είδαν στη στέψη του θύαμη, δίπλα στον Καλάσιρη. "Όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα άπάνω του, κι' όλες οι καρδιές χτυπούσαν πιο δυνατά στο αντίκρουσμά του.

— Δεν ταιριάζουν τέτοιες κουδέντες, είπε σεμνά ο νέος.

— Καλά-καλά! γέλασε η βάγια. Δεν λέω τίποτε. Κυττάχτε να ζήσετε ευχάριστα εδώ μέσα. "Αν έχετε κανένα παράπονο, να μου το λέτε. 'Η 'Αρσάκη θέλει να είσαστε πολύ εύτυχισμένοι.

— Νά διαβιδάσος στην κυρία σου τις ευχαριστίες μας, είπε σεμνά ο νέος.

Κι' η γριά βάγια εξαφανίστηκε. Μόλις έμειναν μόνοι οι δύο έρωτευμένοι, άρχισαν ψιθυριστά τα σχόλια.

— Τι σκοπό νάχη ή 'Αρσάκη και μ'ας έφερε εδώ; είπε η Χαρίκλεια. 'Εχω την έντύπωση πως βρισκόμαστε σε φυλακή.

— Κι' εγώ την ίδια έντύπωση έχω. Μια φυλακή χρυσή, ένα κλουδί. Γιατί μ'ας έφερε όμως εδώ; Αυτό θάπρεπε να εξακριβώσουμε.

— Μην άνυπομονής, θά φανερωθώ, είπε μελαγχολικά η κοπέλλα.

Έρωτική τρέλλα

Πέρασαν δυό ήμέρες που θά μπορούσαν να είναι ένα όνειρο εύτυχίας. Οι περιποιήσεις που τους έκαναν, ήταν παραμυθένιες. Κάθε μέρα, τους έφερναν τα καλύτερα φαγητά, σερβιρισμένα σε χρυσά πιάτα, από το τραπέζι της 'Αρσάκης. Αυτό ήταν περσικό έθιμο: Τους ξένους που ήθελαν να τιμήσουν, τους φιλούσαν με φαγητά από το τραπέζι τους. Ζούσαν σε μία ήσυχία, μία γαλήνη, όνειρεμένη. Κανένας θορυβός δεν έφτανε από τον έξω κόσμος. Οι καρδιές τους μονάχα χτυπούσαν άνησυχες, με μαύρα προαισθήματα πάντα.

— "Ως ποτέ;... άναστήναζε η κοπέλλα.

— "Ως ποτέ;... άποκρινόταν ο Θεαγένης.

— 'Η Κυδέλλη πήγαινε, έρχόταν, με τα χαμόγελά της, με τα γλυκόλογά της, κι' όλο τους μίλούσε για την 'Αρσάκη, για την άγάπη της προς τους "Ελληνες, για την καλωσύνη της.

Την τρίτη μέρα ήρθε πεταχτή, χαρούμενη:

— Θεαγένη! φώναξε. "Ηρθε η μεγάλη στιγμή! 'Η άφέντρα μας έπιθυμεί να σε γνωρίσει.

— 'Η καρδιά του παλληκαριού σταμάτησε.

— Τι προστάζει; ρώτησε σιγά.

— Νά π'ας να κάνης την έπίσημη παρουσία σου.

— Νάρθη κι' η αδελφή μου μαζί;...

— "Όχι! Περισκό έθιμο είναι να γίνονται δεκτοί χωριστά οι άντρες από τις γυναίκες.

— Πήγαινε, χωρίς αντίρρηση, ψιθύρισε η Χαρίκλεια.

— 'Ο Θεαγένης άκολούθησε τη βάγια, μέσα από το δαίδαλο των διαδρόμων. "Εφτασαν σε μία μεγάλη αίθουσα, χρυσοστολισμένη. 'Η 'Αρσάκη καθόταν σ' ένα θρόνο, ντυμένη μ' ένα φόρεμα στο χρώμα της πορφύρας. Είχε ένα χρυσό στέμμα στο κεφάλι.

Μερικοί άκόλουθοι είχαν κάνει στο μεταξύ το μάθημα στο Θεαγένη:

— Μόλις μπής στην αίθουσα, θά προσκυνήσης. Αυτό είναι το έθιμο...

— 'Ο Θεαγένης δεν μίλησε. Μόλις μπήκε όμως στην αίθουσα, στάθηκε με το κεφάλι ψηλά, μπροστά στην αδελφή του Μεγάλου Βασιλέα. Οι ύπασιπτες που την τριγύριζαν, άρχισαν να ψιθυρίζουν με αγανάκτηση:

— Για ίδες θράσος ο "Ελληνας! Δεν προσκυνάει!...

— 'Η 'Αρσάκη σήλωνε τα όλόμυρα, άστραφτερά της μάτια στο νέο. "Ενα χαμόγελο άνθισε στα χείλη της.

— Μή τον παρεξήγητε! είπε στους δικούς της. Είναι ξένος, δεν ξέρει τα έθιμά μας. Πάντα όμως είναι καλοδεχούμενος για μ'ας.

— Σ' ευχαριστώ για την εϋνοιά σου, είπε ο Θεαγένης απλά.

— 'Η 'Αρσάκη τον κύτταζε με μάτια που δεν άφηναν καμιά άμφιβολία για τα αισθήματά της. Κι' ο Θεαγένης, άθελά του, παρατηρούσε αυτό το πρόσωπο πουδειχνε την έρωτική τρέλλα του φανερά σχεδόν.

Αυτά τα μάτια που γυάλιζαν, τα χείλη τ' άγυρά και παχειά, τα βαμμένα μάγουλα, τα μαλλιά τ' αχτενισμένα με σοφία, και το κορμί το καπως υπερβολικά παχουλό για το έλληνικό γούστο. Το σύνολό της οι ματιές της, οι κινήσεις της, έδειχναν την ώριμη γυναίκα που βλέπει τα νεύματα της να φεύγουν και θέλει ν' άρπάξει άκόμα από το κύπελλο της ζωής τις τελευταίες, τις πιο γλυκές άπ' όλες, σταγόνες.

Τον κράτησε κάμποση ώρα έτσι μπροστά της, λέγοντάς του δυό λόγια, μ'ά μέ φανερή διάθεση να τον κυττάει. Δεν χόρταινε να τον κυττάει. Αυτό το καταλάβαινε κι' ο ίδιος ο νέος και τα μάγουλά του φλογίζονταν.

— "Όταν τούδωσε την άδεια ν' άπομακρυνθώ, έφυγε γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν, σαν να είχε σωθί από κάποιον κίνδυνο.

Δεν είχε με άπόλυτη ελίκρινεία τις έντυπώσεις του στη Χαρίκλεια, για να μη την άναστατώσει. Το βράδυ όμως, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι.

— "Εώρα τα καταλαβαίνω όλα, συλλογίζόταν. Ξεφύγαμε από πολλούς κινδύνους.

Αυτόν όμως δεν τον περιμέναμε. Πώς θά ξεφύγω;...

Δεν του έρχόταν καμιά ιδέα. 'Η Χαρίκλεια, άνυποπτη, βασάνιζε το μυαλό της να καταλάβη γιατί ήταν έτσι άμιλητος ο αγαπημένος της. Αυτός άπέφευγε να της άπαντήσει. Και περιμενε κανένα θαύμα που θά τον γλύτωνε από το χρυσό κλουδί του.

— 'Η Κυδέλλη βρισκόταν σχεδόν όλη την ώρα τώρα κοντά του. Στην αρχή, με ύπαινιγμούς άδρίστους, έπειτα όλο και πιο τολμηρά, προσπαθούσε να του δώση να καταλάβη, ότι ή 'Αρσάκη ήταν ξετρελλάμενη μαζί του. "Όταν, μάλιστα, δεν άκούγε ή Χαρίκλεια, του πετούσε τολμηρά ύπονοούμενα:

— Μιά φορά χτυπάει η τύχη την πόρτα...

— 'Η όμορφιά είναι δώρο των θεών. Είναι κρίμα να μην την εκμεταλλεύεται κανείς...

— 'Η 'Αρσάκη θαυμάζει την όμορφιά...

— 'Ο Θεαγένης είχε πάρει την άπόφασι να κάνει πως δεν καταλαβαίνει. "Ελεγε πάντα πως αισθάνεται ευγνωμοσύνη για την καλωσύνη της 'Αρσάκης. Κατάφερε όμως πάντα να ξεφεύγει, όταν ή γριά γινόταν πιο φορτική.

Προσπάθησε στην αρχή ο Θεαγένης να έμποδισή τη Χαρίκλεια να καταλάβη την άλήθεια. Στο τέλος όμως η Κυδέλλη άρχισε να μιλάει φανερά.

— 'Εσύ που είσαι καλή αδελφή, της έπενε μία μέρα, άξαφνα μπροστά στο Θεαγένη, πείσε τον να μη περιφρονή την τύχη του.

— Για ποιά τύχη μιλάς; ρώτησε άνυποπτη τάχα η κοπέλλα.

— Τότε η γερόντισσα μίλησε άσπτερα:

— Μά τόσο κουτός είσαι πιά Θεαγένη; Μέρες τώρα προσπαθώ να σε κάνω να το καταλάβης, έπειδι είναι ντροπή αυτά τα πράματα να λέγονται φανερά. Τώρα όμως θά μιλήσω χωρίς έπιφύλαξι. 'Η 'Αρσάκη σ' αγαπάει. Σε περιμένει, σε θέλει.

— 'Ο άντρας της είναι γέρος και λείπει διαρκώς. Ποτέ πολεμάει εδώ, ποτέ ταξιδεύει εκεί, την έχει παραμελήσει. Δεν είναι έγκλημα λοιπόν για μία γυναίκα νέα και γερή σαν κι' αυτήν να προσέξει ένα νέο ώραιο σαν κι' εσένα. Καταλαβαίνεις τί έζαιρητική τύχη είναι αυτή για τον αδελφό σου Χαρίκλεια; Πές του κι' εσύ μία λέξι.

— 'Η κοπέλλα χαμήλωσε τα μάτια, και άποκρίθηκε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο:

— Δεν ήρξε την πιο κατάλληλη βοήθ.

— 'Εγώ δεν καταλαβαίνω από τέτοια.

— 'Εσύ βέβαια είσαι μία παρθένα άνήξερη, είπε η Κυδέλλη. 'Εγώ όμως που έρω, σάς λέω, πως είναι άδύνατον να περιφρονήση το κάλεσμα της κυράς μου.

— "Όχι μονάχα έπειδι θά είναι κουτάμπα να πετάει μια τέτοια τύχη, αλλά έπειδι κινδυνεύει να την βίξει. Και όσο κι' άνίδεο και νάσαστε, ξέρετε πως μία γυναίκα περιφρονήμενη γίνεται μία λείαινα έπικίνδυνη!...

— 'Ο Θεαγένης κύτταζε τη Χαρίκλεια μ' ένα ύφος τόσο δυστυχισμένο, που άθελά της η κοπέλλα χαμογέλασε.

— Τα λόγια της βάγιας είναι σοφά, είπε δυνατά.

Κι' έπειτα ψιθύρισε στον αγαπημένο της:

— Προσποίησου ότι δέχεσαι. Δεν είναι φρόνιμο να την έξαγριώσης.

— 'Ο Θεαγένης όμως έκανε μία κίνηση άρνητική με το κεφάλι.

— Άκουσε, βάγια, είπε. 'Η τιμή που μου κάνει η γυναίκα του σατράπη, είναι μεγάλη και την καταλαβαίνω. Δεν αισθάνομαι όμως πως είμαι άξιος γι' αυτήν. 'Εγώ είμαι ένας διαδότης, ένας περαστικός από δω. 'Η μόνη μου έπιθυμία είναι να φύγω...

— 'Η Κυδέλλη έβαλε τις φωνές:

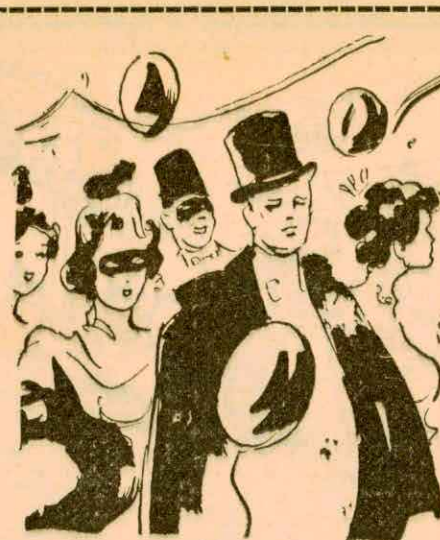
— Νά φύγης; Τρελλάθηκες σίγουρα, παλληκαρι μου! Τώρα πού άνοίγει η τύχη για σένα, θέλεις να φύγης;...

— Μά άλλοι με τραβάει η ζωή έμένα!

— Και ποιος θά σ' έμποδισή να π'ας άλλοι; Μείνε εδώ όσον καιρό σου χαμογέλαει η εύτυχία. Κι' έπειτα εδώ πού τ'ά λέμε...

— Πήγε κοντά στο νέο και χαμήλωσε τη φωνή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

— 'Ο έκκεντρικός νέος, που σ' όλο το Παρίσι ήταν γνωστός με το παρατσούκλι «Λόρδος 'Αρσούιγ» ήταν ο λόρδος Σέυμουρ...

Ο ΠΙΟ ΕΥΘΥΜΟΣ
«βασιληάς» του Καρναβαλιού

— 'Η τρελλή ζωή του λόρδου Σέυμουρ στο Παρίσι

— Ένα βράδυ Καρναβαλιού στο Παρισινό θέατρο «Βαριετέ», δινόταν κάποιος άποκρηάτικος χορός. Ξαφνικά, σταμάτησε μπροστά στην είσοδο ένα άρμα, που το έσερναν έξη μεγαλοπρεπή άλογα. 'Εμπρός πήγαινε μία όμάδα από έφιππους λοχόφορους, που χαλούσαν τον κόσμο με τα κυνηγετικά τους κέρατα. Μόλις σταμάτησε το άρμα, περικυλώθηκε άμέσως από μασκάρους, πιερρότους, άρλεκίνους, κολομπίνες, ίππότες, μαρκήσιες, που τραγουδούσαν, χόρευαν, γελοούσαν κι' έπείραζαν τους μασκάρους που ήταν πάνω στο άρμα. Σε λίγο, κατέβηκαν άπ' αυτό ώραιες κυρίες, ντυμένες με άφάνταστη πολυτέλεια και κομψοί νέοι. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ένας ψηλός άντρας, που μόλις τον είδαν οι άλλοι, άρχισαν να του φωνάζουν:

— Μπράβο, μυλόρδε 'Αρσούιγ! Ζήτω ο βασιληάς του Καρναβαλιού!...

— Άπό τότε, για αρκετά χρόνια, όσες φορές δινόταν άποκρηάτικος χορός, σταματούσε το άρμα του «Λόρδου 'Αρσούιγ» και πάντα γινόταν δεκτό με τον ίδιο ενθουσιασμό από τον κόσμο.

— 'Ο έκκεντρικός νέος, που σ' όλο το Παρίσι ήταν γνωστός με το παρατσούκλι «Λόρδος 'Αρσούιγ», ήταν ο λόρδος Σέυμουρ, γόνος μιας από τις άρχαιότερες οικογένειες της άγγλικής άριστοκρατίας.

— Είχε γεννηθί στο Παρίσι και κατοικούσε με τη μητέρα του σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο, στη διασταύρωση των οδών Ταιμπού και Γανδής. Στο Ισόγειο του μεγάρου αυτού, ήταν το «Καφέ ντε Παρί».

— 'Ο νέος και πλουσιώτατος λόρδος Σέυμουρ, είχε γίνει κοσμογάρης στο Παρίσι με την έκκεντρικότητά του, τη γενναιοδωρία του και τις φάρσες που έσκάρωνε, φάρσες ποτέ γαυστόλες, μ'ά και κάποτε σκληρές. Διακρινόταν σ' όλα τα είδη των σπόρ. Ένα διαμέρισμά του μεγάρου του, το είχε μεταβάλει σε σκοπευτήριο και σε γυμναστήριο. 'Ηταν ψηλός, με φαρδές ώμους, χεροδύναμος. Μία μέρα κέρδισε το στοίχημα, που είχε βάλει να σηκώσει ένα βάρος σαράντα περίπου όκάδων ως το ύψος του ώμου του με το μικρό του δαχτυλάκι!... Σκοπευτής θαυμάσιος, έβαζε έναν υπηρέτη του να τρέχει καβάλα σ' ένα αλόγο μ' ένα πούρο στο στόμα και με μία πιστολιά, τόκοβε στη μέση.

— Με τους φίλους του, νέους της Παρισινής άριστοκρατίας, έκανε γλέντια που άφηναν έποχή κι' έσκάρωναν φάρσες, με τις ό-

ποιες γελοούσε όλο το Παρίσι. 'Ο μόνος της παρέας που τον συναγωνιζόταν στην έκκεντρικότητα και τις φάρσες, ήταν ο μαρκήσιος ντε 'Σαιν-Κρίκ.

— Αυτός, ένα βράδυ, που έπεφτε ραγδαία βροχή, έπέρασε μπρός από το «Βαριετέ», όπου παιζόταν ένα έργο, που ο 'Σαιν-Κρίκ το θεωρούσε άνυπόφορο.

— Μόνο ήλιθιοι, είπε, μπορούν ν' άνέχονται τέτοιο έργο και πρέπει να τιμωρηθούν!...

— Καί, γιά να τους τιμωρήσει, τί έκαμε; 'Ενοίκιασε όλα τ' άμάξια, που στέκονταν μπρός στο θέατρο κι' έτσι, όταν έτελείωσε ή παράσταση, οι θεατές, μη βρίσκοντας κανένα άμάξι, αναγκάστηκαν να γυρίσουν πεζοί στο σπίτι τους και να γίνουν μουσική από την βροχή.

— 'Ο λόρδος Σέυμουρ πάλι σ' ένα λαϊκό θέατρο, όπου κάποιος θαυματοπόις, έδινε παράσταση, βάζοντας μεγάλα ποντίκια να πολεμούν με μικρά σκυλιά μέσα σ' ένα μεγάλο κλουδί, έσπασε μ' ένα πυροβολισμό το σύρτη, που κρατούσε κλεισμένη την πόρτα του κλουδιού κι' άμέσως ποντίκια και σκυλιά σκορπίστηκαν άνάμεσα στους θεατές, όπου η μάχη συνεχίσθηκε κάτω από τα φουστάνια των γυναικών!... Φανταστήτε τί πανδαιμόνιο και τί πάταγος άκολούθησε.

— Μά το μεγάλο γλέντι της παρέας του λόρδου Σέυμουρ γινόταν τις 'Αποκρές, όταν από τα ψηλάματα της Μπελτέλ κατέβαινε προς τους κεντρικούς δρόμους του Παρισίου. 'Ηταν ένα πλήθος μασκαράδων, σωστή όρδη βαρβάρων, που έμπαινε στο Παρίσι και τάκανε θάλασσα, τη δειλύτα γύριζε πάλι στη συνιοκία της Κουρτίλλης κι' έγλεντούσε στίς ταβέρνες ως το πρωί.

— 'Η Κουρτίλλη ήταν τότε η καρδιά του μπεσίκμου Παρισιάνικου γλεντιού. «Νά π'ας στο Παρίσι, έλεγαν, και να μην δής την Κουρτίλλη, είναι σαν να π'ας στη Ρώμη και να μη δής τον Πάπα!...».

— 'Ο λόρδος Σέυμουρ ήταν από τους ίδρυτές της άριστοκρατικότερης λέσχης, του Παρισίου «Τζέκ-Κλουμπ».

— 'Η φήμη που είχε άποκτήσει ο έκκεντρικός λόρδος, με τις διάφορες τρέλλες, που έκανε δεν ήταν βέβαια και τόσο καλή στον κύκλο των γνωστικών ανθρώπων. Μά φαίνεται πως δεν ήταν μόνο ένας άριστοκράτης Καπετάν-Φασαρίας, θεότρελλος και ρέμπελος. Είχε και την καλή του πλευρά. Γιατί, όταν πέθανε, ένας φίλος του έγραψε την έξης νεκρολογία:

«Ταλαίπωρε λόρδε! Τί εύθυμος και τί καλός σύντροφος, ήσουν σ'ά νεύματα σου, έτοιμος πάντα να ευχαριστήσεις τους φίλους σου, γενναίος στους δυστυχίες και στους φτωχούς μεγαλόδωρος.

— Είπαν πολλά για σένα, και το πολύ κοινό, που δεν σε ήξερε καλά, σε θεωρούσε για έναν παλαδό που έσπαζε πιάτα και ποτηρία, στίς ταβέρνες... Πόσο γελίζουνάι όλοι!...».

— 'Ο λόρδος Σέυμουρ αγαπούσε με λατρεία τη μητέρα του, έμενε όλη την ήμέρα μαζί της και δεν την άποχωριζόταν παρά στίς έντεκα τη νύχτα.

— Οι φτωχοί τον εύρισκαν πάντα με άνοιχτό το χέρι κι' οι φίλοι με άνοιχτή την καρδιά. 'Ηθελε να φαίνεται άπότομος, για να κρύβη την αισθηματικότητα του και την καλή του καρδιά. "Όσοι τον γνώριζαν, ήσαν τ'ί θησαυρούς καλωσύνης και ευγένειας έκρυβε κάτω από την έπιφάνση του παλληκαρισμού και της παλαδομαρίας ο άγνός έκείνος γλεντιές!

Δεκαέντε μήνες νησιτική

— Οι γιατροί άδυνατούν να ξεγηήσουν πως ή 'Ινδη 'Νταναλακμί, μία κοπέλλα 18 ετών, στο Σουντικόπα των 'Ινδιών, βρισκεται άκόμη στη ζωή. Είναι ένας χρόνος και τρεις μήνες τώρα, που δεν τρώει και δεν πίνει τίποτε. 'Η 'Ινδική Κυβέρνησις την κάλεσε για μία ιατρική εξέταση στο Μπανγκαλόρ. 'Αν άποδείχθι πραγματικά πως ή 'Νταναλακμί άκόλουθε αυτή την άπόλυτη νηστεία επί τόσο παλόν καιρό, θά πρέπη ν' άναθεωρηθούν όλες οι έπιστημονικές αντίλήψεις περί διατροφής.

ΚΥΝΗΓΙ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΑΚΙΧΙΤΟ
— 'Ο πρίγκηψ 'Ακιχίτο, (τρίτος εκ δεξιών) διάδοχος του 'Ιαπωνικού θρόνου, διοργάνωσε προ ήμερών στην Κοοχιγκάγια, 35 χιλιόμετρα Β. του Τόκιο ένα μεγάλο κυνηγι άγριοπαπιας, στο όποιο μεταξύ των καλεσμένων του ήταν και ο πρίγκηψ Πέτρος της 'Ελλάδος με τη σύζυγό του πριγκήπισσα Ειρήνη (πρώτοι εκ δεξιών). Στην 'Ιαπωνία το κυνηγι αυτό γίνεται με τα παράξενα δίχτυα, που κρατούν στα χέρια τους οι ύψηλοι κυνηγοί της φωτογραφίας μας.

ΟΙ 2700 ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΜΙΑΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Πόσον καίριό χάνουν οι γυναίκες μπροστά στον καθρέφτη

Οι Γάλλοι στατιστικοί υπολόγισαν, πως οι περισσότερες γυναίκες σπαταλουν 30 λεπτά της ώρας, καθημερινώς, μπροστά στον καθρέφτη, μακιγιαριζοντας το πρόσωπό τους, χτενίζοντας τα μαλλιά τους και θαυμάζοντας την ομορφιά τους!...

Έτσι, υπολόγισαν, πως οι γυναίκες σπαταλουν 349.575 λεπτά της ώρας, δηλαδή 242 ημέρες της ζωής τους, μεταξύ μόνον του 20ου και 35ου έτους της ηλικίας τους, μπροστά στον καθρέφτη τους.

Η μισή ώρα όμως, πολλές φορές, δεν είναι αρκετή για την τουαλέτα των ωραίων γυναικών.

Η Αυτοκράτειρα Έλισάβετ της Αυστρίας, ήταν τόσο υπερήφανη για τα ωραία καστανά μαλλιά της, που έφταναν κάτω από τα γόνατά της, ώστε έπι ώρες δολοκλήρες τα χτενίζει και τα καμάρωνε μπροστά στον καθρέφτη της. Μια φορά μάλιστα είχε την υπομονή να καθήσει και με τη βοήθεια μιας έμπιστης καμαριέρας της, να τα μετρήσει, τρία με τρία!...

Έκείνη όμως που καθόταν μπροστά στον καθρέφτη επί ώρες θαυμάζοντας το κορμί της, ήταν η 'Ιταλίδα κόμισσα του Καστιλιόνε. Η Καστιλιόνε ήταν τόσο ματαιόδοξη, που όταν ένας ζωγράφος της αποτεινέται να «γυμνώσει» της, άρπαζε το σουγιά του και το κατακομμάτιζε, για να μη βρεθεί, όπως είχε κανένας φιλότεχνος, που θα προτιμούσε την εικόνα της, από το πραγματικό είδωλό της.

Η πιο καταληκτική όμως περίπτωση αληθινής υποδουλώσεως στον καθρέφτη, είναι η 'Ιστορία της Καίτης Χορρέαρτ, γυναικάς ενός Ούγγρου μεγαλεμπορού κρασιών. Η Καίτη, συνηθισμένη να κάθεται επί ώρες δολοκλήρες μπροστά στον καθρέφτη, να μελετά τις κινήσεις της, τους μορφασμούς της και να καμαρώνει τον έαυτό της, έλαβε μέρος σ' ένα διαγωνισμό, στον οποίο ο νικήτης θα έπαιρνε, ως δώρο 2.000 χρυσές λίρες! Νικήτης δε θα ήταν εκείνος, που θα παρουσιάζει τη μεγαλύτερη συλλογή καθρεφτών στον κόσμο.

Με άφθονα χρήματα στη διάθεσή της, η Καίτη αγόρασε όλους τους παλιούς καθρέφτες των πύργων της Εύρώπης, όταν όμως ήλθε η ώρα να εξετάσει η επιτροπή του διαγωνισμού τη συλλογή της, αυτός που είχε αδόκητα βρει τον βραβείο πέθανε ξαφνικά.

Έτσι η Καίτη βρέθηκε με μία συλλογή από 2.700 καθρέφτες, που όταν ο σύζυγός της πέθανε το 1922, αποτέλεσε τη μοναδική περιουσία της. Αυτούς τους καθρέφτες τους πουλούσε έναν-έναν για να ζήσει. Το πάθος της όμως, μοιολόνη είχε γεράσει πιά, δεν την έγκραττειε ποτέ. "Όπως στα χρόνια της νεότητός της, έτσι και τώρα, ώρες δολοκλήρες, καθόταν, καθημερινώς μπροστά στους καθρέφτες της, εξέταζοντας τις γραμμές του ρυτιδωμένου πιά προσώπου της. Μα δεν έβλεπε πια καλά και μία μέρα έπεσε επάνω σ' ένα μεγάλο καθρέφτη, τον έσπασε και έκοψε τα χέρια της. Λίγες ώρες αργότερα μία γειτόνισσά της την βρήκε νεκρή!...

Μία όμως από τις πολύ λίγες γυναίκες, που δεν χάνουν τους καθρέφτες, ήταν η λαίδη Μόνταγκιου, μία υπέροχη καλλονή της αγγλικής αριστοκρατίας στα νεότερα της, που πέθανε το 1762. Η λαίδη Μόνταγκιου, κατά τα τελευταία 32 χρόνια της ζωής της, δεν κύταζε ούτε μία φορά, στον καθρέφτη 'όν έαυτό της. "Η εύλογα είχε καταστρέψει το πρόσωπό της!...

Ο μόνος άνδρας, εξ άλλου, που δεν είχε ποτέ το πρόσωπό του σε καθρέφτη είναι ο 'Αμερικανός Τσάρλς Γουόρντ. Ο Τσάρλς έπεσε θύμα της άρρώστιας του προώρου γήρατος. Σε ηλικία 7 χρόνων είχε γκριζά μαλλιά, ρυτίδες, τραυλίζει και βαδίζει με μπιστούνι, σαν γέρος 80 χρόνων. Οι γονείς του, για το λόγο αυτό, τον κρατούσαν πάντα με προσοχή μακριά από καθρέφτες. "Όταν δε, σε ηλικία 15 χρόνων, ο άτυχος Τσάρλς, έντελως τυχαία, βρέθηκε μπροστά σ' έναν καθρέφτη και αντίκρισε τον έαυτό του, τράμαξε και όπισθε ένα τόσο ισχυρό νευρικό κλονισμό, που πέθανε ύστερα από λίγες ημέρες.

— 'Ο μικρός πέριμοντι απάντησι, δεσποινίς!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

'Αρχόντισσα κυρά μου... "Ημουν σιμά σας ενώ ξεφυλλίζαμε μαζί, εκείνο το παλιό το λευκώμα σας, που κάνει καθ' ανάμνησι να ζή. Και βλέπατε παλιές φωτογραφίες παλιές αφιερώσεις φιλικές, και δίχως πιά πολλές σεμνотуφίες δυο λέξεις, ίσως τρεις ερωτικές!

Το λευκώμα!... Τι όμορφη στιγμή σαν βλέπετε μία ανάμνησι παλιά σας... Τι γλυκά είχαν τότε οι στεναγμοί, μα τώρα, με τα κάτασπρα μαλλιά σας, αρχόντισσά μου, τόσο κουρασμένη δεν νοιώθετε το χέρι του φιλιού και μόνο η ανάμνησι σας μένει στα φύλλα ενός λευκώματος παλιού!...

Παλιές φωτογραφίες αντικρύζετε, αρχόντισσα και φίλη μου καλή και τότε ποτέ αθέλα δακρύζετε που η μνήμη σας στιγμές αναπολεί, στιγμές παλιές, στιγμές έντυχιμένες με αγάπη σ' ανθισμένη αγκαλιά, στιγμές που είναι τώρα πια σδυσμένες με τ' άσπρα μεταξένια σας μαλλιά!...

Το λευκώμα!... Τι όνειρα αλησμόνητα και τι έλπιδες, δάκρυα πονεμένα, πιστεύατε στα αισθήματα τ' αklόνητα και ίσως σε φιλιά λησμονημένα. Σε όρκους επιστεύατε κι' έλπιζατε και ήτανε χαρά σας κάθε πόνος, μα ούτε μία στιγμή δεν τον νομίζατε πως όλα αυτά θα τσάξονεν ό χρόνος.

'Αρχόντισσα κυρά μου... "Ημουν σιμά σας ενώ ξεφυλλίζαμε μαζί, εκείνο το παλιό το λευκώμα σας σαν ποίημα, στη ζωή σας την πεζή... Και ύστερα το άφησατε στην άκρη χωρίς ν' ακούσω διόλου τη μιλή σας το βλέμμα σας έθλόσε απ' το δάκρυ κι' εχάιδεσα τα κάτασπρα μαλλιά σας.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Τ'ά κώλυέ κι' ή ιστορία τους

Σήμερα Ψυχοσάββατο, παράνομα (και θρήνοι στο κοιμητήρι ακούονται, σε κάθε (μία γυνιά. Κλαίει ή καρδιά που αιώθεται και (μαύρο δάκρυ χύνει για κείνους που τους άρπαξε ό (Χάρος μ' άπονια.

'Ανάμεσα σε τόσα άλλα έθιμα, ό- πως οι άρχαίοι "Ελληνες" έτσι και οι νεώτεροι, τιμώντας τη μνήμη των νεκρών, κάθε χρόνο, (από τις 27 Θε- βρουαρίου) φέρνουν στους ταφούς τους κώλυδα.

Η ημέρα λοιπόν αυτή ώνομάσθηκε Ψυχοσάββατο.

Κι' έπειδή ό λόγος για κώλυδα, άναφέρομε ότι φτιάχνονται από βρασμένο σιτάρι, που ανακατεύεται με διά- φορα άλλα μυρωδικά. Πολλοί προσθέ- τουν ρόδι, μαϊντανό, ζαχαρή, στραγά- λι κοπανισμένο, σταφίδες ξανθές και μαύρες, σιμιγδάλι καθουρνισμένο και άλλα.

Ο 'Ιουλιανός ό Παραβάτης, γνωρί- ζοντας ότι οι Χριστιανοί καθαρίζουν το σώμα τους στην αρχή της ησυχασίας της πρώτης εβδομάδος της Σαρακοστής, που τη λέμε Καθαρή Δευτέρα, σκέφθηκε να τους μολύνει τις μέρες αυτές. Έδω- σε λοιπόν κρυφά διαταγή να εφοδια- σουν την αγορά με άκαθαρες τροφές που προερχόντουσαν από τις ειδωλικές θυσιές.

Άλλα ό τότε 'Αρχιεπίσκοπος Κων- σταντινουπόλεως Ευδόξιος, είδε στον ύπνο του το μάρτυρα Θεόδωρο, ό όποι- ος του φανέρωσε το σχέδιο του αυτο- κράτορος 'Ιουλιανού.

Συγχρόνως του είπε να συγκαλέ- σει άμέσως τους πιστούς το πρωί της Δευτέρας και να τους έμφοδίση να φά- νει από τις τροφές εκείνες, την έλλειψι- δε της αναγκασίας τους τροφή, να την ανακληρώσουν πρόχειρα με κώλυδα, δηλαδή με βρασμένο σιτάρι. "Έτσι ό σκοπός του 'Ιουλιανού ματαιώθηκε και ό ευσεβής λαός έμεινε άμόλυντος και καθαρός όλη την πρώτη εβδομάδα της Σαρακοστής.

Θέλοντας κατόπιν να ευχαριστήσει τον μάρτυρα Θεόδωρο, ό λαός πρόσφε- ρε κώλυδα στη μνήμη του. Το γεγονός αυτό έγινε στη 362 και συνεχίζεται ως σήμερα η άνάμνησι του.

Έπειδή όμως πολλοί πέθαναν στα ξένα ή στη θάλασσα ή σε άγνωστα μέ- ρη και δεν αξιόωθηκαν τά κανονισμένα μνημόσυνα, οι Πατέρες της 'Εκκλησίας έκόμισαν το Σάββατο της 27 Θεβρου- αρίου και το Σάββατο πριν από την Πεντηκοστή, ως ημέρες κατά τις όποι- ες θα γινόντουσαν μνημόσυνα για τους νεκρούς.

Μερικοί όμως θρησκομανείς ισχυρίζον- ται ότι όλα τα Σάββατα είναι Ψυχο- σάββατα και κυρίως τα Σάββατα της Μεγάλης Σαρακοστής και ότι κάθε ευ- σεβής χριστιανός όφείλει να προσφέρει στο Θεό για τις ψυχές των κεκοιμημέ- νων συγγενών του προσφορές και ψυχο- λειτουργίες με κώλυδα. "Εκείνους δε που λένε ότι όσα δεν έθίσπισαν οι Πα-τέρες της 'Εκκλησίας δεν είναι ύπο- χρεωτικά για τους χριστιανούς, τους θεω- ρούν ως αίρετικούς.

Να λοιπόν για ποιο λόγο γίνονται τά μνημόσυνα όλα τα Σάββατα της Με-γάλης Σαρακοστής. "Χρη είδέναι ότι έάν γένηται άδελφον έκδημυσαν προς Κύριον εν ταίς αγίαις ταύταις ημέραις (της Μ. Σαρακοστής) διά μέσου της έ- βδομάδος Πανυχής ου γίνεται των Τρι- των αυτού, έως της Παρασκευής το έ- σπέρως. Τότε γάρ τελείται ή Πανυχική αυτού, και τώ Σάββατο ή λειτουργία. Τώ δε έπινότι Σάββατο γίνονται τά ένιστα αυτού, καν τι λαγγάνουν, καν τι μη, τά δε τεσσαράκοντα αυτού γι- νονται, όταν ό αριθμός των ημερών αυ- τού πληρωθή".

Γιατί τουτό το Σάββατο μόνο; Για-τί τις άλλες ημέρες της εβδομάδος δεν γίνεται τέλεια ή λειτουργία και γιατί, κατά τις παραδόσεις, την Κυριακή δεν γίνονται μνημόσυνα.

Τέλος, κατά τον 'Ιωάννη Δαμασκηνό «και την ύπερ παντων των προκεκοι- μημένων 'Αγίων προσφοράν, ήν κατά πάν Σάββατον έπιτελείν προσπαύμεθα διά το πρό του Πάσχα Σάββατον, έν ώ τόν 'Ισχυρόν Χριστός έδρησε, και τά τούτου σκευή διηρπάσει».

ΕΠΙΤΟΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΘΟΥΜΕ!

ΤΟΝ καιρό εκείνο νταραβερίζονα με τη θεατρική τέχνη κι' έγραφα κι' έγώ κάτι μικρές σκηνοΰλες, που άμα φτιάξης καμ- μια ντουζίνα και τις βάλης τη μία μετά την άλλη και μπουένη στη μέση δυο-τρεις χορευταράδες και μία κυρία που πάνε το μικρόφωνο και σπαράει τραγουδιστικά, έχετε τη λεγόμενη «έπιθεώρηση».

"Αν πηγαίνετε ταχτικά στο θέατρο κι' έχετε μνήμη, θα θυμόσαστε τις «Χρυσές Με- κάστες», τη «Γαλαζία Πορ- τοκαλλάδα», τα «Ζαχαρω- μένα Ρομποτάκια», την «Α- σημενία Παλάφα», την «Με- ταξένια Καρπουζόφλουδα» και πολλά άλλα έργα. Ε- γώ τάχα γραμμένα, τα θέ- ατρα τά είχαν άνεθασμένα και το νοήμον κοινό τά εί- χε ιδωμένα και χειροκροτημένα.

Όμως δεν διεκδικώ όλη τη δόξα για πάρτη μου. Μονάχα ή μισή μου άνηκει, ή άλλη μισή πέφτει στο μερ- τικό του συνεργάτη μου Φρίξου Κουρ- κοστή, που έδωσε τις μισές ιδέες και τις μισές εξυπνάδες. Και ή δοξασι- μή συγγραφική μας φίρμα ήταν «Κού- λης Μανέστρας-Φρίξος Κουρκοστής».

Το συγγραφικό μας γραφείο βρισκό- ταν στην οδόν Γ' Σπυριδίου. "Εκεί ήταν ένα μεγάλο καφενείο. Πιάνανε ένα γωνιακό τραπέζι, απλώνανε τα χαρτιά μας, τα μολύβια, τις γομολά- στες μας, τα τολυγάρα μας και τους αναπτήρες μας, το γκαρσόνι μας έ- φερνε καφέδες και νερά κι' έμεις γράφαμε. Γύρω μας παίζανε τάβλι, κοντιναί, ζερή και μπιλιάρδο, άλλοι συζητούσαν πολιτικά, τά γκαρσόνια φώναζαν «πολλά με όλιγην!», «ένα ύ- ποδρυχόν», «χαμαίμψηλα δύο» κι' έ- μεις τη δουλειά μας. Ο θόρυβος δεν μας ένοχλούσε καθόλου. Γιατί όλοι αυτοί ό θόρυβοι του καφενείου, καθώς έ- νωνονταν μαζί, γίνονταν μία ρυθμική βουή, που είναι κι' αυτή ένα είδος ησυχίας. Κι' έπειτα, όλο το πάν είναι να ζερή κανείς να προσαρμόζεται — όπως είχαμε προσαρμό- στη έμεις — και δεν αλλάζαμε το καφενείο μας με το καλύτερο γραφείο.

Άσε την έκτιμησι που μας είχαν εκεί μέ- σα. Ο ιδιοκτήτης του καφενείου, ό ταμπής, τά γκαρσόνια και ό ταχτικόι πελάτες ά- κόμα, μας ήξεραν, μας χαιρετούσαν, το εί- χαν τιμή τους που βρισκόμαστε κάτω από την ίδια στέγη και κάτω — κάπου γελοΰσαν καθώς μας έβλεπαν να γράφουμε κι' έλε- γαν — πρέπει ναλέαν μεταξύ τους:

— Κάτι έξυπνο πέτυχαν πάλι οι συγγρα- φείς!

Προς τιμήν του καφενείου κι' έμεις άφιε- ρώσαμε μία έπιθεώρησι, που της δώσαμε τόν τίτλο «Καφές και Ζαχαρή».

Όπου μία μέρα, καθώς σήκωσα το κε- φάλι μου και κάρφωσα το άπλανές μου βλέμμα άπέναντι για να συλλάβω στο κενόν καμιά ιδέα, βλέπω έναν τύπο που με κύ- ταζε άσκαρδαμικτεί. Πέτυχε το βλέμ- μα μου και του κάρφωσε το δικό του και, για αρκετά λεπτά της ώρας, κυ- ταζόμαστε έτσι, σαν να είχαν τά μά-τια μας αλγμωλατισθή. Τυχαίνονα καμ- μία φορά τέτοιες βλέμματικές συναντή- σεις με άγνωστους, και θέλεις ν' ά- ποτραχίσξης το βλέμμα σου από το άν- τιπαλο, αλλά δεν μπορείς. Σαν να- σαι ύπνωτισμένος. Μα και στον άλλον γίνεται το ίδιο, κι' έτσι δυο ζευγά- ρια μάτια μένουν για πολλήν ώρα καρφωμένα τά μέν στα δέ, μέχρι που ό ένας από τους δυο, βάζοντας τά δυ- νατά του, κατορθώνει ν' αποτραβήχτη.

Αυτός ό τύπος, που με κύταζε, ή- ταν μάλλον νέος, είχε ένα φουντωτό μουστακάκι και φορούσε αδιάδροχο με άνασηκωμένο το γιακά. Φορούσε και καπέλλο. Απόσπυρα τά βλέμματά μου, αλλά σε λίγο, από περιέργεια τά δι- ηύθυνα πάλι σ' αυτόν. Πάλι με κύ- ταζε. Αυτό έγινε αρκετές φορές! Μι- τρώπο, κάνοντας τάχα πως βλέπω άλ- λου, έρευνούσα με την άκρη του μα- τιοΰ και τόν έβλεπα που έσκαλουθού- σε να με κυττάξη. Δυο δολοκλήρες ώ- ρες κράτησε αυτή ή δουλειά κι' έγώ άπορούσα. Νά ήταν άραγε κανένας παλιός γνωστός που δεν τόν θυμόμωνα; "Η μην ήταν κανένας θαυ- μαστής, που δεν χόρταινε να μάς άπολαμβάνη; Αυτό το έπίμονο κύ- ταγμα, μούφερε στενοχωρία και κάποια νευρική ταραχή. Ο συνεργάτης μου το αντίληφθηκε:

— Τι έχεις;

— Είναι κάποιος άπέναντι που μάς κυττάζει έπίμονα.

— Άς τον να μάς κυττάξη.

— Μα μου δίνει ότα νεύρα.

— Αγνώστου τον.

Εκόλο να το λές. Άλλά όταν έχης άπέναντι σου δυο όγρια και διατηρητικά βλέμματα που σε παρακολουθούν, σαν να είναι διαρισμένα από τη μυοτική δατυνισία, δεν μπορείς να τ' άγνοήσης.

"Όταν, άργότερα σκηωθήκαμε να φύγουμε, γύρισα το κεφάλι μου μόλις βρέθηκα στην πόρτα: "Ακόμα μάς κυττάζε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Πολύ μυστηριος! είπα μέσα μου.

Τ' άλλο άπόγευμα ό άνθρωπος μου ήταν και πάλι στο πόστο του. Λωμένος ο λαίμος μέσα στον άναυθηκωμένο γιακά της καμαριτσίνης, το καπέλλο στο κεφάλι, τά χέρια στις τσέπες και το βλέμμα έναντίου μου. Κάθε λίγο έρριχννα μία περσική ματιά προς το μέρος του και συλλαβόνα τη δική του προς το δικό μου. "Εννοώσα κάποια δυο φορία κι' έχασα άμέσως το κέφι μου.

Πάλι αυτός άπέναντι, είπα στο συνεργάτη μου.

Κ' έπειτα; έπ' εκείνος. Άς τον να κυττάξη.

— Μα αυτό το βλέμμα έχει κάποια έννοια!

— Δεν φάχνουμε καλύτερα να βρούμε καμ- μία έννοια για το έργο μας; "Εχουμε μείνει πολύ πίσω.

— Μία στιγμή ν' αλλάξω θέσι.

Κάθησα από το άλλο μέρος του τραπεζιού, έτσι που, νάχω τη ράχι μου προς το μυστηριώ- δη παρατηρητή. Άλλά ή ψυχολογική μου κα- τάστασι δεν βελτιώθηκε καθόλου. Αισθανό- μουν τά βλέμματα που έπίμονα έκείνου τύ- που στην πλάτη μου και κάθε τόσο μ' έπα- ναν ανατριχίλες.

— Κυττάζει ακόμα; ρωτώσα το συνεργάτη μου.

— Ναι. Άλλά τι σε νοιάζει;

Θαυμάζα την ψυχραιμία του συνεταίρου μου, αλλά την εύρισα και δικαιολογημένη. Κάτι μούλεγε μέσα μου πως αυτά τά βλέμματα ά- φορούσαν έμένα προσωπικώς, άρα όρθως άφ- τρούσαν την πλάτη.

Άλλά τι νόθελε από μέσα αυτός ό έπίμονος τύπος; Αυτό άναρωτιόμουν μία βδομάδα συ- νείχεια, που είχε σταματήσει το μυαλό μου. Τέ- λος το ζήτημα ξεκαθάρισε ένα βράδυ που ό συνεργάτης μου ό Φρίξος έφυγε πρώτος και μ' άφισε μονάχο μου για ν' αποτελειώσω κά- τι άσημαντους στίχους. Βλέπω τόν άγνωστο τύπο να σηκώνεται και νάρχεται κατ' εθείαν προς το τραπέζι μου. Με κατέλαβε ένας έλα- φρος τρόμος, αλλά έννοώσα και μία άνακού- φισι μαζί, γιατί έπί τέλους θα έλκνα την άπο- ρια μου. Ο άνθρωπος και το σκηωμένο γιακά ήρθε θαρρета και κάθισε στην καρέκλα πού, πριν από λίγο καθόταν ό συνεργάτης μου. Πέ- ρασαν μερικά σιωπηλά δευτερόλεπτα γεμάτα αγωνία. Κι' έπειτα ό άγνωστος είπε:

Δημοσθένης Μπουρφος!

Χαίρω πάλι.

Γράφω κι' έγώ, ξερετε, κύριε Μα- νέστρα.

Καλά κάνετε. Και γράφω πολύ πετυχημένα. Με- χρι τώρα έχω γράψει τρεις έπιθεωρή- σεις, τέσσερες κωμωδίες και δύομυ δράματα.

— Και πού παίζθηκαν;

— Πουθενά! Βλέπετε έγώ είμαι νέ- ος και τά θέατρα παίρνουν έργα μό- νο από φίρμες.

Αυτό είναι αλήθεια, δυστυχώς. Άλ- λα καμιά φορά κάνουν κι' εξαίρε- σεις.

Σπανία περίπτωση. Κι' αυτό είναι αλήθεια.

Κι' έγώ πρέπει να παχθώ, κύριε Μανέστρα.

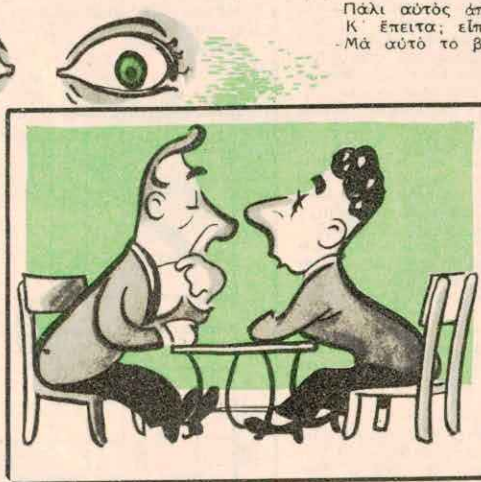
Ναι, παχθότε.

Ναι, αλλά πως να παχθώ;

Θέλετε μήπως να σας συστήσω σε κανένα διευθυντή θεάτρου, να σας διαβάσετε και... "Όχι, αυτό δεν φέρνει αποτέλεσμα. "Υ- παρχει καλύτερος τρόπος. Να κολλήσω δίπλα σε μία φίρμα, να λανσάρω και να τραβή- ξω το δρόμο μου. "Εσείς είσθε φίρμα.

— Ά, όχι και μεγάλη. Τώρα μόλις άρχίζω να φημάρωμαι.

— Όχι, όχι, είσθε φίρμα. Αυτό είναι γεγο- νός. Αποφάσισα, λοιπόν, να συνεργασθώ με- τι σας.

Η προτίμησή σας με τιμὰ κύριε Μπούρφο, ἀλλ' ἐγώ, καὶ ὡς ξερετε, ἐχὼ συνεργάτη.

— Θ' ἀφήσετε τὸ συνεργάτη σας καὶ θὰ συνεργασθῶμε μαζὶ.

— Μὰ πὺς θὰ χωρίσω ἕνα συνεργάτη πὺς γράφει τόσο χρόνο;

— Ὁ συνεργάτης σας δὲν μὲ ἀρέσει καθόλου.

— Ζήτησα γούστου. Ὅπως καὶ γὰρ, μ' αὐτὸν δουλεύω καὶ δὲν ἔχω λόγο νάμα δυσχεραστῆς.

Βρόντηξε τὸ χέρι του σὺν μάρμαρο.

— Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; Θὰ μείνω ἀπαίχτος;

— Ἐξοκολουθήστε νὰ γράφετε καὶ κάποτε θὰ παύσετε. Τώρα με συγχωρεῖτε γιατί πρέπει νὰ φύγω.

Μαζέψα γρήγορα τὰ χαρτιά μου καὶ σηκώθηκα.

— Χαίρετε, κύριε Μπούρφο.

— Πρέπει νὰ συνεργασθῶμε! ἦταν ἡ ἀπάντησή του.

Ὅταν βρέθηκα σὺν δρόμο, τὸ κεφάλι μου ἦταν ζαλισμένο. Βρὲ μπλέξιμο, ἔλεγα μέσα μου. Ὡστε αὐτὸ γύρευε ὁ ἀνθρώπος με τὸ ἐπιμονὴ βλέμμα καὶ μὲ χόλαγε τὸ κέφι.

— Ἀς εἶναι. Τώρα πήρε τὴν κρύδα καὶ θὰ πάη γιὰ ἄλλο.

— Ἄλλα δὲν πῆγε. Καὶ τ' ἄλλο βράδυ ἦταν σὺν πόστο του καὶ τ' ἄλλο καὶ τ' ἄλλο. Ἐγὼ ἀπόφευγα νὰ μένω μονάχος μου, γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἄλλη ἐρανικότητα μαζὶ του. Κι' ἔφευγα πάντα μαζὶ με τὸν συνεργάτη μου γιὰ νὰ μὴ με ξεμοναχιάσει.

— Ἐνα βράδυ, ἀφοῦ χωρίσαμε με τὸν Φρίξο σὺν Ὀμόνιο, τράβηξα σὺν στάσι νὰ πάρω τὸ τράμι γιὰ τὸ σπίτι μου. Σαφικὰ μὲ φωνή:

— Καλησπέρα σας!

Γυρίζω καὶ παγώνω. Ἦταν ὁ ἐπιμονὸς με σηκωμένο τὸ γαϊάκ.

— Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν; με ρωτᾷ.

— Μὰ δὲν τάπαμε;

— Μάλιστα. Εἶπα μὲ ἀποχωρήσει ὁ συνεργάτης σας καὶ νὰ λάβω τὴ θέση του ἐγὼ.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ἀποχωρεῖ.

— Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; Θὰ μείνω ἀπαίχτος;

— Ἐφτά τραμ περάσανε καὶ δὲν μπόρεσα νὰ πάρω κανένα. Μὲ εἶχε σὺν στάσι καὶ με πιλάτευε. Στὸ δῶδο τραμ ἀρπάχτηκα αἰφνιδαστικά καὶ σκαρφάλωσα.

— Ὅπως δὴ πρέπει νὰ συνεργασθῶμε! μὲ φώναξε, καθὼς τὸν ἀφήσα κάγκελλο σὺν στάσι, καὶ μὲ φάνηκε σάν ἀπαίχτο ἐργο.

— Εἶπα σὺν Φρίξο ὅτι ἐπρεπε ν' ἀλλάζουμε στέκι, γιατί δὲν μποροῦσα πιά νὰ τὸν υποφέρω.

— Ἀς τὸν νὰ κυττάω, μὲ εἶπε ὁ Φρίξος. Μὴν, τὸν δὲν ἤθελα σημάσει. Θὰ βαρεθῇ καὶ θὰ πάψῃ.

Ἀπάντησα σὺν κουβέντα, ἔρχεται τὸ γκαρσόν με τοὺς καφέδες. Σκύβει ἐμπιστευτικά καὶ μὲ λέει:

— ἔχετε τίποτα προηγουμένα μ' αὐτὸν τὸν κύριο ἀπάντησε;

— Αὐτὸν με τὸ σημάσει για καὶ, λέει; Ὁχι. Γιατί;

— Γιατί τώρα πὺς τοῦ πῆγα τὸν καφέ, σὰς εἶδε καὶ μὲ εἶπε: «Αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος μου!».

Μὲ πλημύρισε σκεπτικὰ προαισθημάτων. Ὅση ὥρα γράφω αὐτὸς μὲ κυττάει με τὴν ἴδια ἐπιμονή, ὅπως πάντα. Δὺς ὥρες, τρεῖς, τέσσερις. Δυνατὸς χαρακτήρας. Κι' ὅταν ἔφευγα, κύτταε πάντα πίσω μου μὴπως με παρακολουθεῖ. Ἀναγκάστηκα ν' ἀλλάξω στάσι, νὰ πηγαῖν σὺν παρακάτω. Μὲ πέτυχε καὶ σ' αὐτή.

— Τί θὰ γίνῃ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς συνεργασίας; Θὰ μείνω ἀπαίχτος;

Προσπαθῶ με τὸν πῶ ἀντικρὸν τρόπο νὰ τὸν πείσω ὅτι ἀδίκως ἐπιμένει, νὰ τοῦ υποδείξω τὸ σωστὸ δρόμο ν' ἀναδειχθῇ καὶ νὰ θριαυβεύσῃ. Ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ ὅτι τοῦλεγα. Καὶ μὲ φορά τοῦ εἶπα:

— Γιατί δὲν λές σὺν συνεργάτη μου ν' ἀφήσῃ ἐμένα καὶ νὰ συνεργασθῇτε μαζὶ;

— Δὲν μ' ἀρέσει ἐκεῖνος. Ἐσὰς ἐχὼ ἐκτίμησι!

Καὶ τὸ βράδυ πάλι σὺν τραπέζι του, ἀντικρὸ ἀπὸ τὸ δικό μας. Εἶπα σὺν Φρίξο:

— Δὲν θάχουμε καλὰ ξεμπερδέματα με δαύτον.

— Μὴν τοῦ δίνῃς σημασία, ἀ-

παντοῦσε ὁ Φρίξος.

— Σὺς πὺς ἕνα βράδυ, πηγαίνοντας σὺν καφενέιο, ἀνέπνευσα. Ὁ ἐπιμονὸς δὲν ἦταν σὺν πόστο του. Ὅμως ἀργοῦσε καὶ ὁ Φρίξος. Ἦρθε με καθυστέρησι μισῆς ὥρας. Ἀλλὰ σὺς τί κατάστασι. Τὸ ἕνα τὸν μᾶτι ἦταν κατὰμαυρο.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησα.

— Ὁ μέλλων συνεργάτης σου! μὲ λέει. Μὲ περιμένε δυὸ γυνίες πὺς πάνω. Κι' ὅπως ἐρχόμενος ἀργά-ἀργά, μὲ κοιτάει δυὸ γροθὶες σὺν μᾶτι καὶ χάνεται!

— Καλὰ. Μὴ δίνῃς σημασία! εἶπα σὺν Φρίξο καὶ γέλασα.

Γέλασα, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Τὰ σκεπτικὰ μου προαισθημάτων σκεπτικῶσαν ἀκόμα πὺς πὺς — ἐγὼν ἐρεῖς. Ὁ ἐπιμονὸς πέρασε σὺν δρόμο. Καλὰ θὰ ἔκανα νὰ φυλαγόμενος.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦρθε σὺν καφενέιο. Ὅμως σὺς μὲ σιγῇ, καθὼς κύτταε ἀφηρημένος σὺν τζομπορτα, βλέπω τὴν ἀγριωπή φάτσα του κολλημένη σὺν τζάκι.

— Μὰ τοῦ! φωνάζω σὺν Φρίξο.

Πεταχτήκαμε κι' οἱ δυὸ ἐξῆ. Εἶχε γίνῃ ἀφαντός. Ἀσχημὰ προηγουμένα. Τώρα φυλαγόμενος κι' οἱ δυὸ καὶ κάθε λίγο γυρίζουμε κι' ἐπισκοποῦσαμε τὰ πέρα. Πῆρα ταξὶ νὰ πάω σὺν σπίτι. Καθὼς ἔσας τὸν κλειδί σὺν ἐξορτα, μὲ σκία κατέβαινε ἀπὸ τὴ διπλανή πόρτα καὶ μὲ φωνή με πᾶγωσε.

— Στάσου!

— ἔμεινα. Ἦταν ὁ ἐπιμονὸς, με ἀνασηκωμένο τὸ γαϊάκ.

— Ἐπὶ τέλους, τί θέλεις; φωνάζω δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν φοβήσω καὶ νὰ πάρω κι' ἐγὼ θάρρος.

Νὰ συνεργασθῶμε! ἀπάντησε σιγὰ, ἀλλὰ σταθερά.

— Δόσε μου λίγο καιρὸ νὰ σκεφτοῦ.

— Ἀρκετὸν καιρὸ περιμένα. Ἦ ὑπομονή μου ἐξηγήσῃ. Θὰ σοῦ δώσω ἀκόμα μὲ βδομάδα προθεσμία. Ἀλλὰ νὰ ξέρῃς ἕνα πράγμα. Ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ συνεργασθῶμε ὅπως δὴ θέλω. Ὁ ἄλλος θὰ βῇ ἀπὸ τὴ μέση!

Κι' ὅπως ἔλεγε τὰ τελευταία λόγια, ἔβγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ μπροστὰ σὺν μᾶτι μου ἀστράψε ἕνα γυαλιστὸ μέταλλο. Ἦταν μαχαίρι.

— Ἀποφασισμένος, εἶπε. Δὲν θὰ μείνω ἀπαίχτος. Καληνύχτα.

Μὲ χέρι πὺς ἔτρεμε ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ χώθηκα σὺν σπίτι.

— Ἐκανα τὸ σταυρὸ μου καὶ δόξα τὸ θεὸ πὺς γλύτωσα. Ἀλλὰ ὁ Φρίξος; Τὸν εἰδοποίησα ἀμέσως κι' ὅλας. Ὁ ἐπιμονὸς ἔχει καὶ μαχαίρι! Καταγγέλλω τὴν ἀπειλή σὺν ἀστυνομία, καταγγέλλω τὸ καφενέιο.

Ἀλλὰ σὺς τότε τὸ ἐπιμονὸς δὲν ξεναπαύθηκε. Ρωτήσαμε σὺν καφενέιο — ὅχι, δὲν τὸν ματαίωσαν ἀλλὰ φορὰ. Ξαναπαύσαμε τὸ τακτικὸ μας στέκι, συνήλασε, ξεχάσαμε τὸν ἀνθρώπο μετὰ, πέρασαν χρόνια.

Καὶ νᾶτος, τὴν περασμένη βδομάδα. Μὲ σταμάτησε σὺν ὁδὸν Σταδίου, γελώντας καὶ πάντα με καμπουρίνα.

— Τί γίνεστε, κύριε Μανέστρα; Μὲ θυμώσατε;... Τότε πὺς ἔπρεπε νὰ συνεργασθῶμε...

— Καὶ βέβαια σὰς θυμάμαι. Ἐσεῖς τί γίνεστε; Δὲν σὰς ξεναείδαμε ἀπὸ τότε. Ταξίδι;

— Ὁχι. Ἀσθενῇ! εἶπε καὶ χαμογέλασε. Ἐμεινα ἐφτά χρόνια σὺν κλινικῇ. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι πὺς καλὰ, δόξα σοι ὁ θεός.

— Δόξα σοι ὁ θεός! εἶπα κι' ἐγὼ χαλαφρῶμενος.

— Συνεογάζεστε πάντοτε με τὸν κύριο Φρίξο; Καλὰ κάνετε. Εἰστε πὺς ταυριζόμενος συνεργάτες, δὲν πρέπει νὰ χωρίσετε.

— Κι' ἐσεῖς με τί ἀσχολεῖστε τώρα; Πάντα με τὴ συγγραφὴ;

— Ὁχι. Τώρα ἀσχολοῦμαι με τὴ μουσική. Ἀλλὰ ὅχι με τὴν ἐλαφρά! (Δόξα σοι ὁ θεός). Μὲν με τὴ σοφῇ. ἔχω γράψει ἐξήντα σουίτες, ἐφτά συμφωνίες σὺν μὲ ἑλασσον καὶ δώδεκα σὺν φᾶντι.

— Ἀνότερος τοῦ Μπετόβεν.

— Δὲν ἀμφισβᾶλλω.

Χαίρετε, κύριε Μανέστρα. Τὰ σέβῃ μου σὺν κύριο Φρίξο.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο πρὸς τὴ μουσικὴ δόξα. Δόξα ὁ θεός κι' ἄλλο τέτοιο νὰ μὴ μὲ ξενατῇ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΙΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 474

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὴν Ἀποκρῆν. — Δὲν λείπει ἀπὸ τὸ ἀποκρητικὸ γλέντι.
- Συγχρόνως. — Ἐπίβλεψις ἀνυλίου. — Ἀρχικὰ πὺς ἐξυπηρετοῦν τὴς συγκοινωνίες μας.
- Νότα. — Σιωπῇ. — Δέντρο καὶ ὁ καρπὸς του. — Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρά.
- Τρυπᾷ. — Ποθετὸ ἀπὸ καθε ἀστὲρα τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἀνέξοδη ἐξασφάλισις μικροπραγμάτων.
- Φινιούρα τῆς τράπουλας. — Προτέρημα. — ἔβρυν κατὰ στὰ ἴδια μέτρα με ἄλλο.
- Χρησιμοποῖ τὴν φωνή μου. — Ἀποκρητικὴ μεταμπίεσις. Παθολογικὸς λήθαργος.
- Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρόσω. — Ἀνατολιτικὸς τίτλος. — Κάτοικοι εὐρωπαϊκῆς χώρας.
- Μουσικὸς ὅρος. — Νηοὶ τοῦ Αἰγαίου. — Σύμφωνα στὴ λέξι Σπᾶτα.
- Μισὸ πάκο. — Λίμα τῶν υποδηματοποιῶν. — Ἀγαθόν.
- Ἐπώνυμον γνηστοῦ Γάλλου μυθιστοριογράφου. — Ζητᾷ κατὰ ἐπιμόνως (μετοχή). — Μεγάλη ζημία.
- Σεχωρίζει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴ ζωῇ. — Τροφὴ ὑποζυγίων (γεν.). — Ἀκόμη.
- Οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου. — Ἀπομακρύνω. — Γίνονται χωρὶς καμμιὰ χρονικὴ μεσολάβησις.
- Μυθικὸς ἥρωας, γενάρχης τῶν Ἀδάντων. — Ἰσχυρός.
- Ὅμοια σύμφωνα. — Χωρὶς πατέρα. — Ὄργανον αἰσθησεως. — Αὐτὰ πρωτομαθαίνωμε.
- Ἀρθρο (πληθ.). — Ἐκεῖ γίνονται μαθήματα ἀνατομίας (πληθ.). — Ἀρχικὰ πὺς ἔχουν οὐκὸς με τὸν στρατό μας.
- Ἀρπакτικό πτηνόν. — Καταχθόνιος.

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ.

Ἡ λύσις τοῦ 473 στὴ σελ. 82

ὁ ὁ

Ἡ ἐρμένη πὺς παράγει γάλα

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Κατὰ ἀποκρητικὸ πὺς οἱ κακοποιοὶ χρησιμοποιοῦν ὅλο τὸ χρόνο. — Ἡ πὺς εὐθυμὴν περιόδους τοῦ χρόνου.
- Ὁἶλος (γαλ.). — Σπαρτιάτης στρατηγὸς καὶ ναυάρχος τοῦ Ε. π. Χ. αἰῶνος. — Τρέχω.
- Κητιτικὴ ἀντωνυμία. — Συνοδευεῖ τὸ καλοκαίρι. — Χρονικὸ διάστημα. — Ὑπαρξίς.
- Διεστραμμένος Γάλλος μαρκήσιος. — Μεγάλο δωμάτιο.

— Πρόσεχε τὴ σκαμπάνια, Ἀγλαΐα μου. Μὲ... στράβωσες!...

— Ἐρχεται ὁ λογαριασμός! Βαρᾶτε με... λυπητέρα!...

— Μαέστρο, αὐτὸ τὸ ταγκὸ νὰ πάη μέχρι πρωῒας!

— Πausανία!... Σήκω νὰ χορεύσουμε!...

— Ὑπομονή, Θανάσκη μου. Ἐπιτήδεες τὸ κάνεις γιὰ νὰ θυμώσης, νὰ σηκώδης ἀπάνω καὶ νὰ σοῦ ζαν τὴν καρέχλα!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴ σάμπα!...

ΤΑ «ΜΥΣΤΙΚΑ» ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

έντελώς καθαρά το σχήμα των χειλιών τους, γιατί το κραγιόν αφαιρείται δύσκολα, όταν έχει εισχωρήσει στις λεπτές εσοχές της επιδερμίδος που περιβάλλουν το στόμα. Πρέπει λοιπόν τότε να μεταχειριστείτε για το καθαρισμό του μιά λιπαρή ουσία. Έξ' άλλου, δύο φορές τη βδομάδα, καθαρίζετε τα χείλη σας με αίθερα — εκτός αν σκάζουν εύκολα.

5) Απλώνετε πάνω στο πρόσωπό σας και στο λαιμό σας την κρέμα που θα σας χρησιμεύσει ως φόν-ντε-τέν, δηλαδή για τη συγκράτηση της πούντρας. Και μην τη σκουπίζετε, όπως συνιστούν όσοι δεν κατέχουν καλά αυτή την τέχνη. Το μακιγιάζ πρέπει να γίνεται πάνω σε δέρμα λιπαρό.

6) Αρχίζετε πάντα το μακιγιάζ σας απ' τα μάτια, κι' όχι απ' τα μάγουλα. Αφού βάψετε τα βλέφαρά σας, θα παρατηρήσετε πως το πρόσωπό σας παίρνει πολύ περισσότερη εκφραστικότητα, πράγμα που θα σας επιτρέψει να μεταχειριστείτε λιγότερο ρουζ.

7) Υπάρχουν δυο είδη κοκκινάδια για το πρόσωπο: τα ζωηρά κοκκίνα και τα ρόζ. Αναλογώμεν εκείνου που θα προτιμήσετε, θα εφαρμόσετε άλλη μέθοδο.

α) Για το ζωηρό κοκκίνο. Το βάψετε πάνω στα μάγουλα, λιπαρά ακόμη απ' την κρέμα, για να μπορέσει να διαλυθεί εύκολα ο' αυτήν.

β) Για το ρόζ. Σκουπίζετε το πρόσωπό σας πριν βάλετε αυτό το κοκκινάδι, που δεν έχει ανάγκη να διαλυθεί.

8) Για να επιτύχετε το μακιγιάζ σας, πρέπει ν' αφιέρωτε λίγο το πρόσωπό σας επί 5 λεπτά, αφού βάψετε τα μάτια και τα μάγουλά σας όπως είπαμε πιο πάνω. Το ελαφρύ μασάζ που κάνετε, βάζοντας

Σας τα φανερώνει μιά Παριζιάνα

συνήθειες, στο λαιμό σας, ακόμη και στα χείλη και τα βλέφαρά σας, έτσι που να μοιάζετε σαν πιερότος!

11) Τώρα επιδιώκετε στη λεπτή δουλειά του βαψίματος των χειλιών, που γίνεται σε δυο χρόνους: α) Σχεδιάζετε την περιμέτρου τους μ' ένα μολύβι ομοιόχρωμο με το κραγιόν σας. β) Γεμίζετε καλά το εσωτερικό με το συνθιγμένο κραγιόν.

12) Μ' ένα ειδικό μαλακό βουρτσάκι αφαιρείτε απ' το πρόσωπό σας την περίσσεια της πούντρας που βάλατε άρκετα.

13) Κυττάξετε μέσα στον καθρέφτη, για να δείτε μήπως χρειάζεστε λίγο περισσότερο ρουζ στα μάγουλα. Αν συμβαίνει αυτό, προσθέτετε ελάχιστα χερσού ρουζ, προσέχοντας να μη το παρακάνετε.

14) Ξαναπουντράτε τα μάγουλα και τη μύτη σας με πούντρα λίγο σκουρότερη από την πρώτη. Στο λαιμό όμως και στο μέτωπό σας θ' αφιέρωτε μόνο την ανοιχτόχρωμη πούντρα.

15) Έφθασε η ώρα να μακιγιάρετε τα ταίνορα. Είναι μιά δουλειά πολύ λεπτή, που συχνά γίνεται άτεχνα. α) Φροντίστε να ναι τελείως καθαρό το βουρτσάκι που θα χρησιμοποιήσετε. β) Βουρτσήστε την άκρη του σε ζεστό νερό και την τρίψτε πάνω στο πλακίδιο του ρίμμελ. γ) Περνάτε με το βουρτσάκι μόνο τις άκρες των επάνω βλέφαριδων με μιά κίνηση από το εσωτερικό προς το εξωτερικό του ματιού. Έτσι, θα πάρουν σχήμα ελαφρά λοξό, που δείχνει μακρύτερα τα μάτια και τα όμορφαίνει.

16) Αφού τελειώσετε και με τα δυο μάτια, ξαναπουντράτε με ρίμμελ, αλλά αυτή τη φορά χωρίς να ξαναδρέξετε με νερό το βουρτσάκι. Το δεύτερο αυτό στρώμα δίνει λίγο παχύτερο απ' το πρώτο. Αν λερώσατε ελαφρά τα επάνω ή το κάτω βλέφαρό σας με το ρίμμελ, τυλίγεται λίγο μπαμπακί στην άκρη ενός σπρίτου και αφαιρείτε μ' αυτό τον λεκέ, χωρίς να τον τρίψετε.

17) Ξανακυττάξτε τώρα στον καθρέφτη. Περσάτε ολόκληρο το πρόσωπό σας με τη βουρτσα του πουντρίσματος, φροντίζοντας ν' ανασηκώσετε προς τα μαλλιά το ελαφρό χνούδι που φυτρώνει κατά μήκος των αυτιών.

18) Περσάτε τις ρίζες των μαλλιών σας μ' ένα μπαμπακί βρεγμένο με κολώνια. Δεν πρέπει να μείνουν ανάμεσά τους ίχνη πούντρας.

19) Μακρύνετε λίγο τα φρύδια σας με το κραγιόν και βουρτσίστε τα μ' ένα μικρό, σκληρό και στεγνό βουρτσάκι.

την κρέμα και το κοκκινάδι, έχει ζωηρή την κυκλοφορία του αίματος. Άλλες γυναίκες χλωμιάζουν τότε κι' άλλες γίνονται πολύ κόκκινες. Πρέπει να περιμένετε λοιπόν να ξαναδρή το πρόσωπό σας το φυσικό του χρώμα, για να μπορέσετε να εξελέγεται το έργο σας.

9) Αν έχετε βάλει πολύ φτιασίδι, αφαιρέστε το πλεόνασμά του μ' ένα λεπτό ταχυοκαρτό. Έτσι μπορεί ν' απορροφηθεί και το πλεόνασμα της κρέμας.

10) Μ' ένα μπαμπακί ή ένα πονπύον βάζετε αβροχάρι πούντρα, λίγο ανοιχτότερη απ' το φυσικό σας χρώμα, ο' όλο το πρό-

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΗ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΑΣ, ΝΑ ΤΟΝΩΣΗ ΔΗΛΑΔΗ ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΥΨΗ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΣΑΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΕΧΕΤΕ ΜΕΡΙΚΑ ΜΥΣΤΙΚΑ! Αυτά της τέχνης. Η διευθυντρια ενός παρισινού ινστιτούτου καλλωγής θ' αναλογηθεί λοιπόν να σας τα διδάξει, με τις συμβουλές της που σας προσφέρουμε πιο κάτω.

1) Αν παρατηρήσετε πως δεν κρατάει αρκετά το μακιγιάζ σας, μπορεί να οφείλεται αυτό σε δυο λόγους:

α) Ίσως να μην είναι ο οργανισμός σας σε καλή υγεία να καταστάσει, να περνάτε δηλαδή μιά περίοδο γενικής κόπωσης ή τοξινώσεως.

β) Η μπορεί να βρίσκεται το δέρμα σας σε κακή κατάσταση, από λιπαρά κοκκινάδια που έχουν καλλήσει μέσα στους πόρους και τους κρατάνε μόνιμα διεσταλμένους. Σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει να περιποιηθείτε το δέρμα σας, και όταν η επιδερμίδα σας ξαναγίνει σφικτή και κανονική, να χρησιμοποιήσετε μόνο χερσό κοκκινάδι, που μένει στην επιφάνεια και δεν εισχωρεί σε βάθος.

2) Ποτέ μη μακιγιάρεστε πριν απ' το μπάνιο σας. Άλλωθις, οι ατμοί του ζεστού νερού θα κάνουν ν' ανακατευτεί η πούντρα κι' η κρέμα που έχετε βάλει στο πρόσωπό σας, σχηματίζοντας ένα μίγμα... άξιο βρήντη! Και τότε θα πρέπει να ξαναρχίσετε όλα απ' την αρχή.

3) Όταν μακιγιάρεστε, το δωμάτιο πρέπει να έχει άπλετο φως.

4) Μην αρχίζετε ποτέ να μακιγιάρεστε, αν το πρόσωπό σας δεν έχει απαλλαγεί τωρίτα τελείως απ' το προηγούμενο μακιγιάζ, ιδίως δε τα χείλη σας. Πολλές γυναίκες δεν κατορθώνουν να σχεδιάσουν

1. Απλώνετε πάνω στο πρόσωπο και στο λαιμό σας ως κάτω την κρέμα, που θα σας χρησιμεύσει ως φόν-ντε-τέν. 2. Με ένα πονπύον βάζετε αβροχάρι πούντρα, λίγο ανοιχτότερη από το φυσικό σας χρώμα. 3. Για το καθαρισμό του προσώπου από το προηγούμενο μακιγιάζ μεταχειριστείτε μιά λιπαρή ουσία.

Ο πρώτος χορός

Δεν είμαι ο πρώτος, βέβαια, που σας το φανερώνω κι' αναμφισβήτως ξέρετε πως πάντα, κάθε χρόνο, γέλιο και φουρτώγουνε πολλά «ξεπεταρούδια», που μέσα στης 'Απόκριας τη ζάλη, κοντουρού, ενώ τριγύρω μαίνονται φωνές, σουίγκ, τραγούδια, λαμβάνουνε το «βάπτισμα» του πρώτου του χορού!

Και ο καθένας έννοις ότι «ντεμπούτο στη ζωή» απλούστατα σημαίνει αυτός ο πρώτος ο χορός, που ο μπαμπάς ο αυστηρός, τον βρίσκει απαράδεκτο και τόσο επιμέλει, ώστε αδικώς ή μικρή κορούλα του αγάλλεται, αφού ο πρώτος ο χορός μοιραίως αναβάλλεται!

Αλλά και φέτος η πρότασις δευλά θα γίνει, μπάς μεταπεισθή ο άτεγκτος και αυστηρός μπαμπάς. Και να που μεταπειθείται! Κι' η κόρη του ή Δέλα, λές και το μυαλούδάκι της το σάλεψε ή τρέλλα, άμέσως τέτοια κίνησι αρχίζει πυρετώδη, ώστε το σπίτι δολιχόληρο σηκώνεται στο πόδι, μοδίστερα επιστρατεύεται και συγγενείς σωρό τη Δέλα ετοιμάζοντε — που την κρυφουαυμάζοντε —

ώστε να πάη άποψη στον πρώτο της χορό!

Και ξεκινάει τρέμοντας από το τραύμα ή Δέλα — το τραύμα που νοιώθει πάντοτε ή άπειρη κοπέλλα μπαίνει δειλή, κατάχλωμη μες στο χορό τη σάλλα, αλλά τριγύρω βλέποντας «ξεπεταρούδια» κι' άλλα, άμέσως ξεθαρρεύεται και, δίχως καθυστέρηση, πατοίζει ό,τι έχασε ή Δέλα μέχρι πέρνει!

Έξ' άλλον, ο κατάλληλος ύπαρχει καθ'αλλέρος. Έξ' αυτός πρωταρχής, βέβαια, μ' άμνηστία φρενική. Άλλα ενώ χορεύοντε ο πονηρός ο 'Ερως που καιροφυλακτεί τοξένει ο άφιλότιμος, μα χωρίς τον καθένα, και δυό... τρυγόνια πέφτουντε με σμπάρο μόνον ένα!

Πρώτος χορός!... Σεφάντωμα και ξενοιασιά μεγάλη, ελεύθερη, χαρούμενη κάθε καρδούλα πάλλει, ξεχνιούνται όλα τα βάσανα, μαμά, μπαμπάς, σχολείο κι' άρχιζοντε και μερικίς διασκεδάσεις «κοσμικές» — ευχάριστες σαν τό... κοντουμπόλι, περιφημες κι' άνηλικα πολύ τα ηλεκτρίζει που άκούη και τ' άνηλικα στον πρώτο το χορό και μίς... στον πρώτο το χορό δυναμικό και ζωηρό κι' άνηλικές άρχιζει:

— Η Καίτη σαν το γούρνο σκεπάρνι χαμαρώνει! — Της Νανουκίς το φόρεμα κρεμάει και ξαρώνει! — Η Πόπη στο Χαρίλαο ματιές δίχνει κορυφές! — Κι' οι κάλτσες της — τρομάρα της! — (χουν ραφές!)

Και, όπως είν' εύνοητον, λαμβάνουν μέρος όλες και με σκοπούς άλλων κακούς στο άδυσώπητο «κούς-κούς» αυτές οι χαριέστερες μικρούλες κοντουμπόλες. Και φεύγουνε — να τις χαρώ! — από τον πρώτο τους χορό πολύ συγκινημένες και άπαυτον σε σχετική έρωτησι οι καυμένες: Περσάμε περιφημα! Γλεντήσαμε, χορεύαμε, όλίγον επλεόνασμε, πολύ κοντουμπόλεψαμε!

Επισημασμένες
Jma. Taciata

ο Σουρτάκιος Γ.

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Το πρώτο καλοκαίρι της δουλειάς κόντευε να τελειώσει. Ήταν Αύγουστος. Σε λίγο θαμπαινε το φθινόπωρο και ο χειμώνας, με την απειλή αληθινής καταστροφής για τον πεινασμένο και βοστανισμένο λαό.

Τότε ακριβώς ήρθε το πρώτο μήνυμα από την κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου. Λίθαβα, που όπως γράφαμε στο προηγούμενο, είχε αναλάβει να συγκεντρώνει όλους τους "Αγγλους" φυγάδες, που είχαν μείνει στον τόπο μας, μετά από την έσπευσμένη αποχώρησή του εκστρατευτικού τους σώματος, τον Απρίλιο του 1941. Μά τι αναφέρει ο "Αχιλλέας Κύρου στο βιβλίο του «Σικλαδωμένοι Νικητές», για την κ. Θεοδωροπούλου: «Δεκάδες, εκατοντάδες ίσως, "Αγγλων στρατιωτών και αξιωματικών, έκρυψαν, έφροδοθήσαν, διένειμε σε διάφορα κτήματα και χωριάσιματα της Πελοποννήσου και της Στερεάς "Ελλάδος, για να τους φροντίσει και να τους βοηθή να φεύγουν ενιακά κάτω. Μόνο για την ηρωική αυτή "Ελληνίδα, που συχνά εγγύρισε την αγριότητα των Ιταλικών και Γερμανικών δώδεων, θα αξίζει να γραφεί ολόκληρο βιβλίο, που έλπιζω να γράψει κάποιο η "Ελπίδα».

Το μήνυμα της Θεοδωροπούλου απευθυνόταν, στο Λουκά Λιναρά, που ήταν επί κεφαλής των «Νέων Φιλικών» —της μικρής αυτής οργάνωσης, που λίγο αργότερα ανδρώθηκε με την επωνυμία «Βύρωνες» απλώνοντας τα δάχτυλα της σε όλην την "Ελλάδα» —και τον παρακαλούσε να πάει να τη βρει στο Ξυλόκαστρο, όπου είχε συγκεντρώσει μερικούς "Αγγλους τους οποίους θα φυγάδευε μ' ένα καΐκι για τα τουρκικά παράλια. Βοήθος της ήταν ο πρωτοσύγγελλος της Κορίνθου Δαμασκηνός Κατσόπουλος, που πιστεύει έπειτα από λίγων καιρών για να σταλή ως αιχμάλωτος σε κάποιο στρατόπεδο της "Ιταλίας. Ο Λιναράς ωστόσο δεν έχασε καιρό. Έπισκέφτηκε το σύζυγο της κ. Θεοδωροπούλου, τον εισαγγελέα Θ. Εξεδερτέκιο και του είπε τα καθέκαστα. "Εκείνος, που είχε να λάβει πολλές μέρες είδησεις της, χάρηκε σαν μικρό παιδί. "Υστερα ρώτησε το Λιναρά:

— Εα καταφέρατε να πάς να τη συναντήσης; Για να ταξιδεύεις ως το Ξυλόκαστρο, χρειάζεται ειδική άδεια από τους "Ιταλούς. Πρέπει να υπάρχει κάποια δικαιολογία για να σ' αφήσουν να φύγεις...

— Κι όμως πρέπει να πάω, αποκρίθηκε εκείνος. Δεν ξέρω ακόμη τι δικαιολογία θα βρω, αλλά ελπίζω να πετύχω την απαραίτητη άδεια. "Εχω κάποιο φίλο στο Ιταλικό φρουραρχείο κι' ίσως μπορούσε να με βοηθήσει...

Πραγματικά στο Ιταλικό φρουραρχείο της οδού Κοραή, δούλευε ο Γιάννης Μαλέγκρι, "Ελληνας, από "Ιταλό πατέρα. Κατοικούσε από χρόνια πολλά στην "Αθήνα, στην οδό Αφροδίτης 26. Ήταν τίμιο παλληκάρι και λάτρης των "Ελλήνων.

Όταν πήγε και τον βρήκε ο Λιναράς, ο νεαρός πατριώτης, του υποσχέθηκε να του βγάλει την άδεια μέσα σε δύο μέρες. "Ετσι κι έγινε. Μά την ημέρα που ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για το Ξυλόκαστρο, συνέβη κάτι άπροσπο που του χάλασε τα σχέδια. "Ενας "Αγγλος, ο (παιχίας Νάτ Κέλλυ —όπ' αυτοί που είχε στείλει η Βαρβάρα Εξεδερτέκιο από την Γελοπόννησο ως δίδεν "Ελληνες τραυματίες— πιάστηκε από την Γκεστάπο σε κάποιο σπίτι της οδού "Ελληνοπόλεως 41. Η αναστάτωση που δημιουργήθηκε στις τάξεις των "Νέων Φιλικών ήταν σχεδόν δραματική. Γιατί ο "Αγγλος γνώριζε πολύ καλά που έμεναν κρυμμένοι και οι είκοσι δύο άλλοι συνάδελφοί του.

Αμέσως ο Λιναράς επικοινωνήσε με τον κ. Κώστα Τσάτσου, και της κυρία του, που δεν είχαν ιδέα για τη σύλληψη του "Αγγλου. Μόλις έμαθαν τι συμβαίνει, αντόχησαν κι' αυτοί με τη σειρά τους και έριξαν όλα τους "Αχιλλέας Κύρου για τον ένδεχομένο κίνδυνο. Το ίδιο "κείμεν άπάγεμαι, συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του κ. Τσάτσου, στην οδό Κυδαθηναίων 9, τα κυριώτερα μέλη των «Νέων Φιλικών» για να πάρουν αποφάσεις. Το πρώτο που έπρεπε να κάνουν ήταν, να μεταφέρουν τους "Αγγλους που έκρυβαν, σε άλλα σπίτια. "Αν συλλαμβάνονταν όλοι εντός, καλώς ή κακώς, έπρεπε να τη γλυτώσει.

Απόψε κιάλας, πρέπει να τους κρύψουμε αλλού, είπε η κ. Τσάτσου. Πρέπει να γλυτώσουν όπωςδήποτε. Σε λίγες μέρες, το καΐκι του καπετάν Λεωφόρου, θα είναι έτοιμο για να τους πάρη στην "Αίγυπτο. "Ισως θα έπρεπε να κρυφτούμε και μεις για λίγων καιρών. "Αν ο "Αγγλος ληγεί από τα μορτίρια που θα του κάνουν οι Γερμανοί, σφαλώς θα μιλήσει. Τότε θα κινδυνεύουμε όλοι μας...

Ήταν δικαιολογημένοι ο φόβος της κ. Τσάτσου. Μά τότε ο άντρας της όσο και ο "Αχιλλέας Κύρου, δεν δέχτηκαν να κρυφτούν. Το θεωρούσαν βελία να κάνουν κάτι τέτοιο. Ήταν άρχες κατοχής ακόμη και ο «συνωμοτισμός» δεν είχε μπει στα πλαίσια της καθαρής κατασκοπείας. Πλησίαζε περισσότερο προς τον αυθόρμητο πατριωτισμό και την "Ελληνική διχέση. Για το λόγο αυτό δεν δέχτηκαν ο Κύρου και ο Τσάτσος, να λάβουν τ' ανάλογα μέτρα για τον εαυτό τους. Βοήθησαν όμως να περάσουν οι "Αγγλοι, προτού έπεμθε η τοιμπίδα της Γκεστάπο. Η κ. Τσάτσου, έστειλε τρεις απ' αυτούς σε κάποια φιλική της οικογένεια στον Πειραιά. Με κίνδυνο της ζωής της, τους οδήγησε η ίδια εκεί και τους παρέδωσε με ασφάλεια σε καλά χέρια. Τους υπολοιπούς τους ανέλαβαν ο Λουκάς Λιναράς, ο νυν συνταγματάρχης στρατιωτικής δικαιοσύνης "Αντρέας Σταυρόπουλος, ο γιατρός Κώστας Γιαννάτος με τον αδελφό του Δημήτρη Γιαννάτο, ο νυν ταγματάρχης Γεωργίου Μπιφνέρος και ο καλλιτέχνης Μιχης Ζωγράφος.

Το σπίτι του τελευταίου, στην Καλλιθέα —Λεωφόρος Θησέως 146—, τον ή τραγί έβρα τα όργανά τους «Νέοι Φιλικόι» και κεί μέσα συγκεντρώνονταν όλα τα στελέχη της για να δώσουν οδηγίες και διατάγες στους διαφόρους πληροφοριοδότες των κλιμακίων. "Υπακούοντά και με απόλυτη κατανόηση, η γυναίκα του, η κ. Ευγενία Ζωγράφου, δέχονταν τον κίνδυνο σαν δική της υπόθεση. Στο σπίτι λοιπόν αυτό της Λεωφόρου Θησέως —που βρίσκονταν απέναντι ακριβώς από τις Ιταλικές φυλακές της Καλλιθέας— είχαν συγκεντρωθεί οι περισσότεροι "Αγγλοι φυγάδες. "Αλλά η ανησυχία που δημιουργήθηκε από τη σύλληψη του Νάτ Κέλλυ διακομίστηκε γρήγορα. Ο νεαρός Βορειάνος "Παιχίας κατορώσσε να δραπέτευση μέσα από τα χέρια της Γκεστάπο, η στιγμή που τον κατέβαζαν από τ' αυτοκίνητο μπρος στα κρηνητήρια.

για της οδού Μέρλιν. "Ετσι ξεναγούσε γρήγορα στους συντρόφους του, χωρίς να προλάβουν οι Γερμανοί να του κάνουν την παραμικρή ανάκριση.

Όστόσο το ταξίδι του Λουκά Λιναρά για το Ξυλόκαστρο, ανεβλήθη προσωρινά. Βρήκε όμως τον τρόπο να ειδοποιήσει την κ. Θεοδωροπούλου να μην τον περιμένει. Η τολημνή "Ελληνίδα, αποφάσισε τότε να συνεχίσει ολομόναχη τη δουλειά της, μα και ο πολύτιμος συνεργάτης της ήταν δέλιτο πρὸς το παρόν να πάει να τη βρει. "Ητυμένη πότε χωριάτισσα και πότε σαν καλόγρια, έτρεχε από τόπο σε τόπο για να ανακαλύψει "Αγγλους φυγάδες. "Απ' όπου περνούσε, εύρισκε και τον κατάλληλο άνθρωπο να του εμπιστευθεί το μυστικό της αποστολής της. Σε όσους μίλησε, όλοι δέχτηκαν να την βοηθήσουν με αληθινή αυτοθυσία, γιατί είχε τον τρόπο να τους πάρη με το μέρος της. Κάνοντας ένα δάνειο από τους καλόγερους ενός μοναστηριού, που την γνώριζαν πολύ καλά, αγόρασε δύο καΐκια και πήρε για κυδερνήτες δύο τολημνούς θαλασσοδούλους: Τον καπετάν Γάγκο Μαυριδάκη και τον καπετάν "Αριστίδη Σκουλούδη, από την Κρήτη. Μ' αυτούς τους δύο και με βοηθούς τον Παν. Χρονόπουλο, το λοχαγό Δ. Μανικά, τον Γ. Γεωργιάδη και μερικούς άλλους, άρχισε αμέσως τις φυγαδεύσεις.

Ως τις 5 "Οκτωβρίου έγιναν έξι αποστολές. "Λίγες μέρες αργότερα και συγκεκριμένα στις 14 "Οκτωβρίου, έφυγε η έβδομη αποστολή από το Κατάκλι με είκοσιτέσσερις "Αγγλους και με οδηγό πάλι τον ακούραστο Παν. Χρονόπουλο. Οι αποστολές διαδέχονταν η μία την άλλη. Μέχρι τον Φεβρουάριο του 1942 πραγματοποιήθηκαν περισσότερες από είκοσι με σύνολο "Αγγλων διασωθέντων 317. Ήταν κάτι το εκπληκτικό! Η τελευταία αποστολή, έπρόκειτο να γίνει το Μάρτιο του 1942 από την Κόρινθο. Οι φυγάδες ήταν καμιά τρι-

— Τι ζητούν οι κύριοι, ρώτησε η κ. Θεοδωροπούλου. "Αν ήρθαν να επιτάξουν το σπίτι, νομίζω πως δεν θα ευχαριστήθουν...

ανταριά κι' είχαν συγκεντρωθεί σε κάποιο σπίτι κοντά στο κλίμα. "Αν ήρθαν να επιτάξουν το σπίτι, νομίζω πως δεν θα ευχαριστήθουν...

Τα πράγματα όμως ήσαν διαφορετικά. Η αποστολή προδόθηκε στους "Ιταλούς και η Τση —"Εσσε της Κορίνθου, έτοιμάστηκε να έπεμθε. "Αλλά κάποιος "Ελληνας του έδει φρουραρχείου, διαφορώντας για τον κίνδυνο που απειλούσε τη ζωή του, κατώρσσε να ειδοποιήσει την κ. Θεοδωροπούλου. Χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της εκείνη, πήρε τους "Αγγλους και τους σκόρπισε όπου μπορούσε. "Υστερα εξαφάνισε κάθε ίχνος τους, φόρεσε το χωριάτικο ρούχο της και περιμένε να φτάσουν οι "Ιταλοί. Γεγονέται, ξέν περσε πολλά ώρα κι' ένας ολόκληρος λόχος, κύκλωσε το τετράγωνο του σπιτιού που κατοικούσε. Δύο αξιωματικοί κατόπιν και τρεις στρατιώτες, με αυτόματα στα χέρια, πήγαν και χτύπησαν την πόρτα της. Τους άνοιξε η ίδια η κ. Θεοδωροπούλου, που προσποιήθηκε έκπληξη μόλις τους είδε. Γύρισε στον "Ελληνα διερμηνέα —ήτον ο ίδιος που την είχε ειδοποιήσει για τον κίνδυνο— και τον ρώτησε με το πιά... αδώς ύφος του κόσμου:

— Τι ζητούν οι κύριοι; "Αν ήρθαν να επιτάξουν το σπίτι, νομίζω πως δεν θα ευχαριστήθουν. Δύο αξιωματικά είναι όλα κι' όλα, χωρίς κουζίνα και μπάνιο. "Ας περάσουν μέσα να το δουν...

Το έτος της αυτό, έκανε τους φασίστες να τ' ασπίσουν. "Ενώ περιμέναν να ανακαλύψουν ένα ολόκληρο αγγλικό λόχο, όπως είχε βεβαιώσει ο τρεβέτης, έτσι κεφαλής αξιωματικοί, έβρισκαν πως μπορούσαν να μπουν στο σπίτι. Οι έξι κεφαλές αξιωματικοί, έβρισαν μια ματιά στα δωμάτια, είδαν τακτοποιημένα όλα στη θέση τους και γύρισαν στην κ. Εξεδερτέκιο, που έτοιμζε τέν καφέ.

— Μείνετε πολλά χρόνια εδώ; τη ρώτησαν με τον διερμηνέα. — Όστε ένα, αποκρίθηκε εκείνη ήσυχα. Πριν λίγον καιρό ακόμη, έμενα στο Μαρκόπουλο της "Αττικής. "Αλλά εκεί δεν μπορούσα να ζήσω περισσότερο. "Ημουν γυναίκα ολομόναχη, δεν εύρισκα τίποτα να φάω. Γι' αυτό αναγκάστηκα να έρθω εδώ που έχω συγγενείς. "Όλο και κάποιος θα μου προσφέρει ένα κομμάτι ψωμί...

— Σ' επισκέπτονται συχνά οι συγγενείς σου; — Ναι, γιατί είμαι γρή κι' ελπίζω να με κληρονομήσουν. Το σπτάκι αυτό είναι δικό μου. "Εχω άλλω ένα στο Μαρκόπουλο. Γιατί, λοιπόν, να μη με καλοπιάσουν με τις επισκέψεις τους;

— Πού μένεις οι συγγενείς σου; Και πως τους λένε; — Η κ. Θεοδωροπούλου προσποιήθηκε πάλι την έκπληξη.

— Νόμιζα πως ήξερε για να επιτάξουν το σπίτι μου, τους είπε. "Όπως βλέπω όμως κάτι άλλο συμβαίνει. Τι τρέχει, πάλι; Χρικό μου; ρώτησε το διερμηνέα. Γιατί θέλουν οι κύριοι τα όνόματα των συγγενών μου;

Φανταίνεται πως ο ένας από τους δύο αξιωματικούς ήξερε τη γλώσσα μας. Γιατί μόλις άκουσε τα λόγια αυτά χαμογέλασε και είπε στον διερμηνέα να την καθησυχάσει. Δεν συνέβαινε απολύτως τίποτε και δεν τους ενδιέφεραν πια τα όνόματα των συγγενών της. Την παρακα-

την έπομένη το πρωί, επικοινωνήσε με τους κυριώτερους συνεργάτες του και τους ειδοποίησε για την άφιξη της κ. Θεοδωροπούλου. Μά απ' όλους πιο ευτυχισμένος ήταν ο σύζυγός της, που την είχε πια για χαμένη. Τα νέα ωστόσο ήταν ευχάριστα. Πριν τρεις μέρες ακριβώς, είχαν φύγει όλοι οι "Αγγλοι που είχε στείλει εδώ από την Πελοπόννησο, με το καΐκι του καπετάν Λεωτέρη Μπόγγρη και με την αποτελεσματική βοήθεια του κ. και της κ. Τσάτσου. Ο Λιναράς της είπε ακόμη ότι οι αποστολές για τα τουρκικά παράλια θα συνεχίζονταν, γιατί στο μεταξύ είχαν διακομίσθει κι' ένα σωρό άλλοι Βρετανοί που κρυβόντουσαν σε διάφορες σπηλιές της "Αττικής. Τις μέρες εκείνες, ο Λουκάς Λιναράς, είχε έρξει σ' έσπαφή με μια άλλη καταπληκτική "Ελληνίδα: Τη Λέλα Καραγιάννη, που είχε έτοιμη και συγκροτημένη από τον πρώτο μήνα σχεδόν της κατοχής, την οργάνωση «Μπουμπουλίνο».

Το κλιμάκιο διαφυγής της Καραγιάννη, είχε πετύχει ως τότε αλθία να βαλμάτα. "Εκατοντάδες ήταν οι "Αγγλοι που είχαν καταφέρει να δραπέτευουν από την "Ελλάδα. Ο Λιναράς, αφού τακτοποίησε τη συνεργασία του με την όρχη της «Μπουμπουλίνας», μίλησε στην κ. Τσάτσου που την έφερε αμέσως σ' έσπαφή μαζί της. Και η έσπαφή τους εατή είχε σχεδόν άπτελες, γιατί στο πρώτο τους ταξίδι η Καραγιάννη ανασκόλησε μια Ισπανική βοήθη.

Οι πληροφορίες αυτές χαροποίησαν την κ. Θεοδωροπούλου. Δεν γνώριζε την Καραγιάννη και ούτε καν την είχε δει ποτέ. Μά σκέφτηκε ότι δεν θα ήταν όρχη με συνεργασία μαζί της, αφού και οι δύο είχαν να ίδια ελπίδα και τις ίδιες ελπίδες. Φανταίνεται πως οι συνεργασίες τους αυτή δεν ήταν τυχερά να πραγματοποιηθεί ποτέ. "Η άτυχία ορίελετο στους "Ιταλούς φασίστες της Κορίνθου, που είχαν λυσάσει κυριολεκτικά όταν έφθαν την άποδραση της, καθώς και την απόδραση του διερμηνέα τους. Η κ. Θεοδωροπούλου επικηρύχτηκε αμέσως με το όνομα Σωτηρία Μάση —με το όνομα αυτό την γνώριζαν στην Κόρινθο— για αρκετά εκατομμύρια δραχμές και τρόφιμα, που θα έδιναν στον καταδότη της. Φυσικά η ανακάλυψη της ήταν δύσκολη. Γιατί εκτός από τους στενούς συνεργάτες της, κανείς άλλος δεν ήξερε ποια είναι στην πραγματικότητα. Η επικηρύξη της τοιχοκολλήθηκε σε όλες τις φρεσές. Φωτογραφήσε δεν έπρεπε στο χορτί, μα έβιναν καλά τα χαρακτηριστικά της. Γράβεισαν ακόμη ότι είχε αλθία και ώραία χέρια, πολύ νεανικά.

Οι γυναίκες που είχαν ώραία χέρια, σφαλώς θα βρήκαν το μελά τους ποτέ. Πολλά προδοτικά μάτια θα τις παρακολουθούσαν. "Αλλά είχαν περάσει πολλές μέρες χωρίς, εύτυχώς, να συμβεί κανένα δυσάρεστο. Η κ. Θεοδωροπούλου μύστανε όλες τις ενέργειες των "Ιταλών, μα δεν την ένοιαζε για τον κίνδυνο. Ο Λιναράς την παρακαλούσε να προσφάγεται. "Εκείνη όμως του έλεγε καλόκαρδα:

— Αν πρόκειται να με συλλάβουν οι "Ιταλοί, ες έρθουν. Πάντως δεν πρόκειται να τους κάνω το χατίρι να κρυφτώ. Είμαι "Ελληνίδα και θέλω να πεθάνω σαν "Ελληνίδα...

Όστόσο οι φασίστες εξακολουθούσαν να ψάχνουν να την βρουν. Κι' ένα πρωί, επιστρέφοντας από το σπίτι του "Αχιλλέας Κύρου, που είχε πάει για δουλειές της οργάνωσης, κάποιος άγνωστος της έρρασε το πέρασμα. Η κ. Θεοδωροπούλου του έριξε μια διάφορη ματιά και συνέχισε το δρόμο της. Η διαβολή της όμως της έλεγε πως το ασήμαντο αυτό περιστατικό δεν ήταν τυχαίο. Και δεν έκανε λάθος. Μόλις γύρισε σπίτι της και έσπευστηκε να εαπλάνη για να ξεκουραστεί, γύρισε η πόρτα της με όχι συνηθισμένο τρόπο. Η κ. Θεοδωροπούλου αναγκάστηκε να ανοίξει. Και τότε στο άνοιγμα της είδε τρεις "Ιταλούς φασίστες με τα πιστόρια στα χέρια να την κυτάζουν σαρκαστικά. Πίσω τους στεκόταν κι' άλλοι, έτοιμοι να της γαζώσουν το κεφάλι με τα αυτόματα τους.

Η στιγμή ήταν επίσημα τραγική. Η κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου, Λίθαβα, κορόαζε ότι είχε φτάσει το τέλος της. "Αμילה και χωρίς να χαμλάσει το υπερφάνο βλέμμα της, χαμογέλασε ώραία. Οι φασίστες άρχισαν τρέχοντας στη σκάλα και με τη συνθηματική τους βαρυαυότητα, πέρασαν τις χειροπέδες στα λειπά της χέρια...

Η όμορφη στάρλετ του Χόλλυγουντ, σύζυγος του Σαβιέ Κούγκατ

Προκειμένου οι ειδικευμένοι πράκτορες του Χόλλυγουντ ν' ανακαλύψουν ένα καινούργιο αστέρι της οθόνης που, εξ αιτίας της φυσικής ομορφιάς του ή άλλων προσόντων, μπορεί να διατρέψει στο κινηματογραφικό στερέωμα, στο δρόμο, στα κέντρα, στις συγκεντρώσεις, στα συγκοινωνιακά μέσα, στους διάφορους διαγωνισμούς καλλονής - παντού όπου μπορείτε να φαντασθείτε.

Αν, ωστόσο, αυτό ισχύει για άλλες καινούργιες στάρλετ, που τώρα έχουν υπογράψει συμβόλαια, δεν ισχύει και για την νεαρά και όμορφη Άμπυ Λέιν, μία πραγματικά «έκρηκτική» κοπέλλα με θαυμάσιο σώμα, νεύατα, πλούσιο αλλά ανεκμετάλλευτο ακόμη ταλέν-

Η Άμπυ και ο σύζυγος της Σαβιέ Κούγκατ σε μία βεράντα της βίλλας τους.

το κωμωδιστή και υπέροχη φωνή κόντραλτας. Ήταν τραγουδίστρια στην ορχήστρα του διάσημου Σαβιέ Κούγκατ και μαζί του έκανε άπειρες εμφανίσεις σε όλη την Αμερική. Παρ' όλα αυτά δεν βρέθηκε ούτε ένα «λαγωνικό» ταλέντων να την προσέξει ιδιαίτερα. Όταν όμως έδω και δυο χρόνια ο Κούγκατ με την Άμπυ και την ορχήστρα του εμφανίσθηκε στο πρώτο μιάς μεγάλης σειράς μουσικών «σορτ», άμεσα οι «κυνήγοι» έσπευσαν να της προσφέρουν δελεαστικούς όρους για την συμμετοχή της σε μία ταινία μεγάλου μήκους. Από τη στιγμή εκείνη η Άμπυ μπορούσε να ελπίζει σε μία λαμπρή κινηματογραφική καριέρα, πολύ περισσότερο γιατί δεν ήταν αυτοδίδακτη ηθοποιός. Είχε δίπλωμα με άριστα από μία γνωστή δραματική σχολή της Νέας Υόρκης, με προϋπηρεσία σε πολλά μουσικά θέατρα του Μπροντγουάι. Μετά τα προάντα της αυτή υπέγραψε άμεσα ένα πενταετές συμβόλαιο και αμειρώθηκε στο γύρισμα ταινιών με εξαιρετική

Άμυ Λέιν

επιτυχία. Από πέτυρι δέ έχει πάρει μέρος με σημαντικούς ρόλους σε τέσσερα φιλμ, που απ' αυτά το δυο τελευταία, με τους τίτλους «Το γεράκι του Μεξικού», «Έγχρωμο και τριών διαστάσεων με γυαλιά», και «Ένοχη συνείδηση», επίσης τριών διαστάσεων, την έκαναν δημοφιλή.

Κάποιος ωστόσο δεν είδε με καλό μάτι τη ξαφνική αυτή επιτυχία της Άμπυ. Ήταν ο γνωστός για τους νοτιοαμερικανικούς ρυθμούς του αλλά και τον... δοναζουανισμό του Σαβιέ Κούγκατ. Είπε γιατί την είχε αγαπήσει πραγματικά, είτε γιατί δεν ήθελε να την χάσει από μέλος της ορχήστρας του, φοβήθηκε πάντως και έσπευσε να της προτείνει γάμο, μόλις θα έπαυσε διαζύγιο από την τρίτη κατά σειρά γυναίκα του, επίσης τραγουδίστρια και μέλος της ορχήστρας του. Ας σημειωθεί, ότι σύμφωνα με όσα λέει το καλλιτεχνικό κοινοβούλιο, η Άμπυ δεν ήταν η πρώτη που είχε γονιεύσει τον Σαβιέ Κούγκατ. Το αιοθαυιστικό μπήρουν του είναι γεμάτο από κατακτήσεις, αφού, όπως λένε, καμία τραγουδίστρια δεν περάσε από την ορχήστρα του, χωρίς να του εμπνεύσει φλογερό έρωτα. Παρ' όλα αυτά η Άμπυ δεχθηκε την πρότασή του και... συμπλήρωσε την επιτυχία της: Υπέγραψε το συμβόλαιο που της έδινε την ευκαιρία να αναδειχθεί ως στάρλετ και παντρεύτηκε πέτυρι το διάσημο μαέστρο, που της εξασφάλισε μεγάλο όνομα, άμεριστη ήλικη υποστήριξη και πλούσια ζωή χωρίς στη μεγάλη περιουσία του. Τί σημασία είχε το γεγονός ότι ο Σαβιέ Κούγκατ εξακολουθεί να δίνει σημαντική μνηστία διατροφή στις προηγουμένως συζύγους του;

Αυτός είναι 46 ετών κι' εκείνη μόλις 22! Φυσικά ο γάμος τους θεωρήθηκε «ανάρμοςτος» στο Χόλλυγουντ και σχολιάσθηκε με κακία, αλλά η Άμπυ και ο Σαβιέ έκαναν πως δεν άκουγαν τίποτα! Το ζευγάρι πάντως ζή σήμερα απόλυτα αρμονικά και εύτυχισμένα σε μία απ' τις τρεις άπειρες βίλλες, που έχει ο Κούγκατ στο Μπρόντγουοι του Χόλλυγουντ. Έκτος από το πολυαγαθό υπερετικό προσωπικό, η μόνη συντροφιά που έχει το ζεύγος στο σπίτι του είναι η μία... δωδεκάδα μικροσκοπικά σκυλάκια, πραγματικά μπιμπελά, που χρησιμοποιεί ο Κούγκατ τόσο στις εμπνεύσεις του στο κέντρο, όσο και στις μουσικές ταινίες, στις οποίες παίρνει μέρος. Κατά τα άλλα, όταν η Άμπυ δεν είναι σε τουρνέ με τον σύζυγο ή στα στούντιο για το γύρισμα ταινιών και μουσικών «σορτ», βρίσκεται στο σπίτι και ασκείται στο τραγούδι και στο χορό.

Από αρκετό καιρό τώρα ο παγκόσμιος τύπος την παρουσιάζει ως Κουθανέζα κολλονή με φωνή εξαιρετική. Κουθανέζα όμως δεν είναι. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 14 Δεκεμβρίου του 1932 και η καταγωγή της είναι γερμανο-ισπανική. Από τον γάμο της πάντως με τον Κούγκατ απέκτησε φημ και πλούτη - δυο πράγματα έντελως απαραίτητα για μία καινούργια στάρλετ. Για τη βίλλα όπου μένει το ζευγάρι, αζίζει να πούμε κάτι, μία και είχαμε την ευκαιρία να την επισκεφθούμε. Είναι ένα τεράστιο σπίτι σε στυλ παλιάς Καλιφόρνιας, με απέραντο κήπο, δώδεκα κύρια δωμάτια και όλους τους βοηθητικούς χώρους, σημερινής αξίας 250.000 δολαρίων! Μόνον η κρεβατοκάμαρα της Άμπυ αζίζει ολόκληρη περιουσία. Το μεγάλο κρεβάτι είναι ένα πραγματικό θαύμα ξυλογλυπτικής τέχνης ισπανικού ρυθμού, ενώ οι τρεις τοίχοι του δωματίου είναι όλο από καθρέφτες και ο τέταρτος πίσω από το κρεβάτι έχει μία μεγάλη εικόνα του Σολδαντόρ Νταλί. Πλούσια επίπλωσις και άπειρα μπιμπελά συμπληρώνουν το θαυμάσιο σύνολο.

Η Άμπυ, για την οποία αν έδω στην Αμερική γίνεται τόσοσ λόγος όσοσ και για την Μαίρλιν Μονρόε ή τη Μάμυ Βαν Ντόρεν, είναι πραγματικά μία καλλονή. Έχει ύψος 1.69, λεπτή μέση, αρμονικό στήθος, καλλίγραμμα πόδια, μακρύα καστανά μαλλιά και γκριζοπράσινα μάτια, που εκφράζουν επιμονή και θέληση. Η γοητεία των ματιών της είναι τέτοια ώστε πολλοί Ισχυρίζονται ότι μπορεί να εκφρασθεί με δυο τρόπους: με λόγια και με τα μάτια!

Ο. PENNY

Ο Τζωρτζ Ράφτ

Τα νεώτερα τών άσιέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Στο Λονδίνο, η Γαλλοκαναδέσα στάρ Σουζάν Κλουτίε παντρεύτηκε κρυφά, στις 15 Φεβρουαρίου, τον συγγραφέα και ηθοποιό Πέτερ Ούστίνον, που θεωρείται ο «Όραση Ουέλλες» της Αγγλίας. Η τελετή που έγινε, χωρίς κανένα καλεσμένο, στο δημαρχείο του Τσέλσι κράτησε μόλις 20 λεπτά της ώρας. Αμέσως μετά το γάμο ο γαμπρός επέστρεψε στο στούντιο όπου γυρίζει ένα φιλμ. Όσο για τη νύφη, που είχε μόλις φτάσει από το Παρίσι και ήταν κατάκοπη, πήγε στο ξενοδοχείο για να κοιμηθεί και να ξεκουραστεί.

Η Σουζάν Κλουτίε ήταν από το 1946 σύζυγος του Γάλλου γιαντρού Φρανσουά Ρισιέ Λαφλές, μόλις δέ πρό όλινον ήμερών, στις 8 Φεβρουαρίου, βγήκε το διαζύγιο, που την χώριζε οριστικά απ' αυτόν. Η Σουζάν Κλουτίε γεννήθηκε στην Οττάβα στις 10 Ιουλίου 1927 και ο Πέτερ Ούστίνον στο Λονδίνο το 1921.

★ Η Μαρτίν Κρόλ κινείται πρό ήμερών σε μία Παριζιάνη έκθεση ζωγραφικής μερικά γυναικά από ο χρόνος τά είχε «απαρνηθεί» αρκετά.

Είναι φοβερό! είπε. Κι' όσο σκέπτομαι πως έτσι θα γίνω μία μέρα κι' εγώ.

Ο άρραδωνιστικός της όμως Κριστιάν Ζακ έσπευσε να την παρηγορήσει:

Η ομορφιά, χρυσή μου, της είπε, είναι μία λέξη που αλλάζει σημασία μαζί με την ηλικία!

★ Τον Ιούλιο θα αρχίσει στην Ιταλία το γύρισμα του πρώτου φιλμ που θα γυρισθεί στην Εύρωπη με το σύστημα «Σινεμασκόπ». Πρόκειται για μία βιογραφία της Σεμιράμιδος για την οποία οι παραγωγοί θα διαθέσουν ένα διακεκομμένο λιρέτες. Τον ρόλο της ηρωίδας διεκδικούν προς το παρόν δυο στάρ: η Χέντλα Λαμάρ και η Λουντμίλα Τσερίνα.

★ Ο Κλάρκ Γκέμπλ έδωσε ότι η απόφασή του να εγκαταλείψει το στούντιο της «Μέτρο-Κόλιντουν» είναι οριστική. «Οπως γράφαμε ήδη, ο διάσημος καλλιτέχνης πρόκειται να Ιδρύσει μαζί με τον Χάμφρεϊ Μπόγγκάρτ μία κινηματογραφική εταιρεία που θα έχει την έδρα της στην Εύρωπη.

★ Στο φιλμ «Πράσινο φως» που επρόκειτο να γυρίσει ο Κλάρκ Γκέμπλ, η «Μέτρον» αντικατέστησε τον άποιστή με τον Στιούαρτ Γκρέντλντ. Αυτό όμως δεν άρεσε καθόλου στην Τζέην Σίμmons γιατί ο άνδρας της, που μόλις γύρισε από το Λονδίνο, είναι υποχρεωμένος να φύγει για τη ζούγκλα της Κολομβίας όπου θα γυριστούν τα εξωτερικά του φιλμ.

★ Η Αλντρα Ντερβίλ βρίσκεται να τρυφεί. Γίνεται λόγος για ένα τρυφερό ειδύλλιο της με

τον Φίλιπ Λίμμαν, το βασιλέα της μπύρας του Μεξικού.

★ Η Μαίρλιν Μονρόε παύει την αδηρί που της έδωσαν οι διευθυντά της, δεν είναι να ξαναγυρίσει στα στούντιο. Για να την εκδικηθεί η «Φόξ» ετοιμάζεται να λανσάρει μία νέα «ατομική» στάρ, την Σερ Μόρρ, η οποία, όπως και η Μαίρλιν στην αρχή, δεν διατάζει να προή και στις πιο τολμηρές... αποκαλύψεις.

★ Η Ντέμπρα Πέιζετ είναι απαρηγόρητη. Αγωνίστηκε έξη ολόκληρους μήνες για να μάθει και να εκτελέσει στην έντελεια ένα αληθινά θαυμάσιο ανατολίτικο χορό του φιλμ της «Πριγκίπισσα του Νείλου» και τώρα το «Τζόν-στην» Όφες που φροντίζει να μη βγαίνει η Αμερικανική κινηματογραφική παραγωγή από ώρισμένα «ήθικα» πλαίσια, έζητησε να αφαιρεθεί ο χορός αυτός από το φιλμ.

★ Δεν υπάρχουν στον κόσμο πιο προληπτικοί άνθρωποι από τους άστέρους του Χόλλυγουντ.

Η Πάιπερ Λόρυ δεν πλένει ποτέ τα μαλλιά της Δευτέρα. Μία φορά ξεχνώντας πως ήταν Δευτέρα ετοιμάστηκε να λουστεί, αλλά ο ηλεκτρικός βραστήρ που έξερράγη και παρ' όλινον να την σκοτώσει την υπειθύμισε πως επρόκειτο για μία μέρα ακατάλληλη γι' αυτή τη δουλειά.

Η Άσα Γκάρντνερ διακόπτει κάθε εργασία μόλις δι' ότι έφυγε ένας πόντος από τις κάλτσες της. Γι' αυτό κι' έχει πάντοτε στη τσάντα της ένα εφεδρικό ανταλλακτικό ζευγάρι.

Η Έστερ Ο'Φίλλιας μς τρέμει τις γάτες. Αν πηγαίνουν στο στούντιο συναντή στην στο βρόμο της μία γάτα, σπεύδει να ξαναγυρίσει στο σπίτι της και να κλειστή σ' αυτό ολόκληρη την ήμερα.

Η Άνν Μίλλερ αντίθετος αγαπά τις γάτες και ιδιαίτερα τις μαύρες που βρίσκονται πάντοτε της φέρνουν τύχη.

Ο Ρόκ Χάντσον θεωρεί γροσουζική μέρα μία Παρασκευή 13 του μηνός και δεν βγαίνει ποτέ από το σπίτι του μία τέτοια μέρα.

Αντίθετος ο Τζεφ Τσάντλερ πιστεύει πως η Παρασκευή 13 είναι μία ήμερα γεμάτη τύχη και λέει πως ο γάμος του θα ήταν πολύ πιο εύτυχισμένος αν φρόντιζε να τον τελώσει μία τέτοια μέρα.

Ο Κίρκ Ντάγκλας θεωρεί πολύ κακό οίονο το σπάσιμο ενός ποτηριού ενώ η Βέρα Έλλεν θεωρεί το ίδιο περιστατικό ως προμήνυμα κάτι πολύ ευχάριστου.

Ο Τζωρτζ Ράφτ πιστεύει ότι δεν πρέπει ποτέ τρεις άνθρωποι να κάθονται μαζί στο ίδιο τραπέζι.

Ο Γκρέγκορ Πέκ κάθε φορά που πρόκειται ν' αρχίσει το γύρισμα ενός νέου φιλμ φτάνει στο στούντιο με μεγάλη επιστολή και χτυπά την πόρτα τρεις φορές. «Οι μόνοι αριθμοί, λέει ο Γκρέγκορ, φέρνουν πάντα γούρι».

Η Ντεμπορά Κέρο δεν κοιτάζει ποτέ το φεγγάρι από το παράθυρο του σπιτιού της. Ιδίως μία πρωτομηνιά.

Η Τζόαν Κρόουφορντ πιστεύει στα όνειρα κι' έχει ένα δικό της τρόπο να πά' ξεγνή.

Πριν αρχίσει μία οποιαδήποτε δουλειά, ο Ντάννυ Κας χτυπάει ξύλο. «Αν κοιμηθώ ποτέ το ξεχάσω, σταματά άμεσα, χτυπά ξύλο και ξαναρχίζει απ' την αρχή».

Η Μαίρλιν Μονρόε τέλος δεν επιτρέπει σε κανένα να σφυρίξει μέσα στο καμαρίνι της. «Δεν υπάρχει πράγμα που να φέρνει περισσότερη γροσουζία σ' ένα καμαρίνι από το σφυρίγμα λέει για δικαιοσύνη».

★ Όσοι προσπαθούν να παντρευτούν σε ποιόν θα δοθούν τα «Όσκαρ» που θα διακρινθούν κατά τα τέλη του Μαρτίου - πέρασ τις 25 - βρίσκουν πως έφτασε το έργο τους είναι πολύ δύσκολο γιατί το 1953 είναι το έτος των κινηματογραφικών επαναστάσεων. Τρίτη διάσταση, Σινεμασκόπ, Στερεοφωνικός ήχος και παραδοσιακή οθόνη αποσπών νέους παραγωγούς που θα βάσουν ασφαλώς σε πολύ δύσκολη θέση εκείνους που θα μοιράσουν έφτος τα «Όσκαρ».

«Ο,ΤΙ ΛΑΜΠΕΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ»...

(Βλέπονται για πρώτη φορά άπάνω στα ακαμάνια του μπάρ ενός κοσμικού ξενοδοχείου. Και οι ματιές τους διασταυρώνονται σ' έναν πρώτο εξεταστικό διαβιβισμό. Ο ένας βρίσκει τον άλλον έντελώς του γούστου του. Έκεινος, είναι ψηλός, κομψός, λίγο γκριζός στους κρατάφους, με ύψος θελκτικής μελαγχολίας. Εκείνη φώσ-μαίγκρ, χαριτωμένη, με δυο όλοφωτα μάτια έτοιμα να υποσχεθούν και δυο κατακόκκινα χείλια έτοιμα να έκτελέσουν τις υποσχέσεις.

Βραδύκι Κορναβαλιού. Έξω από τα μεγάλα παράθυρα του ξενοδοχείου, οι προσβολές των αυτοκινητών και οι πολύχρωμες άφισες σαρώνουν τα κρυστάλλα και δημιουργούν το πρώτο χαρούμενο οδικό κοκτέιλ της νύχτας που μεθάει τα μάτια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (φέρνει άργα στα χείλια του το σωληνωτό ποτήρι του ούσκου): Στην υγεία σας... ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει φιλάρεσκα): Αν και η αυθάδεια σας είναι ολόφανερη, δέχομαι την πρόσησή σας... (Σηκώνει κι' αυτή το ποτήρι της μισογεμισμένο θερμού με κομματάκια πάγου).

ΕΚΕΙΝΟΣ (της προτείνει ένα πιστάκι ποκέλι μπροστά του): Κι' ένα ζεστό καουρτισμένο μύγδαλο μαζί... ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει χαμογελώντας): Πως προχωρείτε... Δε μένει παρά να μου προτείνετε να φάμε μαζί άπόψε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα γίνει κι' αυτό με τη σειρά του... ΕΚΕΙΝΗ (ερωτικά): Και, είστε βέβαιος ότι θα δεχτώ, δεν είν' έτσι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφου έμμεσα κάνατε μόνον σας την πρόκληση στον έαυτό σας... ΕΚΕΙΝΗ (δανκώνει τα χείλια της κι' ετοιμάζεται να πλοήσει κάτω από το ατραποντέν): Με

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

συγχωρείτε... Είναι έφτα... Με περιμένουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κρατάει μαλακά από το χέρι): Σιγά... Μη θυμώνετε... Έν' άστείο είν, που, επί τέλους, το παίρνω πίσω...

ΕΚΕΙΝΗ (ξανακάθεται ήρεμη, ψυχρή): Όριστε. Κάθισα. Τίποτ' άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλά! Και, πρωτίτως, ένα μυγδαλάκι άκόμα. (Της προτείνει πάλι το πιστάκι).

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ, όκι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταλαβαίνω. Μου κρατάτε κακία... Δεν έχετε δικιο όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Γενικά, άπεκχάνομαι τους άντρες με το ύψος της ακατανίκητης γοητείας και με την άκαλινωτη αυτοπεποίθηση.

ΕΚΕΙΝΟΣ (υποκριτικώτατα και πολύ επιτήδεια ταπεινωμένος): Τί είν' αυτά που λέτε; Που τη βρήκατε την αυτοπεποίθησή; Έγώ δεν έχω άλλο όνειρο παρά να πατηθώ κάτω από τα άρδια σας πόδια!

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη και άπό την ταπεινότη του και άπό το κομπλιμέντο του): Έχω, λοιπόν, άρδια πόδια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν δεν είχατε, δε θα καθόσαστε με το ένα πόδι άπάνω στο άλλο, τόσο χαριτωμένα προκλητικά...

ΕΚΕΙΝΗ (κολακεύεται άκόμα πιο πολύ. Η γυναίκα της οντολογίας όμως της επιβάλλει να κατεβάσει τα πόδια και το φουστάνι της): Είσαστε πολύ έξυπνος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Νομίζω ότι είναι μοιραίο να γνωρισθούμε καλύτερα... ΕΚΕΙΝΟΣ (οιγιά, ίκετευτικά, σκύδοντας προς αυτήν): Θα φάμε λοιπόν μαζί άπόψε; ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Δε μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτα... ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη θριαμβού στα μάτια): Σας εύχαριστώ... Με κάνατε τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσείς, άκόμα πιο έξυπνη, που το καταλάβατε.

Η γοητευτική Άμπυ Λέιν

Χωρίς λόγια.

ομου! (Έκείνη άδειάζει το ποτήρι της, άδειάζει κι' εκείνος το δικό του, και γλυστράνε από τα σκαμνιάκια του κοσμικού ξενοδοχείου στην άπαλη και βελούδινη γοητεία της αποκράτικής νύχτας...).

(Σε λίγες ώρες, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη, σε μία γωνιά ενός πολυθρόνου νυχτερινού κέντρου άρκετα ζαλισμένοι από δυνατό οινόπνευμα κι' από παθητικές μελωδίες, έχουνε παραδοθή στην εξαίσια γοητεία ενός όνειρου που είναι πεπρωμένο να μὴν κρατήσει παρά μία νύχτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, με πάθος, ενώ σφιγγει το χεράκι της): Είσαι η πιο όμορφη περιπέτεια της ζωής μου...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Καί, είχα πολλές, φυσικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τις έδοθες όλες έου! Είσαι η μεγάλη μου αγαπημένη στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον!

ΕΚΕΙΝΗ: Υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλάει το χέρι της): Ένα λαμπρό μονόπετρο σελαγίζει κάτω από τα μισοκλειστά μάτια του: Τι ώραίο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό χέρι μου, η τό δαχτυλίδι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δεύτερο συμπληρώνει το πρώτο...

ΕΚΕΙΝΗ: Δώσε μου ένα τοιγάρο. (Έκείνος βγάδι την όλοχρυση ταμπакiέρα του και της προσφέρει. 'Υστερα, με τον επίσης όλοχρυσό αναπτήρα του της ανάβει): Και δεν έρείς ούτε τό όνομά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε ού τό δικό μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί δε θέλω να τό μάθω... Είμαστε δύο άνώνυμοι μασκάρδες μέσα σε μία νύχτα Καραβαλλίου... Βάλε μου κρασί! (Έκείνος της γεμίζει τό ποτήρι): Στην υγεία σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην υγεία σου, γλυκό μου αποκρηπτικό όνειρο. (Πίνουν αγκαλιασμένοι. 'Υστερα τό χέιλια τους ενώνονται διαφανή. Γύρω τους έχουνε χαμηλώσει τό φώτα με τίς πρώτες δοξάριες ενός ταγκό).

ΕΚΕΙΝΗ (απομακρύνεται): 'Ασε με! Μὴν είσαι ρισακτικός. (Σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πας;

ΕΚΕΙΝΗ: Στην τουαλέττα, να φτιάξω λίγο τό μαλλιά μου. Μὴν έρθς έου. Δε θα άργήσω. (Απομακρύνεται. Έκείνος την περιμένει μάταια πολλή ώρα. Δεν έαναγογγίζει...).

ΕΚΕΙΝΟΣ (φίλοσοφικά, βγάζοντας από την τσέπη του τό υπέροχο μονόπετρό της): Τι να κάνουμε! Θα μάς παρηγορήσει αυτό... (Θέλει να καπνίσει. Καί τότε ανακαλύπτει ότι η ταμπакiέρα και τό αναπτήρας του έχουνε κάνει φτερά!): 'Α, έτσι; 'Επεισ, φαίνεται άπάνω σε συνάδελφο. (Σηκώνεται, οιοφωρίζοντας αδιάφορα, και, όθεν ότι θα πάει στη ντουαλέττα, γλυστράει μέσα από τους χορευτές και φύγει χωρίς να πληρώσει...).

('Υστερ' από λίγες μέρες, άπάνω στα σκαμνιάκια του μπάρ του ίδιου κοσμικού ξενοδοχείου της άρχης).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφινει κάτω τό ποτήρι του ούίσκου που κρατάει): 'Επί τέλους! Σε έαναβρίσκω... ΕΚΕΙΝΗ (με χαριτωμένη γκριμάτσα): Με πεθύμησες, κύριε συνάδελφε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάδι από την τσέπη του τό δαχτυλίδι της): Περιήρην όμως άπομίμησης. Γυάλακι όκαλιόμένο πολύ τεχνικά...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Σε θαμπώσω πιο πολύ από μένα! Καλά να πάθης... (Τό ρίχνει στην τσάντάκι της, βγάδι την ταμπакiέρα και τό άνανπτήρα του και τό τό δίνει): Πάρε κι' έού τό ντενεκεδάκι σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό κρύβει και τό δώδ στην τσέπη του. Φίλοσοφικά): 'Ο,τι λάμπει δεν είναι χρυσός...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, όπως έμεις... (Κυττάζονται, κι' ύστερα βάζουνε και οι δύο τό νεύλιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ ΜΙΣ

Η «Μίς Νέα 'Υόρκη» (δεξιά) δέχτηκε με προθυμία να δώσει συμβουλές σε διάφορες «μίς» οι όποιες πρόκειται να πάρουν μέρος στα καλλιστεία, που θ' άρχίσουν σε λίγο στην 'Αμερική για να άναδειχθή η ωραιότερη νέα της κάθε Πολιτείας. Η «βασιλίσσα» της όμορφιάς, που σε λίγο θα έκθρονιστή από τη νέα «μίς», έξηγήσε στις ύποψηφες διαδόχους της πως να αξιοποιήσουν τά σωμτικά τους χαρίσματα και να καμουφλάρουν τίς αδυναμίες τους την ώρα που θα παρελεύονται μπροστά στην έπιτροπή.

Επίκαιροι στίχοι

ΟΡΓΑΣΜΟΣ

Ο φίλότημός μας Δήμος μία στιγμή δεν κάνει κράτε, και τους δρόμους ξανασκάβει στην Κυψέλη, στο Παγκράτι, στη Νεάπολη, στη Βαθή, στο Κουκάκι, στο Μουσείο, στα Πετράλωνα, στο Γκάζι, στου Ψυρρή και στο Θησείο.

Σκάβει έδώ και πάρα πέρα, σκάβει λάκκους νύχτα-μέρα και μπορείς να πής εύλόγως και δικαίολογημένα, ότι ο Δήμος υπερέθε πρό πολλού τα...έσκαμμένα!

ΕΙΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ακριένηαν κι' οι γίγαντες, τούτέστιν τὰ φασόλια, και άπαιτούν, στά χρόνια μας, γεμάτα πορτοφύλια. Προς τους αϊθέρους έκαναν άπότομο σαλτάρισμα και τό λοιπό οι άποροι θ' άκούονται στο...φλερτάρισμα!

*

Απρόστοιτο κατάντησαν, χωρίς πολυλογία, για του φωταχού του μισθού τό πενιχρόν βαλάντιον και είναι στις ημέρες μας η φασολοφαγία κι' η γιγαντοαπόκτησις κατόρθωμα...γίγαντειον!

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Έξεσπάθωσε, τίς άλλες, κάποιος κύριος Βλαστός και, μαινόμενος, πού λέτε, σαν καννίβαλος σωστός, έναντίον χωριανού του έπετέθη έν τώ άμα και του έκοψε τ' αυτί του και τη μύτη με την κάμα!

*

Φυσικά, μία τέτοια πράξις σ' οδηγεί σ' άμχανία και πολλές άνησυχίες τό μυαλό σου τό παιδεύουν, γιατί σκέπτεσαι δικαίως: «Πού τραβεί η κοινωνία, όταν φτάνουν στο σημείον κι' οι... βλαστοί να σέ... κλα- (δενούν)!»

ΑΞΙΟΣ Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΟΥ

Οί πόλισμαν συνέλαβαν προχθές κάποιον έπαίτη, άτσίδα, όπως φαίνεται, και χρώνια στο «κοινοπέτι», γιατί ναι μὴν ζητιάνευε με ρουπαρά λιμάτια, άλλ' είχε εκατομμύρια και...τραπεζογραμμάτια! Μεγάλη μάρκα — πράγματι — και κάτι πάρα πάνω άξίζει, άναγνώστα μου, να πής τέτοιον ζητιάνο, έφ' όσον τά κατάφερε να βγάδι εκατομμύρια και να γλυτώνη έξυπνα και τα...φοροτεκμήρια!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΚΟΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Τό ζύρισμα, οι καραμέλες και τά σκυλιά

Η εποχή μας έχει τη μανία των συγκρίσεων και των στατιστικών. Και μερικές άπ' αυτές είναι πολύ ενδιαφέρουσες για την πρωτοτυπία τους κι' ακόμη γιατί μας κάνουν να προσέξουμε μερικά πράγματα, που, διαφορετικά δεν θα μας έκαναν εντύπωση.

Νά μερικές άπ' αυτές τίς παρατηρήσεις:

* Ένας Άγγλος φυσικός έκαμε ταν ακόλουθα ύπολογισμό:

«Γιά να ζυρίσουμε καθε πρωί πρέπει να καμώμε με τό ζυράφι μας 307 περίπου κινήσεις. Άν σκεφθώμε ότι άρκετά να κατεβάζουμε ένα μαχλό για να έκσφενδαίνουμε μία ατομική βόμβα, που είναι ικανή να καταστρέφει μία ολόκληρη πόλη, τότε καταλαβαίνουμε άμέσως ότι η έπιστήμη έχει πολλά να κέρδι από τό πεδίο των πρακτικών εφαρμογών».

* Νά μία άλλη στατιστική παρατήρησις, που αυτή, όμως είναι πολιτική φύσεως:

Η μεση διάρκεια των κ' έρηνσεων στη Γαλλία είναι έπτα μήνες. Στην Άγγλία, έξ άλλου, από τό 1801 ως σήμερα, η μεση διάρκεια των κυβερνήσεων ήταν έξημισυ χρόνια. Τά συμπεράσματα περιττεύουν.

* Και τώρα άς κάμουμε μία ύπόθεσις: «Ενα παιδάκι παίζοντας μαζί με άλλα πέφτει και χτυπάει στο γόνατο. Δεν είναι τίποτα, τό κομμάτι του δέρματος που έξυτίσθηκε δεν είναι μεγαλύτερο από ένα γραμματόσημο. Άν, όμως, έξετάσουμε αυτό τό κομμάτι στο μικροσκόπιο, θα καταπληκώμε για τά πράγματα που θ' ανακαλύψουμε σ' αυτό. Θα μετρήσουμε, πρώτα-πρώτα, όχι λιγότερα από 3 εκατομμύρια κύτταρα, που διασχίζονται από αϊμοφόρα άγγεια συνολικού μήκους πάνω από ένα μέτρο, ενώ τά νεύρα που διακλαδίζονται προς όλες τίς διευθύνσεις ξεπερνούν τά τρία μέτρα. Σ' αυτό ποίπει να προσθέσουμε έκατό 1-δρωτοποίους άδένες και περί τους δεκαπέντε ομυγματοροίχους. Στην έπιφάνειά του, έξ άλλου, μπορούμε να μετρήσουμε περί τίς 10 τρίχες, και 25 νεύρα που έξυπηρετούν την αίσθησι της άφής».

* Σύμφωνα με μία άγγλική στατιστική, οι καραμέλες που έφαγαν τον περασμένο χρόνο οι Άγγλοι αντιστοιχούν σε 10 κιλά κατ' άτομο. Κατά τό ίδιο διάστημα, κάθε 'Αμερικανός πολίτης έφαγε 8 κιλά καραμέλλες.

* Όταν λέτε στο σκυλί σας να σωπάσει, γιατί νομίζετε πως γαυγίζει χωρίς λόγο, είναι ωστόσο βέβαιο πως τό πιστό τετραπόδο δεν ξεφωνίζει χωρίς αίτια. Αυτή την αίτια, όμως, σεις δεν μπορείτε να την καταλάβετε. Γιατί τά σκυλιά αντιλαμβάνονται ήχους, που δεν μπορεί να συλλάβη τό ανθρώπινο αυτί. Ένα σκυλί, όπως απέδειξαν τά γενόμενα πειράματα, μπορεί ν' άκούση από άπόσταση 20 μέτρων τον ήχο που κάνει ένα μικρό κομμάτι από άτσάλι πέφτοντας από ύψος 3 εκατοστού μέτρων πάνω σε μία ταινία από τέξτατινα. Έχει άποδείχθη, έξ άλλου, ότι ένας άνθρωπος με δεξιάτη ακοή δεν μπορεί ν' άκούση αυτό τον ήχο αι βρίσκεται σε άπόσταση μεγαλύτερη από έξη μέτρα. Για να μεταχειρισθώμε την έπιστημονική γλώσσα, ένας άνθρωπος μπορεί να συλλάβη ήχους με 30 χιλιάδες τό πολύ — πολύ παύμικες δονήσεις στο 1' —, ενώ τό σκυλί άκούει ήχους που αντιστοιχούν σε 100.000 παύμικες δονήσεις στο 1'.

* Τό ρεκόρ της νηστείας κατέχεται σήμερα από μία γυναίκα, την 'Αμερικανίδα (ρωσικής προελεύσεως) Νάντια Γκόρντα, που έμεινε νηστική έπί 62 ημέρες. Μία άνταγωνίστρά της, η Λος Τσέλου, έφτασε στις 57 ημέρες. Στό σχετικό διαγωνισμό έλάσε μέρος και η κυρία Μάριαν Πέκ Μίλες που νηστεψε έπί 57 ημέρες. Τό πρώτο, όμως, της 58ης ημέρας πέθανε.

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Αν σάς ρωτήση κάποιος πόσους πλανήτες έχει τό ήλιακό σύστημα, θ' άπαντήσετε ασφαλώς: «Έννεα». Κι' όμως, άνάμεσα στις τροχίες του 'Αρεως και του Διός, περιστρέφονται στο 'Απειρο άμέτρητοι μικροσκοπικοί κόσμοι, μικρότεροι πλανήτες, οι λεγόμενοι «άστεροειδείς». Οι άστρονόμοι ύπολογίζουν τον αριθμό τους σε 50.000 περίπου, σχηματίζουν δε μία κυκλική ζώνη πλάτους 545.000.000 χιλιομέτρων.

Άπ' όλους αυτούς, μόνο 5.000 έχουν παρατηρηθή ως τώρα, κι' άπ' αυτούς πάλι οι 1.600 έχουν τροχίες γνωστές, ώστε μπορούν να τους ξαναδούν οι άστρονόμοι. Κάθε χρόνο, ανακαλύπτονται κι' άλλοι άστεροειδείς, όλοένα μικρότεροι, όσο τελειοποιούνται τά όργανα παρατηρήσεως των άστεροσκοπειών.

Ο μεγαλύτερος άπ' αυτούς είναι πολύ πιο μικρός άπ' τη Σελήνη. Οι τέσσερις πιο μεγάλοι — που ανακαλύφθηκαν πρώτοι — έχουν τά έξης όνόματα και διαμέτρους: Δήμητρα, 770 χιλιομέτρα, Παλλάς, 490 χιλιομέτρα, 'Εστία, 385 χιλιομέτρα, 'Ηρα, 190 χιλιομέτρα. Οι μικρότεροι όρατοι έχουν διάμετρο 1 χιλιομέτρο περίπου, και χιλιάδες άλλοι, άόρατοι, είναι άπλώς μεγάλοι βράχοι. Όπωςόποτε είναι κι' αυτοί πλανήτες, έφ' όσον περιστρέφονται γύρω άπ' τον 'Ηλιο, όπως η Γη.

Οι κάτοικοι των άστεροειδών — αν υπάρχουν — θα πρέπει να ναι προσαρμοσμένοι στις ειδικές συνθήκες του κόσμου τους. Όλοι οι μικροσκοπικοί αυτοί πλανήτες δεν έχουν νερό και άέρα, γιατί η βαρύτης τους είναι τόσο άδύνατη, ώστε δεν μπορούν να συγκρατήσουν γύρω τους μία ατμόσφαιρα.

Η ποσότης του φωτός και της θερμότητος που δέχονται, έξαρτάται άπ' την τροχιά τους και την άπόστασί τους άπ' τον 'Ηλιο. 'Υπάρχουν μεταξύ τους μερικοί, που έχουν τόσα μακρούλες τροχίες, ώστε απομακρύνονται άπ' τον 'Ηλιο περισσότερο άπ' όσο ο πλανήτης Κρόνος, και συνεπώς δέχονται ήλιακή άκτινοβολία λιγότερη άπ' αυτόν. Αντίθετα, άλλοι, όπως π. χ. ο 'Αδωνις, πλησιάζουν τόσο στον 'Ηλιο, ώστε δέχονται περισσότερες άκτίνες του άπ' όσες η 'Αφροδίτη.

Έφ' όσον οι άστεροειδείς δεν έχουν ατμόσφαιρα και σύννεφα για ν' άπορροφήσουν και να συγκρατήσουν τη θερμότητα, στη σκοτεινή πλευρά τους η θερμοκρασία πλησιάζει τό άπόλυτο μηδέν. Τό ίδιο συμβαίνει σε ύψος λίγων μέτρων άπ' τό έδαφος τους.

Άν βρισκόμαστε σ' ένα άπ' αυτά τά ούράνια νησιά του 'Απείρου, έλευθερωμένοι άπ' τά δεσμά της βαρύτητας, θα μπορούσαμε μ' ένα μόνο βήμα να πεταχθώμε από μία κοιλάδα ως την κορυφή ενός βουνού, ή να πετάξουμε ψηλά στον άέρα έπί ένα όλοκληρο λεπτό της ώρας.

Ένας άνθρωπος που ζυγίζει 85 κιλά στη Γη, στη Δήμητρα θα ζυγίσε μόνο 3. Στους μικρότερους δέ άστεροειδείς τό βάρος του δεν θάταν περισσότερο από μερικά γραμμαρία, και φυσικά θα δυσκολευόταν να μείνη πατώντας στερεά στο έδαφος τους. Άν πετούσαμε μία πέτρα από ένα άπ' αυτούς, θάφευγε προς τό 'Απειρο και δεν θα έαναγύριζε ποτέ πίσω. Τό ίδιο θα συνέβαινε ακόμη και στους μεγαλύτερους άστεροειδείς με τίς πέτρες που έκσφενδονίζουν τά ήφαιστεια.

Έξ αιτίας πάντοτε της μικρής βαρύτητας, θα είναι πολύ μικρότερη η ταχύτης με την οποία πέφτουν τά διάφορα αντικείμενα πάνω στους άστεροειδείς. Μία πέτρα που θα πετάξουμε προς τά πάνω, θα κάνει ώρες όλοκληρες να έαναγύριση στο έδαφος. Κυττάζοντας την δε να πέφτη, θα νομίζουμε πως βλέπουμε σ' ένα φίλμ μία σκηνή «άργης κινήσεως»...

Γιά τον ίδιο λόγο, θάταν άδύνατο, σ' ένα άστεροειδή, να... αυτόκτονήση κανείς, πιδώντας από ένα ψηλό κτίριο! Θάπεφτε σιγά-σιγά, όπως ένα πούπουλο. Και στο διάστημα αυτά.

θα είχε πιθανώτατα όλο τον καιρό... να σκεφθή καλύτερα και να μετανοήσγη για τό «άπονενομένο διάδημά» του! Άλλωστε η «βουτιά» αυτή στον άέρα, θα του προκαλούσε τόσο εύχάριστα συναισθήματα, ώστε, φτάνοντας στο έδαφος, θάταν κατενθουσιασμένος γιατί ζούσε ακόμη...

Η άστρονομία των κατοίκων των άστεροειδών διαφέρει πολύ άπ' τη δική μας. Έφ' όσον όλοι αυτοί οι μικροί κόσμοι βρίσκονται πρακτικά στην ίδια σχεδόν άπόσταση άπ' τον 'Ηλιο, η όψι του ούρανού είναι η ίδια για τους κατοίκους καθενός άπ' αυτούς. Η έλλειψη άτμοσφαιρας κάνει να φαίνεται μαύρος ο ούράνιος θόλος, ημέρα και νύχτα, και κατάσπαρτος από λαμπρότατα άστρα που τό φώς τους δεν τρεμουλιάζει καθόλου.

Είναι άγνωστα στους άστεροειδείς τά ωραία χρώματα της αύγης και του δειλινού, τό ούράνιο τόξο, τό βόρειον σέλας, έ άλλως και γενικά όλα τά όπτικά φαινόμενα που όφείλονται στην ατμόσφαιρα.

Ο πλανήτης Ζεύς είναι τό έπικρατέστερο και φωτεινότερο σώμα στο νυχτερινό ούρανό αυτών των κόσμων. Φαίνεται πολύ λαμπρότερος και μεγαλύτερος άπ' όσο τον βλέπουμε άπ' τη Γη, με τίς μεγάλες σελήνες που περιστρέφονται γύρω του, τέλεια όρατές κι' αυτές. Άποτελεί ένα θέαμα άληθινά άπαράμιλλο.

Επίσης ο Κρόνος φαίνεται άρκετά μεγάλος και φωτεινός, κι' ο Ούρανός διακρίνεται εύκολα με γυμνό μάτι.

Ο 'Αρης δεν ύστερεί σε λαμπρότητα άπ' τό Δία και παρουσιάζει διάφορες φάσεις, ακριβώς όπως έχει τίς φάσεις της η Σελήνη μας για τους κατοίκους της Γης.

Επειδή ο 'Ερμής, η 'Αφροδίτη, η Γη κι' ο 'Αρης έχουν τροχίες μικρότερες άπ' τους άστεροειδείς, μπορούν να έμφανισθούν στον ούρανό των μικρών αυτών ούρανίων σωμάτων μόνο σαν πρωϊνά και βραδυνά άστρα.

Τέλος, από κάθε άστεροειδή, φαίνονται όλοι οι άλλοι... συνάδελφοί του, οι ύπολοιποι δηλαδή άστεροειδείς, πολύ καλύτερα παρ' όσο από τη Γη.

Η κοινή λογική μας λέει πως οι κάτοικοι των άστεροειδών — αν υπάρχουν — θα πρέπει να ναι νάνοι, έφ' όσον βρίσκονται σε κόσμους μικροσκοπικούς. Η έπιστήμη όμως παραδέχεται τό αντίθετο: Στά τεράστια ούράνια δηλαδή άστεροειδείς, πολύ καλύτερα παρ' όσο από τη Γη. Η κοινή λογική μας λέει πως οι κάτοικοι των άστεροειδών — αν υπάρχουν — θα πρέπει να ναι νάνοι, έφ' όσον βρίσκονται σε κόσμους μικροσκοπικούς. Η έπιστήμη όμως παραδέχεται τό αντίθετο: Στά τεράστια ούράνια δηλαδή άστεροειδείς, πολύ καλύτερα παρ' όσο από τη Γη.

Αν ωστόσο φτάναμε ως την άκρη, μ' αυτό τό συλλογισμό, θα βρίσκαμε πως οι κάτοικοι των πολύ μικρών άστεροειδών πρέπει να ναι μεγαλύτεροι... άπ' αυτούς τους ίδιους τους πλανήτες όπου κατοικούν!

Πάντως, στους γυμνούς αυτούς κόσμους, δίχως νερό, άέρα, θερμότητα ή φώς, οι κάτοικοι πρέπει να ναι τελείως διαφορετικοί άπ' τά πλάσματα της Γης. 'Ισως να κατοικούν στους άστεροειδείς «ζωντανά όρυκτά» — πέτρες που τραγουδάνε και βράχοι που μιλάνε — γιατί αυτά θ' άντέχουν καλύτερα στις δυσμενείς φυσικές συνθήκες. Η μπορεί ν' άποτελούν αυτά τά όντα ένα συνδυασμό ζώου και όρυκτού — όπως στη Γη τά μικρόδια συνδυάζουν ιδιότητες ζώων και φυτών.

Μία πολύτιμη ουσία

Μία χημική ουσία, καλύτερη ακόμη άπ' τά προϊόντα του όσπρίου «σόγια», παρασκευάσθηκε στα άγγλικά έπιστημονικά εργαστήρια. Τα προϊόντα της σόγιας έχουν βρή ένα σωρό χρησιμοποίησεις, από κτηνοτροφές έως πλαστικές ουσίες. Η νέα λοιπόν ουσία, η «δεξτράνη», είναι ακόμη χρησιμότερη. Πρόκειται για ένα είδος σάκχαρου πολυπλόκου συνθέσεως, που αύξάνει την παραγωγικότητα του έδάφους, καλύτερει τις κόλλες και τά βερνίκια και προστίθεται στα άεριούχα αναψυκτικά ποτά. Είναι επίσης συστατικό διαφόρων καλλυντικών και χρησιμοποιείται στην ύφαντουργία και στην τυπογραφία. Τέλος, σε περιπτώσεις μεγάλων αιμορραγιών σε έγχειρήσεις, η έισαγωγή δεξτράνης μέσα στο αίμα διατηρεί την κυκλοφορία του για άρκετό χρονικό διάστημα.

Τοπίο του 'Αδωνιδος όπως θα φαίνεται, όταν ο άστεροειδής αυτός βρίσκεται πολύ κοντά (άνω) και πολύ μακριά (κάτω) από τον 'Ηλιο.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι άρχοντες του βουναύ καταδικάζουν τον Τζενάρο, σε θάνατο. 'Αλλ' ο Ρολάνδος τον αφήνει ελεύθερο, βέβαιος ότι θα φανερώνει τα όσα άκουσε κι' ότι έτσι θ' αρχίσει ένας τρομερός πόλεμος μεταξύ του δόκτορι και του 'Αλτιέρι. Στο μεταξύ, η Ζουάνα έχει φτάσει στη Βενετία κι' έπειτα από πολλούς κόπους κατορθώνει να βρει τον Σαντρίγκο. Τού κάκει, όμως, προσπαθεί να τον πείσει να φύγουν μαζί από τη Βενετία για να μην βρεθεί αντιμέτωπος με τον Ρολάνδο. 'Ο παλιός ληστής της φανερώνει τους προσκεχίς γάμους του με την Μπιάνκα και βάζει να την παρακολουθήσουν. Τρεις μέρες πριν από εκείνη που είχε ορίσει για τους γάμους του Σαντρίγκο με την Μπιάνκα, η 'Ιμπέρια άργανώνει μία μεγαλοπρεπή γιορτή στο μέγαρό της. 'Ο Ρολάνδος έτοιμάζεται για να παρευρεθεί ο' αυτήν. Βάζει επίσης τον Σκαλαμπρίνο και τους ανθρώπους του να ζωσουν από παντού το μέγαρό της έταιρας.

της, τρεις γραμματείς και έξη γονδολιέρηδες. Στρατιά από υπηρέτες και υπηρέτριες δούλευαν στις κουζίνες, στα πλυντήρια και στις αποθήκες. Συντηρούσε, έξ' άλλου, κιθαρωδούς, χορευτριες, στιχοπλόκους κι' ένα σωρό άλλους ανθρώπους, που λάμπρυναν, καθένας με τον τρόπο του, τις γιορτές της.

Την ημέρα εκείνη, κατά τις πέντε το απόγευμα, η έταιρά μπήκε στο διαμέρισμα της Μπιάνκας, που, όπως ξέρουμε, ζούσε σαν φυλακισμένη στο βάθος του απέραντου μεγάρου.

Η Μπιάνκα αντήχισε, βλέποντας τη μητέρα της.

Πίσω από την έταιρά εμφανίστηκε μία υπηρέτρια, που κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό κιβώτιο.

— 'Αφσέ το έδω και πήγαμε να φέρω και τα άλλα, της είπε η 'Ιμπέρια.

Η υπηρέτρια έφυγε άμέσως και ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας ένα δώδεκο μεταξωτό φόρεμα, που το άπλωσε με προσοχή πάνω ο' έναν καναπέ.

Σαν άφαινε και δεύτερη φορά και, γυρίζοντας, έφερε διάφορα άλλα εξαρτήματα της τουαλέτας: μεταξωτές γόδες, σάρπα, ζώνη κλπ.

Η Μπιάνκα κύτταζε φοβισμένη όλα αυτά τα πράγματα.

Όταν έφυγε η υπηρέτρια, η 'Ιμπέρια κάλεσε κοντά της την κόρη της, τη φίλησε στο μέτωπο κι' έπειτα άνοιξε το κιβώτιο.

Μέσα ο' αυτό βρίσκονταν ένα κολλιέ από ύπεροχα μαργαριτάρια, μία χτένα και μία πόρπη, στολισμένες επίσης με μαργαριτάρια. Στο βάθος, λαμποκοπούσε ένα διάδημα, που η πρώτη του σειρά ήταν από διαμάντια, η δεύτερη από ρουμίνια και που στο κέντρον είχε ένα πελώριο μαργαριτάρι.

— Τι λές γι' αυτά τα κοσμήματά, παιδί μου; ρώτησε η έταιρά.

— Είναι ύπεροχα, μητέρα μου.

— Θα είναι πιδ ύπεροχα, όταν θα τα φορέσεις.

— 'Εγώ, μητέρα;

— Ναι, θέλω να τα φορέσεις... Είναι ένα καμπίστον μου... Θέλω να δώ πώς θα σου πηγαίνουν αυτά τα κοσμήματα κι' αυτό το λευκό φόρεμα...

— Μητέρα μου, φώναξε η Μπιάνκα, τί είναι αυτά που μου ζητάτε;... Προτιμώ να μου πείτε την αλήθεια, όσο τρομακτική κι' αν είναι...

— 'Ηρθα να σου ζητήσω να παρευρεθείς στην πιο όμορφη γιορτή που δόθηκε ποτέ στη Βενετία. Μήπως είναι κακό;

— Γι' αυτό το λόγο μου αγοράσατε τόσα κοσμήματα, μητέρα;

— Ναι, παιδί μου, θέλω να είσαι πολύ όμορφη. Θέλω να σε δουν όλοι με έκπληξη και θαυμασμό... Θέλω να μπορώ να είμαι περήφανη για σένα... 'Ακουσε, παιδί μου, δεν είσαι πια σε ηλικία για να ζης κλεισμένη, όπως έκανες ως τώρα. 'Η μοναξιά θα σε σκοτώσει. Κι' εγώ θέλω να ζήσης! Ξέρεις πώς δεν έχω κανένα άλλον στόν κόσμο εκτός από σένα...

Μιλούσε με θέρμη, με πείσμα ίσως. Θάλεγε πώς ήταν οργισμένη και πώς αγωνιζόταν για να κρυφί την εξέγερση που ένοιωθε μέσα στην ψυχή της.

Σταμάτησε, ξαφνικά, κύτταζε μ' επιμονή την κόρη της και ψιθύρισε:

— Ναι, είσαι πολύ όμορφη! 'Εκείνος που θα σ' αγαπήσει, δεν θα μπορέσει να κυττάει άλλη γυναίκα και θα τόν έχης αποκλειστικά δικό σου... 'Εγώ όμως;

Η Μπιάνκα γύρισε προς το μέρος της και της έπιασε τα χέρια.

— Τί έχεις, μητέρα μου; τη ρώτησε.

Τί σημαίνουν αυτά τα παράξενα λόγια που άκουσα;... 'Ω, στ' αλήθεια, με κάνετε να σάς φοβάμαι!

Η 'Ιμπέρια συνήλθε. 'Εδωσε άμέσως

Μητέρα η έταιρά;

Τη γιορτή αυτή η 'Ιμπέρια την είχε αποφασίσει το ίδιο βράδυ, που ο Βέμπο της είχε κάνει γνωστή την ημέρα του γάμου της κόρης της με τον Σαντρίγκο.

Στη Βενετία υπήρχαν ο' Δόγη, ο καρδινάλιος - επίσκοπος, ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής, ο 'Αρχιστράτηγος και η έταιρά.

Η έταιρά ήταν η 'Ιμπέρια. Κατείχε εξαιρετική θέση ανάμεσα στις προσωπικότητες της Βενετίας και κείνοι που την περιφρονούσαν, αποτελούσαν μία μικρή μειοψηφία μπροστά στους άλλους, που έδινον στην όμορφη της και μιλούσαν με θαυμασμό για τη μεγαλοπρέπεια και την πολυτέλεια της ζωής της. Κανείς, ωστόσο, δεν παραγνώριζε τη μεγάλη επιρροή της, γιατί όλοι ήξεραν πώς στο μέγαρό της σύχναζαν οι άνθρωποι που κατείχαν τα μεγαλύτερα αξιώματα στη Βενετία.

Η 'Ιμπέρια ζούσε σαν βασίλισσα μέσα στο μέγαρό που είχε κληρονομήσει από τον 'Ιωάννη Νταβίλα. Οι γυναίκες που ανήκαν στην προσωπική της υπηρεσία, καμαριέρες, μασέζ, αναγνώστρες κλπ., δεν ήταν λιγότερες από δέκα πέντε. Είχε ακόμη δώδεκα λακές, που η δουλειά τους ήταν να δέχονται τους προσκαλεσμένους

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Φορολόγες

Δε χαμπαρίζεις, ρέ' όροσι, που έλυνωσ αν άμασι- και ζω σε μία κατάνη, μα πιάνεις πιο ψηλά χαβά και θέλεις να μου επιδά- καινούργια φορολόγια!

Με το καλό, με το γρήγορο με φορολόγησες άγρι- ως τώρα, σου ουράδα και για φουστάνια και για λου- φόρους, βρε παλιοσυρλουλού, μου έμπηξες άραδα!

Μ' έχεις περά- για κουμουδι, για τζιτζιφιόγκο δηλαδή, γι' αυτό, χωρίς ν' άρνώνησαι,

έσκέφθηκες πώς είν' αϊματηρώς και αυστη- ρώς να με φορολογήσης!

Οι φορολόγοι σου, όρο, (οι, με φέρονε σ' άπελλι- (οι, ξερόκωσαν άντάρους και, μία και είμαι ο (παθός, θα σου υποβάλω ευπει- (θαός, ένστάσεις με... οφολι- (άρεσι) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

10ον 'Αλλά τα δάκρυά της στέρεψαν σιγά-σιγά. Και μαζί μ' αυτά, έφυγε κι' η ιδέα της αυτοκτονίας από το μυαλό της.

— 'Ο γάμος αυτός δεν πρέπει να γίνει! ψιθύρισε σε λίγο.

'Αλλ' η σκέψη της αυτοκτονίας δεν κράτησε πολύ στο μυαλό της. Πήγε σε λίγο στο νιπτήρα, έπλυνε το πρόσωπό της και κατόπιν ξαναβήκε. Βάδιζε σαν αυτόματο, χωρίς να ξέρη πού πηγαίνει.

'Ο μυστικός άστυνόμος, που στεκόταν στην πόρτα, την παρακολούθησε.

Η Ζουάνα περπάτησε ως μισή ώρα στην τύχη, ξαναλέγοντας κάθε τόσο ανάμεσα στα δόντια της:

— Είναι αδύνατο ο Σαντρίγκο να πάρη την Μπιάνκα!

Σταμάτησε, ξαφνικά, βλέποντας πώς είχε φτάσει στο Μεγάλο Κανάλι. Μερικοί βαρκάρηδες κουβέντιαζαν εδώ κι' εκεί.

Η Ζουάνα πήγε κοντά ο' έναν άπ' αυτούς.

— Καλέ μου άνθρωπε, του είπε, μπορείς να μου δείξεις ποιο είναι το μέγαρό της 'Ιμπέρια;

Ο βαρκάρης άπλωσε το χέρι του και της έδειξε ένα κατάφωτο μέγαρό που βρισκόταν καμιά έκτασση μέτρα πιο πέρα.

— Αυτό είναι; ρώτησε η Ζουάνα.

— Ναι, απάντησε ο βαρκάρης. Η 'Ιμπέρια έχει μία κόρη κι' όπως άκουσα, την παντρεύει.

Η Ζουάνα διευθύνθηκε προς τα εκεί.

Κοντά στην είσοδο στέκονταν κάμποσοι ζητιάνοι, που θαύμαζαν στο πέρασμα τις πολυτέλεις αμφιεσίες των προσκαλεσμένων της έταιρας. Δεν έλειπε επίσης κι' οι ζητιάνοι, που είχαν πάει εκεί με την έλ- πίδα πως θα τους πετούσαν τα άπομει- νάρια από τα τραπέζια.

Όταν η Ζουάνα έφτασε εκεί, μία καινούργια γόνδολα είχε σταματήσει μπρο- στά στην αποβάθρα. 'Απ' αυτήν βγήκε ένας σωματώδης άνθρωπος, που ήταν τυ- μένος με εξαιρετική πολυτέλεια και που συνοδευόταν από τρεις υπηρέτες με χρυ- σοστόλιτες στολές. 'Ο άνθρωπος αυτός, που είχε ακάλυπτο το πρόσωπο, ανέβηκε τα σκαλοπάτια και προχώρησε με μεγα- λόπρεπο βήμα προς το μέγαρό της έται- ρας. Μερικοί από κείνους που βρίσκονταν κοντά στην είσοδο, τόν αναγνώρισαν.

— 'Ο 'Αρετίνος! φώναξαν. 'Ο ένδοξο- τας ποιητής 'Αρετίνος!

Την ίδια στιγμή σχεδόν, μία άλλη γόν- δολα, που την άδηγούσε ένας γιγαντώ- μος Νουδιανός, σταμάτησε μπροστά στην αποβάθρα. 'Ο άνθρωπος που βγήκε άπ' αυτήν και που έτρεξε να μπή στο μέγαρο της έταιρας, είχε σκεπασμένο το πρόσω- πό του με μάσκα. Κανείς, λοιπόν, δεν ά- ναγνώρισε ο' αυτόν τόν καρδινάλιο-επίσκο- πο της Βενετίας, τόν σεβασμιώτατο Βέμπο.

μία ήρεμη έκφραση στο πρόσωπό της και προσπαθούσε να χαμογελάσει.

— Είμαι τρελή! είπε. Συχώρεσέ με, κόρη μου... 'Η σκέψη πώς θα παρουσιά- σης σε λίγο στον κόσμο με έκνευριζει...

Γύρισε προς το μέρος του καναπέ, όπου η υπηρέτρια είχε απλώσει το όλολευ- κό φόρεμα.

Κύτταξε αυτό το φόρεμα, Μπιάνκα, είπε. Πόσο ωραία θα σου πηγαίνει! 'Επι- στάση μόνη μου στην κατασκευή του...

Θα είσαι σαν βασίλισσα μ' αυτό το φό- ρεμα!... Τί λέω! Ποιά βασίλισσα δεν θα σε ζήλευε;... 'Αλλ' η ώρα περνάει, κόρη μου και πρέπει να κάμουμε γρήγορα. Θα σε ντύσω μόνη μου...

Η Μπιάνκα έκαμε, ξαφνικά, ένα βήμα προς τα πίσω.

— Μητέρα, είπε, δεν θέλω νάρθω σ' αυ- τη τη γιορτή!

Η 'Ιμπέρια αντήχισε και κάτι σαν έλπίδα φώτισε το βλέμμα της. Μέσα στην ψυχή της η ζήλεια κι' η μητρική αγάπη βρίσκονταν αντιμέτωπες.

Αν η Μπιάνκα κινδύνευε, η 'Ιμπέρια θα ήταν πρόθυμη και να πεθάνη άκόμη για να την σώσει. 'Αλλ' από τη στιγμή που την αγαπούσε ο Σαντρίγκο, η κόρη της γι- νόταν αντίπαλός της. Και τί αντίπαλος! 'Η έταιρά ήξερε πώς δεν θα μπορούσε ν' αναμετρηθεί μαζί της.

Ξέρετε πολύ καλά πόση φρίκη μου προκαλούν οι γιορτές που γίνονται σ' αυ- τό το μέγαρο, συνέχισε η νέα. Ξέρετε πό- σο οι γιορτές αυτές μ' έκαναν να υποφέ- ρω στο παρελθόν και πόσο προσπάθησα να σας τραβήξω άπ' αυτή τη ζωή που με τρομάζει με το μυστήριο της...

— 'Ο, σκεφτόταν η 'Ιμπέρια, άς ήταν να μου αντιταχθεί ως το τέλος! 'Ετσι τουλά- χιστον δεν θα την έβλεπε...

— Τί θα κάμω ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους, που δεν τους ξέρω κι' ούτε θέ- λω να τους μάθω; Ξαναείπε η νέα.

— Είναι ανάγκη, παιδί μου, απάντησε η 'Ιμπέρια με πεινμένη φωνή.

— 'Ανάγκη; είπε η Μπιάνκα. Δεν κα- ταλαβαίνω. Κι' αυτό, το ότι δεν καταλα- βαίνω τί γίνεται γύρω μου, δεν μ' άφίνει να κοιμηθώ και με σκοτώνει!

Η έταιρά χλωμάισε.

— Τί θέλεις να πής; ψιθύρισε.

— 'Ακουσε, μητέρα, απάντησε η Μπι- άνκα. 'Από πολύν καιρό και ιδίως από την εποχή που πήγα στο Μέστρο, κατάλαβα μερικά πράγματα που με πνίγουν και που πρέπει να σας τα πώ. 'Η ώρα είναι σοβαρή και πρέπει να μιλήσουμε. 'Ας άνοίξουμε τις καρδιές μας, μητέρα, κι' ας προσπα- θήσουμε να συνεννοηθούμε.

Η Μπιάνκα μιλούσε με σταθερή φωνή και το ύφος της έδειχνε θάρρος κι' απο- φασιστικότητα.

Η μητέρα της δεν την είχε ξαναϊδή πο- τέ έτσι. Στο βάθος της ψυχής της, την έ- θαύμαζε. 'Αλλά γι' αυτό ακριβώς το λόγο, τη φοβόταν περισσότερο. Κι' ήξερε πώς τα λόγια που θα έλεγαν εκείνο το βρά-δυ, θα είχαν αποφασιστική σημασία στην τύχη της κόρης της και τη δική της.

— Μίλησε, λοιπόν, είπε στην κόρη της. Θα σου άνοίξω την καρδιά μου, όπως εί- ναι η επιθυμία σου.

— Πρώτα από όλα, θέλω να μάθω για- τί η παρουσία μου σ' αυτή τη γιορτή εί- ναι απαραίτητη. Γιατί άποψε κι' όχι χτες ή προχτές; Γιατί θέλετε να έμφανισθώ ση- μερα στα σαλόνια σας, ενώ άλλοτε φρον- τίζατε να μην άκούω ούτε το θύρνο που γινόταν μέσα σ' αυτά;

— Γιατί τα πράγματα άλλαξαν, παιδί μου, απάντησε η έταιρά. Δεν καταλαβαί- νεις, ότι έφτασες σε ηλικία που δεν μπο- ρείς πια να σκέφτεσαι σαν παιδάκι; Είναι καιρός ν' αντιμετώπισουμε το μέλλον σου...

— Αυτό σημαίνει πώς έχετε σκοπό να με παντρεύετε; ρώτησε η Μπιάνκα χλω- μιάζοντας.

— Ναι...

— Και διαλέξατε τόν άνθρωπο που μου προορίζετε για σύζυγο;

— Τόν διάλεξα, παιδί μου.

— Κι' αν σάς έλεγα πώς δεν θέλω να παντρευτώ κι' ότι η εύτυχία μου είναι να μείνω όπως είμαι, αν σας παρακαλούσα άλλη μία φορά να φύγουμε μαζί από τη Βενετία;

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

Πρόκειται για μία σειρά έγκυκλοπαι- δικών άρθρων του διασημού δόκτορος ΠΙΕΡ ΒΕΡΙΕ

για το πρόβλημα του ταιριαστού και εύ- τυχισμένου γάμου.

Μερικά από τα περιεχόμενα της νέας σειράς:

★ 'Εκρεωκόησες ο θεσμός του γάμου στις ημέρες μας;

★ Το σταυροδρόμι που φέρνει στην ευ- τυχία ή τη δυστυχία;

★ 'Η έκλογη του συντρόφου της ζωής μας;

★ Οι τέσσερις άκρογωνιαίοι λίθοι της συζυγικής ευτυχίας;

★ Το κλίμα της συζυγικής ζωής.

★ 'Ο ψυχολογικός προσανατολισμός των συζύγων.

★ Δυσόσκηλοι: ο έρωας και το συμ- φέρον.

★ Η διανοητική και ήθικη έγκατάλειψη της γυναίκας.

★ Το μεγάλο πρόβλημα των παιδιών.

★ Η αρμονική και γόνιμη συζυγική ζωή κτλ. κτλ.

— Θα σου άπαντούσα, ότι ο γάμος σου είναι άναγκαίος.

— Πάλι η ίδια λέξι!... 'Αναγκάιος σε ποιόν;... 'Α! Μιλήστε μου, μητέρα!

— Σε μένα, απάντησε με υπόκωφη φω- νή η έταιρά.

Μία βαρεία σιωπή, σαν αυτές που προ- αναγγέλλουν τη θύελλα, απλώθηκε άνα- μεσα στη μητέρα και στην κόρη.

Η έταιρά είχε κατεβάσει το κεφάλι. Σπασμοί τάρασσαν το σώμα της κι' από- φευγε να κυττάει την κόρη της. Η Μπιάν- κα, αντίθετα, άναζητούσε το βλέμμα της μητέρας της και μ' όλη τη συγκίνησή της, φαινόταν αποφασισμένη να φτάσει ως το τέλος.

Η ξαφνική άναγγελία του γάμου που σχεδίαζε η μητέρα της, την είχε ανα- στατώσει. Καταλαβαίνει, ωστόσο, ότι έ- πρεπε να μάθι πολλά πράγματα ακόμη και γι' αυτό προσπαθούσε να συγκρατηθεί.

— Νά τί με τρομάζει, μητέρα, είπε με

άργη φωνή, τονίζοντας κάθε μία από τις λέξεις της. 'Υπάρχει στη ζωή σας κάποια σκοτεινή πτυχή, που θέλω να εξηγήσασ. Πολλές φορές, στις νύχτες που ο ύπνος δεν έκλεινε τα μάτια μου, άναρωτήθηκα γιατί τα παιδιά μου χρόνια κύλησαν μα- κρυσά από σας. 'Αναρωτήθηκα επίσης για- τί, άφου με φέρατε κοντά σας, υψώσατε έναν τοίχο ανάμεσά μας. Κι' όμως σας ά- γαπώ και ξέρω πως και σεις μ' αγαπάτε... Τί είναι τότε εκείνο που μας χωρίζει;... Δεν βγαίνουμε παρά μόνο τη νύχτα, όταν τα σκοτάδια τυλίγουν τη γή. Και φροντί- ζετε πάντα να κρύβετε το πρόσωπό μου πίσω από έναν πέπλο. Τό ίδιο κάνετε και σεις. 'Εδώ άκόμη, μέσα στο σπίτι μας, ένα θάπρεπε να μπορώ να γυρίζω πάντοτε, με κρατάτε σαν φυλακισμένη μέσα στο διαμέρισμά μου και δεν μ' άφινετε να ξε- μυτίσω άπ' αυτό. 'Εκλαβα πολλές φορές γι' αυτή τη ζωή, μητέρα. Και το χειρό- τερο είναι πως καταλαβαίνω ότι και σεις είσαστε πιο δυστυχισμένη από μένα... Ποιό είναι, λοιπόν, αυτό το μυστήριο που βαραίνει πάνω μας;... 'Αλλά δεν σας τά είπα όλα... 'Αναρωτήθηκα επίσης πολλές φορές, γιατί δεν μου μιλήσατε ποτέ για τόν πατέρα μου...

— Τόν πατέρα σου! είπε με υπόκωφη φωνή η 'Ιμπέρια.

— Δεν έχω, λοιπόν, πατέρα; ρώτησε η Μπιάνκα. Είμαι ένα κορίτσι χωρίς όνομα, μία νό...

Σταμάτησε λαχανιασμένη.

Η 'Ιμπέρια είχε σωριασθή σε μία πο- λυθρόνα. Δεν είχε προβλέψει ποτέ αυτή την ερώτηση και δεν ήξερε τώρα ποιά άπάντη- σι να δώσει στην κόρη της.

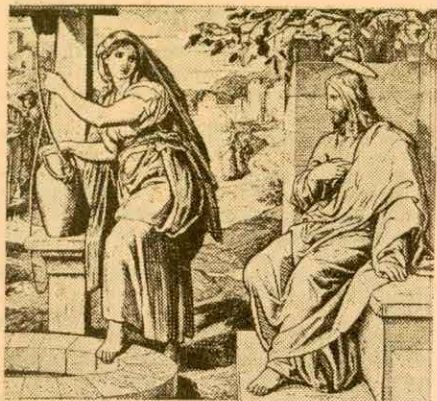
Γιατί, λοιπόν, να είναι μητέρα, αυτή που είχε περάσει τη ζωή της μέσα στην άκολασία και τη διαφθορά;... Κι' ωστόσο, αγαπούσε αυτό το παιδί! Το μητρικό φίλ- τρο είχε γλυστρήσει σιγά-σιγά, μέσα στην καρδιά της. 'Αλλ' άφου η Μπιάνκα ήταν κόρη μίας έταιρας, πώς γινόταν να μην της μοιάζει και να έχη τόσο άγνη ψυχή και τό- σο ευγενικά αισθήματά;

Η 'Ιμπέρια ένοιωθε εκείνη τη στιγμή μία θανάσιμη άγωνία μέσα στην ψυχή της. Είχε ξεχάσει τα πάντα τώρα. Τόν Σαντρί- γκο, τόν Βέμπο, τη γιορτή, το γάμο! Αί- σθανόταν μόνο μία άπέραντη ντροπή κι' αυτό το αίσθημα ήταν για την έταιρά κά- τι το δολέπια καινούργιο και το άπροσ- δόκητο.

— Πάψε! είπε με βραχνή φωνή στην κόρη της. Πάψε!... Δεν μπορείς να ξέρης πόσο ντροπιασμένα είναι αυτά τα πρά- γματα που ζητάς να μάθης.

—Τί λές γι' αυτά τα κοσμήματα, παιδί μου; ρώτησε η έταιρά τη Μπιάνκα...

Μία Σαμαρείτισσα ήρθε στο πηγάδι για να βγάλει νερό...

Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΑ ΦΩΤΕΙΝΗ

Παλῆς χριστιανικῆς παραδόσεως

Ο Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰησοῦς, πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία, σταμάτησε στὴν κοιλάδα τῆς Σαμαρείας Συχάρ, ὅπου βρισκόταν τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Στὴ Σαμαρεία κατοικοῦσε μιά φυλὴ διαφορετικὴ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Αὐτὴ πίστευε στὸν ἕνα ἀληθινὸ Θεό, καὶ δέχονταν μόνο τὰ πέντε πρώτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Γι' αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν σχετίζονταν μὲ τὴ φυλὴ αὐτή.

Στὸν πέτρινο λοιπὸν γυρὸ τοῦ πηγαδιοῦ κάθισε νὰ ξεκουραστῇ ὁ κουρασμένος Ἰησοῦς.

Σὲ λίγο μιά Σαμαρείτισσα ἦρθε στὸ πηγάδι γιὰ νὰ βγάλει νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς ζήτησε τότε νὰ πῇ κι' ἐκεῖνη τοῦδωσε πρόθυμα.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε πάρει πέντε ἀντρες. Ὅταν ἔχασε καὶ τὸν πέμπτο, ζοῦσε παράνομα μὲ ἄλλους. Βρισκόταν πιά στὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας. Ἀλλὰ στὴν ψυχὴ τῆς πάλευαν ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ πειρασμός. Ἐκτός ἀπὸ αὐτὴ εἶχε μεγάλη πίστι.

Δίνοντας νερό στὸν Ἰησοῦ, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν ἀμαρτανλὴ ζωὴ τῆς κι' ἐκεῖνος φρόντισε μὲ τὰ λόγια του νὰ τὴν σώσει ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο.

—Ξέρω, τοῦ εἶπε, ἡ Σαμαρείτισσα, πὼς ἔρχεται ὁ Μεσίας, ποῦ λέγεται Χριστός...

—Ἐγὼ εἰμαι ὁ Χριστός! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ Σαμαρείτισσα πίστεψε στὰ λόγια τοῦ κι' ἀφήνοντας τὴν στάμνα τῆς ἐκεῖ, ἔτρεξε μὲ χαρὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συμπολίτες τῆς.

Ὅλοι τότε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, μόλις ἀκούσαν τὴν ἑλευσί τοῦ Μεσία, πίστεψαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ ἀληθινὸς Χριστός.

Ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀνάληψι τοῦ Ἰησοῦ, οἱ Ἰουδαῖοι κυνηγοῦσαν τοὺς Χριστιανούς καὶ σκότωναν μάλιστα τὸν Ἀγιο Στέφανο, ἡ Σαμαρείτισσα, ποῦ ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶχε ὀνομάσει Φωτεινὴ, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τῆς κι' ἄλλους Χριστιανούς κατέφυγε στὴν Καρχηδόνα.

Τὸ μεγαλύτερό τῆς γιὰ, ποῦ λεγόταν Βίκτωρ, ἐπειδὴ σ' ἕναν πόλεμο μεταδὶ Ρωμαίων καὶ Ἀράβων ἀνδραγάθησε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων Νέρων τὸν διώρισε ἀρχιστράτηγο, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ἦταν Χριστιανός καὶ τὸν διάταξε νὰ παῇ στὴ Ρώμη νὰ κυνηγήσῃ τοὺς Χριστιανούς.

Σὲ λίγο ὁ Νέρων ἔμαθε ὅτι ὁ Βίκτωρ, ἡ οἰκογένειά του κι' ὁ στρατηγὸς Σεβαστιανὸς διδασκόντων κι' ἄλλους νὰ πιστεύουν στὸ Χριστό.

Ἐστειλε τότε στρατιώτες νὰ τοῦ φέρουν στὴν Ἰταλία ὅσους βροῦν Χριστιανούς.

Σ' αὐτοὺς ὅμως παρουσιάστηκε ὁ Χριστός καὶ τοὺς εἶπε:

—Μὴ κάνετε τόσο κόπο. Ἐλάτε μαζί μου. Ὁ Νέρων θὰ νικηθῇ...

Καὶ στὸ Βίκτωρα εἶπε:

—Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξῃς τὸ δυνά σου θὰ εἶναι Φωτεινός, ἐπειδὴ πολλοὶ φωτίστηκαν ἀπὸ σένα.

Ἡ μητέρα τοῦ Βίκτωρος πῆγε κατόπιν στὴ Ρώμη κι' ἐξακολούθησε νὰ διδάσκῃ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μὲ πίστι καὶ θάρρος.

Ὁ Νέρων τότε τὴν ἐκέλεσε καὶ τῆς εἶπε:

—Γιὰτὶ ἤρθατε ἐδῶ;

—Γιὰ νὰ σὲ διδάξουμε νὰ πιστέψης στὸ Χριστό! ἀπάντησε μὲ τόλμη ἡ Φωτεινὴ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἰδοποιήσαν τὸ Νέρωνα, ὅτι ὁ Βίκτωρ κι' ὁ Σεβαστιανὸς βρίσκονταν ἐκεῖ.

Ὁ Νέρων τοὺς ἐκάλεσε καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶναι ἀλήθεια ὅσα ἀκούω;...

—Ναί, εἶναι ἀλήθεια! τοῦ ἀπάντησαν.

—Ἀκούετε, λοιπὸν: "Ἡ θ' ἀρνῆθῃτε τὸ

Χριστό ἢ θὰ πεθάνετε ἀπὸ σκληρὸ θάνατο!... —"Ἀς μὴ συμβῇ ποτὲ σ' ἐμᾶς, Χριστέ, νὰ χωριστοῦμε ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη Σου, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι.

—Ὡστε ὅλοι σας συμφωνήσατε νὰ πεθάνετε γιὰ τὸ Ναζωραῖο; ἀπόρησε ὁ Νέρων.

Καὶ γυρίζοντας στὴ Σαμαρείτισσα, τὴ ρώτησε:

—Πὼς σὲ λέγε;

—Πῆρα ἀπὸ τὸ Θεό μου τὸ ὄνομα Φωτεινὴ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη.

Ἡ δευτέρη ἀδελφὴ μου λέγεται Ἀνατολή, ἡ τρίτὴ Φωτὸς, ἡ τέταρτὴ Φωτὶς, ἡ πέμπτὴ Παρασκευὴ καὶ ἡ ἑκτὴ Κυριακή. Ἀπὸ τὰ παιδιά μου, ὁ μεγαλύτερος ἦρθε ἀπὸ τὸ Θεό μὲ τὸ ὄνομα Φωτεινός κι' ὁ μικρός λέγεται Ἰωσήφ. Λέμε, λοιπὸν, ὅτι θὰ πεθάνουμε ὅλοι μὲ χαρὰ γιὰ τὸ Χριστό μας!...

Ὁ Νέρων τότε διάταξε νὰ τοὺς βασανίσουν σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα: Νὰ σπᾶσουν μὲ σιδερένιες σφαίρες τοὺς ἄρμους τῶν δακτύλων τους. Οἱ στρατιῶτες τοὺς χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν ἐννοίωσαν τὰ βασανιστήρια.

Κατόπιν ὁ Νέρων διάταξε νὰ τοὺς κόψουν τὰ χέρια τους. Οἱ στρατιῶτες τοὺς ἔδεσαν σ' ἕνα ἀμῶνι τὰ χέρια κι' ἑπτὰ φορές τὰ χτύπησαν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ στρατιῶτες ἔπεσαν κάτω νεκροί.

Ἡ Ἁγία Φωτεινὴ ἔλεγε τὸν πόλεμό τοῦ Δαυὶδ: «Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου καὶ δὲν θὰ φοβηθῶ κανένα. Τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ ἕνας ἀνέρωπος;...»

Ὁ Νέρων ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ, ἔβγαλε θυμὸν. Διάταξε νὰ ρίξουν τοὺς ἀνδρες σὲ μιά σκεπτὴ φυλακὴ καὶ τὴν Φωτεινὴ μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς νὰ τὴν δάμνησουν σ' ἕνα χρυσὸ δωμάτιο, κι' ἐκεῖ νὰ στρώσουν στὰ χρυσὰ κρεβάτια νὰ βάλουν ἑπτὰ χρυσοὺς θρόνους κι' ἕνα τραπέζι γεμάτο μὲ χρῆματα καὶ χρυσὰ στολίδια. Καὶ εἶπε στὴν κόρη τοῦ Δομνίνα νὰ πάῃ μὲ τίς ὑπηρετρίες τῆς καὶ νὰ κουβεντιά-ζῃ μὲ τίς ἁγίες γυναῖκες.

Ἡ Ἁγία Φωτεινὴ μόλις εἶδε τὴ Δομνίνα τῆς εἶπε:

—Χαίρε, ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ!...

Καὶ ἡ Δομνίνα τῆς ἀπάντησε:

—Χαίρε καὶ σύ, κυρία μου, ἡ λαμπάδα τοῦ Χριστοῦ!...

Τότε τὴ Ἁγία Φωτεινὴ, μόλις ἀκούσε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀγκάλιασε τὴ Δομνίνα καὶ τὴ φίλησε. Κατόπιν τὴν κατήχησε μαζὶ μὲ τίς ὑπηρετρίες τῆς καὶ τίς ἐξάδελφες ὅλες.

Ὁ Νέρων ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ, ἐξαγριώθηκε περισσότερο. Διάταξε ν' ἀνάψουν ἕνα καμῖνι, ποῦ νὰ καίῃ ἑπτὰ ἡμέρες καὶ νὰ ρίξουν μέσα τὴν Ἁγία Φωτεινὴ μὲ τοὺς συντρόφους τῆς. Κι' ἐκεῖ ἔμειναν τρεῖς ἡμέρες. Ὅταν ὁ τύραννος εἶπε νὰ ἀνοίξουν τὸ καμῖνι, τοὺς βρῆκαν ὅλους ζωντανούς.

Ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα αὐτό, δέξασαν τὸ Θεό καὶ μόνο ὁ Νέρων καλεσε τὸν μάγο Λαμπάδιο γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ φάρμακο.

Πρῶτὸ τότε τὴ Ἁγία Φωτεινὴ πῆρε τὸ δηλητήριο στὰ χέρια τῆς καὶ εἶπε στὸ μάγο:

—Ἐπειδὴ δὲν εἶσαι ἀγνός, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια σου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γνωρίσης ἐνὶ βασιλείᾳ, τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, ἐγὼ πρώτῃ ἐὰ τὸ πῶ καὶ κατόπιν οἱ ἄλλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου...

Ἦταν λοιπὸν τὸ δηλητήριο ὅλοι τους, ἀλλὰ δὲν ἔπαθαν τίποτε.

Ὁ μάγος εἶπε σὲ λίγο στὴν Ἁγία:

—Ἐγὼ κι' ἄλλο ποῦ θυνάτο. Ἀν τὸ πῆτε καὶ δὲν πάθετε τίποτα, θὰ πιστέψω στὸ Χριστό σας.

Κι' ὅταν τὸ ἔβλεπε κι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔπαθαν τίποτα, ὁ Λαμπάδιος πέταξε στὴ φωτιά τὰ μαγικά του βιβλία, πίστεψε στὸ Χριστό, βαφτίστηκε καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Θεόκλητος.

Ὁ Νέρων ὅμως ἐξακολούθησε νὰ τοὺς βάζῃ σὲ βασανιστήρια. Τοὺς ἔριξε μοῦλες βρασμένο μὲ θειάφι σ' αὐτὰ τους, τοὺς κρέμασε, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ἔκαιγαν φωτιές, τοὺς ἔχυνε στὰ ρουθούνια τοὺς σάχτη μὲ ξύδι, τοὺς ἐτύφλωσε καὶ τοὺς ἔριξε σὲ μιά φυλακὴ γεμάτὴ φαρμακερὰ φίδια, ὅπου ἔμειναν τρεῖς χρόνια.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐπάθαιναν τίποτα.

Κι' ὅταν πῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Νέρωνα στὴ φυλακὴ, τοὺς εἶδαν ὅλους ζωντανούς!...

Ἐτοί, ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε καὶ βαφτιζόταν μὲ πίστι στὸ Χριστό.

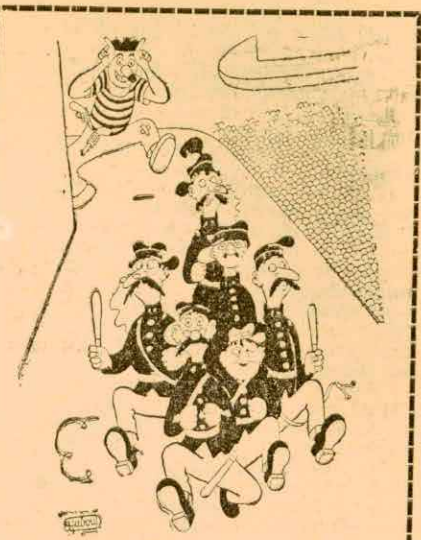
Βλέποντας αὐτὰ ὁ Νέρων, διάταξε νὰ σταυρώσουν τοὺς Ἁγίους ἀνάποδα καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν ἔτσι τέσσερις μέρες.

Τὴν πέμπτῃ μέρᾳ οἱ στρατιῶτες πηγαίνοντας νὰ δοῦν ἂν εἶχαν πεθάνει, ἔχασαν τὸ φῶς τους, ἐνῶ ἕνας Ἀγγέλος Κυρίου κατέβασε ἀπὸ τοὺς σταυρούς τοὺς μάρτυρες.

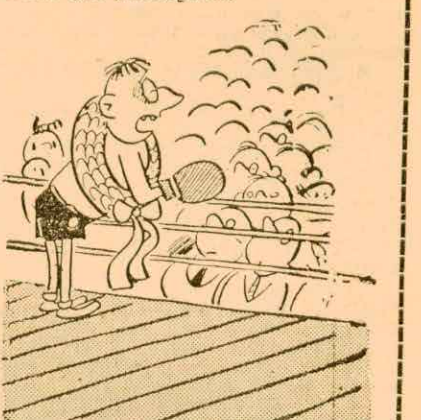
Ὁ Νέρων τότε διάταξε νὰ τοὺς σφαῶνουν ὅλους καὶ τὴν Ἁγία Φωτεινὴ νὰ τὴν γδάρουν καὶ τὸ δέριμα τῆς νὰ τὸ πετάξουν στὸ ποτάμι. Ὅσο γιὰ ἐκεῖνη, νὰ τὴ ρίξουν σ' ἕνα ξεροπήγαδο.

Ὅταν βρέθηκε ὅμως, στὸ ξεροπήγαδο ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, παρουσιάστηκε σ' αὐτὴν ὁ Θεὸς καὶ ἀφοῦ ἔκανε τρεῖς φορές ἀπάνω τῆς τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τὴ γιάτρεψε.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, ἐνῶ ὁ μόνος καὶ εὐλογητὸς τὸ Θεό, ἡ Ἁγία Φωτεινὴ παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς. Ἦταν ἡ 26ῃ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 66 μ.Χ.

—Γιὰ σκεφθῆτε, παιδιὰ, νὰ πρόκειται γιὰ μασκαρά!...

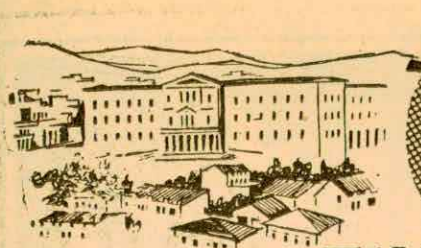
ΤΟΥΦΥΓΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
—Μήπως πετάχτηκε, ἀπὸ ἐδῶ, μιά χρυσὴ γέφυρα;...

Ὁ εἰσπράκτορας: Εἰστε μαζί;...

—Α! Τὴν ἔχω τελειώσει ἀπὸ καιρὸ, μὰ δὲν ξέρω πὼς νὰ σταματήσω!...

ΝΑ κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς σα-ρανταπέντε Γιάννηδες τῆς παροιμίας: Ὁ κύρ Γιάννης ὁ Σάμιος!

Πρὶν τὸν πάρῃ ὁ Χάρος, τὸν εἶχε πάρει τὸ σχέδιο, τὸν δύστυχο...

Εἶχε τὸ ὄφρα καὶ τὸ μουστακὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τοῦ Κάιζερ! Ἐπὶ πλέον εἶχε μεταβῆλαι τὸ στήθος του σὲ βιτρίνα χρυσοχοείου μὲ παράσημα καὶ Μεγαλόσταυρους!...

Ἦταν πρώτος ἐξάδελφος καὶ πανομοιότυπο τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου Ἀθηναίου, ποῦ κατέβαινε κάθε πρωὶ στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ καταγράψῃ τὰ βαπόρια ποῦ ἀραζαν στὸ λιμάνι γιὰτὶ ἦταν ὅλα... δικὰ του, χτήμα ἀποκλειστικὸ τῆς φαντασίας του!

Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ἰδιοκτῆτης μόνον τῶν κινητῶν, ἐνῶ ὁ κύρ Γιάννης ὁ Σάμιος ἦταν ὁ ἀποκλειστικὸς κύριος ὅλων τῶν ἀκινήτων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν περιχώρων!...

Ὅποιο σπῆτι παρουσιαζόταν μπροστὰ του, ἦταν ἰδιοκτησίᾳ του!... Τελείωσε. "Ὅλα δικὰ του!"

Ἦταν γενικός σπιτονοικοκύρης ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἀθηναίων! Δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τοῦ διαφιλοεικῇ τοὺς τίτλους του, νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν τρελλὴ αὐτὴ εὐτυχία.

Κρατώντας μιά χοντρή μαγκούρα στὸ χέρι, ἔτρεχε νὰ εἰσπράξῃ τὰ καθυστερούμενα ἐνοικία! "Ὅλοι μάλιστα τὸν ἀναγνώριζαν ὡς ἰδιοκτῆτὴ τῶν σπιτιῶν τους. Κι' ἀκόμα τὸν ἐφωδίζαν καθημερινὰ μὲ νέους τίτλους: Διάφορα χρωματιστὰ χαρτιά, στρατσόχαρτα μουτζουρωμένα, πιστοποιητικὰ καβαλλιστικὰ μὲ πεντάλφες ἀπάνω καὶ βουλοκέρια καὶ μουτζούρες ιερογλυφικές!

Ὁ κύρ Γιάννης τὰ ἔκανε ὅλα μάστο, τὰ ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του καὶ ὑψώνοντας τὴν ροζισμένη μαγκούρα του, ἔτρεχε ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι κι' ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, γιὰ νὰ μαζέψῃ ἀπὸ τοὺς κακοπληρωτῆς ἐνοικιαστῆς τοὺς τα λεφτὰ του.

—Κατεργαρέοι!... φώναζε. Μπαγαπόντες!... Γιατί μωρέ, δὲν μοῦ πληρώνετε τὰ νοίκια;... Θὰ σὰς κάνω ὁλονῶν σας ἐξῶσι!...

Ἀλλὰ ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι νὰ τὸν πληρώσουν! "Ὅλοι τὸν κορόιδευαν μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο.

Ἀφοῦ, ὅπως διαμαρτυροῦνταν, κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πεσματζόγλου, καθὼς κι' ὁ Καλαμάρας κι' ἄλλοι ἐκατομμυριοῦχοι, ποῦ στρογγυλοκάθισαν καλὰ - καλὰ, οἱ κύριοι αὐτοὶ στὰ νεοχτισμένα μεγάρα τοῦ κύρ Γιάννη, τοῦ τὰ στριφογύριζαν γιὰ νὰ μὴ πληρώσουν!

—Κύρ Γιάννη, νὰ μὲ συμπαθᾶς... τοῦ ἔλεγε ὁ Καλαμάρας. Δὲν εὐκολύνονται σήμερα. Νά, πᾶρε ἕνα δίφραγκο ἐναντὶ τοῦ ἐνοικίου μου καὶ πέρασε τὸν ἄλλο μῆνα...

Τὶ νάκανε ὁ δύστυχος, ἀφοῦ εἶχε μπλέξῃ μὲ κακοπληρωτῆς; Ἐπαίρνε ὅ,τι τοῦ ἔδιναν καὶ τραβοῦσε τὸ δρόμο τοῦ μουρμουρίζοντας θυμωμένος.

—Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ!... Νὰ ξεκουμπιστῇτε ὅλοι!... Κατεργαρέοι!... Θὰ φέρω, μωρέ, Ἀγγλούς καὶ Γάλλους νὰ τοὺς τὰ νοικιάσω!...

Μὲ τὴ λῶδα του αὐτὴ λοιπὸν χαιρόταν μακάρια ὅλες τίς συγκινήσεις τῆς ἰδιοκτησίας, χωρὶς νὰ τὸν κυνηγοῦν ποτὲ οἱ φοροεἰσπράκτορες κι' ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Σιμπούλης γιὰ φόρους οἰκοδομῶν, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ ποτὲ γιὰ ἐπισκευές, γιὰ ἀσφάλματα, ἀσφάλιστρα, ἐκκενώσεις βόθρων κι' ἄλλες παρόμοιες ἀπαιτήσεις, πράγματα ποῦ ἀναγκάζουν νὰ ὑποφέρουν οἱ πραγματικοί, οἱ ἰσορροπημένοι, οἱ φρόνιμοι ἰδιοχτῆτες!

Μιά μέρα, ἦταν Ἰούλιος, μερικοὶ ἐργάτες δούλευαν σὲ μιά μεγάλη οἰκοδομὴ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τὰ μέσα τότε δὲν ὑπῆρχαν, ὅπως σήμερα, κι' οἱ δυστυχεῖς κατάκοποι καὶ μουσκίδι στὸν ἰδρώ-

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Γιάννης μὲ τὰ παράσημα

για οἰκοδομὴ του!...

Κι' ἐπειδὴ ἡ μιά λῶδα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄλλην, ὁ κύρ Γιάννης, μὲ τὸ νὰ εἶνε ἰδιοκτῆτης τῶν Ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν, ἰδεώδης εἰσοδηματίας καὶ διασεκατομμυριοῦχος, ἦταν ἀναγκασμένος ὁ δυστυχὴς νὰ ἔχῃ σχέσεις καὶ νταραβέρια μὲ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς. Μὲ τὸν Κάιζερ π. χ. εἶχε καθημερινὴ ἀλληλογραφία. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας. Λογάρια μάλιστα νὰ παντρεῖται καὶ τὴν κόρη του. Ἀλλὰ πρόλαβε ὁ Γάλλος Πρόεδρος Λουμπὲ καὶ τοῦ προένευε τὴ δική του. Παρ' ὀλίγο δὲ νὰ γίνῃ καὶ Γαλλοαγγλικὸς πόλεμος.

Ὁ κύρ-Γιάννης, ὅμως, ἐκτός ἀπὸ τὰ 7 ἢ 8 ψωροεκατομμύρια ποῦ τοῦδιναν, ζητοῦσε γιὰ προίκα καὶ τὰ...γαλλικὰ στῆλο!

Ἐτσι τὸ συνοικέσιο ἐναυάγησε, ἂν καὶ ὁ κύρ-Γιάννης ἦταν ἐρωτοχτυπημένος μὲ τὴν Παριζιάνα, ἀπὸ μιά περίεργη φωτογραφία ποῦ τοῦ εἶχε δώσει κάποιος καφετζῆς τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, ποῦ ἔκανε καὶ τὸ προξενεῖο!

Τὴ φωτογραφία αὐτὴ ὁ κύρ-Γιάννης τὴν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ ἕξη γιλέκα ποῦ φοροῦσε! Στὸ ἐξωτερικὸ μάλιστα γελεῖο, εἶχε κρεμάσει ὅλα τὰ παράσημα, ποῦ τοῦ ἔστελναν οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ βασιλεῖς ὅλου τοῦ κόσμου, μὲ τὴν βοήθεια βέβαια τῶν διαφόρων Ἀθηναίων φαναριστῶν καὶ τενεκετζήδων!

Παρ' ὅλα ὅμως ἐκεῖνα τὰ σπῆτια του, ὁ κύρ-Γιάννης ὁ Σάμιος, καθόταν σὲ μιά τρώγλη, ὅπου μόλις καὶ μετὰ βίας κατέφερνε νὰ πληρώσῃ ὁ φουκαρὰς δυὸ δραχμὲς νοικὶ τὸ μῆνα!

Παρόμοιος τύπος μὲ τὸν κύρ-Γιάννη τὸν Σάμιο, κυκλοφοροῦσε σήμερα στὸν Πειραιᾶ, στὴν πλατεία τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου. Περιφέρειται μάλιστα ὁ «ετρατηγὸς» αὐτὸς ἐξῶ ἀπὸ τὸ «ζαχαροπλαστεῖο «Ὀλυμπος», ἔχοντας τὸ χέρι του στὴν κορυφὴ τοῦ γελέκου του γιὰ νὰ μὴν ἀνοιχτῇ τὸ σακκάκι του καὶ νὰ δειχῇ τὰ παράσημα του, ὅπως π. χ. ἕνα μετάλλιο γιὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου, ἕνα ἄλλο τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, κι' ἄλλα πολλὰ, τὰ περισσότερα, βέβαια, τενεκεδενία, ψευτικά καὶ ἀναρραμένα ἀπὸ τὸ Δημοπράτηρι!

Ὁ ΠΑΛΛΟΣ

Ὁ ἐλεύθερος σκοπευτῆς

Ὁ ἐπικεφαλὴς ἐνὸς στρατιωτικοῦ σχηματισμοῦ στὸ μέτωπο τῆς Κορέας, ἐπιθεωροῦσε, ἕνα ἀπόγευμα μὲ λιακάδα, τοὺς ἀντρες τῆς προφυλακῆς. Ἐσφινκ, ὅμως, σφύριζε πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἡ σφαῖρα ἐνὸς ἐλευθεροῦ σκοπευτοῦ τοῦ ἐχθροῦ ποῦ, κρυμμένος κάπου στὸν ἀντικρὺν λόφο, ἔριχνε ἀκατάπαυστα μόλις ἀντιλαμβάνονταν ὑποπτικὴ κίνησι.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσφινκσθηκε, φυσικά, καὶ πῆδησε μέσα σ' ἕνα χαράκωμα, ὅπου προφυλαγόταν ὁ λοχίας του.

—Βρήτε τὴν ἀκριβὴ θέσι τοῦ ἐλευθεροῦ σκοπευτοῦ ποῦ πυροβόλησε πᾶνω ἀπὸ κείνο τὸ λόφο, καὶ ἐξοντώστε τον!... διατάξε ἀμέσως ὁ λοχίας.

—Ξέρουμε ἀκριβῶς τὸ μέρος ποῦ κρύβ

Κάποιος είδε το Νικολό Βαίλα, που τόβαλε στα πόδια...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

Μιά παμπάλαρη συνήθεια στην Αγγλία, ήταν να καταραμώνουν τους λαθρέμπορους. Τους κρεμούσαν στις ακτές της θάλασσας, τους αλείδαν με πίσσα και τους άφηναν εκεί να αιώρουνται βδομάδες, μήνες και χρόνια καμιά φορά. Έδωσαν δε τις κρεμάλες σε απόστασι πάνω στους βράχους της παραλίας. Αυτή η απάνθρωπη συνήθεια, κράτησε ως τα τελευταία σχεδόν χρόνια. Στά 1822, έβλεπε κανείς ακόμη μπρος στον πυργο του Δούβρου τρεις τέτοιους κρεμασμένους. Η Αγγλία έκανε τα ίδια με τους κλέφτες, τους έμπρηζαν και τους δολοφόνους. Ο Τζών Πείντερ, που έβαλε φωτιά στα ναυτομάχα του Πόρτσμουθ, κρεμάστηκε και καταράθηκε στα 1776. Ο αββάς Κόγερ, τον ξαναείδε στα 1777. Ο Πείντερ ήταν αλυσοδεμένος και κρεμασμένος πάνω από τα έρειπια που είχε προεξήσει ο ίδιος, τον φρεσκοπίσαναν δε από καιρό σε καιρό, για να διατηρηθεί. Τέλος, τον αντικατέστησαν έπειτα από τέσσερα χρόνια. Με τον ίδιο τρόπο, οι Βυζαντινοί τιμωρούσαν πολλούς εγκληματίες, που έκαναν έτσι χρέη φαναριών!... Τους έβαζαν δηλαδή φωτιά στα πόδια και τους άφηναν να καίγονται σαν λαμπάδες. Και φαίνεται πως οι δολοφόνοι ήταν πολλοί την εποχή εκείνη, αφού, για ένα ωρισμένο χρονικό διάστημα, φωτίσαν τον Κεράτιο κόλπο! Αργότερα όμως τους αντικατέστησαν με αληθινούς πυρσούς. Αυτοί ωστόσο που ήθελαν να καίγονται οι εγκληματίες, έλεγαν δυσαρπστημένοι: «Μας άλλαξαν τα φώτα». Από τότε έμεινε αυτή η φράσι που τη λέμε και μεις σήμερα σε διάφορες περιστάσεις.

* Όταν ένας άνθρωπος σώζεται από κάποιο κίνδυνο, που τον απείλησε ξαφνικά, λέμε συνήθως ότι «σώθηκε από το στόμα του λύκου» ή και κάποτε «έκ στόματος λείοντος». Οι φράσεις αυτές κρατούν από τα πολύ πα-

λιά χρόνια. Τις συναντούμε δε για πρώτη φορά στους Ψαλμούς, όταν ο Δαβίδ απευθύνεται στο Θεό και του λέει: «Σώσον με εκ στόματος λύκου» και πιά κάτω «εκ στόματος λείοντος». Αργότερα, τις ίδιες αυτές φράσεις, τις μεταχειρίστηκαν ο Απόστολος Παύλος και ο Απολλώνιος ο Τυανεύς, σύγχρονος του Νέρωνα. Και οι δύο παρομοιάζουν το Νέρωνα με αίμοδόρο θηρίο, για την αφάνταστη σκληρότητα που έδειχνε στους ανθρώπους. Ο πρώτος — στη δεύτερη επιστολή του προς τον Τιμόθεο — αναφέρει, ότι σώθηκε «εκ στόματος λείοντος», ο δε δεύτερος συμπληρώνει: «Είτε λείοντα, είτε λύκον τον έπονόμασες, όλων των αγρίων θηρίων τα όνόματα γίνονται επωνύμια πρέποντα εις τους τυράννους. Εγώ είναι αληθές, ότι έσώθη εκ στόματος λύκου». Την ίδια αυτή φράσι τη συναντούμε συχνά στους Βυζαντινούς ιστορικούς και ο Χωϊνάτης, λέει σ' ένα σημείο ότι, παρ' όλες τις προσπάθειες του τελευταίου αυτοκράτορα της ε' θεοφύλακτος, δεν κατώρθωσε να ξεφύγει από το στόμα του λύκου. Δηλαδή απ' αυτούς που την κατέκτησαν, παρ' όλη την ηρωική αντίστασι της.

* Ήταν εποχή που όλα ανεξαίρετως τα νησιά της Ελλάδας, ζούσαν κάτω από συνεχή τρομοκρατία. Δεν περνούσε βδομάδα σχεδόν που να μην κάνουν την εμφάνισι τους οι Μπαρμπερίνοι κουρσάροι για να κλέψουν, να σφάξουν και να πάρουν μαζί τους γυναίκοι, παιδιά, που τα πουλούσαν στα σκλαβοπάζαρα του Τουνέζι. Οι νησιώτες που δεν είχαν όπλα να άμυνθούν, αναγκάζονταν να παρατήσουν τα σπίτια τους και να καταφεύγουν στα όρηνα της Στερεάς. Στα 1563, έκανε την εμφάνισι του στο Αιγαίο ο «Αλή Μαμής», ένας φοβερός Αλγερινός πειρατής. Απ' όπου κι αν περνούσε, άφηνε πίσω του καταστροφές και θάνατο. Κάποτε μερικοί

Έλληνες από την Αίγινα, έπειδή δεν προλάβαιναν να πάνε πουθενά άλλοι, παράτησαν το νησάκι τους και τράβηξαν με τα καϊκια τους για την Κούλουρη, εκτός από δύο νησιώτες: Το Νικολό Βαίλα και το Μηνά Ανδριώτη. Ακριβώς την επομένη το μεσημέρι, παρουσιάστηκε στην Αίγινα ο Αλή Μαμής με τους κουρσάρους του. Βρήκε όμως τα σπίτια άδεια και έρημα και έγινε έξω φρενών. Διέταξε ωστόσο τους άντρες του να ξαναμπουν στα καράβια, με την υπόσχεσι να ξαναγυρίσουν σύντομα εκεί. Την ώρα όμως που έφευγαν, κάποιος είδε από μακριά το Νικολό Βαίλα, που τόβαλε στα πόδια και δεν κατώρθωσαν να τον πιάσουν. Όταν ύστερα από λίγο, τον ρώτησε ο φίλος του αν τρώαξε από το κυνηγητό που του έκαναν, έκείνος αποκρίθηκε: «Πήγε η ψυχή μου στην Κούλουρη». Δηλαδή φαντάστηκε τον εαυτό του πως είχε πεθάνει και ότι η ψυχή του βρέθηκε στην Κούλουρη, κοντά στους δικούς του. Από τότε τη φράσι αυτή τη λέμε όταν δοκιμάσουμε ξαφνικά μεγάλο τρόμο.

*

Λίγο πριν από τα 1680, ζούσε στην Αθήνα η Μαρία Αφεντούλη, μαζί με το μοναχογιό της Μιχαήλ, παλληκαράκι μόλις είκοσι χρόνων. Μιά μέρα ο Μιχαήλ της είπε ότι θα μπη στην υπηρεσία ενός πλούσιου και σημαντικού πασά της Θεσσαλονίκης. Η μητέρα ξεροκατάπιε και δεν μίλησε. Λίγο αργότερα ο γιός της έφυγε για την Πόλι και εκεί σιγά-σιγά έγινε μεγάλος και τρανός. Οι Τούρκοι τον είχαν μη στάση και μη βρέξη, έπειδή αλλάξοπιστησε κι από χριστιανός που ήταν, έγινε δικός τους. Η δυστυχισμένη μητέρα μάθαινε τα μεγαλεία του, μα η πίκρα που αισθανόταν γι αυτό, την έριξε στο κρεβάτι. Κάποια γειτόνισσά της, έστειλε τότε μήνυμα στο Μιχαήλ, ότι η μάνα του πεθαίνει. Εκείνος δεν έχασε καιρό, γιατί παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσε να την λατρεύει. Καβάλλησε το αλογό του, πήρε μαζί του αφθονα δώρα και μερικούς σκλάβους και ξεκίνησε. Έπειτα από τρεις μήνες περίπου ταξίδι, έφτασε επί τέλους στην Αθήνα. Οι Τούρκοι έτρεξαν να τον υποδεχθούν με όλες τις τιμές και μιά χανούμισσα πήγε στο σπίτι του για να αναγγείλη, στη μητέρα του το χαρμόσυνο γεγονός.

— Σήκω, κυρά μου, να δης το γιό σου που τον φέρνει κόσμος και ντυνιάς, της είπε. Έγινε πασάς!...

Κι' η γριά, κουνώντας το κεφάλι με πίκρα, αποκρίθηκε: — Τι να σηκωθώ να δώ; Πασάς έρχεται, δεν έρχεται δεσποτής!...

Από τότε έμειναν τα λόγια αυτά της γριάς, που τα λέμε συνήθως για κάποιον που δεν μας ενδιαφέρει ο έρχομός του.

BIENNEZIKH MODA
«Ένα άνοιξιάτικο μοντελάκι του οίκου «Μάσεκ» της Βιέννης. Το χαρακτηριστικό του είναι πως η μπλούζα του, που κλείνει σαν αντρικό γιλέκο, είναι από το ίδιο ριγέ ύφασμα — ζερσεύ — όπως και τα γάντια».

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΧΟΡΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΛΠΙΔΕΣ
Τόν έφετεινό χορό των τελειοφίτων της στρατιωτικής σχολής του πυργού του Κάλμπαργκ, της Στοκχόλμης, έτίμησε με την παρουσία της η πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Σουηδίας, ηλικίας 18 χρόνων, η όποια χορεύει, κατά σειρά, με όλους τους τελειοφίτους ευέλπιδες.

8 ΧΡΟΝΩΝ — 150 ΚΙΛΑ
«Η μικρούλα Μικελίνα Βαλέντε ζυγίζει σήμερα 150 κιλά ενώ δεν έχει ακόμα συμπληρώσει τα 8 χρόνια της. Είναι κόρη ενός κηπουρού της Νεαπόλεως, ο όποιος για να εξασφαλίση την διατροφή της, την επιδεικνύει κατά καιρούς, με είσοδο, σε διάφορα πανηγύρια».

Ροδάκινο: πειρασμός.
Ρόκα: φτώχεια, οικογενειακές προστριβές.
Ρολόγι: θα σάς προτείνουν μια σοβαρή υπόθεσι.
Ρυάκιο: βλέπε ποτάμι.
Ρυτίδα: «Οτι έχετε ρυτίδες: απογοήτευσις».

Σ.

Σάβανον: προσεχής κληρονομία.
Σάκκος. Γεμάτος: ευημερία.
«Αδεις: φτώχεια, στενοχώρια.
Σάλιαγκας: συκοφαντίες εις βάρος σας.
Σάτυρος: πειρασμός, παρεκτροπή.
Σαύρα: μην δίνετε πίστι στα λόγια που θ' ακούσετε.
Σεισμός: σοβαρός κίνδυνος.
Σελήνη: κακό σημάδι. Γεμάτη: καυστήρησις στις υποθέσεις σας. Ωρη: λύπη. Με μαύρα στίγματα ή γραμμές: αρρώστεια, στενοχώρια. Ημισέληνος: σάς απάτουν στο σπίτι σας.
Σεντόνια. Καθαρά: ευτυχία. Λεωμένα: σκοτούρες, φιλονεικίες με την οικογένεια σας.
Σεράϊ: βίαιο πόθοι, απρόοπτη περιπέτεια.

Σερενάτα: αισθηματική ζήλεια.
Σημαία: η κατάστασι σας θα καλιτερεύση, έπιτυχία, τιμές, προαγωγή αν πρόκειται για στρατιωτικό.
Σιγαρέτο: έφημερη περιπέτεια.
Σίδερο. Κοκκινισμένο στη φωτιά: επικίνδυνη περιπέτεια. Του σιδερώματος: οικογενειακή γιορτή.
Σιτοβολών. Γεμάτος: ευημερία, πλούτος. Αδεις: φτώχεια, δυστυχία.
Σκάλα: «Οτι την ανεβαίνετε: κοινωνική άνοδος, ευημερία, έπιτυχία. «Οτι την κατεβαίνετε: θα χάσετε την κοινωνική ή επαγγελματική θέσι σας, ζημία.
Σκαντζόχοιρος: στενοχώριες, κίνδυνος.
Σκόπελος: εμπόδιο, σοβαρές δυσχέρειες.
Σκορπιός: μεγάλος κίνδυνος. «Οτι σάς εδάγκωσε: σοβαρή κι επικίνδυνη ασθένεια. «Οτι τον σκοτώνετε: θρίαμβος απέναντι των εχθρών σας.
Σκοτώνω. «Αν δητε ότι σκοτώνετε κάποιον: οι εχθροί σας θριαμβεύουν εις βάρος σας. «Οτι σάς σκοτώνουν: δύναμις, ύγεια.

Σκουλήκια: συκοφαντίες εις βάρος σας, ύπουλοι εχθροί που υποσκάπτουν τη θέσι σας.

Σκούπα: σύντομο ξεκαθάρισμα μιάς υποθέσεως. «Αν δητε ότι σκουπίζετε το σπίτι σας: οικογενειακή χαρά.

Σκυλιά: πιστή φιλία ή αγάπη. Λευκό: ευχάριστο νέο. Γκρίζο ή μαύρο: ασθένεια, κίνδυνος. Κοκκινωπό: φιλονεικίες, σοβαρή σύγκρουσις με το περιβάλλον σας. Λυσσασμένο: εχθροί που θα σάς καταδιώξουν άδυσωπτητά. Που γαυγίζει: οι υποθέσεις σας θα πάρουν ευχάριστη τροπή. Που ούρλιάζει: αρρώστεια, πένθος.

Σκολλάτα: ύγεια, ρώμη, χαρά.
Σοφίτα: φτώχεια.

Σπαθί. «Οτι κρατάτε σπαθί στα χέρια σας: νίκη, θρίαμβος. «Οτι σάς χτυπούν με σπαθί: κίνδυνος.

Σπέρνω: ευημερία, οικογενειακή χαρά και ευτυχία.

Σπηλιά: «Οτι μπαίνετε μέσα σε σπηλιά: εγκατάλειψις, χωρισμός.

Σπίρτα. «Οτι ανάβετε σπέρτα: έπιτυχία, τιμές. «Οτι το σπέρτο που τρίβετε πάνω στο κουτί δεν ανάβει: αποτυχία, θα περιφρονήσουν την αγάπη σας.

Σπίτι. Καθαρό και περιποιημένο: ευημερία, χαρά. Ακαθάρτο και άκατάστατο: στενοχώρια, φτώχεια.

Σταύλος. Με ζωά: ευημερία. Χωρίς ζωά: φτώχεια.

Σταυρός: ευτυχία, θρίαμβος.
Σταφύλια. Ωριμα: έρωτική χαρά. «Οτι τρώτε σταφύλια: έρωτική παρεκτροπή. «Αγουρα: στενοχώρια.

Στάχυα. Ωριμα και γεμάτα: πλού-

Συμβολικά και προφητικά όνειρα

Τος. Ίσχνά και μαραμένα: οικονομική στενοχώρια.
Στέγη: «Οτι βρισκόσαστε μέσα σ' ένα σπίτι χωρίς στέγη: οι απεισχεψίες σας θα σάς φέρουν σε πολύ δύσκολη θέσι. «Οτι ανεβαινείτε στη στέγη: κίνδυνος.
Στέμμα. Χρυσό: τιμές, αξιώματα. Ασημένιο: ύγεια, δύναμις.
Στέρνα: σοβαρός κίνδυνος.
Στολή: «Οτι φορείτε στρατιωτική στολή: μπερδέματα στις υποθέσεις σας.
Στρατόπεδο. «Οτι βρισκόσαστε σε στρατόπεδο: μεγάλες στενοχώριες.
Στρατός. Που περνάει: κάποιο σοβαρό γεγονός που θα γίνη σύντομα.
Στρείδι: σύντομο και σίγουρο κέρδος.
Συγκομιδή: ευημερία, ευτυχία.
Σύκα: ελκρινής αγάπη.
Συμβολαιογράφος: θα εισπράξετε χρήματα που δεν τα περιμένατε.
Συμπλοκή: θα χάσετε μιά υπόθεσι σας.
Συνέλευσις ανδρών: αγώνες, φιλονεικίες.
Συνέλευσις γυναικών: κουτομπολιό, δολοπλοκίες.
Σύννεφο. Λευκό: ευτυχία. Γκρίζο ή μαύρο: στενοχώρια, αρρώστεια, κίνδυνος.
Σφαγεία. «Οτι μπαίνετε στα σφαγεία: κέρδη.
Σφαίρα όπλου. Που σφυρίζει στ' αυτιά σας: νέο που θα μάθετε σύντομα. Που σάς χτυπάει: αρρώστεια, κίνδυνος.
Σφυρί. «Οτι κρατάτε σφυρί στα χέρια σας: δύναμις, ρώμη.
Σφύριγμα. «Οτι σφυρίζετε: διασκέδασις. Που ακούτε: κίνδυνος για την υπόληψι σας.
Σχοινί: εμπόδιο.

Τ.

Τα δέρνα. «Οτι βρισκόσαστε σε τα-

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

— Σούκανα ένα κόμπο για να μη ξεχάσης!...

δέρνα: άκαταστασία, σπατάλη, παρεκτροπές.
Τανάλια: καταδιώξεις, βάσανα.
Ταξίδι: επιχείρησις αμφίδολη. Τάπης. «Οτι ξεσκονίζετε τάπητα: θ' απαλλαγείτε από τις σκοτούρες σας.
Ταύρος. Για έναν άνδρα: κίνδυνος. Για μιά γυναίκα: βίαιο πόθος.
Τάφος: κληρονομία.
Τάφρος: εμπόδιο. «Οτι πέφτετε μέσα σε τάφρο: κίνδυνος, καταστροφή. «Οτι πηδάτε πάνω από τάφρο: χαρά, έπιτυχία, θα υπερπηδήσετε ένα σοβαρό εμπόδιο.
Ταχυδρόμος: θα λάβετε γράμμα.

Τέλμα: καθυστέρησι στις υποθέσεις σας, μπερδέματα.

Τέντα: απροσδόκητη περιπέτεια. Τέρας: κίνδυνος, δυστύχημα.

Τζάκι. Που καίει: χαρά. Σδυστό: λύπη, στενοχώρια.

Τηλεγράφημα. «Οτι παίρνετε τηλεγράφημα: έκπληξις.

Τίγρις: κακό σημάδι, κίνδυνος. Τιμές: κακογλωσσία εις βάρος σας, δολοπλοκίες.

Τοίχος: εμπόδιο (ή σοβαρότης του εξαρτάται από το ύψος του).

Τοκετός: χαρά, ευτυχία. Τούννελ. «Οτι περνάτε από τούννελ: δυσκολίες στις υποθέσεις σας.

Τουφέκι: απατηλό κέρδος. Τραγουδι. «Οταν ακούτε άλλον να τραγουδά: λύπη, στενοχώρια. «Οταν τραγουδάτε σεις: χαρά.

Τραπεζία: έφημερη χαρά. «Οτι κάθεθε στο τραπέζι και τρώτε: οικογενειακή ευτυχία.

Τραπουλόχαρτα: θα χάσετε χρήματα. «Οτι παίζετε χαρτιά: σπατάλη. «Οταν βλέπετε άλλους να παίζουν: απάτη εις βάρος σας. «Οτι άνακατεύετε χαρτιά: επικίνδυνη επιχείρησις.

Τρέχω. «Οτι τρέχετε): έπιτυχία.

Τριαντάφυλλο. Ζαηρό και δροσερό: έρωτική χαρά, ύγεια, ευτυχία. Μαραμένο: εγκατάλειψις, στενοχώρια. Λευκό: έρωτική εξομολόγησις. Κοκκινό: άντομη έρωτική χαρά. Ρόζ: ελκρινής αγάπη. Κίτρινο: έρωτική αντίζηλια.

Τρίχες: μπερδέματα. «Οτι πέφτουν τρίχες από το κεφάλι σας: ζημία.

Τρόφιμα: στενοχώρια. Τροφόρος: ύγεια, δύναμις.

Τροχός: σύντομο ταξίδι.

Τρυγητός: ευημερία, ευτυχία. «Οτι τρυγάτε άμπέλι: σύντομο κέρδος.

Τρύπα. «Οτι τα ρούχα σας είνε τρυπημένα: οικονομικές στενοχώριες. Τρύπα στον τοίχο: προσβολή εις βάρος σας.

Τσαντά: σκοτούρες, τρεχάματα. Γυναίκα: έρωτική περιπέτεια. Μία γυναίκα που βλέπει πως της προσφέρουν τσάντα: έρωτική πρότασις στην όποιαν δεν πρέπει να δώση προσοχή.

Τσεκούρι. «Οτι κρατάτε τσεκούρι στα χέρια σας: μην παρασύρεσθε από το θυμό σας, που μπορεί να σάς οδηγήση σε βιαιότητες. «Οτι κόβετε ένα δένδρο με τσεκούρι: ακολουθείτε σφαλερό δρόμο που θα σάς οδηγήση στην καταστροφή. «Οτι σάς χτυπούν με τσεκούρι: σοβαρώτατος κίνδυνος, ασθένεια, δυστύχημα.

Τσέπη. «Οτι βάζετε κάτι στην τσέπη σας: μικρό κέρδος. «Οτι η τσέπη σας είνε τρύπια: σπατάλη.

Τσίχλα. «Οτι πινάτε τσίχλα: μικρό κέρδος. «Οτι τρώτε τσίχλα: απογοήτευσις.

Τσούκνησις: καλό σημάδι, άμεριμνησία, χαρά.

Τσουκνίδα: δυσχέρειες, οι εχθροί σας σάς έπιβουλεύονται. «Οτι ξεριζώνετε τσουκνίδες: έπιτυχία στις υποθέσεις σας.

Τύμπανο: θα μάθετε σύντομα κάποιο νέο. «Οτι χτυπάτε τύμπανο έξω από την πόρτα σας: κίνδυνος για την υπόληψι σας, κάποιο μυστικό σας θα κοινολογηθή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια».

Πριν κατεβούν στη σήραγγα, έβαλαν φωτιά στην πυριτιδαποθήκη...

Το «Κουγκι» της Μάλτας

Η καταπληκτική ιστορία επτά Έλλήνων

Βρισκόμαστε στις άκρες του περασμένου αιώνα. Ο Ναπολέων πολεμάει την Αγγλία και η Θάλασσα-σκράτειρα, για μία στιγμή, βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Δεν έχει ανδρες για ν' αντιμετωπίσει το Μέγα Ναπολέοντα, που τη χτυπάει παντού.

Στέλνει τότε σε διάφορα μέρη, μια δόκληρη στρατιά από πράκτορες με την εντολή να στρατολογήσουν «όσο-όσο» ανδρες γερους για το στρατό της.

Ένας απ' τους στρατολόγους αυτούς, λοιπόν, έφερε στη Μάλτα, για την άμυνα του φρουρίου της, ένα σωρό Κροάτες, Άλβανούς και νησιώτες Έλληνες.

Οι άνδρες αυτοί θα εκπαιδευόντουσαν στη χρήση των όπλων της εποχής, άπάνω στο φρούριο Ρικαζόλι, που δεσπόζει του λιμανιού. Ήταν όμως όλοι τους τόσο άτρεστοι και τόσο συντηρημένοι στην απόλυτη ελευθερία, που δεν ένοιαζαν να πειθαρχήσουν. Οι Έγγλεζοι για να τους δαμάσουν, έφάρμοσαν έναντιόν τους την ποινή του ξυλοδαρμού. Αυτό όμως τους εξαγριώσε κι' επαναστάτησαν...

Επίασαν λοιπόν, τους αξιωματικούς, τους αξιωματικούς, μερικούς τους πιά μιστούς τους σκότωσαν και τους υπόλοιπους τους πέταξαν σε άσκημα χάλια έξω από το φρούριο. Έπειτα κλείστηκαν μέσα σ' αυτό και κήρυξαν την ανεξαρτησία τους.

Την ίδια ημέρα, ο διοικητής του νησιού διέταξε να καταληφθεί, μ' έφοδο, το φρούριο. Οι επαναστάτες όμως έστρεψαν τα κανόνια άπάνω στους Βρεταννούς μισθοφόρους, που πλησίασαν για να τους επιτεθούν και τους φώναξαν απειλητικά:

— Μην πλησιάζετε γιατί θα σ'αφρίσουμε. Είμαστε ελεύθεροι και δεν ανεχόμαστε να μ'α μεταχειρίζονται σαν σκλάβους.

Για να αποφύγει τότε την αίμα-τοχυσία, ο διοικητής ανακάλεσε τη διαταγή της επίθεσης και άρχισε να πολιολογεί το φρούριο. Ήξερε, πως οι πολιολογούμενοι δεν θα μπορούσαν ν' άντεχουν πολλόν καιρό, γιατί δεν είχαν άρεκα τρόφιμα για να συντηρηθούν.

Πραγματικά, η έλλειψη τροφής, δεν άρχισε να διαταράζει τις σχέσεις των πολιολογούμενων. Οι Έλληνες, που ήταν και οι περισσότεροι, έπαιρναν τις μεγαλύτερες μερίδες και έτσι οι Κροάτες και Άλβανοί,

που άρχισαν να πεινούν, τους πρό-δωσαν μία μέρα, κι' εγκατέλειψαν κρυφά το φρούριο. Βγήκαν και παραδόθηκαν.

Στο φρούριο είχαν μείνει πιά μόνο 150 Έλληνες. Αυτοί εξακο-λούθησαν να θέλουν την ανεξαρτη-σία τους, κράτησαν παραδειγματι-κή πειθαρχία και διάλεξαν για άρ-χηγό τους ένα νησιώτη, που τον έλεγαν Άναστάσιο Ίερομάχο, έλπι-ζοντας πως με το πείσμα τους, θα άνταγκάζαν τους Άγγλους να τους άφίσουν, ελεύθερους, να γυρίσουν στα νησιά τους.

Άπάνω στο κάστρο του Ρικαζόλι κυμάτιζε τώρα η Έλληνική σημαία και οι Μαλτέζοι άρχισαν να μιλάνε με θαυμασμό για τους 150 ηρώους Έλληνες και για τον άρ-χηγό τους.

Το πράγμα αυτό έκανε έξω φρε-νών το διοικητή του νησιού, που χω-ρίς ένοχασμούς, τώρα, διέταξε ένα βράδυ να καταληφθεί το φρούριο με έφοδο.

Όλοι οι επαναστάτες εκτός ά-πό έφτά, που είχαν καταφύγει μέ-σα στον πύργο της πυριτιδαποθή-κης του φρουρίου, πιάστηκαν αιχ-μάλωτοι και καταδικάστηκαν σε θά-νατο. Οι 73 θ'ά πέθαιναν στην άγ-χώνη και οι υπόλοιποι 70 θ'ά τουφε-κίζονταν.

Οι τελευταίοι ύποχρεώθηκαν και έσκαψαν μόνοι τους λάκκους τους, κάτω απ' τα μάτια των έφτά, που είχαν καταφύγει στην πυριτιδαπο-θήκη και παρακολουθούσαν, από μία πολέμια την τραγική μοίρα των συντρόφων τους.

Έτσι κι' άλλωώς ήταν κι' αυτοί χαμένοι και με το θάρος της άπελ-πίστας αποφάσισαν να συνεχίσουν την αντίσταση. Ο άρχηγός τους, ο Άναστάσιος Ίερομάχος ζήτησε, ά-πό τους Άγγλους, να τους άφί-σουν ελεύθερους να γυρίσουν στα σπίτια τους. Δεν πήρε όμως άπάν-τησι.

Επί δέκα μέρες οι έφτά υπερέ-φανοι Έλληνες ύπόφεραν τα πάν-δυνα, μέσα στον πύργο της πυρι-τιδαποθήκης.

Δεν περνούσε μέρα, που να μη λιποθυμούσαν ένας, δύο. Τους θε-ριζε η πείνα και τους έκαιγε τα σωθικά η δίψα.

Ο Ίερομάχος ζήτησε, τότε, από τους Άγγλους, νερό και έπειδή εκεί-νοι τον κορόιδευαν τους φοβέρισε πως, αν δεν του έδιναν τρία παγού-ρια νερό, το βράδυ στις έννιά ακρι-δώς, θα τίνανε στον άέρα την πυρι-τιδαποθήκη.

Οι Έγγλεζοι ξαναέλασαν. Τό βράδυ όμως, όταν το ρολόι της έκ-κλησίας του Άγίου Ιωάννου της Μάλτας χτύπησε έννιά, μία τρομα-κτική έκρηξη συνεκλόνησε όλοκληρο το νησί.

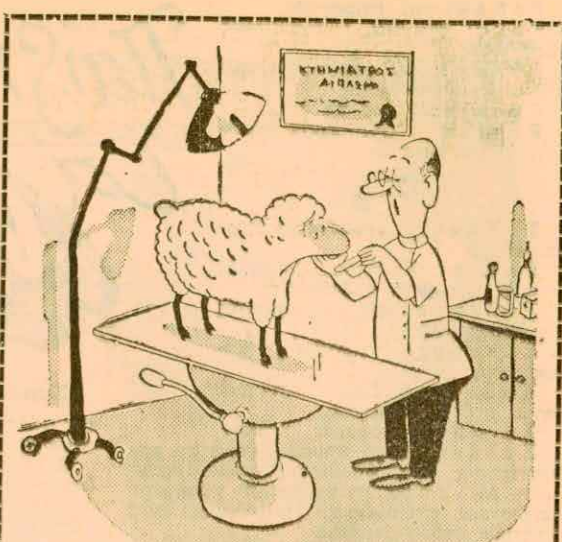
Οι έφτά Έλληνες είχαν κρατήσει το λόγο τους.

Μαζί με την πυριτιδαποθήκη ό-μως δεν τινάχτηκαν στον άέρα κι' οι ίδιοι. Κατά το δεκάήμερο του «έγκλωδισμού» τους μέσα στον πύ-ργο, δουλεύοντας άκατάπαυστα, εί-χαν σκάψει μία ύπόγειη σήραγγα, που κατέβαινε στη βάση του φου-ριού, προς τη θάλασσα.

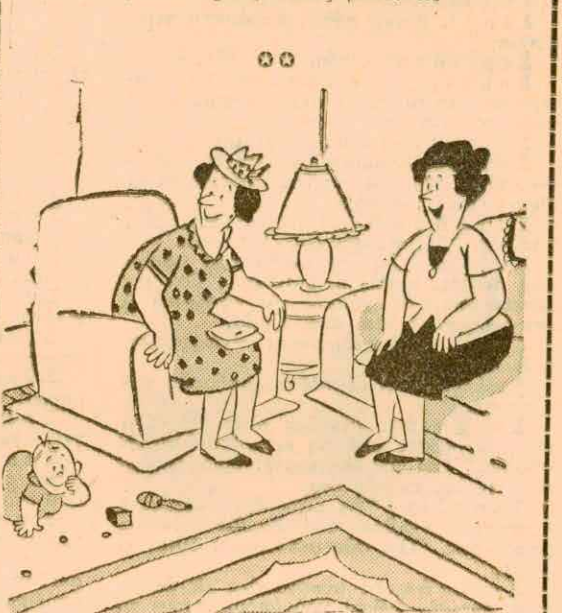
Έκει κάτω λοιπόν είχαν κατεβή οι έφτά Έλληνες, αφού έβαλαν μ' ένα φυτίλι φωτιά στην πυριτιδαποθήκη.

Ύστερα, με την έκρηξη και στί σύγχυσι που ακολούθησε, πήραν μία βάρκα και προσάτησαν μ' αυτή να φτάσουν στη Σικελία. Δεν τ'ά κατάφεραν όμως και ξαναγύρι-σαν με τη βάρκα σε μία έρημη ακτή της Μάλτας.

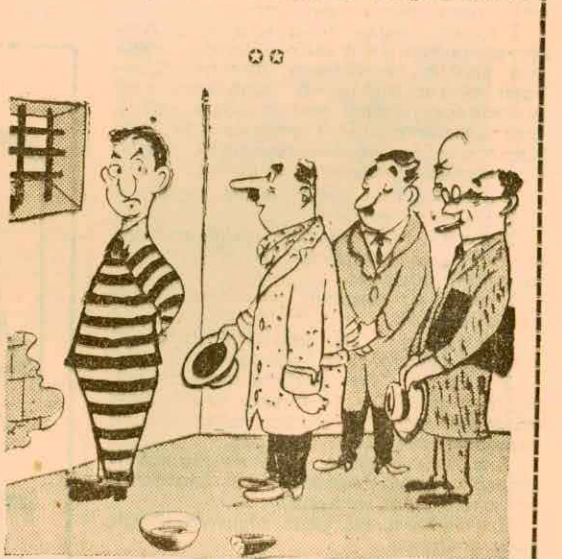
Έκει, από μία τυχαία σύμπτω-σι, οι Άγγλοι τους έπιασαν και τους κρέμασαν και τους έφτά. Οι Μαλτέζοι όμως, που τους θαύμα-ζαν, πένθησαν για τον άδικο χαμό τους.

Ο κτηνίατρος: Πες μπέε!...

— Ρίχνω μερικά χαπάκια στο πάτωμα κι' έτσι δεν δυσκολεύομαι να του δώσω το νιατρικό του!...

— Με συγχωρείτε, που σ'α ένοχλώ... Μήπως μπορείτε να θυμηθείτε το συνδυασμό της κάσας μας, που ανοίξατε, γιατί εμείς τον ξεχάσαμε!...

Η Αθήνα ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Καφενεία της Παλιάς Αθήνας

Σ'ε προηγούμενο σημείωμα, γράψαμε για τα καφενεία της «Ω-ραίας Ελλάδος» και των «Αγωνιστών», που ήταν τα έπιση-μότερα στα πρώτα χρόνια της νεώτερης Αθήνας. Τό ένα βρι-σκόταν στην όδο Αϊόλου, κοντά στην Άγια Ειρήνη, και το άλλο — των «Αγωνιστών» — λίγο πιο πέρα, στην πλατεία που είναι γνωστή σήμερα με το όνομα: πλατεία του Δημοπρατηρίου.

Αν όμως στο ένα άκρο της όδου Αϊόλου δεσπόζαν τα δύο αυτά καφενεία, στο άλλο άκρο βρισκόταν το έξοχό καφενείο του Χα-φτα, που άφηε τ' όνομά του στα σημερινά Χαφτεία.

Η Αθήνα, την εποχή του Όθωνος, τέλειωνε προς το μέρος των Χαφτείων. Εκεί κοντά, όπου είναι σήμερα το κατάστημα Λαμπρο-πούλου, ήταν ο στρατώνας του πυροβολικού και δίπλα ή ρεματιά του Σταδίου, που άμα σκεπάστηκε στα 1859, αποτέλεσε τη ση-μερινή όδο Σταδίου. Έπρεπε να περάσει κανείς τη ρεματιά, για να φτάσει στον καφέ του Χαφτα, στη θέση που είναι τώρα το ζαχαροπλαστείο Μπερνίτσα.

Ο έξοχός αυτός καφενές ήταν μία ξύλινη παράγκα, σε μία περιοχή από πεύκα. Την κρατούσε ένας απόμαχος άγωνιστής του 21, ο Χαφτας, που όταν τέλειωσε ο πόλεμος, προτίμησε, αντί για τ' άρματα, το ειρηνικότερο έργο του καφετζή. Τό καφενείο του φημιζόταν για τό ωραίο νερό και τη δροσιά του. Εκεί πηγαίνουν οι ύπαξιωματικοί από τους άπέναντι στρατώνες του πυροβολικού και οι... θαρραλεώτεροι από τους Αθηναίους. Ένας από αυτούς, ήταν και ο λαμπρός αρχιτέκτονας Λύσανδρος Καυταντζόγλου.

Μία μέρα, ο Χαφτας ζήτησε από τον Καυταντζόγλου να του δανείσει μερικά λεπτά, βάζοντας ύποθήκη τό μαγαζί του. Ο Καυ-ταντζόγλου προτίμησε να τό αγοράσει για 18 χιλιάδες δραχμές και, με την υπέρτιμησι που πήραν κατόπιν τα οικόπεδα στο μέ-ρος εκείνο, ο έρημικός καφενές του Χαφτα έγινε σύντομα ένα σπου-δαίο περιουσιακό στοιχείο. Όστόσο, αν ο Χαφτας έχασε τον κα-φενέ του, τ' όνομά του διαιωνίστηκε στην κεντρικώτατη εκείνη θέση της σύγχρονης Αθήνας, που είναι τώρα η πιο πολυσύχναστη της πρωτεύουσας.

Στην ίδια θέση που βρισκόταν ο έρημικός καφενές του Χαφτα, θ'ά βρούμε, μερικά χρόνια άργότερα, εξέλιγμένο και βελτιωμένο, ένα άλλο ιστορικό καφενείο της παλιάς Αθήνας, τό καφενείο των «εφ' φρονούντων» ή των «γερόντων», όπως τό λέγαν συνήθως.

Διατηρήθηκε για πολλά χρόνια και ήταν σπουδαίο κέντρο πολι-τικού, που αντικατέστησε έπαξίως τό καφενείο της «Ωραίας Ελλάδος» και μ'α άφηε απόγονο τό σημερινό Ζαχαράτο.

Ο Σουρής στα πρώτα φύλλα του Ρωμηού — πριν από έβδο-μήντα, χρόνια — τό αναφέρει ως:

Καφενείον «εφ' φρονούντων» νύχτα-μέρα συζητούντων...

Για να συμπληρώσουμε τό σημείωμά μας σχετικά με τα παλαιότερα καφενεία της ελληνικής πρωτεύουσας, θ'ά πρέπει ν' ανα-φέρουμε κι' ένα που βρισκόταν στην Πα-λιά Άγορά (στό τέμα της όδου Αϊόλου, πίσω από την όδο Πανδρόσου) που ήταν δίπλα στον «Πύργο με τα ρολόγια».

Ο περίφημος αυτός τετράγωνος πύ-ργος, που σε κάθε πλευρά του έφερε στο έπάνω μέρος κι' από ένα ρολόι, είχε κα-τασκευαστή από τον Έλγίνο, για να έξι-λεωθή στους Αθηναίους, όταν πήρε τό μάρμαρα του Παρθενόνος και τις άλλες έλ-ληνικές αρχαιότητες, που επί μία δεκαετία έήλωνε από την Ελλάδα.

Τα ρολόγια του πύργου είχαν καταστρα-φή στην Έπανάστασι, και αντί για τέσσα-ρα, τοποθετήθηκε κατόπιν μονάχα ένα, που τό είχε στείλει δωρό ο πατέρας του Ό-θωνος, ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδο-βίκος.

Κοντά στον «Πύργο με τα ρολόγια», που δέσποζε στην πρώτη εκείνη άγορά της νε-ώτερης Αθήνας, βρισκόταν τό καφενείο της άγοράς που συχνάζοταν από όσους πηγαίαν για δουλειές και συναλλαγές στο μοναδικό αυτό παζάρι της πρωτεύουσας, που ήταν πάντοτε γεμάτο με λάσπες και άκαθαρσίες.

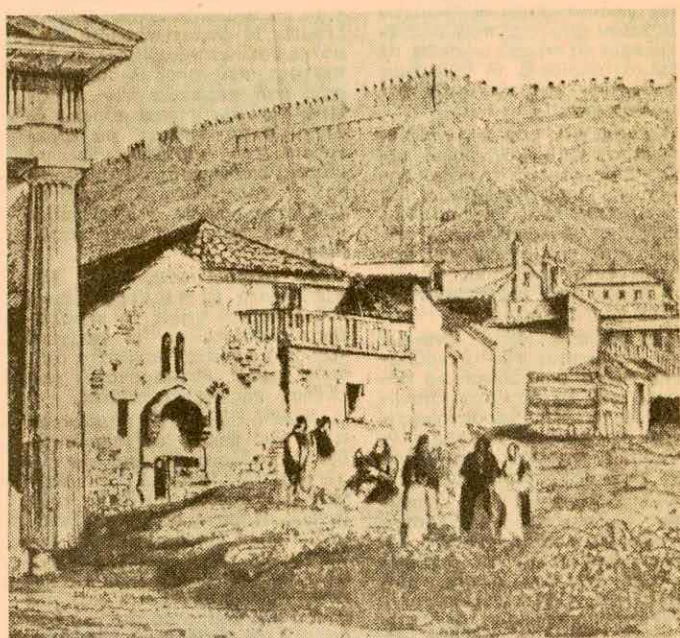
Τό καφενείο, μαζί με τον Πύργο του Έλγίνου και όλοκληρη την άγορά, παρα-δόθηκε στις φλόγες της νύχτας της 8 - 9 Αυγούστου του 1884, στη μεγάλη πυρκαϊά που άπάλλαξε την Αθήνα από την άσχη-

μία εκείνη με τις πυλινες και βρωμέρες πα-ράγκες

Ένα άλλο καφενείο των όθωνικών χρό-νων, που συνδέθηκε με ιστορικά γεγονότα, ήταν ένα που βρισκόταν εκεί που είναι τώ-ρα τό μέγαρο του Σαρόγλου, στη γωνία της όδου Σταδίου και της πλατείας της Όμο-νοίας.

Η πλατεία της Όμονοίας ήταν τότε έρη-μη και περιτριγυρισμένη από κάτι μάντρες με κατσίκες και άγέλεδες. Λεγόταν ακόμη «πλατεία του Όθωνος», πριν τη μετονομά-σουν σε πλατεία της Όμονοίας, μετά την εκθρόνισι των πρώτων βασιλέων και τη Με-ταπολίτευσι του 1862 - 63.

Στό καφενείο, λοιπόν, αυτό της πλατείας της Όμονοίας, στις 4 Οκτωβρίου του 1862, ο Δεληγέωρης, άνεδαμένος άπάνω σ' ένα τραπέζι, διάβασε σε 5 χιλιάδες Αθηναίους τό ψηφισμα για την έξωσι του Όθωνος και της Άμαλίας, που άρχισε με τη φρά-

Η εκκλησία της Σωτείρας κοντά στην πύλη της άγοράς.

σι: «Τά δεινά της πατρίδος έπαυσαν. Άπασαι αι έπαρχίαι και η πρωτεύουσα, συνενωθείσαι μετά του στρατού, έδωσαν τέμα εις σ'α, ως πιστή δε άπόφασις του έλληνικού έθνους όλοκληρου, κη-ρύττεται και άποφασίζεται: Η βασιλεία του Όθωνος καταργεί-ται...»

Τό ψηφισμα αυτό, είχε γραφή από τον Έπαμεινώνδα Δεληγέωρη άπάνω σ' ένα κανόνι της Παλαιάς Καζάρμας του πυρο-βολικού επί ράκου.

Οι συνοικίες, με τον καιρό, άποκτήσαν κι' αυτές τα καφενεία τους σε μερικά από τά όποια έκανε και την πρώτη εμφάνισι του ο... Καραγκιόζης. Μία έφημερίδα του 1834 — ο «Αϊών» — διαμαρτυρείται για τις παραστάσεις αυτές του Καραγκιόζη.

«Λυπούμεθα, γράφει, βλέποντες την διεύ-θυνσιν της Άστυνομίας ανεχόμενη και συγχωρούσαν την έν τισι καφενείσι παρα-στάσιν του λεγομένου Καραγκιόζη, ενώ άλ-λοτε αυστηρώς ημποδίζετο αυτή. Άγνοεί φαίνεται ο κ. Διευθυντής όποιον αίσχρών και άσεμνων πράξεων σκηναι παρίστανται διά των νευροπάστων εις τά Βαμολογικά ταύτα των Άσιατών θεάτρων».

Και ο μ'έν Καραγκιόζης σύντομα άφησε τά καφενεία και άποκτήσε δική του στέγη. Οι πολυπληθείς όμως θαμνές των πρώ-των εκείνων καφενείων της ελληνικής πρω-τεύουσας — όπως και πολλών άλλων που φύτευσαν κατόπιν — δεν τ'α εγκατέλειψαν ποτέ. Έξακολουθούσαν και σήμερα — όπως ακριδώς πριν από έναν αιώνα — πλέον — έσπλωμένοι σε δύο, τρεις και τέσσερις κάποτε καρέκλες και πίνοντας τό βαρύ γλυκό τους, να συζητούν με φωνές και χει-ρόνομους όλα τά φλέγοντα πολιτικά ζητή-ματα, χωρίς όμως και να μ'απορέσουν πο-τέ... να τά λύσουν...

Ο Ψευτοθόδωρος, ο παλιός λαϊκός τύπος της Αθήνας

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΒΟΛΟΓΣΗ

Το ραντάρ θεραπεύει τους ρευματισμούς

Μία νέα μορφή διαδερμίας

Ξέρετε τί ακριβώς σημαίνει η λέξη ραντάρ; Αποτελείται από τα αρχικά τσεσάρων αγγλικών λέξεων «Radio direction and range», που σημαίνουν τα εξής: «Ραδιοφωνική διεύθυνση και απόσταση». Και αυτό είναι το ραντάρ. Ένας πομπός ραδιοηλεκτρικών κυμάτων ωριμένου μήκους, που μας επιτρέπει να προσδιορίσουμε με απόλυτη ακρίβεια τη θέση ενός αντικειμένου και την απόστασή του από μας.

Τα κύματα που εκσφενδονίζονται από μία ειδική κεραία του πομπού συγκεντρώνονται προς την κατεύθυνση του στόχου από έναν παραβολικό προβολέα. Αντανάκλυνται κατόπιν από τον στόχο και κατὰ την επιστροφή τους αχμαλτίζονται από την κεραία του δέκτη της συσκευής.

Τα κύματα αυτά ανήκουν στην κατηγορία των υπερβραχέων, έχουν δηλαδή μήκος κατώτερο του μέτρου και παρουσιάζουν τα ίδια χαρακτηριστικά με τα φωτεινά κύματα (εμβύθιση, ανάκλαση, διάθλαση, ρεφракция).

Για το λόγο αυτό οι επιστήμονες είχαν σκεφθεί από καιρό να τα χρησιμοποιήσουν για θεραπευτικούς σκοπούς. Τα κύματα του ραντάρ, επειδή είναι θερμωγικά, μας επιτρέπουν να πραγματοποιήσουμε μία πραγματική διαδερμία, δηλαδή μία διείσδυση θερμότητας στο εσωτερικό των ζωντανών ιστών.

Τα διαθερμικά κύματα που χρησιμοποιούνται παλαιότερα στη θεραπευτική ήταν κύματα μεγάλου μήκους (300 — 500 μέτρων), που η συχνότητά τους κυμαινόταν μεταξύ 500.000 — 1.000.000 «έρτζ». (Το «έρτζ» είναι μονάδα συχνότητας, που αντιστοιχεί σε μία περίοδο κατά 1".) Αλλά είχε παρατηρηθεί ότι, όσο πιο βραχεία ήταν τα κύματα (όποτε και η συχνότητά των ήταν μεγαλύτερη), τόσο αποτελεσματικότερη ενέργεια είχαν. Έτσι, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατορθώθηκε το 1935 να παραχθούν βραχεία διαθερμικά κύματα μήκους 5 — 30 μέτρων, που η συχνότητά τους έφθανε τα 10 εκατομμύρια «έρτζ». Η μορφή αυτή της διαθερμίας απέκλεισε «μαρκονιθεραπεία». Αργότερα, κατορθώθηκε να παραχθούν υπερβραχεία κύματα 4 — 9 μέτρων, συχνότητας 50 εκατομμυρίων «έρτζ».

Αλλά το ραντάρ μας επιτρέπει σήμερα την χρησιμοποίηση μικροκυμάτων (μήκους 12 — 18 εκατοστών του μέτρου), που η συχνότητά των αντιστοιχεί σε 2500 εκατομμύρια «έρτζ».

Στην κλασική διαθερμία τα δύο ηλεκτροδία της συσκευής έρχονται σε άμεση επαφή με το δέρμα, χωρίς στη μεσοδιάστη είδικων «ταμπόν», που είνε ποτισμένα με μία αλκαλική διάλυση. Υπάρχει, όμως, πάντοτε ο κίνδυνος έγκαυμάτων, λόγω

των παραγομένων σπινθήρων. Όσον αφορά το ρεύμα, διασκορπίζεται μόνο του, ανάλογα με την αντίστασή των ιστών που διασχίζει και δεν προχωρεί σε μεγάλο βάθος. Στην «μαρκονιθεραπεία» αντίθετα, τα στοιχειώδη τοποθετούνται σε κάποια απόσταση από το δέρμα. Η αναπτυσσόμενη θεομότης οφείλεται κυρίως στην αντίστασή που προβάλλουν οι ιστοί στο πέρασμα των κυμάτων. Τα υπερβραχεία κύματα εφαρμόζονται επίσης με ηλεκτροδία που τοποθετούνται σε κάποια απόσταση από το δέρμα και η προκαλούμενη θερμότητα οφείλεται κυρίως στις διεισδυσεις του ρεύματος μέσα στους ιστούς.

Τα μικροκύματα, τέλος, εφαρμόζονται με τη μορφή ακτινοβολίας και χωρίς τη μεσοδιάστη ηλεκτροδίων. Η ενέργειά τους απορροφάται ταχύτατα από τους ιστούς και προκαλεί μια αύξηση της θερμοκρασίας.

Αυτή η αύξηση της θερμοκρασίας είναι ήρεμη και κανονική, δεν επηρεάζεται δε από την αντίστασή των ιστών. Γι' αυτό είναι η ίδια σχεδόν για όλους τους ιστούς. Παρατηρείται, αντίθετα, μία τοπική επιτάχυνση της κυκλοφορίας του αίματος και μία αύξηση του όγκου των κυττάρων, που συνδυάζεται και με άνοδο της θερμοκρασίας σε βάθος. Στην επιφάνεια του δέρματος, όμως, η άνοδος είναι μηδαμική κι' έτσι αποφεύγεται τελείως ο κίνδυνος έγκαυμάτων.

Τα μικροκύματα παράγονται από ειδική ηλεκτρική λυχνία. Το μήκος των κυμάτων μεταξὺ 12 και 18 εκατοστών, η δε συχνότητά των είναι σταθερή.

Ένα σημαντικό πλεονέκτημα που παρουσιάζουν τα μικροκύματα εν σχέσει με τις άλλες μορφές διαθερμίας είναι το εξής: ο ασθενής δεν βρίσκεται μέσα στο ηλεκτρικό πεδίο. Έτσι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, όπως συμβαίνει με τα άλλα κύματα. Το γεγονός, εξ άλλου, ότι το δέρμα θερμαίνεται ελάχιστα στην επιφάνειά μας επιτρέπει ν' ανεβάσουμε τη θερμοκρασία ως τους 70 βαθμούς, χωρίς να υπάρχει φόβος να προκαλέσουν έγκαυματα.

Το ραντάρ μπορεί να εφαρμοσθεί παντού όπου ενδείκνυται η διαθερμία.

Αλλά η μεγαλύτερη ένδειξή του είναι σε ρευματικές παθήσεις. Ιδιαίτερα ευεργετική αποδεικνύεται η επίδρασή του στις χρόνιες αρθρίτιδες, στην ισχιαλγία, στις νευρίτιδες, στις νευραλγίες, στις σπονδυλίτιδες, στις αγκυλώσεις, στις ρευματικές μυαλγίες, στους ασθματικούς πόνους, στα διαστρέμματα, καθώς και σε ώριμες παθήσεις των ματιών και των αυτιών.

Η θεραπεία με το ραντάρ αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα και σε περιπτώσεις πα-

λαιών ρευματισμών, στους οποίους τα άλλα γνωστά μέσα δεν είχαν επίδραση.

Ο θυμός και ο φόβος διαταράσσουν τη φυματίωση

Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνουν οι επιστήμονες του σανατορίου Φιρλαντ, στην πολιτεία της Ουάσιγκτον. Η ανακάλυψη της ευεργετικής επίδρασης του φόβου στη φυματίωση έγινε τυχαία, αλλά οι παρατηρήσεις που επακολούθησαν επεβεβαίωσαν την ακρίβειά της.

Ένας ασθενής που βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου κυριευθηκε μία μέρα από έναν τρομερό θυμό επειδή του έκαναν διαρκώς υποδόριες ενέσεις για να τον συγκρατήσουν στη ζωή. Ο θυμός προκάλεσε μία υπερέκκριση των επινεφριδίων αδένων, που φαίνεται ότι επεδόρασε εύνοια στην πορεία της ασθένειας. Γιατί ο έτοιμος θάνατος αυτός έγινε σε λίγο καλά.

Ένας άλλος ασθενής είχε τρομοκρατηθεί από την ιδέα ότι έλασπε να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση. Ο φόβος προκάλεσε υπερέκκριση των επινεφριδίων, με αποτέλεσμα τη θεραπεία του ασθενούς.

Οι Άμερικανοί επιστήμονες εξήγησαν, εξ άλλου, ότι οι βαρύτερες περιπτώσεις φυματίωσης αντιστοιχούν σε ασθενείς στους οποίους η λειτουργία των επινεφριδίων βρισκόταν σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Σε πολλούς φυματικούς, οι επινεφριδικοί αδένες αντιδρούν ελάχιστα ή και καθόλου. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, υποστηρίζουν οι εν λόγω επιστήμονες, ο φόβος ή ο θυμός μπορούν να έχουν σωτηρία αποτελέσματα.

Ένα μαγικό χάπι θεραπεύει το έλκος

Στις Ηνωμένες Πολιτείες έκαμε την εμφάνισή του ένα νέο φάρμακο εναντίον του γαστρικού έλκους. Πρόκειται για ένα χάπι που περιέχει ατροπίνη, φαινοθαλιδόλη (ως καταπραυντικό του νευρικού συστήματος), οξείδιο του μαγνησίου, ανθρακικό σόδα και υδροξείδιο του αργιλίου (για την εξουδετέρωση των αποτελεσμάτων του πλεονάζοντος γαστρικού υγρού).

ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΟΡΑΣΗ

Στο Λόνγκ Άιλαντ των Ηνωμένων Πολιτειών ιδρύθηκε ένα νέο Ινστιτούτο, όπου γίνονται ψυχο-φυσικές έρευνες επί των μαθητών με διάφορες συσκευές, που επιτρέπουν την διείσδυση δια των ματιών στον ψυχικό κόσμο του εξετασμένου. Στη φωτογραφία μας μία από τις συσκευές του ιδρύματος, ο «Οφθαλμογράφος» που φωτογραφίζει και τις παραμικρότερες κινήσεις του ματιού. Ανάλογα με τις κινήσεις αυτές ρυθμίζεται κατόπιν ένα άλλο όργανο, το «Μετροσκοπείο», που γυμνάζει τα οπτικά νεύρα και αυξάνει την απόδοσή τους.

Το «φάρμακο» ΤΟΥ ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΥ

Τα επικίνδυνα έγκυματα από ασπρίνη

Πρέπει να νάναι πολύ, πάρα πολύ τυχερός κανείς, για να μην έχει γνωρίσει ποτέ στη ζωή του αυτό το μαρτύριο που λέγεται πονόδοντος. Ολόκληρη σχεδόν η ανθρωπότητα έχει δοκιμάσει τους πόνους των δοντιών.

Αν δε οι πόνοι αυτοί είναι κάπως ανεκτοί στο διάστημα της ημέρας, γίνονται ανυπόφοροι τη νύχτα, όταν μας κρατάνε άγρυπνους, διώχνοντας τον ύπνο από τα κουρασμένα κορμιά μας.

Χίλιων ειδών φάρμακα και γιατροσόφια έχουν δοκιμασθεί για την ελάττωσή τους. Ένα απ' αυτά λοιπόν είναι πραγματικά επικίνδυνο. Με τη συνεχή χρήση του, προκαλεί περισσότερο πόνο από κείνον που ζητείται ν' ανακουφίσει.

Πρόκειται για τις ασπρίνες, που βάζουν μερικοί πάνω στο ούλο του δοντιού που πονάει, με την ιδέα πως θ' ανακουφιστούν έτσι απ' τον πόνο. Η ωφέλιμη της ασπρίνης απ' την άποψη αυτή είναι πολύ αμφίβολη, αντίθετα δε έχει αποδειχθεί εκατοντάδες φορές η βλαβερή της ενέργεια.

Πράγματι, καθώς διαλύονται οι ασπρίνες πάνω στο ούλο, η μεμβράνη που τα σκεπάζει αρχίζει να ξεφλουδίζεται και να σχηματίζει μία οδυνηρή πληγή. Το έγκυμα αυτό της ασπρίνης χρειάζεται πάνω από μία βδομάδα για να έπουλωθεί.

Μά κι' όλα τα άλλα γιατροσόφια, καταπλάσματα κλπ. εναντίον του πονόδοντου δεν φέρουν πραγματική ανακούφιση. Ο μόνος τρόπος αποτελεσματικής θεραπείας του πονόδοντου είναι συνήθως το βγάλσιμο του άρρωστου δοντιού. Οι περισσότεροι οδοντίατροι φρονούν σήμερα ότι το δόντι που πονάει πρέπει να βγαίνει.

Ο πονόδοντος μπορεί να οφείλεται σε διάφορους λόγους. Ο κοινότερος απ' αυτούς είναι η μόλυνση. Αρχίζει συνήθως με τη φλόγωση ενός μικρού μέρους του περιστέμματος, δηλαδή της μεμβράνης που σκεπάζει τη ρίζα του δοντιού μέσα στο φατνίο, κι' ύστερα επεκτείνεται, καταστρέφει τους ιστούς κι' εξελίσσεται σιγά - σιγά σε πραγματικό απόστημα.

Το δόντι μπορεί να πονάει είτε απ' την αρχή της μόλυνσης είτε μετά το σχηματισμό μόνο του αποστήματος.

Πολλοί υπομένουν τον πονόδοντο επί ημέρες, βδομάδες ή και μήνες ακόμη, ελπίζοντας ν' αποβούν τελικά τόν οδοντίατρο. Έτσι όμως, μεγαλώνει το απόστημα και καταστρέφει ένα μέρος του οστού της σιαγόνας. Μπορεί μάλιστα να επεκταθεί και σ' άλλα μέρη του σώματος και να προκαλέσει διάφορες δυσάρεστες και σοβαρές συνέπειες.

Πρέπει λοιπόν να γίνεται όσο το δυνατόν γρηγορότερα η εξαγωγή του δοντιού, όταν έχουμε μολυνθεί οι ρίζες του. Άλλοτε, ύπρχε ο κίνδυνος, με την εξαγωγή, να εισδύσουν μέσα στο αίμα τα μικρόβια της μόλυνσης. Γι' αυτό οι οδοντία-

τροί περιμέναν να περάσουν πρώτα οι πόνοι, να υποχωρήσει ο έρεθισμός, κι' ύστερα έβγαζαν το δόντι. Σήμερα όμως αποφεύγεται αυτός ο κίνδυνος, με νέες πενικιλίνες που γίνονται πρὶν, κατά την εξαγωγή και έπειτα απ' αυτήν επί μία μέρα.

Ιδίως η προφύλαξις αυτή είναι απαραίτητη σ' όσους έπαθαν άλλοτε οξείες ρευματισμούς κι' έχουν πιθανόν κάποια αλλοίωση των βαλβίδων της καρδιάς. Γιατί τα μικρόβια που μπαίνουν στο αίμα απ' τη μικρή πληγή, μπορεί να χειροτερέψουν αυτή τη βλάβη.

Αντί πενικιλίνης, είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν άλλα αντιβιοτικά. Ο γιατρός ή ο οδοντίατρος θα καθορίσει σε κάθε περίπτωση το είδος τους και τις δόσεις τους.

Όταν πονάει ένα δόντι σφραγισμένο, έχει ερεθισθεί το νεύρο από την επαφή του μετάλλου σφραγίσματος, ιδίως δε αν δεν υπάρχει ανάμεσά τους αρκετό απομονωτικό υλικό. Αν ένας τέτοιος έρεθισμός εξακολουθήσει πάνω από μία βδομάδα, δεν πρόκειται πιθανότατα να περάσει ποτέ, κι' επομένως πρέπει να βγεί το δόντι.

Κατά την εξαγωγή ενός χαλασμένου δοντιού, δεν επιτρέπεται να μείνει μέσα στο φατνίο το παραμικρό κομματάκι της ρίζας του, που μπορεί να προκαλέσει αργότερα δυσάρεστες συνέπειες.

Μία βδομάδα μετά την εξαγωγή, τα οστεοποιητικά κύτταρα αρχίζουν να παράγουν καινούριο οστό, για να φράξουν μ' αυτό το άδειο φατνίο του δοντιού.

Οι άριστες χείρες κάνουν δίδυμα

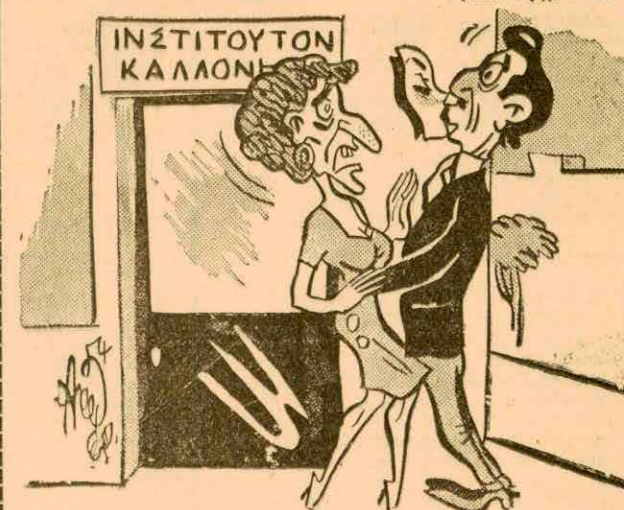
Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων του πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας, ώρισμένες κατηγορίες ατόμων έχουν φυσιολογική προδιάθεση στην απόκτηση διδύμων. Μεταξύ των λαών, στην πρώτη γραμμή έρχονται οι μαύροι και οι Σκανδιναβοί. Οι άριστες χείρες και οι αμφιδέξιοι (που χρησιμοποιούν με την ίδια επιδεξιότητα και τα δύο χέρια), εξ άλλου, αποκτούν δίδυμα σε πολύ μεγαλύτερη αναλογία από τους δεξιόχειρες.

Οι γυναίκες των μαύρων παρουσιάζουν συχνά το φαινόμενο της διπλής ταυτόχρονης (ή με διαφορά μερικών ημερών) συλλήψεως. Ο οργανισμός των παράγει, δηλαδή, δύο ωάρια, που μπορούν να γονιμοποιηθούν μέσα στον ίδιο μήνα. Παρόμοιο φαινόμενο παρατηρείται και στις γυναίκες των Σκανδιναβικών λαών, που είναι, εξ άλλου, εύρωστες και καλοσχηματισμένες.

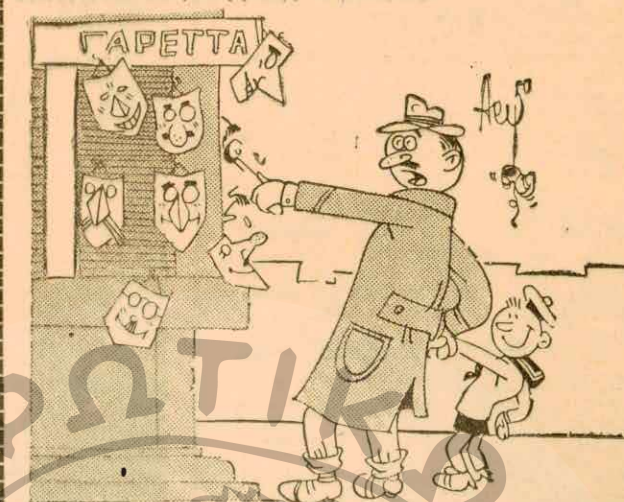
Προκειμένου για τους άριστες χείρες και τους αμφιδέξιους, οι επιστήμονες έχουν την γνώμη ότι η διπλή συλλήψεως οφείλεται σε ειδική νευρολογική ή ενδοκρινική προδιάθεση. Στις δύο αυτές κατηγορίες παρατηρείται, εξ άλλου, συχνά το φαινόμενο της διαιρέσεως του ωαρίου σε δύο τμήματα που γονιμοποιούνται ταυτόχρονα. Στην περίπτωση αυτή, δηλαδή, πρόκειται για πραγματικά δίδυμα. (Όταν γονιμοποιούνται ταυτόχρονα δύο διαφορετικά ωάρια, τα δίδυμα δεν είναι γνήσια).

Τελωτοθεραπεία

(Του 'Αρχέλαου)

— Πρόσχε, καὶ μένε Θωμά! Μόλις βγήκα από το 'Ινστιτούτο!... Θα μου βγάλεις το μακιγιάζ!

Έεε!... Πόσ' αγαπώ, κυριέ!... Δεν είμαι μουσούνα!... Είναι ο περιστεριούχος!

— Α, όχι! Δεν την βγάξω τη μάσκα μου! Φοβάμαι μήπως... απογοητευτείτε!

Χαίμωρ

Ποιός ήταν;

— Τί σου συμβαίνει, Γιώργο, κι' είσαι έτσι κατσουφιασμένος;
— Άστα, φίλε μου! Φίλησα πρίν από λίγο την άρραδωνιστική μου, και μου μύρισε τσιγάρο.
— Ε, και τί μ' αυτό; 'Εσύ λες πως σ' άρραδώνει να καπνίζουν οι γυναίκες.
— Ναι, βέβαια! Μά το κακό είναι πως ή άρραδωνιστική μου... δεν καπνίζει!

Συζητούν δυο φίλοι:
— Θα κρεμούσα εύχαριστως απ' τη γλώσσα όλους τους κουτσουμπολίδες.
— Κι' εγώ απ' τ' αυτιά όσους άκούνε τ' άκουτσουμπολιά...
Κι' ένας τρίτος έπεμβαίνει:
— Μιά στιγμή, κύριοι! 'Επιθυμείτε, λοιπόν, το τέλος του άνθρωπίνου γένους;

*
— Ένας μάγειρος ρεστωράν πηδάει τη νύχτα απ' το κρεβάτι του, κατατρομαγμένος.

— Τί έπαθες; τον ρωτάει μ' άπορία ή γυναίκα του.
— Ω, τί φοβερός εφιάλτης!... τραυλίζει εκείνος. 'Ονειρεύτηκα... πως έτρωγα απ' τ' αφαγτά που είχα μαγειρέψει!...

*
— Καλημέρα, φίλε μου. Πώς πηγαίνει ή υγεία;
— Εύχαριστώ, γιατρέ μου! Τρώω καλά, πίνω καλά, κοιμάμαι καλά...
— Περάστε αύριο απ' το ιατρείο μου. Θα σ' άσ' άνω ένα φάρμακο για ν' άσ' περάσουν όλ' αυτά...

*
— 'Η σκηνή σ' ένα έρημικό δρόμο.
'Ο λωποδύτης: Ψηλά τ' άχέρια! Δώσε μου τ' όποιο πορτοφόλι σου!
'Ο άφηρημένος κύριος: Τό πορτοφόλι μου... 'Α, θυμήθηκα επί τέλους τί πράγμα ξέχασα στό σπίτι μου!...

*
— 'Όταν είμαι θυμωμένος, δεν τολμώ ν' άκουτ' ότ' όν καθερέφτη...
— Για ποιά λόγο;
— Γιατί φοβάμαι κι' ό ίδιος τόν έαυτό μου!

*
'Ο γιατρός: 'Η άρρώστεια σας είναι έκτάκτως ένδιαφέρουσα! 'Η περίπτωση σας θα πλουτίσει την ιατρική έπιστήμη...

*
'Ο πελάτης: 'Ω, γιατρέ! Κι' εγώ νόμιζα πως θάταν άρκετά 50 χιλιάδικα!...

*
Σε μία λουτρόπολη:
'Εκείνη: Τά μαλλιά μου έγιναν πιό άνοιχτόχρωμα, απ' τη θάλασσα και τόν ήλιο.
'Εκείνος: Τά δικά μου άσπρισαν τελείως... απ' τόν λογαριασμό τού ξενοδοχείου!

*
'Η κυρία στην ύποψηφία μαγειρίσα:

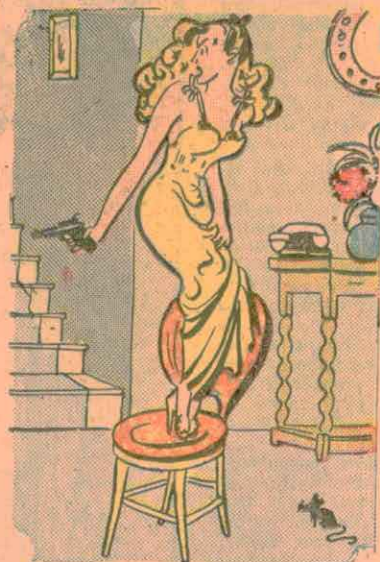
— 'Εδώ δεν θάχης πολλή δουλειά, κοπέλλα μου. 'Εγώ δεν παίρνω, παρά ένα φλυτζάνι γάλα κάθε δυο ώρες...
— Μά τότε ή κυρία δεν χρειάζεται μαγειρίσα, αλλά... γελάδα!

*
— 'Αθλιε! Διέδωσες σ' όλο τόν κόσμο πως είμαι ένας ηλίθιος!

— 'Εγώ; 'Όχι δά!... Τό ήξεραν από πρίν!...

*
Μεταξύ συζύγων:

— Κούταξε τί ώραίο καπελλάκι άγόρασα σήμερα! Σ' άρέσει;
— Καλό είναι. Μά πόσο τό πλήρωσες;
— Πεντακόσιες χιλιάδες μονάχα.
— Δεν είναι κρίμα ν' άδωσεις πεντακόσιες χιλιάδες για ένα καπέλλο;
Και ή κυρία, μ' έπίσημο τόνο:
— Τό κρίμα... στό κεφάλι μου!

— Γιάννη, βοήθεια! Δεν είναι διαρρηκτης, αλλά ποντίζει!...

— 'Αμ' πού ν' άνθέξουν τ' αταμάτα σ' αυτούς τούς μοντέρνους χορούς!...

— Τί λέτε; 'Ο Ντιόν δεν είπε πως θά κοντύουν και τ' κομινάριζόν!...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Παναγιώτην Γκαυραχάνη και Πάτροκλον 'Αδραμίδην, Κάϊρον, Δημήτριον Καστανάκη, Ιωάννη Σπανόν, Κωνσταντίνον Πατέραν, Μ. Σκλαδούρον και 'Αλέκον Βιδάλην, 'Αλεξάνδρειαν, Τιμ. Φαρμακίδην, Α. Κυριακίδην, 'Ηλίου Μηχαηλίδην, Γαλάτειαν Χρυσή, Μαρτίαν Παντζάρη, Ευδοκία Πανά, Ιωάννην 'Ανδράση, Ιωάννην Κοντογιώργην, Ιουλία Βέργου και Κωνσταντίνον Μηνιάτην, Κύπρον, Γεώργιον 'Ασλανογλου, 'Ιωάννην Κριμίζην, 'Ανδρέαν Πουρίτην, Μανώλην Σπαχήν, 'Ελένην Βρουάκου, 'Ελένην Κουγιούμτζογλου, 'Αθανάσιον Διαμαντόπουλον, Ντίον Φωτόπουλον, Νικόλαον Μαυράκη, Τακτικόν 'Αναγνώστην και Βασίλειον Κατράμη, Κων/πολιν: Τιά τις εύχες σας χίλια εύχαριστώ, Α. 'Ηλιόπουλον και 'Επαμ. Μουστοζόδη, Νεάπολιν, 'Ιταλία: 'Ο Β', τόμος θά κυκλοφορήσ' σε λίγες μέρες. Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχισθούν. Για τ' ένδιαφέρον σας εύχαριστώ, Δεκ. Λαϊνά, 'Ιωάννην, 628 Τ.Π. 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 928: Νά μείνης πολύ ήσυχος, φίλε μου. 'Ολα είναι τακτοποιημένα απολύτως. 'Ιωάννην Πάτσην, μαθητήν, Λαγκάδια, Γορτυνίαν: Σύμφωνοι, μικρέ μου φίλε. Με την πρώτη εύκαιρία θά σου στείλω όσα μπορέσω. 'Επίσης φωτογραφία της Λέλας Καρ. Δική μου —γιατί— ίσως άργότερα. Ζαχαριαν Δ., Βόλον: Τό γράμμα σας μ' έξέπληξε πράγματι. 'Αλλά βρίσκω την προσπάθειά σας άρκετά σοβαρή και θά ήθελα ν' άσ' βοηθήσω μ' όλη μου την ψυχή. Γράψτε μου απλά και καθαρά τ' ό σκοπό σας και τ' ό πρόγραμμά σας, άν έχετε. Κάτι μπορεί ν' άβη στο τέλος. Νικόλαον Παναγόπουλον, Λευκάδα: Με τά ίδια όνειρα και τις ίδιες έλπίδες ξεκινούμε πάντοτε για τή ζωή. Πάντως όποιος άνθ' έθελ' στο δύσκολο άνέβασμά της, πρέπει ν' άθεωρή τόν έαυτό του εύτυχισμένο. Λάκην Α. 'Αναγνώστούπουλον, μαθητή Ν. Γυμνασίου, 'Ενταύθα: 'Ο κ. Λουκάς Λιναράς είναι «ύπαρκτος» πρόσωπο. Γιατί άμφιβάλλεις; Κανένα πρωί πέρασε από τ' Υπουργείο 'Εσωτερικών ν' άν' γνωρίσης. Θα εύχαριστηθ' πολύ. Μαθητάς Ν. Σχολών και όλους τούς μικρούς μου φίλους, που μου έστειλαν εύχες για τή γιορτή μου, τούς εύχαριστώ. 'Αντώνιον Δελαπόρταν, Σύρον: 'Ο Χαρ. ήταν προδότης. Σ' άς τ' ό γράφω ύπευθύνως και μπορείτε ν' ά τ' μεταχειρισθήτε. Τροχαίον 33, 'Ενταύθα: Περάστε από τ' άγραφεία μας ένα μεσημέρι. Τό ιστορικό σας είναι έτοιμο, αλλά μου λείπουν ώρισμένα στοιχεία. Χρήστον Γεωργίου, Βαρύσια, Κύπρου: Εύχαριστώ θερμά για τ' ένδιαφέρον. Τό βιβλίο έστάλη. Θεόδωρον 'Ελευθερόπουλον, Θεσ/νικην: Για τ' ό πρόσωπο αυτό δεν έγραφα ποτέ. Όύτε καν γνωρίζω τ' όνομά του. Λεωνίδαν 'Αλευράν, Μύκονον: 'Ηταν ένας άληθινός ήρωας. 'Εγραψα δύο φορές γι' αυτόν. Πέθανε ζητωκραυγάζοντας για τήν 'Ελλάδα. Γεώργιον 'Αντωνιάδην, Κων/πολιν: Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχισθούν. 'Ο Β' τόμος θά κυκλοφορήσ' σε λίγες μέρες. Πέτρον 'Ανδρεάδην, Φώτη Σταματίου και Μιχαήλ 'Ασημακόπουλον, Αυστραλία: Τό γράμμα σας με συγκίνησε βαθειά. 'Η διεύθυνσις τού «Θησαυρού» σας εύχαριστεί. Τό ίδιο κι' εγώ. Παναγιώτην Πετροπουλάκη, Καναδά: Δεν έλαδα ποτέ τέτοιο γράμμα και λυπούμαι ειλικρινά. Είμαι πάντως στή διάθεσί σας για όλα όσα μου γράφετε. Ζαχ. Λιδωρικην, 'Ενταύθα: Υπήρξαν δυο 'Αγγλοι με τ' ό ίδιο όνομα. 'Ο λοχαγός Τζόν 'Ατκινσον και ό όπολογαγός 'Αντονι 'Ατκινσον. Και οι δυο έξετελέσθηκαν στήν Κατοχή. Γεώργιον Μικρούλην, Βραχονομαί: 'Ο ύπ' άρ. Μ. Κ. 33 ήταν έπιλοχίας Ο. Π. Στίς 17 'Απριλίου κατέθηκε με κομάντος στή Χίο και κεί τραυματίσθηκε. Κατώρθωσε ώστόσο ν' ά σωθ' και σήμερα βρίσκεται στήν Αμερική. Νίτσα Βαφειάδου, Ν. 'Ιωνία: Εύχαριστως. Περάστε ένα μεσημέρι από τ' άγραφεία μας. Αικατερίνη Ρούσσου, 'Ενταύθα: 'Όχι, και λυπούμαι! Κώστα Παπαγιάννη, Λάρσα: Στίς 22 Δεκεμβρίου 1942 πιάστηκε αιχμάλωτος από τούς φασίστες. Κρατήθηκε μερικές μέρες στο στρατόπεδο της Λαρίας, μετεφέρθη κατόπιν στο Χαϊδάρι και στίς 11 Φεβρουαρίου 1943 έστάλη ως δμης στήν 'Ιταλία. Από κεί δεν επέστρεψε. 'Αγαμ. Παναγιωτόπουλον, χημικόν μηχανικόν, Θεσ/νικην: Πόσο δικίο έχετε! Πάντως άς έγραψα ταχυδρομικώς κι' έπειδή δεν μου άπαντήσατε, άς παρακαλώ και από τή στήλη αυτή ν' ά στείλετε τ' «δραματικό» σας ταξίδι. Εύχαριστώ θερμά. Φ. Μπουντουράκη, Χανιά, Κρήτης: 'Όταν ήρθε στήν 'Αθήνα έγκαταστάθηκε για πέντε μέρες στο ξενοδοχείον «Αελλοί». Εκεί ακριβώς συναντήθηκε με τούς συνεργάτες του. Μία βδομάδα άονότερα, πιάστηκαν όλοι και έξετελέσθηκαν. Γ. Β.-Ι.

Ρόκ Χοάνττον Πάινερ Ούρου

ΤΟ «ΣΤΟΡΓΙΚΟ» ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΠΑΜΠΗΣ ΣΓΟΥΜΠΟΣ: άνοιχτόκαρδος και καλοκά-
γατος μεσόκοπος με δυο μεγάλα ελαττώματα: είναι λαίμαρ-
γος και... παντρεμένος. ΦΑΝΗ: γυναίκα του, άλεπού πονη-
ρή σαν... γυναίκα. ΑΦΡΟΔΙΤΗ: άνταξία μητέρα της.

ΣΚΗΝΗ 1η (Στο τηλέφωνο).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πώς σου φαί-
νεται λοιπόν;
ΦΑΝΗ: Σπουδαίο οσέδιό,
μαμά! Συγχαρητήρια! Μό-
νο...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Τι; Έχεις
αντιρροήσεις;

ΦΑΝΗ: Όχι, αλλά φοβά-
μαι μήπως δεν τα καταφέ-
ρω καλά.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Κάνε έσύ την
άρχή κι' έννοια σου.

ΦΑΝΗ: Άπλως;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Άς πεισθώ
ό Δημητράκης ν' άρχισή τη
διαίτα, κι' άν χρειαστής βο-
ήθεια ύστερα, θα επέμβω έ-
γώ. Έκτός άν διατάξας.

ΦΑΝΗ: Μα δού νάναι, δεν
τό βρίσκω και πολύ σωστό,
έδώ που τά λέμε.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Δεν βαρυνέ-
σαι, κόρη μου! Ό σκοπός
αγιάζει τά μέσα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τό ίδιο βράδυ στην τρα-
πέζα της οικίας Σγουμ-
που).

ΦΑΝΗ: Κάθουσε, Μπάμπη.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πού νά κά-
τω;

ΦΑΝΗ: Πού άλλου; Στο
τραπέζι.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μα δεν είναι
έτοιμο ακόμη.

ΦΑΝΗ: Πώς δεν είναι έ-
τοιμο. Τι τού λείπει, δη-
λαδή;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τά πάντα, θα-
νή! Πού είναι τό ζαμπόν;
Πού είναι τά τυριά; Πού εί-
ναι τό φρέσκο βούτυρο και
τό μέλι; Και, πρό παντός,
πού είναι τά σουτζουκάκια,
πού περισεύφανε από τό με-
σημέρι;

ΦΑΝΗ (μέ άπάθεια): Τά
πέταξες, Μπάμπη.

ΜΠΑΜΠΗΣ (άναπαύων-
τας): Τά πέταξες; Μ' α-
υτό είναι κανονικό έγκλημα.
Και μάλιστα, αποτρόπαιο!
Γιατί τό πέταξες αυτά τά
θεοπέσια σουτζουκάκια θα-
νή;

ΦΑΝΗ (μέ την ίδια άπά-
θεια): Για νά μήν τά φας,
Μπάμπη!

ΜΠΑΜΠΗΣ (έλαφρώς έ-
ξαλλος): Και γιατί νά μήν
τά φάω;

ΦΑΝΗ: Για νά μήν παχύ-

νης περισσότερο.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έλα, Χριστέ
και Παναγία! Άλλο και
τούτο πάλι! (Επιτακτικά):
όρε άμέσως τό ζαμπόν, τά
τυριά, τά βούτυρα, τά μέ-
λια, τίς μαρμελάδες, τίς
σαρδέλλες, τίς έλιές, τά
σαλάκια, τό τυροσί, τό ψω-
μιά, τίς φρυγανιές και ό, τι
άλλο φαγώσιμο ύπάρχει μέ-
σα σ' αυτό τό σπίτι, στό ό-
ποιον έγώ κάνω κουμάντο!

ΦΑΝΗ (δύθεν δακρυμέ-
νη και συντετριμμένη): Πο-
λύ καλά. Νά τά φέρω. Άλ-
λωστε τί σέ νοιάζει έσένα,
έγώιστή; Έγώ θά ύποστώ
τά έπακόλουθα.

ΜΠΑΜΠΗΣ (ζαφνιασμένος
κι' άνησυχος): Ποιά έπακό-
λουθα;

ΦΑΝΗ (πάντα δακρυμέ-
νη): Μα δεν καταλαβαίνεις
πώς αυτή ή πολυφαγία μπο-
ρεί νά σέ πειράξή; Και τί
θα γίνω έγώ, άν-θέος φυ-
λάξοι!—πάθης τίποτα; (Τήν
παίρνουν τό κλάμα).

ΜΠΑΜΠΗΣ (μετανοιών-
τος): Έλα τώρα! Μήν
κλαις! Άλλωστε άδικά φο-
βάσαι! Δεν πρόκειται νά
πάθω τίποτα!

ΦΑΝΗ (μ' έκρηξη δακρύ-
ων): Όχι, θά πάθης! Έ-
τσι όπως τρώς, σίγουρα θά
πάθης!

ΜΠΑΜΠΗΣ (μειλίχια): Κα-
λά, καλά! Θα τό μετριάσω.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ύστερα από μία έβδο-
μάδα στό ίδιο «ντεκόρ»). Μπ-
τέρα και κόρη κάθονται σέ
μία γωνία τού στρωμένου
τραπέζιου τσιμπολογώντας
διάφορα μεζεδάκια και κου-
τοσιόνιες τήν μπυρίτσα
τους. Ακούγονται βήματα.
Η Φανή τσακίζεται νά κρύ-
ψή τά «ώματα τού εγκλή-
ματος» — πιατάκια, ποτήρια
και μπουκάλια).

ΜΠΑΜΠΗΣ (μπαίνοντας):
Τι κρύβεις εκεί, Φανή;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πές μας πρῶ-
τα καλημέρα, παιδί μου.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ναι, μέ συγ-
χωρείτε. Καλημέρα σας.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Για έλα πιο
κοντά νά σέ δω.

ΜΠΑΜΠΗΣ (πλησιάζον-
τας): Έχω καμμία μου-
τζούρα;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Όχι, καλέ!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- * Έργασία: ή τιμή της επιτυχίας.
- * Σκέψις: ή πηγή της δύναμης.
- * Σπόρ: τό μυστικό της διαρκούς νεότητος.
- * Μελέτη: ή πηγή της σοφίας.
- * Εγκαρδιότης: ό δρόμος προς την εὐτυχία...
- * Εὐλαβεία: ή λεωφόρος προς τόν αὐτοσεβασμό.
- * Ονειροπόλησι: τό δέσιμο τού άμαξιού μας από ένα
αστρο.
- * Αμοιβαία άγάπη: τό προνόμιο τών θεών.
- * Γέλιο: ή μουσική της ψυχής.
- * Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι άξίζουν πολλά λε-
πτά, έπειδή συμβαίνει νά τά έχουν.
- * Φρόντισε γιά ζήσης σαν νά πρόκειται νά πεθάνης
μέριο και φρόντισε νά μάθης και νά μορφωθής σαν
νά πρόκειται νά μήν πεθάνης ποτέ!...
- * Τό χόρμα δεν αλλάζει τούς ανθρώπους. Μόνο τούς
εμφανίζει!

Άλλά νά... Πώς νά στο πώ;
Μου φαίνεται πιο νόστιμος
και πιο κομψός.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Για νόστιμιά
δέν ζέρω. Άλλά όσο γιά
κομψότητα! Η διαίτα άνέ-
λαβε νά μέ κάνη μοντελά-
κι τού Ντιόρ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (χαρούμενα):
Κάνεις λοιπόν διαίτα;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί τί διαίτα;
Έξοντωτική!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Δόξα τῷ θεῷ,
παιδί μου!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γιατί δόξα τῷ
θεῷ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Γιατί, όπως
σ' έβλεπα τώρα τελευταία,
άνησυχούσας.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τι είχα δηλα-
δή;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πρώτα-πρώτα
είχες παχύνει επικινδύνως.
Και δεύτερον τό πρόσωπό
σου ήταν κατακόκκινο!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κατακόκκινο;
ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Σάν παντζα-
ρι!

ΦΑΝΗ: Πές του τα, καλέ
μαμά, γιατί, όταν τού τό
πρωτοείπα, νομίζε πως τόν
κορόιδευα. Λες και θάβασα
τίποτα στην τσέπη μου, άν
έκανε ό Μπάμπης διαίτα!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δεν σκέφτη-
κα τέτοιο πράγμα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Τά παραλέ-
σαν. Ό Μπάμπης σαν έξυ-
πνος άνθρωπος πού είναι θά
κατάλαβε άμέσως πως ό, τι
είπες τού είπες από στοργι-
κό ένδιαφέρον!

ΦΑΝΗ: Άκριβώς! Άπό
στοργικό ένδιαφέρον!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Άς είναι!
Πώς πάει λοιπόν ή διαίτα,
Μπάμπη;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Η διαίτα πα-
ει μία χαρά! Έγώ πάω πο-
λύ άσχημα!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Διλαδή; Τι
έχεις;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τρέμω, κόπον-
ται τά γόνατά μου και νοιώ-
θω τό μυαλό μου νά κάνη
«κλου-κλου-κλου» μέσα στό
καούκαλό μου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (γελώντας):
Είναι ή πρώτη έντύπωση. Νά
δής ότι πολύ γρήγορα θά
συνηθίσεις.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Άπό τό στό-
μα σου και στού θεού τ'
αυτό!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σέ λίγες μέρες στην
κρεδοκαμάρα τού ζευ-
γους).

ΜΠΑΜΠΗΣ (άνοιγοντας
τή ντουλάπα γιά νά βάλη
τό κοστούμι του): Τ' είν'
αυτό;

ΦΑΝΗ: Ποιό;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Αυτό τό γου-
ναρικό.

ΦΑΝΗ: Ά!... Αυτό λές!
Είναι... είναι ένα χαριτωμέ-
νο γούνινο πανωφόράκι.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί πού τό
βρήκες;

ΦΑΝΗ: Τό άγόρασας.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πώς τό άγό-
ρασες;

ΦΑΝΗ: Μέ δόσεις. Τήν
προκαταβόλη τήν έξοικονό-
μησα από τά έξοδα τού φα-
γητού, πού τώρα μέ τή δι-
αίτά σου έχουν κατεβή
πολύ.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί τίς δό-
σεις; Πώς θά τίς πληρώσης;

ΦΑΝΗ: Μα... μέ τό ίδιο
σύστημα!

ΜΠΑΜΠΗΣ (έξαλλος): Ά
σε γελάσανε, κυρά μου!
Άρκετά χώνεψα τό παραμύ-
θι σου. Άπ' αύριο ή διαίτα
καταργείται. Θα τρώω, όπως
πριν, άν όλα! Καί πές της
άλλες έξοντιες της μάνας
σου πως, άν τολμήσῃ νά ξα-
νοπατήσῃ έδώ, θά τήν φάω
κι' αυτήν γιανί. Καί ζέρεις
μέ τί θά τήν γονιμώ;

ΦΑΝΗ (περιτρομπή): Μέ
τί;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μέ τό στοργι-
κό ένδιαφέρον σας!

(Αυλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

ΕΙΧΕ ΛΟΙΟΥΣ ΝΑ ΒΙΑΖΕΤΑΙ

— Τό κατάντημα άποκηράτικων
χοστούμιων; Μου δίνετε, παρακα-
λώ, έπειγόντως, τόν διευθυντή, γιά
μιά κατεπείγουσα πληροφορία!...

— Ένα άκόμη, παρακαλώ!...

— Γυναίκα, μόλις γύρισα από
τό νυχτέρι τού γραφείου μου!

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τά θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Η κατάρτα τού χαρτοπαίκτη

Η πίκρα τού βαθύπλουτου χαρτοπαί-
κτη Γ. Ξ. δέν περιγραφόταν. Έκλαιγε
σαν μικρό παιδί, καθώς συνώδεε
στην τελευταία κατοικία του τό μονάκριβο
γυιό του, πού είχε αυτοκτονήσει.

Κι' άλήθεια, αυτό τό παιδί τό έκλαψαν
είλικρινα όσοι τό είχαν γνωρίσει.

Ήταν όμορφο, ευγενικό, πρόθυμο και
καλόκαρδο. Κι' όσο σκληρός κι' έγκλημα-
τικός ήταν ό πατέρας του, τόσο αυτό ή-
ταν εύαίσθητο και άθωο. Γι' αυτό ή μοίρα
τό διάλεξε γιά νά έκδικηθῇ τόν πατέρα
του, πού είχε κάψει κόσμο και κόσμο κι'
είχε κλείσει ένα πλήθος στίτια. Για μία
άκομη φορά, έβγαίνει άληθινή ή παροιμία
«άμαρτίες γονέων...».

Μά τί είχε κάνει ό πατέρας του;
Και τί δέν είχε κάνει.

Στήν άστυνομία τό δελτίο του ήταν πυ-
κνογραμμένο κι' ή δράσις του γέμιζε σω-
στές πέντε σελίδες!...

Ό Γ. Ξ. ήταν δαιμόνιος, άληθινός σα-
τανάς! Δεν δίσταζε μπροστά σέ τίποτα.
Πατούσε πάνω σέ πτώματα κι' άνέβαινε
και πλούτιζε δίχως νά σκέφτεται κανέναν
άλλον παρά τόν έαυτό του, τό άτομικό
συμφέρον του μονάχα.

Η χαρτοπαικτική καριέρα του είχε άρ-
χισεί από μία ύπαιθρια ρουλέττα, πού έ-
σπινε τά παληά χρόνια στην πλατεία της
Βάθης κι' είχε τούς «άδαναδόρους» του
γιά νά ξεγελάνε τούς άγαθούς βιοπαλαι-
στές και νά τούς παρασύρουν στό παι-
γνίδι.

Έπειτα, άνοιξε πίσω από την Άγορά
ένα λαϊκό χαρτοπαίγνιο, όπου έγδυνε κυ-
ριολεκτικώς όλους τούς έπαρχιώτες. Κά-
ποιου, μάλιστα, δέν δίστασε νά τού πάρη
άκόμη και τό γαϊδάρο, πού τόν κέρδιζε
στό χαρτιά.

— Πάει γιά δέκα τάλληρα ό γαϊδα-
ρος!...

— Καί γιατί νά μῃ πάη...

Έτσι ό γαϊδάρος έμεινε δεμένος έξω
από τό χαρτοπαίγνιο κι' ό δυστυχισμένος
χωρικός γύρισε λυπημένος κι' αδέκαρος
στό Μενίδι!...

Ύστερα από εκείνο τό άνηλιο ύπόγειο,
άνέθηκε σ' ένα χτίριο της Όμονοίας, ό-
που παρέσυρε όλους τούς φίλους τών έλευ-
θέρων γυναικών πού μάζευαν τά λεφτά δι-
χως κόπο.

Κι' έπειτα από λίγα χρόνια, άνοιξε μία
από τίς πιο πολυτελείς λέσχες της Άθή-
νας, έξέκοψε από τίς παλές συντροφίες
και κράτησε μόνο μερικούς άετονύχδες
χαρτοκλέφτες.

Έκεί, λοιπόν, μία νύχτα, συνέβη τό φο-

βερό δράμα. Ένας παίκτης είχε χάσει
όλα τά λεφτά του. Παραγμένος, ζήτησε νά
δῇ τόν ιδιοκτήτη της λέσχης. Τόν παρου-
σίασαν στόν Γ. Ξ., πού καθόταν άναπαυ-
τικά στό πολυτελές γραφείο του και κά-
πνιζε τό πούρο του.

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε αυτός, ξερά
και άκεφα.

— Άν! Ικέτεψε εκείνος. Έχασα όλα
τά λεπτά μου... Παρασύρθηκα κι' έπαίξα
τά λεφτά πού είχα γιά τό άρρωστο κο-
ρίτσι μου. Τό έφερα από την έπαρχία και
τό έχω στό ξενοδοχείο... Η έπιθυμία μου
ν' άποκτήσω περισσότερα λεπτά γιά νά
τό κυττάξω καλύτερα, μ' έκανε ν' άκολου-
θήσω τίς συμβουλές ενός ανθρώπου σας,
πού μ' έφερε έδώ... Μά έχασα τά πάντα!
Τώρα, σας παρακαλώ, δώστε μου δανεικά
μερικά λεφτά γιά νά βάλω τό κορίτσι μου
στό νοσοκομείο. Θα σας τά έπιστρέψω σύν-
τομα.

Ό Γ. Ξ. τόν κύτταξε ειρωνικά και τού
φύσηξε κατάμουτρα τόν καπνό τού πούρου
του, μέ περιφρόνησι.

— Κι' έγώ έχω παιδί, μά δέν χαρτο-
παίζω! τού δήλωσε. Έδώ είναι λέσχη
δέν είναι φιλανθρωπικό κατάστημα. Άν-
τε στό καλό, χριστιανέ μου...

Ό άτυχος προσάθηκε και μ' άλλα
συγκινητικά λόγια νά τόν μαλακώση. Μά
έκείνος γελούσε και τόν κορόιδευε, άσυγ-
κίητος, σκληρός.

Τότε ό χαμένος άγρίεψε:

— Άκούσε, θηρίο! τού φώναξε. Είπες
ότι έχεις ένα παιδί. Άφού υπέγραψες τή
θανατική καταδίκη της κόρης μου, σέ κα-
ταριέμαι νά τό δῇς νεκρό τό παιδί σου!...

— Πεταξέτέ τον έξω! ξεφώνισε ό Γ. Ξ.
Γρήγορα στό δρόμο, τόν μασκαρά!...

Δύο χειροδύναμοι «άνθρωποι τού σπι-
τιού», πέταξαν πράγματι μέ τίς κλωστής
τόν παίκτη στό δρόμο, γιά νά εύχαριστή-
σουν τ' άφεντικό τους.

Από εκείνο τό βράδυ, πέρασαν πολλά
χρόνια. Ό Γ. Ξ. είχε γίνει βαθύπλουτος,
μά διατηρούσε την σκληρότητά του. Κι' ό-
ταν ό γυιός του μία ήμέρα τού είπε, ό
άγαπούσε μία φτωχή κοπέλλα κι' ήθελε νά
τήν κάνει γυναίκα του, γιατί άλλιώς θά
σκοτωνόταν, εκείνος άρνήθηκε.

— Άφού είσαι βλάκας, σκοτώσου! τού
είπε, βέβαιος, ότι δέν θά πραγματοποιήσε
τήν άπειλή του.

Όστόσο ό γυιός του σκοτώθηκε! Η κα-
τάρτα τού χαμένου χαρτοπαίκτη, πού είχε
χάσει κι' αυτός τό κορίτσι του, είχε πιά-
σει!...

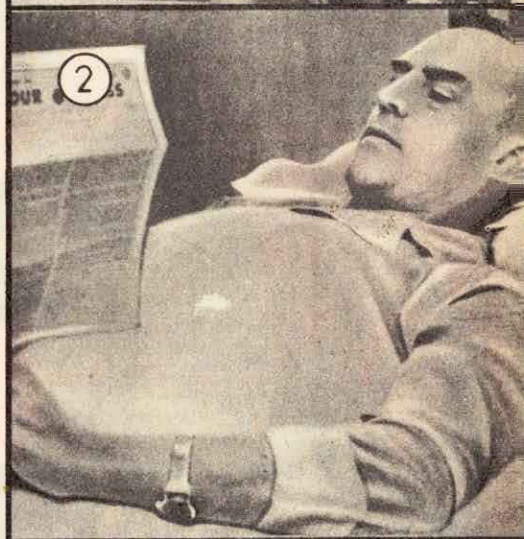
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Η τελευταία λέξη της μόδας είναι τά
πλαστρον από έργα μεγάλων ζωγρά-
φων. Η δαπανηρή αυτή μόδα λανσαρίστηκε
στη Νέα Υόρκη, έρτασε δέ γρήγορα και
στό Παρίσι, όπου οι κυρίες πού μπορούν
φυσικά νά τά πληρώσουν—πρωτοβόν πλα-
στρον από ζωγραφικούς πίνακες τού Σε-
ζάν, τού Βαν Γκόγκ, τού Μονέ και τού Ρε-
νουάρ. Τά μανίκιεν της φωτογραφίας με-
φορεί ως πλαστρον τόν περίφημο πίνακα
τού Ρενουάρ «Μουλέν ντε λά Γκαλέτ».

2 Σ' ένα νοσοκομείο τού Κάνσας ό Ά
μερικανός καθολικός κληρικός Τζούλιαν
Μπουέ περιμένει καρτερικά τόν θάνατο. Ξέ-
ρει πως πάσχει από καρκίνο, πού δέν μπο-
ρεί πιά νά θεραπευθῇ καί πως, τό Μάρτιο
τήν ήμέρα της επέτειος τών γενεθλίων του,
δέν θά ζῇ πιά. Όστόσο σούς γυναικείας
και φίλους του δηλώνει ήρεμα: «Εύχαρι-
στά τό θεο γιατί άργησέ με, κι' έτσι
μπορώ νά προετοιμασθῶ καλύτερα γιά νά
γίνω δέκτας στόν παράδεισό μου».

3 Η πρωταγωνίστρια της Αυστρίας στην
καλλιτεχνική παγοδορμία, Άννελίς Σίλ-
χαν, ή οποία μετέχει τών εφετινών αγώ-
νων γιά τό ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, θεω-
ρείται μία από τίς καλύτερες αθλήτριες τού
είδους της και συγκεντρώνει τίς περισσό-
τερες πιθανότητες τελικής επιτυχίας.

4 Η Άρλετ Ρατινέργκι, ή χαριτωμένη ή
ποιός τού γαλλικού θεάτρου είναι πάλι
καλά και σύντομα θά έμφανισθῇ καί πάλι
στή σκηνή. Η Άρλετ άποπειράθηκε, πρό
ήμερών, νά αυτοκτονήσῃ από άπελπισία. Α-
πειδή δέν της άνέθεσαν τόν ρόλο της προ-
ταγωνίστριας στό έργο τού Ζαν Ζενέ «Ο
καλοί», πού παίζεται στό παρισινό θέα-
τρο «Βερσαί».

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η σάλλα του θεάτρου ήταν γεμάτη κόσμο. Όλα τα είσιτ-
οια της πρεμιέρας είχαν που-
ληθεί, εδώ και μία βδομάδα.
Έκατοντάδες μάτια, καρφω-
μένα στη σκηνή, περίμεναν ανυπόμονα
ν' ανοίξει η αούλεια.

Πίσω απ' αυτήν, συμπληρώνονταν
βαστικά οι τελευταίες προετοιμασίες.
Ανάμεσα στο νευρικό και πολυτάραχο
πλήθος των μηχανικών και των ηθοποιών, ξε-
χώριζε ένας άντρας, πούμενε ακίνητος σαν
άγαλμα, σε μία γωνιά. Με τα μάτια μισό-
κλειστά, παρακολουθούσε την τραγωδία που
παίζονταν μέσα στο μυαλό του...

Από δυο μέρες τώρα, κόλλασε μέσα του
ή υποψία. Ζήλευε για πρώτη φορά τη γυ-
ναίκα που άναυδος τρελά από χρώμα, κι
έπιανε άρπαστα βλέποντάς την στην αγ-
καλιά ενός άλλου, στις πρόδες του έργου!

Πώς τότε θεωρήσει φυσικό στην αρχή;
Πώς είχε πιστέψει ότι δεν θα τον ένοιωζε αν
η γυναίκα του πρόσφερε τα χείλη της σ' έ-
ναν άλλον; Δεν έπρεπε να τον φωτίσει το

Αυτός δεν είχε ρόλο στη δεύτερη πράξη.
Έπαιζαν μόνοι η γυναίκα του κι' ο νεα-
ρός ηθοποιός που παρίστανε τον αντίπαλό του
στο έργο —μια ιστορία πάθους, συζυγικής α-
πιστίας και ζηλειάς.

Ο σύζυγος παρακολουθούσε κάθε αλλαγή
στη φυσιογνωμία της γυναίκας του. Πόσο ή-
ταν ποτισμένη με το ρόλο της! Έπαιζε μ'
όλη της την ψυχή. Για να εκφράζει τον έ-
ρωτά της τόσο τέλεια, με τα χείλια και με

φελούσε αυτό, αφού δεν είχε μπορέσει
να κρατήσει κοντά του τη γυναίκα του;
Πότε δεν είχε νοιώσει τόσο έντονα την
άδυναμία της Τέχνης μπροστά στα νεύ-
ρα και την αμορφιά...

Η ψυχή του πλημμύρισε από άδηλα
για τους ανθρώπους, την τέχνη, τον έ-
ρωτα...

Χειροκροτήματα δυνατά τράνταζαν
το θέατρο. Η αούλεια είχε κλείσει.

Κι' όμως το ζευγάρι έμενε ακόμα άγκαλια-
σμένο, για να κάνει να κρατήσει λίγο περισ-
σότερο η παθητική εκείνη στιγμή που ζούσε...
ΤΩ, πώς κρατήθηκε ο σύζυγος να μην όρμη-
ση έναντιον τους!...

Σε λίγες στιγμές ώστόσο, αναγκάστηκαν
να διακόψουν τ' άγκάλιασμά τους, γιατί ξα-
νάνοιγε η αούλεια. Πισμένοι τότε απ' το
χέρι, υποκλίθηκαν, μ' ένα εύτυχισμένο χαμό-
γελο, για να ευχαριστήσουν τους θεατές.

Τό τσεκούρι

τρελλό πάθος με το οποίο έπαιζε το ρόλο
της; Τι άλλο ήταν αυτό, παρά μία ελπίδα-
ρη πιά σπόδειξη της άπιστίας της;

Η υποψία στάλαζε μέσα του, σαν άργό
δηλητήριο. Παρακολουθούσε με προσοχή κάθε
κίνησι της γυναίκας του, για να πεισθεί πως
δεν είχε γελαστεί. Το ενδιαφέρον της για τον
κομψό συνάδελφό της, τον «ζέν-πρεμιέ» με
το άραιο τρέσωπο και τ' αδειανό μυαλό,
φώναζε την προδοσία της!...

Ο σύζυγος είχε ξεχάσει το κάθε τι: το
θέατρο, τους θεατές, το δικό του ρόλο στο
έργο... Τού φαινόταν πως ένα πριόνι πηγαίνο-
ερχόταν μέσ' στο μυαλό του, κι' ο θόρυβός
του τον ξετρελλάνει, σαν τα παλιά μαρτύρια
της Ίσρας Εξετάσεως...

Ανακίρτησε ξαφνικά, ακούγοντας ένα
κουδούνισμα: «Ανοίγε η αούλεια.

Τ' αυτιά του βούζαν και δεν άκου-
γε πιά τον υποβολέα...

τά μάτια. Έπρεπε να τον νοιώθι αληθινά!
Δεν ήταν πιά μία ηθοποιός, αλλά μία έρω-
τευμένη γυναίκα.

Ο άντρας της μελέτησε μερικές στιγμές
προσεκτικά το πρόσωπο του νέου, που την
κρατούσε στην άγκαλιά του. Τα μάγουλά του
ήταν κόκκινα, σαν φλογισμένα απ' το πάθος.
Είχε πλούσια ξανθά μαλλιά και χείλια πα-
χεία κι' ήδυσθη.

Ύστερα ο σύζυγος συλλογίστηκε τον έαυ-
τό του. Είχε μόλις περάσει τα 40, μα τα
«αλλιά του είχαν άσπρισει κι' όλας απ' το
κουραστικό επάγγελμά του και τ' πρόσωπό
του είχε γεμίσει ρυτίδες.

Ήταν ένας μεγάλος καλλιτέχνης, που τον
σέβονταν και τον θαύμαζαν όλοι. Μα τι ώ-

Όταν ο σύζυγος είδε από κοντά τη γυ-
ναίκα του, πρόσεξε πως τα μάτια της έλαμ-
παν παράξενα. Όχι, δεν μπορούσε να ταν ψευ-
τικό το φιλί εκείνο...

Ώστόσο, ο σύζυγος συγκρατήθηκε και πή-
γε να μακιγιαριστή, για την τρίτη πράξη.
Το τέλος του δράματος θάταν τραγικό:
Ο σύζυγος του έργου θάδρισκε τη γυναίκα
του και τον αντίπαλό του άγκαλιάζονταν
και θά σκότωνε την άπιστη μ' ένα τσεκούρι,
που θά τσπαίρινε από μία παντοπλία κρεμασμέ-
νη στον τοίχο.

Λίγα λεπτά αργότερα, παρουσιάστηκε στη
σκηνή. Το παίξιμό του ήταν νευρικό, η έκ-
φρασι του παράξενη, όπως κι' η φωνή του.
Η δισπαστική ματιά του έφερνε ένα τρε-
μούλιασμα στο έργο ζευγάρι.

Χοντρές στάλας ιδρώτα βρέχανε το μέτω-
πό του. Φαινόταν καθάρα πως πάλευε με τον
έαυτό του. Κάπου-κάπου σπασματούζε, άνε-
σαινε βαθειά, κι' ύστερα συνέχιζε την απαγ-
γελία με φωνή πιο σταθερή.

Τα λόγια που πρόφερε, στο ρόλο της
γυναίκας του, τον εξαντλούσαν, σάι να ταν.
στην πραγματικότητα δικαιολογίες της. Δεν κατά-
φερνε πιά να ξεχωρίσει την αληθινή ζωή απ'
το θέατρο.

Τ' αυτιά του βούζαν, δεν άκουγε πιά τον
υποβολέα. Ώστόσο δεν σταματούσε, ούτε
κάμπιαζε καθόλου. Τα λόγια —δικά του λό-
για— που είχαν μαζευτεί από δυο μέρες μέσ'
στο μυαλό του, ξεχειλίζουν τώρα... ενώ η γυ-
ναίκα του έτρεψε, κάνοντας τη σκέψι πως σί-
γουρα είχε τρελλάσει ο άντρας της!

Η παράστασι εξακολουθούσε, μ' όλο που
ο διευθυντής είχε σαστίσει κι' ο συγγραφέας
του έργου κόντευε να λιποθυμήσει. Οι θεαταί,
που δεν υποπτεύονταν τίποτα, παρακολουθού-
σαν με θαυμασμό τη σκηνή εκείνη της ζή-
λειας, νομίζοντας πως άνηκε στο έργο.

Όταν ο σύζυγος μπήκε σχεδόν διά της
βίρας στα παρασκήνια, όπου τον έσπρωξε η
γυναίκα του, ποδοπαίξε πάντα το ρόλο της, ο
διευθυντής τον έπιασε απ' τα μπράτσα και
τον τράνταξε δυνατά.

Μα τρελλάθηκε λοιπόν; τού είπε.
Εκείνος άναστήκωσε αδιάφορα τους ώμους
του κι' άπάντησε πως είχε ξεχάσει το ρόλο
του, γιατί δεν τον είχε μάθει καλά. Πρόσθε-
σε ακόμα πως ήταν άρρωστος.

Λίγο αργότερα, όταν έφτανε η σειρά του
να ξαναβήι στη σκηνή κι' είδε πάλι άγκα-
λιασμένους τη γυναίκα του κι' εκείνον που
θεωρούσε φίλο της, το αίμα ανέβηκε στο κε-
φάλι του. Το πρόσωπό του πήρε έκφρασι τρο-
μερή. Τρέκλισε κι' ακούμπησε κάπου για να
μην πέσει.

Ύστερα συνήλθε κι' άρπαξε το τσεκούρι,
που κρεμόταν στον τοίχο. Προχώρησε άργά,
έφτασε κοντά στο ζευγάρι και σήκωσε το χέ-
ρι του. Το τσεκούρι γυάλισε μερικές στιγμές
στον αέρα κι' έπεσε ύστερα πάνω στο λαμίο
της γυναίκας, που ήταν γυρισμένη πρὸς τη
σάλλα. Κι' ενώ εκείνη σωριαζόταν κάτω, μ'
ένα σπαραχτικό ούρλιασμα, το αίμα της τι-
ναζότανε μ' όρμη κι' έδαψε τα χείρια του συ-
ζύγου της!

Όταν έκλεισε η αούλεια, μία θύελλα από
χειροκροτήματα ξεσπάσε στη σάλλα. Οι θε-
αταί αντίκρισαν τον ηθοποιό για την αληθι-
νά υπερπύθωπη τέχνη του.

Μα κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει πως
το ξύλινο τσεκούρι, που κρεμόταν στον τοί-
χο, είχε αντικατασταθί μ' ένα αληθινό! Μό-
νον ο ζηλιάρος σύζυγος θά μπορούσε να δώ-
ση την εξήγησι: «Εκείνος είχε κάμει την άν-
τικατάστασι αυτή, για να νάναι θανατηφόρο το
χτύπημα που θάδινε στην άπιστη γυναι-
κα του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

«Μία γυναίκα δύο άντρες
κοιμπούλι δίχως χάντρες...»

Βεν 54

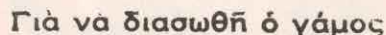
Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

«ΗΣΥΧΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ»

«Ο πρόεδρος της Αυστρίας κοινοποιεί
 ότι: Έκλωση ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ
 ἐν Ἀθήναις μηχανικοῦ κυρίου Βασιλεμπάχ
 ἐν χρυστῷ ὠρολόγιον, μὲ πρῶσπον (:)
 ὡρολογούν, τοῦ ὁποῖον μοι ἀνέκει. Αὐτὸ εἴ-
 ραι κοῖνον μεγέθους καὶ κατασκευῆς Βιέν-
 νης. Φέρει δὲ ἐντός τοῦ ἑσωτερικοῦ παπι-
 οῦ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Φοαγκίος,
 τοῦ τοῦ Ραϊσάντ, 31 Μαρτίου 1831»
 Ο κλέπτης, ἡ δὲ κατέχων αὐτὸ, παρακα-

... γινόντες ότι... απανταχού της Ελλάδος
κρατούσε ησυχία. Το κράτος έπρεπε να
αστυνοχεύει και αυτό δεν ήταν δυνατόν
πραγματοποιηθεί με τα λαϊκά πνεύμα-
τα εθροισμένα και τους τοπικούς παρά-
γοντες έτοιμους να σηκώσουν το μπα-
ρίκι της αντίστασης. Είχε την ξένη στη-
ρίδα αυτή η συχνά επαναστασιασμένη
αίσκηση περί «ησυχίας καθ' όλον το
αίματι...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

FRANK CAPRIO

ὅλες τις τιμές. Πρὶν φύγει, τῆς ἀπένευσε τὸν
παράσπαστο τῆς «Σημαίας τῶν Ἐρυθρῶν Ἐργα-
ζομένων» καὶ τῆς χάρισε ἕνα πανάκριβο γούνο
νὸ παλτό.

πριγκήπισσα» Άσράφ

θανάσιμου έχθρου της, του Μωσαντεκ, φαίνεται να έχει εγκαταλείψει την παρασκηνασκή της δραστηριότητα. 'Αλλ' όσοι την ξέρουν, είναι βέβαιοι πως η «δαιμονική» πριγκίπισσα δεν πρόκειται να καθήσει για πολύ ήσυχη!

Η Ξοφτεμένη

ΠΟΙΗΤΗΣ

Η Χριστίνα Παλάου ή Μεντόζα είχε μείνει χήρα στα 22 χρόνια της, αφού είχε παντρευτεί για λόγους οικονομικούς μ' ένα Ισπανό δούκα. Όταν πέρασε λοιπόν το πένθος της, ετοιμάστηκε να πραγματοποιήσει ένα παλιό της όνειρο: ένα ταξίδι σ' όλη την Ευρώπη.

Θάπαιρνε μαζί της μία ηλικιωμένη γυναίκα, τη Ντόνα Καρμενσίτα, που την θεωρούσε σαν δεύτερη μητέρα της από τότε που όρφανεψε στα παιδικά της χρόνια. Ζήτησε ακόμα κι' ένα καμαριέρο, που να φροντίζει για τις αποσκευές τους, για το άγκαζάρισμα δωματίων στα ξενοδοχεία... Και τον βρήκε, με τη βοήθεια ενός μεσιτικού γραφείου: Ήταν ένας νέος και φτωχός ποιητής, ο Μανουέλ 'Ορδιέντο.

Όταν πρωτοείδε τη νέα του κυρία, ο Μανουέλ έμεινε έκστατικός. Κατάλαβε τότε γιατί τη θεωρούσαν την ωραιότερη γυναίκα της Μαδρίτης... Από τη στιγμή εκείνη, η μορφή της βρισκόταν διαρκώς μπροστά στα μάτια του. Έγραφε γι' αυτήν παθητικούς στίχους και τους ξέσκιζε άμεσως, γιατί δεν τους θεωρούσε αξίους για ένα τέτοιο θείο πλάσμα.

Συλλογιζόταν διαρκώς με πικρία την φτώχεια του και την τεραστία κοινωνική διαφορά που τον χώριζε από την εκλεκτή του...

Ένα πρωί, η δούκισσα βρήκε πάνω στο τζάκι του σαλονιού της ένα μεγάλο φάκελλο. Τον άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα θαυμάσιο ποίημα, που εξυμνούσε την ωμορφιά της. Τό φύλαξε στον κόρφο της, δίχως να κάνει λόγο στην Καρμενσίτα.

Από τότε, εύρισκε καθημερινώς στο ίδιο μέρος ένα όμοιο φάκελλο, με μία μπαλλάντα ή μ' ένα σονέτο, ξεχειλισμένα από τη λατρεία του άγνωστου ποιητή.

Μία δεύτερη ζωή είχε αρχίσει γι' αυτήν, γεμάτη γλυκό μυστήριο. Κάθε πρωί, περίμενε με λαχτάρα τη φωνή εκείνη που της τραγουδούσε το αιώσιο τραγούδι του έρωτα...

Ένα απόγεμα, την ώρα που έπαιρνε το μπάνιο της, ένα φάσμα ανέμου άνοιξε ξαφνικά την κακοκλεισμένη πόρτα του λουτρού. Η Καρμενσίτα κι' ο Μανουέλ, που μιλούσαν τη στιγμή εκείνη στο διάδρομο, αντίκρισαν τη γοητευτική όψη ενός τέλειου κορμιού, που θ' άξιζε ν' αποθανασισθεί από τη σμίλη του Πραξιτέλη.

Ο νέος έμεινε σαν απολιθωμένος. Η Καρμενσίτα μπήκε γρήγορα στο λουτρό, έκλεισε την πόρτα κι' άρχισε να μαλλώνει τη Χριστίνα για την απροσεξία της.

—'Ο καμαριέρης σάς είδε! της είπε.
—Εκείνη ξέσπασε τότε σ' ένα κρατάλλινο γέλιο κι' απάντησε:

—Μά, καλή μου Καρμενσίτα, ένας υπρέτης δεν μπορεί να θεωρηθεί άντρας.

Ο Μανουέλ άκουσε τα λόγια της κι' ευρίσκει σαν μία μαχαίριά στην καρδιά...

Από τη στιγμή εκείνη χάθηκε, δίχως καν να ζητήσει τον τελευταίο μισθό του. Οι δυο γυναίκες είπαν πως θα τόκανε από λεπτότητα, για να μη βρίσκει διαρκώς σ' άμμηανία μπροστά στην κυρία του.

Από τότε, η Χριστίνα δεν βρήκε πιά άλλο φά-

κελλο πάνω στο τζάκι. Και σκέφθηκε πως ο άγνωστος θαυμαστής της θα χρησιμοποιούσε πρόηγου-μένως τον καμαριέρο της, για να της στέλνει τα ερωτικά του ποιήματα.

Η ξαφνική εκείνη διακοπή την έκανε να υποφέρει, να βυθισθεί σε μελαγχολία, σαν νάχε λείψει ο μο-αδικός σκοπός της ζωής της, ή μόνη της παρηγορία.

Αναρωτιόταν ολόενα αν θα συναντούσε ποτέ τον άγνωστο που της είχε προσφέρει το μυστηριώδη εκείνον έρωτα, χωρίς να ζητήσει τίποτε γι' αντάλλαγμα... "Ω, θάδινε ό,τι κι' αν είχε για να τον γνωρίσει... γιατί είχε κάνει να χτυπήσει για πρώτη φορά η παγωμένη καρδιά της!...

Πέρασε ένας χρόνος. Η Χριστίνα γύρισε από τα ταξείδια της, ολόενα πιο μελαγχολική. Τη βασάνιζε ή έμμοιη ιδέα, ή επιθυμία, ή επιτακτική ανάγκη να γνωρίσει τον άνθρωπο που τη λάτρευε μυστικά!

Μία κρυφή έλπίδα την έσπρωξε ν' άρχισι να δέχεται όλες τις προσκλήσεις που της έστέλναν για τις γιορτές πουδιναν για τις Άποκρής τα καλύτερα σπίτια του τόπου.

Κάποιο βράδυ, σ' ένα από αυτά, της παρουσιάσαν το νεαρό προγυμναστή των παιδιών της οικογενείας. Δεν καταδέχτηκε καν να τον κυττάξει, μ' όλο που είχε άκούσει να μιλάνε όλοι στη συγκέντρωσι κολακευτικά για την κομψή κι' εύγενική του εμφάνισι.

Βλέποντας την τόσο αδιαφορία της, ο νέος κοκκίνισε και χλώμιασε ύστερα.

Λίγο αργότερα, βρήκε την ευκαιρία να της ψιθυρίσι τολμηρά:

—Θάχετε την καλωσύνη, κυρία δούκισσα, να μου παραχωρήσετε δυο λεπτά... δυο λεπτά μόνον; Πρέπει να εκπληρώσω την τελευταία επιθυμία κάποιου φίλου μου... Θέλετε να μπούμε στη γειτονική σέρρα;

Η Χριστίνα τον κύτταξε, με μάτια όνειροπόλα κι' αναρωτήθηκε ποιόν της θύμιζε ή άρρενωπή μορφή του, ή κάπως γνώριμη φυσιογνωμία του... Ύστε-

ρα, σαν υπνωτισμένη, απομακρύνθηκε σιγά-σιγά από τους άλλους προσκεκλημένους, για να μη απαρατήρητη στη σέρρα. Ο νέος βρισκόταν κιόλας εκεί, την περίμενε, σε μία σκοτεινή γωνιά, κρυμμένος πίσω από τα λουλούδια των τροπικών.

Κυρία δούκισσα, της είπε, ο φίλος μου μου ανέθεσε να σας ζητήσω τους στίχους που σας είχε στείλει άλλοτε. Αν πραγματικά τους έχετε φυλάξει, θα τους εκδώσω σε βιβλίο, σαν συμπλήρωμα των άλλων ποιημάτων του, που τυπώθηκαν λίγους μήνες πριν από το θάνατό του και του χάρισαν αρκετή φήμη...

Πέθανε... τραύλισε ή δούκισσα. Πέθανε ο μοναδικός άνθρωπος που αγάπησα... Για το Θεό, κυρία, μη μου πάρετε αυτούς τους στίχους! Είναι για μένα πιο πολύτιμοι από όλα τα αγαθά του κόσμου... γιατί αποτελούν το μοναδικό δεσμό που μ' έκεινον!

—Γιατί δεν μου φανερώθηκε ποτέ; Ήταν ίσως άσημος... φτωχός; Μα τί σημασία είχε αυτό; Εγώ θα τον λάτρευα, για την πλούσια κι' όμορφη ψυχή του!

—Θα τον λατρεύατε, κι' αν ακόμα ήταν ένας άπλος, άσημαντος υπρέτης, που δεν τον θεωρείτε καν για άντρα;...

Η φωνή του νέου έτρεψε ελαφρά, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά.

Η Χριστίνα θυμήθηκε... κατάλαβε! Κύτταξε έκτεντικά τον άνθρωπο εκείνο που της επιβαλλόταν με την ψηλή κορμοστασιά του και την έκφρασι της ικανοποιημένης αντρικής περηφάνειας του... κι' έπεσε στην άγκαλιά του, νικημένη!

Δεν ήταν άλλος από το Μανουέλ 'Ορδιέντο, που η Χριστίνα δεν τον είχε αναγνωρίσει στην αρχή και που της έγραφε πάντα τα υπέροχα εκείνα ερωτικά ποιήματα.

Β. ΠΕΡΕΙΡΑ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ

Στό «παλάτι» τών Γρηγοράκηδων, ψηλά στο Μαυροβούνι, η βαρεία καμπάνα που βρισκόταν πίσω από τη μεγάλη πύλη, χτυπούσε από χρόνια κάθε μεσημέρι κι' όλη η φτωχο-λογία από γύρω κι' οι εργάτες που δουλεύανε στα χωρά-φια, τρέχανε, για να παρακαθήσουνε σ' ένα λιτό σπαρτιατικό γεύμα.

Μά τώρα οι άντρες είχαν φύγει, ακολουθώντας τους καπετα-ναίους, που είχαν πάει για να πατήσουνε το Μιστρά. Στα σπι-τία είχαν απομείνει μόνο τα γυναικόπαιδα. Πού και πού νά-δλεπες κανένα αγόρι μεγαλύτερο από δώδεκα χρονών. Όλε τ' άλλα είχαν τρέξει μαζί με τους πατεράδες και τ' αδέρ-φια τους.

Μόνος ήταν μέσα στο «παλάτι» του κι' ο γέρο Τζαν-νήμπεης. Κοντά του δεν είχε άλλον κανένα εκτός από την ανη-ψία του, τη Ρουμπίνη και κάποιες άλλες γυναίκες που τον υπηρετούσαν.

Ήταν πεντάμορφη η Ρουμπίνη. Μελαχροί-νή, με μεγάλα όλομαυρα μάτια και γυαλι-στερά μαλλιά, είχε μια περήφανη κορμοστα-σία κι' η περπατησιά της ήταν όμοια με βυ-ζαντινής αρχοντίσσας. (Σύμφωνα με μια πα-ράδοσι, οι Γρηγοράκηδες είχαν κατεβή στη Μάνη από το Βυζάντιο, έπειτα από την άλωσι).

Πρωί - βράδι, η όμορφη Ρουμπίνη ανέβαι-νε στο ψηλό πυργί κι' από κεί το βλέμμα της έτρεχε πάνω στα ανατολικά άντερείσμα-τα του Ταυγέτου, αγκάλιαζε την εύφορη κοι-λάδα του Εύρώτα κι' έπειτα, κάνοντας ένα μεγάλο κύκλο, κατέβαινε προς τη θάλασσα. Οι γραφικές πτυχώσεις του Λακωνικού κόλ-που ξετυλιγόνταν μπροστά της, μια καλοδου-λεμένη δαντέλλα με λογής - λογής σχήματα. Λίγο πιο πέρα, προς τα δεξιά, το Μαραθο-νήσι, φυσικός προμαχώνας μπροστά στο Γύθειο, με τα λιγοστά δένδρα του και τον όχυρο πύργο του — του Τζαν-νήμπεη Γρηγοράκη, του θείου της, ή-ταν κι' αυτός — λουζόταν μέσα στα ήρεμα νερά. Αριστερά, περήφανο κι' επιβλητικό ύψωνόταν το κάστρο του Πασσαδά.

Ένας παλός θρύλος λέει γι' αυτό το τελευταίο κάστρο, πως ζούσε κά-ποτε εκεί, μια καπετανοπούλα, όμορ-φοθυγατέρα κάποιου τρανού αρχοντα. Είχε καρδιά λιονταρίσια αυτή η νέα κι' ήταν πρώτη στις μάχες. Τα παλληκάρια όλα την αγαπούσανε, μα κανένα δεν ξεβαρ-ρευε να της μιλήσει κι' αυτή πάλι όλα και δυ-σκολευότανε στην έκλογή της. Έτσι περνού-σαν τα χρόνια. Μά ήρθαν άσχημες ημέρες. Οι Τούρκοι, αφού κυρίευσαν το Μιστρά, κα-τηγόριζαν στην κοιλάδα του Εύρώτα κι' έ-φτασαν ως το κάστρο του Πασσαδά. Μέρας και νύχτα ώρμούσαν πάνω στα τείχη του. Η άτρόμητη καπετανοπούλα έτρεχε από τη μια έπαλξη στην άλλη για ν' αποκρούσει τις επι-θέσεις τους. Γύρω της τα παλληκάρια έπε-φταν το ένα έπειτα από τ' άλλο για την τιμή και τα όμορφα μάτια της. Όσπου, στο τέ-λος, σκοτώθηκαν όλα κι' απόμεινε μόνη της. Να σώσει το κάστρο δεν μπορούσε και να το παραδώσει δεν ήθελε. Όμως, έτσι η αλλοίως, οι Τούρκοι θά μπαίνανε. Κι' η νέα ήταν απο-φασισμένη να μην πέσει στα χέρια τους. Ά-νέθηκε τότε σ' ένα ψηλό άτι, τούδεσε τα μά-τια μ' ένα μαντήλι κι' έχωσε τα στήθωνια της στην κοιλιά του. Το άλογο άρχισε να τρέ-χει πάνω στις έπαλξεις, ώσπου έφτασε μπρο-στά σ' ένα γκρεμό, στο δυτικό μέρος του κάστρου. Ένα καινούργιο μανιασμένο σπηρούνισμα... Τό άτι πήδησε στο κενό, παίρνοντας μαζί του και την όμορφη καβα-λάρισσα, που τό παρθενικό κορμί της κομματιάστηκε πά-νω στα βράχια.

Την ιστορία της ξανάφερε στο μυαλό της του Τζαν-νήμπεη η ανηψία, καθώς τό μάτι της έψαχνε ολόγυρα... Ούτε καβαλλάρης, ούτε πεζός φαίνονταν πουθενά. Έρμηδα παντού.

Κι' όμως η όμορφη Ρουμπίνη άνυπομονούσε να μάθει νέα. Πρώτος και καλύτερος άνάμεσα στους καπεταναίους είχε φύ-γει κι' ο Παναγιώτης Σταρόγιαννης, ο αγαπημένος της.

Λίγο πιο κάτω, στο δρόμο που ανήφοριζε προς το Μαυροβούνι, ύψωνόταν ο πύργος του. Μά ήταν κι' αυτός έρημος. Ο άτρόμη-τος καπεταναίος είχε πάρει μαζί του όλους τους ανθρώπους του, ως και τους ψυχογιούς του ακόμη.

Η όμορφη Ρουμπίνη βαρειαναστέναζε κυττάζοντας προς τα κεί. Άν τύχαινε και πάθαινε κακό ο αγαπημένος της, ούτε κι' αυ-

τή θά ζούσε. Τό είχε πάρει άπόφασι. Θάπεφε από ψηλά, άπ' τό πυργί, όπως η καπετανοπούλα του Πασσαδά και θά πήγαινε να τον άνταμώσει.

Ένα πρωί, ώστόσο, η καρδιά της Ρουμπίνης χτύπησε δυνατά. Είδε ανθρώπους να μπεινοβαίνουν στον πύργο του Σταρόγιαννη. Τσακίστηκε άμέσως να κατεβή.

— Ήρθε ο Σταρόγιαννης! φώναξε στο θείο της.

Ο Τζαννήμπεης την κύτταξε με τό αυστηρό βλέμμα του.

— Γι' αυτόν τσακίζεσαι ν' άνεβοκα-τεβαίνεις στο πυργί; τη ρώτησε.

— Όχι, άφέντη μου, και μπάρμπα μου, άπάντησε σαστισμένη η νέα. Μά είδα τό φλάμπουρό του σημμένο ψηλά και κατέδεκα να σου τό πώ για να χαρής. Νικήσαμε!...

— Λες νάπεσε ο Μυστράς, ανηψία;

— Θέλεις να πάω να ρωτήσω, μπάρμπα;

Στραβομουτσούνισε ο γέρο Τζαν-νήμπεης, μα κι' αυτός άνυπομονούσε να μάθει και δεν είχε κανένα άλλον να στείλει.

— Άντε, ανηψία...

Φτερά είχαν τα πόδια της Ρουμπί-νης, όταν βγήκε από τον πύργο.

Μά δεν χρειάστηκε να τρέξει ποτέ. Λίγο πιο κάτω συνάντησε τό Σταρό-γιαννη, που διευθυνόταν προς τό «πα-λάτι» του Τζαννήμπεη.

— Ρουμπίνη!

— Άν είναι με τό θέλημά σου, να συμ-πεθερέψωμε, μπέη μου, είπε. Άπό καιρό τάχω στο μυαλό μου να στο πώ... μα δεν είχα τό θάρρος... καταλαβαίνεις... και λοιπόν...

— Άφέντη μου και πολυπόητέ μου!

Την έσφιξε με λαχτάρα στην άγκαλιά του. Μά δεν την φίλησε. Τα μανιάνικα έθιμα δεν συγχωρούσαν τό φιλή πριν από τό γάμο.

Κι' αυτός την αγαπούσε και τη σεβόταν τη Ρουμπίνη.

— Φτάσαμε άργά τη νύχτα κι' όπως βλέπεις ξεκίνησα πρωί - πρωί για νάρθω να σε ιδώ...

— Έπεσε ο Μυστράς, άφεντάκι μου;

— Ναι, Ρουμπίνη. Χάσαμε κάμποσους από τους δικούς μας,

ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

μα όλα τα Μπαρδούνια είνε τώρα έλεύ-θερα...

— Πάμε στο θείο μου που σε περιμέ-νει. Θέλει να τ' άκούσει από τό στόμα σου την εύχάριστη είδησι. Πάμε, καλέ μου άφέντη.

Στό δρόμο μιλήσανε για την αγάπη τους.

— Θα κάνω κουδέντα στο μπάρμπα σου, της είπε ο Σταρόγιαννης. Άν είναι με τό θέλημά του θ' άρραβωνιαστούμε ά-μέσως και σε δυο-τρεις βδομάδες, θα κά-μουμε τό γάμο μας.

— Άπ' τό στόμα σου και στού Θεού τ' αὐτί, άφεντάκι μου!

Έκλαψε από τη χαρά του ο Τζαννή-μπεης σαν έμαθε άπ' τό Σταρόγιαννη τη νίκη του Μιστρά.

— Άς είναι δοξασμένο τ' όνομα του Θεού, που με κράτησε ως τώρα στη ζωή, για να ιδώ έλεύθερη την πατρίδα μου, εί-πε, κάνοντας τό σταυρό του. Έγώ δεν την χάρηκα τη λευτεριά. Μά θά την χα-ρούμε τα παιδιά και τα εγγόνια μου κι' έτσι τό ίδιο είναι!

— Ό καπετάν-Μαγγιόρος πολέμησε σαν λιοντάρι...

Σήκωσε τό γέρικο κορμί του ο Τζαννή-μπεης.

— Ήθελε να ρωτήσω για τα παιδιά του, μα η περηφάνεια δεν τον άφηνε.

— Χάσαμε πολλά ντουφέκια; ρώτησε μο-νάχα.

— Κάμποσα, άπάντησε ο Σταρόγιαν-νης.

Και, μαντεύοντας την άγωνία του γέ-ρου, πρόσθεσε:

— Ό καπετάν-Μαγγιόρος, κι' ο καπε-τάν Γεωργάκης, βάζουνε στα πόδια σου τό σεβασμό και την αγάπη τους, μπέη μου. Θα γυρίσουμε σε λίγες ημέρες, άμέσως μόλις τακτοποιηθούνε τα πράγματα στο Μιστρά...

— Έπειτα μίλησε με λεπτομέρειες για τους σκοτωμένους.

Αράδιασε όνόματα, εξιστόρησε τη δράσι του καθενός, τους μακάρισε για την καλή τύχη που είχανε να βρουν έναν δοξασμένο θάνατο πάνω στη μάχη.

Σάπασε στο τέλος κι' απόμεινε σοβα-ρός και δισταχτικός, σαν κάτι άλλο ναχε ακόμη στο μυαλό του.

Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει. Και δεν έβρισκε τό θάρρος που του χρειαζόταν για να μιλήσει στο γέρο μπέη. Όταν τ' άποφάσισε, η φωνή του έτρεμε και τα λό-για βγήκαν μπερδεμένα από τό στόμα του.

— Άν είναι με τό θέλημά σου, να συμ-πεθερέψωμε, μπέη μου, είπε. Άπό καιρό τάχω στο μυαλό μου να στο πώ... μα δεν είχα τό θάρρος... καταλαβαίνεις... και λοιπόν...

Κόμπιασε. Τού κάκου άγωνιζόταν να συνεχίσει. Λέξι δεν έβγαине από τό στό-μα του.

Ο Τζαννήμπεης τον κύτταξε καλό-καρδα.

— Για τη Ρουμπίνη θέλεις να μου μι-λήσεις, καπετάνιε; τον ρώτησε, χαμογε-λώντας έλαφρά.

— Ναι, μπέη μου... Την αγαπάω, τη Ρουμπίνη...

Πού να τολμήσει να πη πως τον αγα-πούσε κι' αυτή;

— Όμως τό άκουσε από τό στόμα του γέ-ρου του Ταννήμπεη.

— Κι' αυτή σ' αγαπάει, του είπε. Όσο

έλειπες, όλο την έχανα από μπροστά μου. Άλλο δεν έκανε από τό ν' άνεβαίνω στο πυργί για να ιδώ μήπως γύρισες... Περι-μενε να την φωνάξω, να μάς τό πη κι' η ίδια, με τό στόμα της...

Η Ρουμπίνη μπήκε κατακίτρινη σαν τό φλουρί. Τα γόνάτα της έτρεμαν άπ' τη δυνατή συγκίνηση.

— Άφέντη μου... Με ζήτησες. Στις προσταγές σου... μουρμούρισε.

— Έλα κοντά!

Έκαμε νόημα και στο Σταρόγιαννη να πλησιάσει.

Με την εύλογία του Θεού και την εύχή τη δική μου, παιδιά μου, να ζήσετε εύτυχισμένοι! τους είπε.

Γονάτισαν κι' οι δυο και του φίλησαν με σεβασμό τα γόνάτα πρώτα κι' έπειτα τα χέρια.

— Με την εύχή μου! ξαναείπε ο γέρο-μπέης, δακρύζοντας.

Η Ρουμπίνη έκλαιγε από τη συγκίνη-σί της. Πάλι της, ο Σταρόγιαννης έλαμπε από χαρά.

Πέρασαν, ώστόσο, πάνω από τρία χρό-νια, ώσπου να γίνη ο γάμος τους. Λίγο άργότερα, ο Σταρόγιαννης έφυγε μαζί με τους Γρηγοράκηδες, τον Άντών Μαυρομι-χάλη, τους Πετροπουλάκηδες, τον Κοσσά-κο, τους Καλκανδήδες κι' άλλους όπλαρ-χηγούς για τη Μονεμβασία, που τό όχυ-ρό φρούριό της βρισκόταν ακόμη στα χέ-ρια των Τούρκων. Έπειτα μπαρκάρισε μα-ζί με τον άνδρειο Παναγιώτη Μπεζουναρά στο ιδιόκτητο καράδι του τελευταίου και πήγαν μαζί με τον έλληνικό στόλο στην Κρήτη.

Από κεί έτρεφε στην Κόρινθο και στο Ναύπλιο...

Η Έλλάδα άπαιτούσε ακόμη πολλές θυσίες από τα παιδιά της κι' η ό-μορφη Ρουμπίνη μπορούσε να περιμένει...

Ε. ΜΠΟΥΘΑΛΙΣ

1 Για πρώτη φορά, έφτερος ο Μαλένκωφ προσκάλεσε στο Κρεμλίνο για ένα άρχοντα μεταμφιεσμένων τους έκατό έκαλεκότερους «κουντρίφους» της Σοβιετικής Ρωσίας. Οι περισσότεροι από τους καλεσμένους, όμως, δεν ήθελαν να πιστέψουν πως ήταν δυνατόν να δοθή ένας τέτοιος χορός και πήγαν με μαύρο κοστούμι. Πολλά λίγα ζευγάρια πα-ρουσιάστηκαν μεταμφιεσμένα.

2 Η Σόνια Χένου, η διάσημη πρωταθλήτρια του πατινάζ, που έγινε στάρ του κινή-ματος, έχει εγκαταλείψει πρό καιρού το χόλλυνουντ και περιδεύει τον κόσμο με ένα δικό της θάσο, πιστεύει δε ότι σύν-τομα θα της δοθή η άδεια να έπισκεφθή και τη Μόσχα. Η Σόνια, που χώρισε μό-λις από όλγων ημερών, έδεσθη σε διάφο-ρα νυχτερινά κέντρα της Νέας Υόρκης, όπου βρίσκεται τώρα, συνοδευόμενη από ένα πολυσέριο συμπρωτάτη της, τό Μορθένο με-γαλέμπορο Κιέλ Χόλμ. Πολλοί πιστεύουν πως αυτός θα είναι ο νέος σύζυγός της.

3 Στις «Ηνωμένες Πολιτείες» γίνεται τελευ-ταία ένας μεγάλος έρασός «μικρών κε-ρμάτων». Πιστεύεται ότι θα συγκεντρωθού-νται πολλά εκατομμύρια δολάρια, που θα διατεθούν για την έπισχυσι του άγώνος κα-τά της πολιορκητικής. Ό μικρός Ντέλ-μπερτ Ντέπης από τό Γκορντνγκ του Άιν-τάχο, που είναι σήμερα τεσσάρων χρόνων και είχε προσέλθη από την φοβερή άρρώ-στεια, όταν ήταν τεσσάρων μηνών θεωρεί-ται ο καλύτερος ένοχητής του έράσου για-τί τα μικρά του δελανίκια δεν άφινουν κα-νένα άσυγκίνητο. Στη φωτογραφία μας ο μικρός Ντέλμπερτ δέχεται τα συγχαρητή-ρια του Προέδρου Άϊζενχάουερ τον οποίο έπισκεψή προσφάτως στον Λευκό Οίκο.

4 Στο παγερό και συνεχώς σινιφερασμέ-νο Λονδίνο έξελεγή πρό ημερών μια νέα καλλονή, η «Μίς... γραμματόσημο». Η έκ-λογή έγινε με την πρωτοβουλία διαφόρων έμ-πόρων γραμματόσημων και φιλοτελειών, που μετá την έκλογή, μετέτρεψαν την νικήτρια, σ' ένα ζωντανό άλμπουμ γραμματόσημων!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

ΟΤΑΝ στα 1541 ο θαλασσοπόρος Ζακ Καρτιέ ανακάλυψε και προάρθρωσε στο γαλλικό στέμμα τον Καναδά, ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α΄ διώρισε εκεί ως αντιβασιλέα τον Ζαν Φρανσουά ντε λα Ρόκ, άρχοντα του Ρομπεβάλ.

Ο Ρομπεβάλ ήταν ένας έκφυλος και διεφθαρμένος ευγενής Γαρκώνας που δημιουργούσε σκάνδαλα και έπεισδία στο παλάτι. Ύστερ' από πολλές αναβολές, ο Ρομπεβάλ ξεκίνησε για τη θύση του στις 16 'Απριλίου 1542. Μαζί του είχε τρία καράδια και ακολουθία από διακόσια περίπου πρόσωπα.

Ένας άνθρωπος άσυνειδήτος, σαν τον Ρομπεβάλ, ήταν έπομένο να μεθύσει από τη νέα θύση, που του έδωσε ο βασιλιάς του. Από την πρώτη μέρα που εγκαταστάθηκε στο βασιλείο του έδωσε διαταγή πως «όλοι οι υπάκοοι του έπρεπε να ζούν σύμφωνα με τους νόμους, που θα όριζε αυτός».

Και για να εξασφαλίσει την τάξη στον Καναδά, άρχισε να τρομοκρατεί τους υπηκόους του.

Μαστίγωνε όποιον έπεφτε στο παραμικρό παράπτωμα! 'Αδιαφορούσε αν ο φταίχτης ήταν μικρό παιδί ή γέρος ή κορίτσι ή γράβ. Όσοι υπάκοοι του δεν ήθελαν να δουλέψουν, τους έκλεινε σ' έναν μεγάλο περιβολό και τους άφηνε εκεί να πεθάνουν από την πείνα και τη δίψα. Και μία μέρα διάταζε να κρεμάσουν έξι μαζί, για μία άσχημη άφορμή, αν και αυτοί ήταν ευνοούμενοι του!

Άλλα και κατά τη διάρκεια του ταξιδιού βρήκε την ευκαιρία να εκδηλώσει τον απάνθρωπο χαρακτήρα του, μ' ένα τρομερό έγκλημα. Μαζί με την ακολουθία του ήταν και μία στενή συγγενής του, η Μαργαρίτα ντε Ρομπεβάλ, που ζήτησε μόνη της να πάν στον Καναδά για να γνωρίσει νέους τόπους.

Ο Ρομπεβάλ άγαπούσε τη συγγενή του και την εκτιμούσε για την όρεξη κρίσις της, ζητώντας τη συμβουλή της για διάφορα σχέδια του.

Η Μαργαρίτα συνοδευόταν από μιάν εύσωμη Νορμανδή παρραμνα της, έξι ήντα χρόνων και από έναν νεαρό ευγενή, που το όνομά του έμεινε άγνωστο.

Ο ευγενής αυτός ακολουθούσε τον Ρομπεβάλ, όχι για κανένα άλλο λόγο, μα για να βρίσκεται κοντά στη Μαργαρίτα, που την άγαπούσε.

Στο ταξίδι, η παραμύνα Νταμιέν, που ήξερε το σύνδεσμο των δυο νέων, τους βοηθούσε να συναντώνται. Όσο όμως πονηρή και κρυφή και αν ήταν, δεν μπόρεσε να κρύψει ως το τέλος τις σχέσεις της κυρίας της και του φίλου της.

Μία μέρα ο Ρομπεβάλ έμαθε από κατασκόπους του τον δεσμό της συγγενούς του. Έγινε τότε έξω φρενών. Και για να μη βάλει τα χέρια του με το αίμα μιάς συγγενούς του, περιωρίστηκε να χωρίσει τους έρωτευμένους. Έδωσε, λοιπόν, τη Μαργαρίτα σ' άλλο καράβι και το φίλο της σ' άλλο. Ήταν ευκαιρία να τους παντρευτεί, αφού έμαθε μάλιστα ότι ο νεός άνδρας σέ παλινά και τιμημένη οικογένεια. Μα ο Ρομπεβάλ πειραζόταν, όταν έδλεπε άλλους ευτυχισμένους!

Αφού λοιπόν, ταξίδεψαν δυο μήνες τα τρία καράδια του 'Αντιβασιλέως του Κα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ναδά, άγκυροβόλησαν στις 8 'Ιουνίου 1542 στη Νέα Γη. Μόλις η ακολουθία του βγήκε έξω, πρώτη δουλειά της Μαργαρίτας ήταν να βρει τον αγαπημένο της. 'Αψηφούσε τη διαταγή του Ρομπεβάλ να μη τον ζαναίσει. Έκείνος όμως το έμαθε. Και τη φορά αυτή θυμωσε περισσότερο, επειδή τόλμησαν να παρακούσουν μία του έντολή.

Έτσι αποφάσισε να τιμωρήσει σκληρά τη Μαργαρίτα. Κι' όταν τα καράδια ξεκίνησαν πάλι, ο Ρομπεβάλ τα διπύθνε σ' ένα ακατοίκητο νησάκι που λεγόταν Νήσος των Δαιμόνων.

Στο νησί αυτό έδωσε τη Μαργαρίτα μαζί με τη Νταμιέν. Χάμενες πήγαν οι ίκεοίς των δυο γυναικών, που τον παρακαλούσαν να τις λυπηθεί γιατί θα πέθαιναν από την πείνα.

Η καρδιά του Ρομπεβάλ έμεινε άσυγκίνητη!

Οι γυναίκες είχαν βγει έξω στο νησί. Τα τρία καράδια ήταν έτοιμα να σαλπάρουν πάλι όταν, ο φίλος της Μαργαρίτας, τρελός από απελπισία για τα μαρτύρια που θα περιέμεναν την αγαπημένη του, ζήτησε από τον 'Αντιβασιλέα να τον βγάλει κι' αυτόν στο ακατοίκητο εκείνο νησί...

Ο Ρομπεβάλ, που δεν ήθελε ούτε να τους βλέπει, του έκανε τη χάρη. Κι' έδωσε το φίλο της συγγενούς του, μαζί με τέσσερα άρκεβούζια, μερικά πολεμοφόδια και λίγα τρόφιμα, που την τελευταία στιγμή αποφάσισε να τους δώσει.

Σε λίγο τα καράδια του Ρομπεβάλ ξεκίνησαν, αφήνοντας τα τρία θύματα της απάνθρωπιας του σ' ένα έρημο νησί, μέσα στην άπειραντισμένη της θάλασσας...

Οι μοναχικοί κάτοικοι της Νήσου των Δαιμόνων, πήραν τώρα την απόφαση να φροντίσουν για τη ζωή τους, που έπρεπε να την κάνουν λιγότερο μαρτυρική. Από έναν περίπατο που έκαναν στα γύρω, βεθαίωθηκαν ότι το νησί είχε και δέντρα όπωροφόρα και καθαρό νερό. Μπορούσαν λοιπόν να έλπιζουν ότι κάποια μέρα θα περνούσε κανένα καράβι να τους πάρει...

Με την παρηγοριά αυτή άρχισαν να χτίζουν με πέτρες και κούτσουρα, μία καλύβα. Ήταν ανάγκη να προφυλαχτούν από τα άγρια θηρία, τους ανέμους, τις βροχές. Και το νησί αυτό είχε, αλήθεια, πολλά θηρία. 'Ιδιως λύκους και αρκούδες, που συχνά έκαναν επιθέσεις εναντίον των τριών εξοριστών.

Με όλα τα βάσανα η Μαργαρίτα δεν έχασε το θάρρος της. Προσπαθούσε να δώσει κουράγιο και στον αγαπημένο της, που, σιγά-σιγά έχανε το ήθικό του. 'Η σκέψη ότι έγινε αίτια να υποφέρει η γυναίκα που αγαπούσε ήταν μαρτύριο γι' αυτόν... Περνούσε τις περισσότερες ώρες άνεδοσμένος στο ψηλότερο βουνό, κυττάζοντας για κανένα καράβι, πέρα στον ώκεανό... Τέλος, ύστερ' από οκτώ μήνες, ο νεαρός ιππότης πέθανε από άπελπισία και άπογοήτευση.

Οι δυο γυναίκες είχαν μείνει μόνες! Και σαν να μην έφτανε αυτό, η Μαργαρίτα είχε γίνει υπέρτα! Θα το θεωρούσε εύτυχία, αν ζούσε σ' ένα νησί. Μα όταν έρμότητο εκείνον πώς να περιποιηθεί το παιδί της;

Κι' αυτό, που φοβόταν η Μαργαρίτα έγινε. Ύστερ' από 5 μήνες το παιδί της πέθανε στην άγκαλιά της από κακή συντήρησι!

Τα χτυπήματα της μοίρας έρχόντουσαν άλληπαλλά... Σε λίγες μέρες πέθανε και η αγαπημένη της τροφή! 'Η Νταμιέν, η μοναδική της συντροφισσα. Κι' η Μαργαρίτα έμεινε ολομόναχη, δίπλα σ' τρεις τάφους.

Η έρημιά την έπνιγε... Σκέφθηκε να πείσει στη θάλασσα να πνιγεί. 'Η χριστιανική της όμως συνείδηση δεν την άφηνε. Κάτι της έλεγε μέσα της: «'Ελπιζε. 'Ελπιζε!...»

Σαφνικά, ένα πρωί, είδε στο βάθος του ορίζοντα ένα καράβι

Ενα πρωί, η Μαργαρίτα είδε στο βάθος του ορίζοντα ένα καράβι, που πλησίαζε στο νησί.

του πλησίαζε προς το νησί!... Δυο χρόνια και δυο μήνες είχαν περάσει από την ήμερα που ο Ρομπεβάλ την είχε εγκαταλείψει...

Ύστερ' από λίγες ώρες η Μαργαρίτα βρισκόταν στο κατάστρωμα του καραβιού αυτού που ήταν γαλλικό. Ο κυβερνήτης του, βλέποντας τις φωτιές που άναψε η Μαργαρίτα για να είδοποίησε τους ναυτικούς, πλησίασε και την πήρε μαζί του.

Ύστερ' από δυο μήνες λοιπόν έφτασε στη Γαλλία. Παρουσιάστηκε τότε στο βασιλέα και κατάγγειλε το σκληρό κι' απάνθρωπο έγκλημα του Ρομπεβάλ.

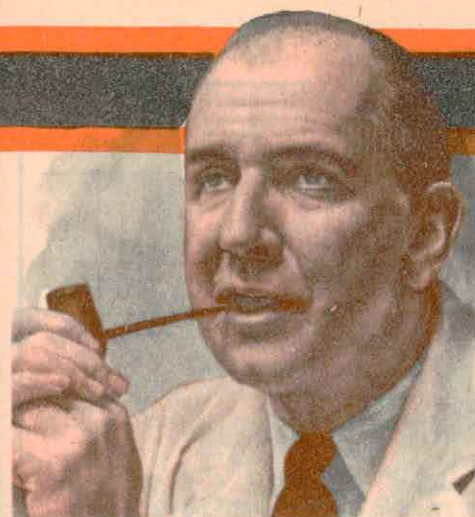
Κι' ο βασιλεύς της άποκρίθηκε:

—Είναι πολύ άργα να τον τιμωρήσω γιατί με πρόλαβαν οι υπάκοοί του! 'Επανάστασαν πριν από ένα χρόνο και τον κατακρούσαν για τα τόσα μαρτύρια που τους έκανε να υποφέρουν!...

Η ήρωίδα της τραγικής αυτής περιπέτειας άποσύρθηκε από την στη Νορμανδία, στον πυργό της οικογένειας της. Και πέρασε όλη της τη ζωή σ' απομόνωση, κλαίγοντας τα τρία άγαπημένα της πρόσωπα, που τα άδωσε θάμνενα σ' ένα έρημο νησί—το Νησί των Δαιμόνων—έκεί κάτω στη Νέα Γη...

ZAN MARSHAN

Ο ΙΟΣ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ Κατατροφώνεται!...

Ο δόκτωρ Ριτσορντ Σοπ ήταν ο πρώτος επιστήμην που άπομόνωσε τον ίον της γρίππης.

ΕΠΕΙΤΑ από πολυετείς προσπάθειες, οι επιστήμονες άρχισαν να σημειώνουν τις πρώτες άποφασιστικές νίκες τους έναντι ενός ύπουλου κι' επίμονου εχθρού: του ίου της γρίππης.

Για να τις επιτύχουν, έξοψαν πτώματα 'Εσκιμώων πεθανένων από 35 χρόνια, τάισαν χοίρους με σκυλήκια, άνακάτεψαν το αίμα άγέννητων κλωσάσπουλων με τις εκκρίσεις της μήτης γριπιώνων. Έξ' άλλου, έκατοντάδες έβελονται προσφέρθηκαν να χρησιμεύουν ως πειραματόζωα γι' αυτές τις έρευνες.

Ένας από τους κυριότερους σκοπούς των έρευνών ήταν να επισημαίνεται εγκαίρως κάθε καινούργιο είδος ίου γρίππης, προτού άπλωθ' σ' όλο τον κόσμο, σημειώση άμέτρητα θύματα και έξαφανιστή έξαφνική και μυστηριώδης όπως έμφανίσθηκε. Γιατί—όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει—δεν όφείλονται στον ίδιο ίον όλες οι επιδημίες γρίππης. Οι επιστήμονες διακρίνουν τον τύπο Α, τον τύπο Β και τον πολύ σπανιότερο και ήπιότερο τύπο C. Άλλα και σε κάθε τύπο συμπεριλαμβάνονται αρκετές υποδιαίρεσεις, καλλιέργειες και όμάδες.

Επιπλέον, ύπάρχει και μία άλλη ασθένεια, άγνωστη προελεύσεως, με συμπτώματα σχεδόν όμοια με της γρίππης. Οι γιατροί την έχουν όνομάσει «έξεια άναπνευστική νόσος», όπολογίζουν δέ ότι όφείλονται σ' αυτήν τα δυο τρίτα των κρουσμάτων που σημειώνονται σε ώριμμένες επιδημίες γρίππης.

Οι επιδημίες από ίον τύπου Α έπαναλαμβάνονται κάθε 2-3 χρόνια. Στον τύπο Β όφείλονται οι επιδημίες από έτών 1936, 1940, 1945 και 1952. Κάθε φορά δέ, χάνεται ο ίος που προκάλεσε την επιδημία, για να τον διαδεχθ' άλλος, διαφορετικής όμάδος.

Χειρότερος απ' όλους ήταν άναμφισβότως ο ίος που προκάλεσε την μεγάλη πανδημία της γρίππης του 1918, με 15-20 εκατομμύρια νεκρούς! Έκαμε δυο ή τρεις φορές το γύρο του κόσμου, περνώντας απ' όλες τις χόρες—έκτός μόνο απ' τις νήσους 'Αγία 'Ελένη και Σαμόα. Ο φοβερός λοιπόν και θανατηφόρος αυτός ίος δεν άποκλείεται να ένασέμφανιστή κάποτε—λένε οι επιστήμονες. Γι' αυτό, οι έρευνήται στράφηκαν κυρίως στην εξακρίθωση του είδους του και στη μελέτη των συνθηκών που θα προλάβουν την επανεμφάνισή του.

Το καλύτερο προληπτικό όπλο έναντι του θα ήταν, βεβαίως, ένα άποτελεσματικό έμβόλιο. Δυστυχώς όμως, οι επιστήμονες άγνοούσαν το είδος αυτού του ίου, γιατί ο πρώτος ίος γρίππης άπομονώθηκε το 1931.

Ο καθηγητής Μάκ Κη, του Πανεπιστημίου της Αϊόβα, σκέφθηκε πώς οι ίοι διατηρούνται για πολύν καιρό σε χαμηλές θερμοκρασίες. Πήγε λοιπόν το 1951 στην 'Αλάσκα και έξοψσε κάμποσους νεκρούς 'Εσκιμώους, θύματα της γρίππης του 1918. Πήρε τους κατάλληλους ιστούς απ' τα σώματά τους και τους υπέθεσε σε λεπτομερή κατεργασία, μ' όλες τις γνωστές μεθόδους. Άλλά δεν βρήκε τον ίον που ζητούσε.

Μιάν άλλη πρωτότυπη έρευνα για τον ίδιο σκοπό έπεχείρησε ο δόκτωρ Ρίτσορντ Σοπ, του 'Ινστιτούτου Ροκφέλλερ—αυτός δήλαδή που άπομόνωσε τον πρώτο ίον γρίππης στα 1931. Έκαμε δέ τα πειράματά του σε χοίρους.

Ο δόκτωρ Ντόρλαντ Ντέιβις, διευθυντής του δικτύου πληροφοριών περί γρίππης του Παγκοσμίου 'Οργανισμού 'Υγείας, άσχολεύεται στο έργοσθό του με την παρασκευή αντιγριππικού έμβολίου, καλλιεργώντας τον ίον μέσα σε κλωσάμενα αυγά.

Τα ζώα αυτά παθαίνουν μία γρίππη άνάλογη προς την ανθρώπινη, από ίον τύπου Α. Ο δόκτωρ Σοπ λοιπόν είχε λόγους να όποπτεύεται ότι ο ίος αυτός είναι ο ίδιος με της γρίππης του 1918. Πώς όμως είχε διατηρηθ' στους χοίρους, ενώ έλειψε απ' τους ανθρώπους;

Οι χοίροι παθαίνουν και μιάν άλλη ασθένεια, όνομαζόμενη εκχόλερα. Είχε παρατηρηθ' έξ' άλλου ότι τ' αυγά που γεννιάει ένα είδος παρασίτων μέσα στους πνεύμονες των χοίρων, άποβάλλονται απ' τον οργανισμό τους και τρώγονται απ' τα σκυλήκια της γής. Ύστερα οι χοίροι τρώνε τα σκυλήκια, κι' έτσι τα παράσιτα μεταδίδονται και σ' άλλα τέτοια ζώα.

Είχε διατυπωθ' λοιπόν η ύπόνοια ότι τα ίδια παράσιτα είναι και οι φορείς της χολέρας των χοίρων. Για να το εξακριβώση, ο δόκτωρ Σοπ πήρε αυγά παρασίτων από χοιλιώδους χοίρους, τάισε μ' αυτά σκυλήκια κι' έδωσε ύστερα τα σκυλήκια σε άλλους χοίρους. Συγχρόνως όμως, για παράλληλίσμ, έκανε το ίδιο πείραμα και με χοίρους γριπιώντες. Κι' η μέν χολέρα δεν μεταδόθηκε στους χοίρους με τη μέθοδο αυτή, μετοδόθηκε όμως η γρίπη. Έτσι, άνακαλύφθηκε ότι τα παράσιτα είναι φορείς του ίου

Το νέο έμβόλιο που παρέχει άνοσία επί 2 χρόνια

της γρίππης, που τον διατηρούν και τον μεταδίδουν από γενιά σε γενιά.

Κατά τη γνώμη δέ του δόκτορος Σοπ, ο ίος αυτός είναι ο ίδιος με της τρομερής επιδημίας του 1918—μόνο που έχει χάσει την τοξικότητά του για τον άνθρωπο.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα σχετική παρατήρηση έγινε απ' το δόκτορα Τόμας Φράνσις, του Πανεπιστημίου του Μίτσιγκαν. Ο επιστήμην αυτός, εξέτάζοντας πολυάριθμα δείγματα αίματος, βρήκε ότι άλλοι αιμοδότες παρουνίσαν σημεία προηγούμενης μόλυνσεως από ώριμο είδος ίου γρίππης κι' άλλοι όχι. Στην πρώτη λοιπόν όμάδα ανήκαν όσοι ήταν παιδιά στην έποχή της γρίππης του 1918. Και το είδος αυτό του ίου ήταν το ίδιο που είχε βρεθ' από το δόκτορα Σοπ στους γριπιώντες χοίρους!

Άκόμη σπουδαιότερη ήταν μία παρατήρηση ενός άλλου έρευνήτου, του δόκτορος Τζώρτζ Κίρστ. Ο επιστήμην αυτός καλλιεργούσε ίον γρίππης σε έμβρυα πουλιών. Έτυχε λοιπόν να ξεχυθ' το αίμα ενός έμβριου μέσα σ' αυγό όπου βρισκόταν ο ίος. Άμέσως λοιπόν τα έμβρυα αιμοσφαίρια συκολλήθηκαν μεταξύ τους και σχημάτισαν μικρούς θρόμβους. Το τυχαίο αυτό γεγονός πρόσφερε στους έρευνήτας εκείνο που άναζητούσαν από καιρό: μία άπλη, γρήγορη και φτηνή μέθοδο εξακρίθσεως της παρουνίσας του ίου της γρίππης και ύπολογισμού της ποσότητός του.

Η μόλυνση από ένα ίον δημιουργεί μέσα στον οργανισμό τις ειδικές εκίνειες προστατευτικές ούσιες που όνομάζονται «αντισώματα». Όταν ύπάρχουν αντισώματα, δεν γίνεται συκολλησις των αιμοσφαιρίων απ' τον αντίστοιχο ίον. Έτσι, μπορούν να καθορίσουν οι γιατροί το είδος άγνωστών τύπων ίων, δοκιμάζοντας τους με γνωστά ήδη αντισώματα.

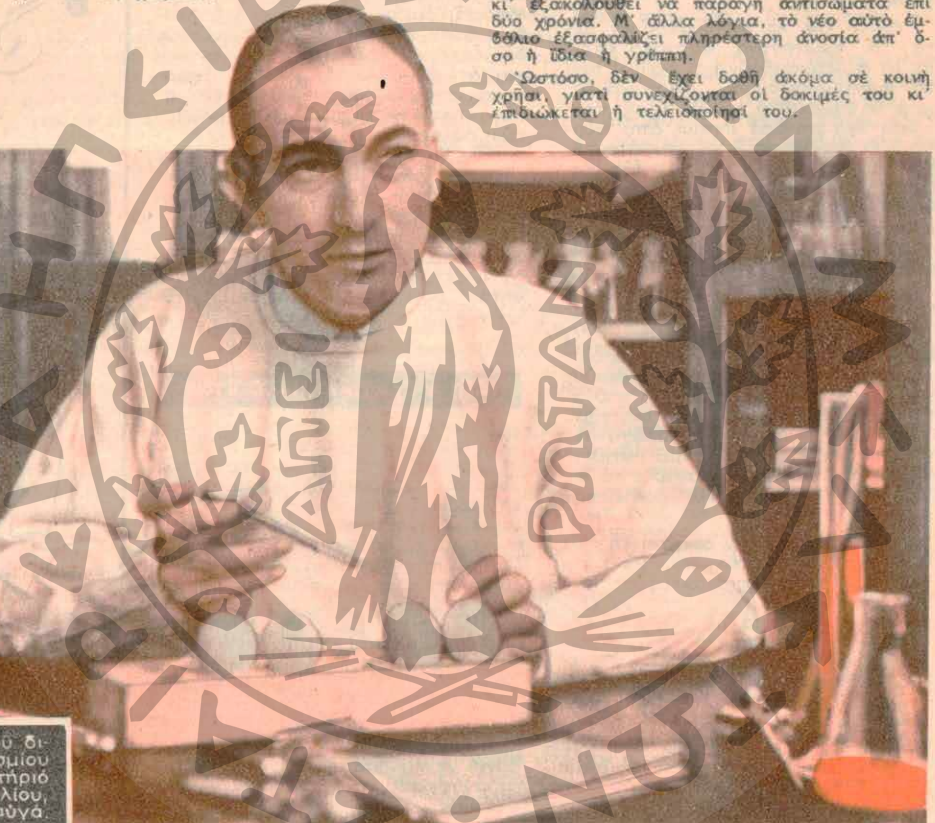
Το περίεργο είναι ότι, έπειτα από λίγες ώρες, τα συκολλημένα αιμοσφαίρια εκκολλώνε πάλιν... Αυτό άπεδείχθη πώς όφείλεται στην έπίδραση ενός χημικού «ένζυμου», που έχουν οι ίοι στην έπιφάνειά τους. Το ίδιο ένζυμο βοηθεί τους ίους να ελίσσονται μέσα στα αιμοσφαίρια.

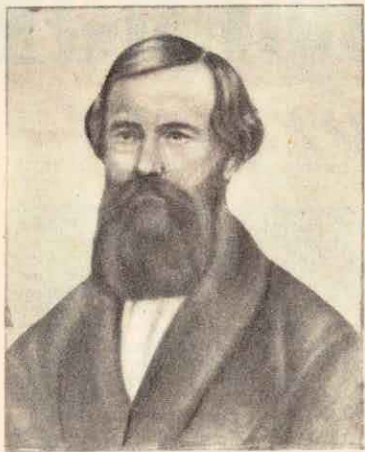
Ένώ συνεχίζονταν οι θεωρητικές αυτές έρευνες γύρω από τις μυστηριώδεις ιδιότητες των ίων, προσπαθούσαν συγχρόνως οι γιατροί να βρουν ένα φάρμακο άπόλυτα άποτελεσματικό κατά της γρίππης. Τα άντιέπισητικά είναι άνίσχυρα σ' αυτή την περίπτωση. Ιο προτιμώτερο είναι να κατασκευασθ' ένα έμβόλιο, που θα κάνει το σώμα να παράγει προφυλακτικά άντισώματα κι' έτσι ν' άποκτή άνοσία.

Τα παλαιότερα αντιγριππικά έμβόλια σημείωσαν μερική μόνο έπιτυχία κι' όχι λίγες άποτυχίες. Οι γιατροί είχαν άρχίσει ν' άπογοστεύονται. Σ' αυτό συνέτέλεσε άλλωστε κι' η παρατήρηση ότι μία πραγματική προσβολή γρίππης προκαλεί άνοσία μερική μόνον και προσωρινή. Πώς λοιπόν το έμβόλιο θα παρέχει καλύτερη προστασία απ' όση η ίδια η ασθένεια;

Κι' όμως παρασκευάσθηκε τελευταίως ένας νέος τύπος τέτοιου έμβολίου, με καλλιέργεια ίου, άλλωτερο και ειδικό όρυκτέλειον, που εισάγεται στο σώμα με ένδομυϊκή ένεσι, μένει συγκεντρωμένο στο σημείο της ένεσεως κι' εξακολουθεί να παράγει άντισώματα επί δυο χρόνια. Μ' άλλα λόγια, το νέο αυτό έμβόλιο εξασφαλίζει πληρέστερη άνοσία απ' όση η ίδια η γρίπη.

Ωστόσο, δεν έχει δοθ' ακόμα σε κοινή χρήση, γιατί συνεχίζονται οι δοκιμές του κι' επιδιώκεται η τελειοποίησή του.

Ο εφευρέτης των ασανσέρ 'Ελίας Γκρίντ Ότις

Τα εκατό χρόνια ΤΟΥ ΑΣΑΝΣΕΡ

Από τα χειροκίνητα ως τα σημερινά αυτόματα

Συμπληρώθηκαν εκατό χρόνια από την εποχή που ο Αμερικανός βιομήχανος 'Ελίας Γκρίντ Ότις κατεσκεύασε τον πρώτο ανυψωτήρα, που ήταν ο πρόγονος των σημερινών ασανσέρ. Στις σχετικές αγγελίες της εποχής, ο ανυψωτήρας αυτός χαρακτηριζόταν σαν «συσκευή που προσορίζεται στο να ανυψώνει κατακόρυφα ανθρώπους και πράγματα μεταξύ των διαφόρων ορόφων ενός κτιρίου».

Οι πρώτοι ανυψωτήρες, ήταν υδραυλικοί, εκινούντο, δηλαδή, με νερό, κατά το σύστημα περίπου των υδραυλικών πιεστηρίων, με τη διαφορά ότι εδώ η πίεση του υγρού στοιχείου χρησίμευε για την ανύψωση ή αντίστοιχα την κάθοδο του μικρού θαλάμου, όπου εμπίπαιναν οι άνθρωποι.

Αλλά για να λειτουργήσουν αυτά τα πρωτόγονα ασανσέρ έπρεπε να συνεργασθούν και εκείνοι που τα χρησιμοποιούσαν. Πραγματικά, από το εσωτερικό του θαλάμου περνούσε ένα χονδρό σχοινί από σύρμα. Ο επιβάτης ή οι επιβάτες έπρεπε, λοιπόν, να τραβάνε όλη την ώρα αυτό το σύρμα για να τεθεί κίνησι το υδραυλικό σύστημα του ασανσέρ.

Τέτοια ασανσέρ υπήρχαν και πριν από τον Ότις. Η καινοτομία του Αμερικανού βιομηχάνου συνίστατο στο ότι επενένησε το σύστημα της έμμεσου κινήσεώς τους. Ο επιβάτης δεν ήταν πια υποχρεωμένος να τραβάει κανένα σχοινί. Αρκούσε να μετακινήσει ένα μοχλό, που έβαζε αμέσως σε κίνησι ένα σύστημα τροχαλίων, για να προκαλέσει την άνοδο ή την κάθοδο του θαλάμου στο σημείο της εκκινήσεώς του.

Η πρόοδος ήταν σημαντική. Τα πρωτόγονα ασανσέρ, που θα μπορούσαμε να τα αποκαλέσουμε χειροκίνητα, μόλις μπορούσαν να ανυψώσουν κτίρια με 6 ή 7 πατώματα. Τα νέα ασανσέρ, όμως, ανέβαιναν στον 10ο ή και τον 15ο όροφο ενός σπιτιού. 'Επί πλέον, μπορούσαν να αναστρέψουν καταπληκτική ταχύτητα: 1½ μέτρο στο δευτερόλεπτο.

Γελάτε; Κι' όμως αυτή η ταχύτης ήταν πραγματικά καταπληκτική για την εποχή της, όταν λάβουμε υπ' όψιν ότι τα προηγούμενα έ-

κινούντο με ταχύτητα μικρότερη από μισό μέτρο στο 1'.

Αλλά και τα υδραυλικά ασανσέρ με αυτόματη κίνησι, δεν πήγαιναν πολύ γρήγορα. Από το 1870 περίπου, έπειτα από τις καταπληκτικές προόδους που είχε κάνει στο μεταξυ ο ηλεκτρισμός, άρχισαν να κατασκευάζονται ασανσέρ που εκινούντο με ηλεκτρική ενέργεια και που ήταν πολύ ταχύτερα και ασφαλέστερα από τα προηγούμενα που περιγράψαμε.

Εκτοτε τα ηλεκτρικά ασανσέρ δεν έπαψαν να τελειοποιούνται συνεχώς.

Τα ταχύτερα και τελειότερα ασανσέρ βρίσκονται σήμερα στο «Μέγαρο του ραδιοφώνου» στη Νέα Υόρκη.

Για να φτάσει κανείς στο 70ο πάτωμα, που βρίσκεται σε ύψος 220 μέτρων από τη βάση του κτιρίου, χρειάζεται μόλις 40 δευτερόλεπτα. Η μέση ταχύτης των ασανσέρ είναι, δηλαδή, 5½ περίπου μέτρα στο δευτερόλεπτο.

Το μέγαρο των 'Ηνωμένων 'Εθνών, στη Νέα Υόρκη, έχει έξι άλλου, τριάντα δύο ασανσέρ και δώδεκα κινητές σκάλες που εξυπηρετούν τους επισκέπτες. Οι επισκέπτες, όπως αναφέρει μία τελευταία στατιστική, ξεπερνούν τους 1000 την ημέρα.

Όταν, όμως, γίνονται διεθνείς διασκέψεις, οι επισκέπτες απαγορεύονται και γίνονται δεκτοί μόνο εκείνοι που είναι εφθαρμένοι με ειδικό δελτίο.

Οι κανονισμοί ασφαλείας ορίζουν ότι σε κάθε άτομο που μπαίνει μέσα στο θαλάμο ενός ασανσέρ πρέπει να αντιστοιχίσει επιφάνεια ενός τετραγωνικού μέτρου. Προκειμένου για το βάρος, όταν λέμε ότι ένα ασανσέρ παίρνει 3 ή 5 κλπ. άτομα, εννοούμε ανθρώπους μέσου βάρους, δηλαδή 75 κιλών.

Όταν, λοιπόν, ένα ασανσέρ είναι για 3 άτομα δεν μπορεί να μεταφέρει τρεις επιβάτες που έχουν π.χ. βάρος 70, 80 και 90 κιλών, δηλαδή συνολικό βάρος 240 κιλών, γιατί η άντοχή του είναι μέχρι 225 κιλά. Μπορεί, όμως, να πάρει 4 ή 5 παιδιά, όταν το συνολικό βάρος τους δεν ξεπερνάει τα 225 κιλά. 'Εννοείται ότι οι κανονισμοί αυτοί ασφαλείας σπάνια εφαρμόζονται και αυτό οφείλονται οι συχνές βλάβες των ασανσέρ.

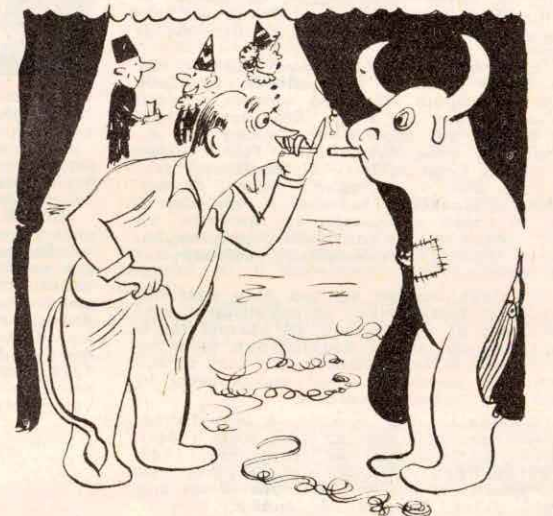
Εκείνο που θα φανή παράξενο είναι ότι στο Παρίσι υπάρχουν σήμερα παλιά σπήτια με υδραυλικά ασανσέρ. Κατά τους ειδικούς, μ' όλα των τα μειονεκτήματα, τα ασανσέρ αυτά είναι ασφαλέστερα από τα ηλεκτρικά, αρκεί να παρακολουθείται συνεχώς το σύστημα των τροχαλίων που τα κάνει να κινούνται.

Ένα βραχιόλι 3.000 ετών

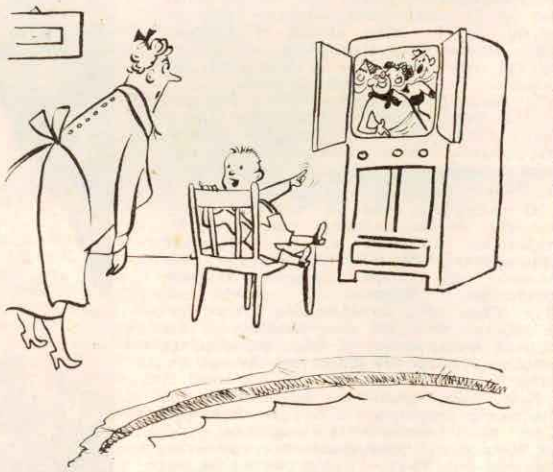
Κάπως λυκάρε στα περσικά του «Αγίου» Άγγλος αγρότης βρήκε ένα βραχιόλι παράξενου σχήματος. 'Εκρινε πως δεν είχε καμιά αξία και τώσσε στα παιδιά του να παίξουνε. Λίγες μέρες αργότερα όμως, έτυχε να το δει ένας επισκέπτης και ζήτησε την άδεια να το δείξει στο διευθυντή ενός μουσείου. 'Εκείνος λοιπόν δήλωσε πως έπρόκειτο για ένα ολόχρυσο βραχιόλι, ηλικίας 3.000 ετών και ανεκτίμητης ιστορικής αξίας. Πιθανότατα ανήκε άλλοτε σε κάποια πριγκίπισσα των Κελτών, η αποτελούσε μέρος της διακοσμήσεως ενός είδους. Ένας ειδικός μάχιστα είπε: «Οι καλύτεροι αρχαιολόγοι δαπάνησαν όλη τους τη ζωή σε ανασκαφές, χωρίς να βρουν ποτέ ένα αντίκειμενο τέτοιας αξίας ή σπανιότητας».

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ
— Δεν συμβαίνει τίποτε, κύριοι δημοσιογράφοι... Το προσωπικό του νοσοκομείου, δίνει τον άνοητο γοό του άποψι...

Χωρίς λόγια.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ
Για δες, μαμά! 'Ο μπαμπάς, διασκεδάζει...

ΟΤΑΝ ο Τζών Χέρμπερ Μπέννιτ έρωτεύθηκε την ωραία 'Αλις Μήντοους και κατώρθωσε να συνδεθεί μαζί της, παρέλειψε σκόπιμα να της πει πως ήταν ήδη παντρεμένος και με παιδί. Κι' όταν της χάριζε διάφορες νταντέλλες κι' άλλα τέτοια όμορφα μικροπράγματα, δεν την άφισε ποτέ να υποπτευθεί πως τσίλεβε απ' τη γυναίκα του... 'Η 'Αλις είχε ένθουσιασθή μαζί του. 'Ηταν τόσο ευγενικός και σοβαρός ο αγαπημένος της Τζών! Της είχε εμπνεύσει τόση εμπιστοσύνη, ώστε δεν δυσκολεύθηκε πολύ να την πείσει να περάσει μαζί ένα Σαββατοκύριακο στο Γιάρμουθ. 'Εμειναν στο ίδιο ξενοδοχείο, αλλά σε χωριστά δωμάτια, κι' ο Τζών φρόντισε με τη συμπεριφορά του να μη χάσει καθόλου η 'Αλις την καλή ιδέα που είχε γι' αυτόν.

Της είχε πει πως κατοικούσε σε μία πανσιόν, κοντά στο 'Οπλοστάσιο του Γούλγουϊτς, όπου εργαζότανε. Της είχε κρύψει όμως πως είχε μία γυναίκα κι' ένα παιδί στο Μπέξλεϋ και πως πουλούσε σε κάποιο έχθρικό κράτος τα μυστικά που μάθαινε στη δουλειά του...

Είχε κανονίσει τόσο επίδε-ξια αυτή τη διπλή ζωή που έκανε, ώστε έλπιζε πως δεν θα μπορούσε κανείς να την ανακαλύψει. 'Ωστόσο, όσο μεγάλωνε ο έρωτάς του για την άθωα και ρωμαντική 'Αλις, τόσο πιο πολύ φοβότανε μήπως φανερωθή μία μέρα η αλήθεια και χάσει την αγαπημένη του...

Για να περιορίσει όσο το δυνατόν αυτόν τον κίνδυνο, έκαμε μία ελεύθερα προσπάθεια να πείσει τη γυναίκα του να χωρίσουνε. Μά εκείνη αρνήθηκε κατηγορηματικά.

— Δεν θα σου επιτρέψω ποτέ να εγκαταλείψεις το παιδί μας! — του είπε.

Και πρόσθεσε απειλητικά: — Μην ξεχνάς πως μπορώ να σε στείλω 15 χρόνια φυλακή! 'Η απειλή αυτή λοιπόν επισφράγισε τη θανατική καταδίκη της. Ο άντρας της αποφάσισε να της κλείσει το στόμα οριστικά... 'Γιατί ήξερε πραγματικά η γυναίκα του ένα μυστικό του: ότι είχε βάλει άλλοτε φωτιά σ' ένα κατάστημά του, για να εισπράξει την ασφαλεία.

Έρωτευμένος ολοένα περισσότερο με την 'Αλις, της πρότεινε να παντρευτούνε. 'Εκείνη δέχθηκε με χαρά. Φόρεσε με καμάρια το όραίο σαχτυλίδι που της χάρισε ο αγαπημένος της κι' ανήγγειλε σ' όλους τους αρραβώνες τους.

'Ενώ όμως τη φιλούσε και της υποσχότανε να φύγουν για την Αμερική και να ζήσουν εκεί ευτυχισμένοι, ο Μπέννιτ κατέστρωσε μ' επιμέλεια τα σχέδια για ένα «τέλειο έγκλημα»...

'Η γυναίκα του δεν είχε στενούς συγγενείς, ούτε και φίλους. Για να χάσουν δε τα ίχνη τους οι παλαιότεροι πιστάτες του, ο Μπέννιτ την είχε εγκαταστήσει στο Μπέξλεϋ με ψευδώνυμο, ως κυρία Μπάρλετ. Καθώς ήταν λοιπόν ικανώτατος στα ψέμματα, την έπεισε εύκολα ν' αλλάξει πάλι κατοικία και όνομα.

— Θα πάς να μείνεις στο Γιάρμουθ, ως χήρα Χούντ, της είπε. Θάρχωμαι εκεί να σε βλέπω, αλλά θα λες πως είμαι ο κουνιάδος σου.

Το σχέδιό του ήταν να τη δολοφονήσει, στο μέρος εκείνο όπου δεν θα την ήξερε κανείς. Θα φρόντιζε εξ' άλλου να φανή πως το έγκλημα είχε γίνει από κάποιο μανιακό σασιστή, και συγχρόνως θα εξασφάλιζε ένα καλό άλλοθι. 'Ετσι, κι' αν ακόμα ανακάλυπτε η αστυνομία την πραγματική ταυτότητα του θύματος, δεν θα είχε κανένα λόγο να κατηγορήσει αυτόν για τη δολοφονία.

'Ετσι, στις 15 Σεπτεμβρίου του 1900, ημέρα Σάββατο, η «χήρα» Χούντ έφτασε στο Γιάρμουθ, μαζί με το «κόρφο» παιδάκι της, και νοίκιασε δωμάτιο σε μία πανσιόν. Την ίδια νύχτα, πήγε κι' ο Μπέννιτ σ' αυτή την πόλη κι' έμεινε στο ξενοδοχείο «Στέμμα και Άγκυρα» — το ίδιο που είχαν μείνει με την 'Αλις πριν από λίγες βδομάδες. Το προσωπικό των αναγνώρισε. Αυτό όμως ήθελε κι' εκείνος, γιατί είχε το σκοπό του: να προκαλέσει μία σύγκρισι στα ποσώπα και στις ημερομηνίες...

Την άλλη μέρα, έφυγε με το πρώτο τρένο, και το μεσημέρι βρισκόταν στο σπίτι της μητρίτης του.

Ός εδώ, όλα πήγαιναν καλά και σύμφωνα με το σχέδιό του... Το επόμενο Σάββατο, 22 Σεπτεμβρίου, πέρασε τη νύχτα στο

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Το «τέλειο έγκλημα» ενός έρωτευμένου

ρισε στη πανσιόν...

Τ' άλλο πρωί, τη βρήκαν νεκρή στην ακροθαλασσιά. Κάποιος την είχε στραγγαλίσει μ' ένα κορόνι των παπουτσιών και την είχε κακοποιήσει ύστερα κτηνωδώς!

Ο Μπέννιτ, μετά το έγκλημά του, γύρισε στο Λονδίνο με το πρώτο τρένο, που έφτανε εκεί στις 11.47. 'Ωστόσο, κάποια φίληνάδα της 'Αλις κατέθεσε αργότερα πως τον είχε δει στο σπίτι της στις 11.30. 'Εκανε λάθος στην ώρα; 'Η είχε βάλει πίσω το ρολόι ο σατανικός Μπέννιτ;...

Όλη η 'Αγγλία συνταράχθηκε απ' τη στυγερή εκείνη δολοφονία. 'Ενα ζευγάρι έρωτευμένων κατέθεσε πως είχε δει από μακριά το θύμα στην ακρογιαλία μαζί με κάποιον άγνωστο άντρα.

Το μόνο στοιχείο που είχε η αστυνομία, ήταν ο αριθμός «599», με τον οποίο είχε μαρκάρι τα ρουχαλτάκια του παιδιού της «χήρας» κάποιο πλυτήριο που τα είχε πλύνει για τελευταία φορά.

Στο μεταξύ, ο Μπέννιτ φρόντισε να περάσει όλο το επόμενο Σάββατο, 29 Σεπτεμβρίου, μαζί με δυο φίλους του, γλεντοκοπώντας σε διάφορα μπάρ. Ο σκοπός του ήταν να τους χρησιμοποιήσει για μάρτυρες, με την έλπίδα πως θα μπερδευαν με τον καιρό τις ημερομηνίες και θα του εξασφάλιζαν έτσι ένα άλλοθι για τις 22 Σεπτεμβρίου.

Όσο περνούσαν οι μέρες, ένοιωθε τον εαυτό του ασφαλέστερο, και βεβαιωνόταν ολοένα πιο πολύ για την αγάπη της 'Αλις. Ο 'Οκτώβριος πέρασε, έφτασε ο Νοέμβριος... Μά τώρα το δίχτυ σφιγγότανε σιγά - σιγά γύρω απ' τον ένοχο!

'Η σπιτονοκοκυρά της «χήρας» Χούντ είχε θυμηθεί πως το θύμα είχε λάβει ένα γράμμα, με την ταχυδρομική σφραγίδα του Γούλγουϊτς. Αυτή η πληροφορία περιώρισε τον κύκλο έρευνών της αστυνομίας στο νοτιοανατολικό Λονδίνο. 'Υστερα βρέθηκε το πλυτήριο που είχε μαρκάρι τα ρούχα του μαρού. 'Ετσι, η αστυνομία ανακάλυψε ότι η «χήρα» έμεινε προηγουμένως στο Μπέξλεϋ, ως κυρία Μπάρλετ. 'Αναζητήσε τότε τον άντρα της.

— Τον θυμάμαι! είπε ένας υπάλληλος κάποιου καταστήματος. Δούλευε άλλοτε εδώ. Τώρα έχει μία θέση στο 'Οπλοστάσιο του Γούλγουϊτς.

Συνόδευσε τους αστυνομικούς στο 'Οπλοστάσιο, κι' εκεί αναγνώρισε το Μπάρτλετ στο ποσώπα του Μπέννιτ.

Όταν τον κατηγορήσαν για το έγκλημα, ο Μπέννιτ ισχυρίσθηκε πως την ημέρα του φόνου γλεντούσε με δυο φίλους του στο Λονδίνο. Δυστυχώς γι' αυτόν όμως οι φίλοι του είχαν ωρισμένους ατομικούς λόγους να θυμούνται πως δεν έπρόκειτο για τις 22, αλλά για τις 29 Σεπτεμβρίου.

'Ετσι, διαψεύσθηκε το άλλοθι του Μπέννιτ. 'Υστερα η αστυνομία έκαμε μία έρευνα στο σπίτι του κι' ανακάλυψε το ψεύτικο μυστάκι που είχε κολλήσει, όταν πήγε στο Γιάρμουθ. Με το στοιχείο αυτό, συμπληρώθηκαν πια οι αποδείξεις που τον έπτε-λαν στην αχόνη.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η κυρία Ελθίρα Μπερπε γέρασε ζαφνικά, όταν το 1941 ο μοναχογιός της, που ήταν γιαντρός σκοτώθηκε στον πόλεμο. 'Η αλλαγή έγινε απ' τη μία βδομάδα ως την άλλη κι' οποιος την ήξερε πριν, δεν την αναγνώριζε τώρα. 'Εμενε, από τότε που είχε παντρευτεί, σ' ένα μικρό ιδιοκτητο οπίτι, τριώροφο, σ' ένα δρόμο παράξενα σιωπηλό που τον ακίαζαν πελώρια δέντρα. 'Όσο περνούσαν οι μήνες τα είσοδηματά της λιγόστευαν, γιατί κάποια άλλα χτήματα που είχε, κατεστραφισαν απ' τους βομβαρδισμούς. 'Ετσι όταν απόμεινε σχεδόν χωρίς χρήματα, η κυρία 'Ελθίρα αναγκάστηκε να πουλήσει το πρώτο πατώμα του οπιτιού της.

Το διαμέρισμα αυτό το αγόρασε ένας πλούσιος έμπορος για τα νεαρά του φιλενάδα, που την εγκατέστησε εκεί. 'Από τότε μέρα-νύχτα το γλέντι έδινε κι' έπαιρνε. 'Η κυρία 'Ελθίρα αποτραβήχτηκε στο δεύτερο πατώμα και προσπαθούσε να μην άκουει τις μουσικές, τα τραγούδια, τα γέλια. 'Όταν η Λόλα, η νέα ιδιοκτήτρια του πρώτου πατώματος παράγγειλε στην κυρία 'Ελθίρα πως ευχαρίστως θα τη γνώριζε και θα γινόταν φίλη της, εκείνη άρνθηκε ευγενικά. 'Από τότε η Λόλα τη μίσησε κρυφά, γιατί πίστευε πως η κυρία 'Ελθίρα ήθελε να κάνει την άριστο κρατούσα...

Δύο χρόνια όμως αργότερα, από τότε που η Λόλα είχε μπει στο οπίτι της, η κυρία 'Ελθίρα έβλεπε με θλίψη τις πως θ' αναγκαζόταν να πουλήσει μια μέρα το δεύτερο πατώμα.

Ένα απόγευμα χτύπησε το κουδούνι και η κυρία 'Ελθίρα, ανοίγοντας την πόρτα, βρέθηκε μπροστά στη Λόλα. Δίχως να περιμένη καμμία πρόσκληση ή νέα αυτή, ντυμένη φανταχτερά και βαμμένη προκλητικά, άρχισε να περιεργάζεται όλο το διαμέρισμα.

— Κι' αυτό το διαμέρισμα, είπε, αν ζοδεύει κανείς μερικά εκατομμύρια, θα γίνει ένα πολύ ωραίο οπίτι!...

— Μά δεν έχω την πρόθεση να το πουλήσω κι' αυτό, απάντησε ζερά η κυρία 'Ελθίρα.

— Ό! για την ώρα βεβαί, όχι... Ξαναείπε η Λόλα, ανάθοντας το τοίγαρό της. 'Αλλά θαρθέι ημέρα που θα μου πουλήσετε και το τρίτο πατώμα!...

— 'Επει' απ' αυτά τα λόγια η Λόλα της γύρισε την πλάτη κι' έφυγε.

Μερικούς μήνες αργότερα μπροστά σ' ένα συμβολαιογράφο, παρουσιάστηκε ο φίλος της Λόλας και υπέγραψε. Δεν ήταν πιά ο παλιός. 'Ηταν ένας άλλος, νέος, ψηλός και πολύ πλούσιος. Τα χρήματα ωστόσο ήταν λίγα και ζοδεύτηκαν σχεδόν όλα από την κυρία 'Ελθίρα, για τη μετακομιδή των δατών του μοναχογιού της 'Εδοάρδου και την ανέγερση ενός ωραίου μνημείου.

Όταν ήρθε ο χειμώνας, η κυρία 'Ελθίρα που στο μεταξύ είχε αποτραβήχτη στο τρίτο πατώμα, αρρώστησε και νόμιζε πως θα πέθαινε. 'Ανθεζε όμως και για να συνεχιστεί τη ζωή της, της χρειάζονταν τώρα κι' άλλα χρήματα.

— Ζαννέτ, είπε ένα βράδυ στη θυρωρή, που είχε πάει να την περιποιηθεί, έχω την εντύπωση πως δεν θα ξαναϊδωθούμε πιά. Ο' αναγκασθώ να πουλήσω κι' αυτό το πατώμα.

— 'Αν φύγετε έσείς, κυρία, απ' εδώ, θα φύγω κι' εγώ! απάντησε εκείνη. Μά αφού έχετε ανάγκη από χρήματα, γιατί δεν πουλάτε καλύτερα τα κοσμήματά σας;

— Αυτά, της είπε, θα τα πάρω μαζί μου στον τάφο μου!...

— Κι' όμως, τολμήσε να πει η Ζαννέτ, η καυμένη η Λόλα, όπως μου είπα, θα έδινε μια καλή τιμή!...

— Δεν έχω πιά τίποτα, Ζαννέτ, για πούλημα, εκτός απ' το οπίτι που μένω!... Διότι η κυρία 'Ελθίρα, σοδará.

Όταν ο φίλος της Λόλας αγόρασε και το τρίτο πατώμα, το απόγευμα της ίδιας εκείνης ημέρας η Λόλα χτύπησε την πόρτα της κυρίας 'Ελθίρας. Αυτή τη φορά ήταν ντυμένη πολύ σεμνά.

— Ηρώ, της είπε όταν μπήκε στο σαλονάκι, γιατί δύο γυναίκες μπορούν να συνεννοηθούν καλύτερα. 'Εσείς με μίσητε, για τη ζωή που κάνω, αλλά δεν είμαι μια άκαρδη κοπέλλα. Καταλαβαίνω πως θα σας λυπηθεί πολύ να φύγετε από δω μέσα, γι' αυτό ήρθα να σας κάνω μια πρόταση, που θα μείνει μεταξύ μας. Στο φίλο μου τον Σάρλ, κάτι θα βρω να πω... Θέλω, λοιπόν, να σας αφήσω, όσο θα ζήτε, δύο δωμάτια και την κουζίνα απ' αυ-

τό το διαμέρισμα, αν εσείς δεχθείτε, ως αντάλλαγμα, να μου δώσετε ό,τι σας ζητήσω...

— Έδειξε τα παχουλά της δάκτυλα με τα βαμμένα νύχια που ήταν φορτωμένα από δακτυλίδια και πρόθεσε:

— Βλέπετε; Τα δακτυλίδια δεν μου λείπουν. 'Αλλά θέλω τα δικά σας κοσμήματα που είναι παλιά κι' έχουν ιστορική αξία. 'Αν για την πληρωμή τους δε φτάσουν οι δύο κάμαρες και η κουζίνα, θα σας δώσω και χρήματα.

— Δεν έχω πιά κοσμήματα, απάντησε η κυρία 'Ελθίρα, τα πούλησα όλα από τότε που χήρεψα, για να σπουδάσω το γιού μου που σκοτώθηκε...

— Ψέματα! Ψέματα! φώναξε η Λόλα. 'Όλοι ξέρουν πως τάχετε κρυμμένα σ' ένα σιδερένιο κουτί. Μόνο δεν θέλετε να τα δώσετε σε μένα από υπερφάνεια, επειδή είμαι ίσως μια παλιογυναίκα...

— Δεν είναι από υπερφάνεια, απάντησε ήρεμα η κυρία 'Ελθίρα. Κρατώ κοντά μου ό,τι έδωσε σημασία και αξία σε όλη μου τη ζωή...

— Τότε αύριο, είπε ζερά η Λόλα, θα μου κάνετε τη χάρη να πάρετε τα κοσμήματά σας και να μ' αδειάσετε τη γωνιά. Ξέρετε τι λέει το συμβόλαιο που υπογράψατε;

— Όμολογώ πως δεν το διάβασα...

— Λοιπόν, γράφει, είπε η Λόλα, πως η αγορά και του τρίτου πατώματος έγινε με όλο το περιεχόμενό του, δηλαδή με τα έπιπλα και κάθε αντικείμενο αξίας. Μπορείτε να πάρετε τα κοσμήματά σας και να φύγετε, αλλά όταν θα πεθάνετε, κανείς δε θα μπορεί να τ' αγγίξει, γιατί όλα θα είναι δικά μου.

— Ώστε, είπε η κυρία 'Ελθίρα ήρεμα πάλι, όταν θα πεθάνω θαρρήτε να πάρετε αυτά που θέλω να ταφούν μαζί μου;...

— Μάλιστα, κυρία, είπε η Λόλα.

— Τότε ναρρήτε δίχως άλλο εκείνη την ημέρα... πρόσθεσε η κυρία 'Ελθίρα, κυτάζοντας την κοπέλλα μ' ένα χαμόγελο γεμάτο οίκτο.

Το ίδιο εκείνο βράδυ η κυρία 'Ελθίρα ανέθηκε σ' ένα αμάξι με τα λίγα πράγματά της, κρατώντας σφιχτά στα χέρια της το σιδερένιο κουτί. Η Λόλα κρυμμένη πίσω απ' την κουρτίνα ενός παραθύρου, είδε τη γρή να φύγει κουρασμένη. «Πάρε τα κοσμήματά σου, σκέφτηκε, αλλά μια μέρα θα είναι δικά μου!»

Ο χειμώνας εκείνος ήταν βαρύς. Κι' έτσι στην ύλη καμαρούλα όπου είχε αποτραβήχτη η κυρία 'Ελθίρα, στο έδωμο πατώμα μιας λαϊκής πολυκατοικίας, το κρύο ήταν διαπεραστικό και μεγάλη η υγρασία.

Γι' αυτό, έπειτ' από μερικούς μήνες, η Ζαννέτ, πιστή σύντροφος της γριάς, πήγε και ειδοποίησε τη Λόλα πως η κυρία της είχε πεθάνει.

Η Λόλα ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα και έφτασε στο δωμάτιο της νεκρής.

— 'Ελπίζω, είπε νευρικά στις γυναίκες, που την υποδεχόταν στην πόρτα, να μην πείραζε κανείς τίποτα απ' τα πράγματα της νεκρής...

Με πολλόν κόπο η Λόλα ανέθηκε τα έπτά πατώματα, γιατί δεν υπήρχε άσανσέρ.

Όταν έφτασε στο διάδρομο του έδωμου πατώματος μια γυναίκα την προϋπάντησε.

— 'Εδώ ήταν η κάμαρά της... είπε. 'Εκανα ό,τι μπόρεσα γι' αυτήν και εξετέλεσα τις τελευταίες θελήσεις της, όσο το δυνατόν πιο πιστά.

Η Λόλα μπήκε στην κάμαρα και είδε πάνω στο σιδερένιο κρεβάτι τη νεκρή. Το πρόσωπό της ήταν γαλήνιο κι' ένα ανάλαφρο χαμόγελο άνοιξε στα χείλη της, σαν να θυμόταν ακόμη το παλιά χρόνια της ευτυχίας της.

Ήταν ντυμένη με τα τυφιατικά της και το κεφάλι της ήταν στολισμένο με το στεφάνι του γάμου της. Στο δεξί της χέρι έλαμπε η χρυσή της βέρα.

— Θέλω να τη ντύσουμε έτσι, είπε σιγά η γυναίκα. Είχε κρυμμένα πάντα σ' ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί το νυφικό της φόρεμα, τα νυφικά της παπούτσια, τ' άνθη της λεμονιάς και τη βέρα της. Αυτά ήταν ο θησαυρός της ο μόνος που της είχε απομείνει ως τα τελευταία της.

Η Λόλα κύτταζε τη νεκρή και ξαφνικά ζέσπασε σε λυγμούς. 'Επειτα κλαίνοντας ακόμη άρχισε να καταβαίνει γρήγορα τις σκάλες. Όταν βρέθηκε στο δρόμο, αδιαφόρησε για τη βροχή και εξακολουθούσε να κλαίει, γιατί κανείς ποτέ, ούτε οι γονείς της, δεν της είχαν αποκαλύψει τόσο σκληρά, όσο η νεκρή, με τα νυφικά της, αυτό που ήταν: 'Ένα πλάσμα δυστυχισμένο, χαμένο, ένα πλάσμα που δε θα γνώριζε ποτέ την αληθινή ευτυχία.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ζητώντας να δουν κρυφά τις κούκλες τους, που βρίσκονται ακόμη μεσ' στη βαλίτσα της Μπλάνς, η Μαργαρίτα κι' η Σουζάνα ανακαλύπτουν το πορτραίτο της πρώτης με την ιδιόχειρη κι' αποκαλυπτική επιγραφή του Σάρλ. Τη στιγμή εκείνη, φτάνει η 'Ερμάνς, τους παίρνει τη φωτογραφία, κι' έτσι μαθαίνει το μεγάλο μυστικό του Σάρλ και της Μπλάνς. 'Εξω φρενών τότε, αποφασίζει να εκδικηθεί τον άντρα της, την αντίπαλό της και την κόρη της, με το τρομερό όπλο που έχει τώρα στα χέρια της. Στο μεταξύ η Ροζέτ λέει στη μητέρα της πως θα κάνει ένα ταξίδι με το παιδί της, για να παρηγορηθεί και να ξεχάσει. Το πηγαίνει λοιπόν στο φονταίν-νερμπλά, πέφτει μαζί του στο ποτάμι κι' αυτοκτονεί, παίρνοντάς το μαζί της στο θάνατο.

— Συγγνώμη, κυρία... Λυπηθήτε με!... τραύλισε.

Μια λάμψη θυμού πέρασε απ' τα μάτια της 'Ερμάνς. Δεν ένοιωσε στην καρδιά της τον παρμηκρό οίκτο, μπροστά στην ταπεινώσι της αντίζηλου της.

— Νά σας συχωρέσω; είπε με πικρή ειρωνεία. Για ποιο λόγο;... Γιατί να σας λυπηθώ;...

— Είσαστε μητέρα και θα με καταλάβετε!... Θά σας τα πω όλα!...

— Όμολογείτε, λοιπόν, το έγκλημά σας;

— Ναι, τ' όμολογώ... κι' ελπίζω στη μεγαλοψυχία σας...

— Είναι έραστής σας ο Σάρλ;

— Ναι... ψιθύρισε νικημένη η Μπλάνς, σκύδοντας το κεφάλι. 'Ω, το ξέρω πως είν' ένοχη η αγάπη μας, και την πίκρηναν πάντα οι τύψεις. 'Ωστόσο, είναι δυνατότερη απ' τη θέλησή μας, και ποτέ δεν βρήκαμε τη δύναμη να σπάσουμε τα δεσμά της.

— 'Ανάσχυνη γυναίκα!

— Μή με βρίζετε, κυρία! 'Αν η αγάπη μας είναι πραγματικά έγκλημα, ποτέ όμως δεν έγινε έμπόδιο στο βαθύ σεβασμό που ένοιωθα για σας, τη νόμιμη σύζυγο! Ποτέ δεν λιγόστεψε η στοργή του συζύγου σας για σας!... 'Ησαστε ευτυχισμένη, ενώ εγώ υποφέρω πάντα. 'Ω, αν θέλετε να νοιώσετε τη χαρά της εκδίκης, αρκεί να σκεφθείτε μόνο τα μαρτύρια που τράβηξα τόσον καιρό!...

— Και το παιδί; πρόσφερε η 'Ερμάνς. Είναι αληθινές, λοιπόν, οι φράσεις εκείνες οι γραμμένες πίσω απ' το πορτραίτο;

— Είν' αληθινές! απάντησε θαρραλέα η Μπλάνς.

— Ώστε η Μαργαρίτα...

— Η Μαργαρίτα είναι κόρη μου!

— 'Α, τότε εγώ, το μαντέλο, απ' την αντίπαθεία που μου προκαλούσε! φώναξε η 'Ερμάνς.

— 'Ωστόσο, την αγαπούσατε... Μή τ' άρνείσθε, κυρία!

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

— Ναι, ίσως την αγαπούσα... άλλοτε... 'Υστερα όμως...

— 'Όχι, την αγαπάτε πάντα! Δεν μπορεί ποτέ να σπάσουν έτσι μονομιάς τα δεσμά που την ενώνουν μαζί σας, όσους λόγους κι' αν έχετε ν' απομακρύνετε από κοντά σας το πλάσμα που αγαπήσατε τόσο τρυφερά!

Πραγματικά, παρ' όλη τη μανία και το μίσος της, η 'Ερμάνς ένοιωσε στο βάθος της καρδιάς της πως το παιδί εκείνο ανήκε και σ' αυτήν επίσης... και πως θα δυσκολευόταν ίσως περισσότερο απ' ό,τι πίστευε να το διώξει από τη γωνιά που κατείχε τόσον καιρό. 'Αδιαφόρο όμως! 'Ετσι έπρεπε να γίνει... για την ικανοποίηση του έγωισμού της, και για τη Σουζάνα επίσης!

— Σιλήστε... διατάζει, κυρία! συνέχισε η Μπλάνς. Θέλετε να φύγω, ν' απομακρυνθώ για πάντα; Νά μη ξανακούσετε ποτέ να μιλάνε για μένα, να μη με ξαναδείτε ποτέ, ούτε σείς, ούτε ο κ. Τεβενέν, ούτε κανείς; Νά με νομίζει ακόμη κι' η κόρη μου χαμένη, νεκρή;... Θά υπακούσω!

» Συγχωρέστε όμως το άθώο παιδί! Δώστε του χαρά για ένα έγκλημα που δεν έκαμε!... Ξεχάστε αυτό το μυστικό που μάθατε!... 'Εξακολουθήστε να έχετε δύο παιδιά, όπως μέχρι σήμερα!...

— 'Ισως η 'Ερμάνς είχε συγκινηθεί. Μά, ξαφνικά, πέρασαν απ' το νου της και πάλι οι λεπτομέρειες της απάτης εις βάρος της, που θα εξακολουθούσε ίσως αν η Τύχη δεν της άνοιγε τα μάτια.

Κι' η πληγωμένη αλαζονεία της έδιωξε απ' την καρδιά της κάθε σκέψη οίκτου, κάθε κλίση προς τη συγγνώμη.

Μά και μια άλλη σκέψη ήρθε συγχρόνως στο μυαλό της: 'Αν υποχωρούσε στις ικεσίες της αντίζηλου της, η Μαργαρίτα θα διατηρούσε νόμιμα τη θέση της. Στην περίπτωση αυτή, η Σουζάνα, η αληθινή της κόρη, εκείνη που είχε πραγματικά το αίμα της στις φλέβες της, θα έχανε τη μισητή απ' την πατρική της περιουσία. Θά της την έπαιρνε μια νόθος!

— 'Όχι, δεν μπορούσε, δεν έπρεπε να γίνη αυτό! 'Οάταν τρέλλα να συγκινηθεί απ' τα παρακάλια της ένοχης.

Ήρθε μία στάσι ανέμοχη. Δεν ήταν πιά θυμωμένη. 'Η βεβαιότης του θριάμβου της ξανάδινε την ηρεμία της. Και πρόσφερε ψυχρά:

— Θέλω, δεσποινίς, να νικήσω την άγανάκτησή μου και να σας ακούσω ως το τέλος! Θέλω να μάθω ως ποιά σημείο

— Καλά, λοιπόν, μιλήστε! είπε η 'Ερμάνς, που επιθυμούσε να τα μάθει όλα. Πώς, με ποιά μέσα, καταρθώσατε να κάμετε αυτό το έγκλημα;

Η Μπλάνς διηγήθηκε τότε θαρραλέα, αλλά με φωνή ραγισμένη απ' τον πόνο, τις περιπέτειες της τρυφερής εκείνης νύχτας, που είχαν μείνει χαραγμένες στη μνήμη της όλες της οι λεπτομέρειες.

Όταν τελείωσε, απλώθηκε μια βαρειά, τρομακτική σιωπή.

Η 'Ερμάνς, όρθια, κατάχλωμη, με τα μάτια κλειστά, έμοιαζε σαν ένα απ' τα μαρμαρίνα εκείνα αγάλματα, που στα πόδια τους προσεχόνται του κακού οι πονε-

— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι η παράνομη αυτή αγάπη σας καταδικάζει και τις δύο;...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, ίσως την αγαπούσα... άλλοτε... 'Υστερα όμως...

— 'Όχι, την αγαπάτε πάντα! Δεν μπορεί ποτέ να σπάσουν έτσι μονομιάς τα δεσμά που την ενώνουν μαζί σας, όσους λόγους κι' αν έχετε ν' απομακρύνετε από κοντά σας το πλάσμα που αγαπήσατε τόσο τρυφερά!

Πραγματικά, παρ' όλη τη μανία και το μίσος της, η 'Ερμάνς ένοιωσε στο βάθος της καρδιάς της πως το παιδί εκείνο ανήκε και σ' αυτήν επίσης... και πως θα δυσκολευόταν ίσως περισσότερο απ' ό,τι πίστευε να το διώξει από τη γωνιά που κατείχε τόσον καιρό. 'Αδιαφόρο όμως! 'Ετσι έπρεπε να γίνει... για την ικανοποίηση του έγωισμού της, και για τη Σουζάνα επίσης!

— Σιλήστε... διατάζει, κυρία! συνέχισε η Μπλάνς. Θέλετε να φύγω, ν' απομακρυνθώ για πάντα; Νά μη ξανακούσετε ποτέ να μιλάνε για μένα, να μη με ξαναδείτε ποτέ, ούτε σείς, ούτε ο κ. Τεβενέν, ούτε κανείς; Νά με νομίζει ακόμη κι' η κόρη μου χαμένη, νεκρή;... Θά υπακούσω!

» Συγχωρέστε όμως το άθώο παιδί! Δώστε του χαρά για ένα έγκλημα που δεν έκαμε!... Ξεχάστε αυτό το μυστικό που μάθατε!... 'Εξακολουθήστε να έχετε δύο παιδιά, όπως μέχρι σήμερα!...

— 'Ισως η 'Ερμάνς είχε συγκινηθεί. Μά, ξαφνικά, πέρασαν απ' το νου της και πάλι οι λεπτομέρειες της απάτης εις βάρος της, που θα εξακολουθούσε ίσως αν η Τύχη δεν της άνοιγε τα μάτια.

Κι' η πληγωμένη αλαζονεία της έδιωξε απ' την καρδιά της κάθε σκέψη οίκτου, κάθε κλίση προς τη συγγνώμη.

Μά και μια άλλη σκέψη ήρθε συγχρόνως στο μυαλό της: 'Αν υποχωρούσε στις ικεσίες της αντίζηλου της, η Μαργαρίτα θα διατηρούσε νόμιμα τη θέση της. Στην περίπτωση αυτή, η Σουζάνα, η αληθινή της κόρη, εκείνη που είχε πραγματικά το αίμα της στις φλέβες της, θα έχανε τη μισητή απ' την πατρική της περιουσία. Θά της την έπαιρνε μια νόθος!

— 'Όχι, δεν μπορούσε, δεν έπρεπε να γίνη αυτό! 'Οάταν τρέλλα να συγκινηθεί απ' τα παρακάλια της ένοχης.

Ήρθε μία στάσι ανέμοχη. Δεν ήταν πιά θυμωμένη. 'Η βεβαιότης του θριάμβου της ξανάδινε την ηρεμία της. Και πρόσφερε ψυχρά:

— Θέλω, δεσποινίς, να νικήσω την άγανάκτησή μου και να σας ακούσω ως το τέλος! Θέλω να μάθω ως ποιά σημείο

— Καλά, λοιπόν, μιλήστε! είπε η 'Ερμάνς, που επιθυμούσε να τα μάθει όλα. Πώς, με ποιά μέσα, καταρθώσατε να κάμετε αυτό το έγκλημα;

Η Μπλάνς διηγήθηκε τότε θαρραλέα, αλλά με φωνή ραγισμένη απ' τον πόνο, τις περιπέτειες της τρυφερής εκείνης νύχτας, που είχαν μείνει χαραγμένες στη μνήμη της όλες της οι λεπτομέρειες.

Όταν τελείωσε, απλώθηκε μια βαρειά, τρομακτική σιωπή.

Η 'Ερμάνς, όρθια, κατάχλωμη, με τα μάτια κλειστά, έμοιαζε σαν ένα απ' τα μαρμαρίνα εκείνα αγάλματα, που στα πόδια τους προσεχόνται του κακού οι πονε-

— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι η παράνομη αυτή αγάπη σας καταδικάζει και τις δύο;...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

— Ναι, αλλά...

— Όχι, αλλά...

θάρρανε ή τώλη σας!... Έσείς, ή φιλενάδα του άντρός μου, έχετε τό θράσος νά ζητήσετε από μένα, τή νόμιμη σύζυγο, νά κρατήσω, όχι μόνο στό σπίτι μου, αλλά και μέσ' στην καρδιά μου άκόμα, τόν καρπό τών αίσχρών έρώτων σας!

— «Ε, αυτό πιά υπερβαίνει κάθε όριο!... Ομολογήσατε, έστω! Πότε όμως; Όταν σας ανάγκασε ή αποκάλυψη του έγκλημάτος σας!... Σας καταδικάζω, λοιπόν, και σας δώχνω, έσας και τό παιδί σας!... Ξαναρχίζω στη λάσπη ό,τι βγήκε άπ' αυτήν!...»

— «Φύγετε, φύγετε τό γρηγορώτερο, προτού διατάξω νά σας πετάξουν έξω οι υπηρέτες μου!... Χαθήτε κι' οι δυό από μπροστά μου, άμέσως!...»

Η Μπλάνς κατάλαβε πώς είχε γελαστή, έλπίζοντας νά βρή κάποια συμπόνια στην καρδιά αυτής της γυναίκας. Ξαναβρήκε τή δύναμη ν' αγωνισθή.

— Σας ίκέτευα, κυρία... είπε. Ταπεινώθηκα, σας τό εξομολογήθηκα όλα, γονατιστή μπροστά σας. Μά σας μ' άποκρούσατε. Τώρα, λοιπόν, άπαιτώ εκείνο πού σας ζήτησα τόσο ταπεινά!

Η Έρμάνς έκαμε μιά χειρονομία περιφρονήσεως.

— Τό άπαιτείτε;... πρόφερε.

— Ναι! Θέλετε νά παλέψουμε... Έστω! Δέχομαι!... Η Μαργαρίτα θά μείνη κόρη σας... Κι' εγώ θά μείνω κοντά της γιά νά τήν υπερασπισθώ, άν τολμήσετε νά τήν καταδιώξετε... Άν έχετε σείς ένα όπλο έναντίον μου, έχω όμως κι' εγώ ένα έναντίον σας!

— Μπά! Άλήθεια; Και ποιά είν' αυτό; — Ό πρίγκιπας του Βεράν είναι έραστής σας. Κι' ό Σάρλ θά τό μάθι!

Η Έρμάνς κλονίστηκε άπ' αυτό τό ξαφνικό χτύπημα. Όστόσο προσπάθησε νά συνέλθι κι' άπάντησε μέ φωνή έλαφρά αλλοιωμένη:

— Ό πρίγκιπας του Βεράν... έραστής μου; Γιά νά διατυπώνετε μιά τέτοια κατηγορία έναντίον μου, ύποθέτω πώς θάχετε άποδείξει...

— Έχω μία μόνο, άλλ' άρκετή μέ τό παραπάνω!

— Άλήθεια; είπε ή Έρμάνς, ταραγμένη. Μπορώ νά σας ρωτήσω ποιά;

— Ένα γράμμα του φίλου σας, πού τό βρήκα μέσα σ' ένα βιβλίο, όπου τόχατε ξεχάσει.

— Και τί τό κάνατε; ρώτησε ή Έρμάνς, λαχανιασμένη άπ' τή συγκίνησι.

— Θα μπορούσα νά τό πάω στον άντρα σας, πού θά σας έδιωχνε τότε... Μά σας λυπήθηκα... έσας πού δεν μέ λυπόσατε τώρα... Η καρδιά μου συγκινήθηκε άπ'

τη σκεψη πώς ή άθώα κόρη σας θά υπέφερε τίς συνέπειες του λάθους σας.

— Και λοιπόν;...

— Ξανάβαλα τή συντριπτική αυτή άποδείξι στό μέρος πού τήν είχα βρή...

Η Έρμάνς άναπνευσε βαθεία, μ' άνακούφισι. Είχε άπαλλαγή άπ' τό βάρος πού πίεζε τό στήθος της. Σε μιά στιγμή, ξαναβρήκε όλη τήν ψυχραιμία της.

— Καλά, πλάσατε όλη αυτή τή φανταστική ιστορία! είπε, κυττάζοντας προκλητικά τή Μπλάνς. Μά ή κομωδιά αυτή δεν πρόκειται νά έχη τό αποτέλεσμα πού περιμένατε...

— Τί θέλατε νά πητε;

— Ότι ή συκοφαντία πού έπινοήσατε, δεν μπορεί νά σας σώσει.

— Συκοφαντία;...

— Άσφαλά!... Όταν διατυπώνη κανείς μιά τέτοια κατηγορία, πρέπει νάχη άποδείξεις. Έσείς όμως όμολογείτε πώς δεν έχετε!

— Άθλια γυναίκα! φώναξε ή Μπλάνς, σαστισμένη από τόσο θράσος. Άντί, λοιπόν, ν' άναγκασίσετε τή μεγαλοψυχία μου, θέλετε νά τή μεταχειρισθήτε ως όπλο έναντίον μου;

— Άποδείξετε τούς ισχυρισμούς σας, ξαναείπε ψυχρά ή Έρμάνς.

— Ναι, λοιπόν, θά τούς άποδείξω! Γιατί ό Σάρλ θά μέ πιστέψι, όταν του πώ τήν άλήθεια. Άσαστε σεις ύπεύθυνη γιά τό χτύπημα, άπ' τό όποίο θέλησα νά τόν προφυλάξω.

— Μά δεν πρόκειται νά πείσετε τό Σάρλ, αλλά τούς δικαστάς, όταν μέ κατηγορήσετε γιά μοιχεία, ως άπάντησι τής δικής μου κατηγορίας γιά τήν πλαστοπροσωπεία... Αυτοί όμως δεν θ' άρκεσθούν στο λόγο σας... νάσαστε βεβαία γι' αυτό!

— Ω, τί ατιμία!... ψιθύρισε ή Μπλάνς. — Οί δικαστάι θά σας άπαντήσουν, όπως κι' εγώ πρό ολίγου: «Άποδείξετε τούς ισχυρισμούς σας!».

— Κι' εγώ δεν θά μπορέσω... αλλοίμονο!...

— Ενώ εγώ μπορώ. Και νάσαστε βεβαία πώς δεν θά τό παραλείψω!

Η Έρμάνς είχε σταυρώσει τά χέρια της στο στήθος, μέ θριαμβευτικό ύφος, και κυτταζε περιφρονητικά τήν αντίζηλό της, πού είχε σωριαστή νικημένη σέ μιά πολυθρόνα.

Μά ή νίκη αυτή δεν τής έφτανε, φαίνεται, γιά νά κορέσι τό μίσος της. Γιατί πλησίασε τή Μπλάνς και τής είπε, μέ φωνή σφυριχτή:

— Βεβαιώηκατε, λοιπόν, πώς είσαστε άνίσχυρη;... Ε, τώρα μπορώ νά σας τό όμολογήσω, άφού είμαστε μόνες κι' έχουμε άρχισι τίς εκμυστηρεύσεις! Ναι, εί-

μαι φιλενάδα του πρίγκιπα ντέ Βεράν! Ναι, άπάτω τόν άντρα μου, πού δεν τόν αγαπώ, ούτε και τόν αγαπήσα ποτέ, αλλά τόν άνεχόμουν μονάχα γιά τήν πολυτέλεια και τόν πλούτο πού μου προσφέρει!...

— Ναι, θά μ' έδιωχνε, αν πειθότανε γιά τήν άπιστία μου. Εφ' όσον όμως δεν άποδεικνύεται μέ τίποτε ή προδοσία μου, μπορώ νά τόν κάνω ό,τι θέλω... και σας τό ίδιο!

— Κυρία!

— Εμπρός, θυμώστε, έξεγερθήτε!... Άντιμετωπίστε με, άν δεν σας τρομάξι τό σκάνδαλο, άν δεν φοβάσθε τά κάτεργα γιά τό φίλο σας!...

— Τά κάτεργα;... τραύλισε ή Μπλάνς, εκμηδενισμένη. Μά όχι, είν' αδύνατον! Ποτέ δεν θά έπιτρέψι ό Θεός μιά τέτοια άδικία... Θα παλέψω...

— Ζητήστε τή βοήθεια του Θεού, άν θέλετε... Στο μεταξύ, όμως, γιατί δεν ίκετεύετε τόν εκπρόσωπό του, τόν άδβά Πασκάλ;... Είναι φίλος σας, δικός σας και του συνενόχου σας... Δεν θ' άρνηθή νά σας βοηθήσι...

Και, όρμώντας στο παράθυρο πού έβλεπε στο πάρκο, ή Έρμάνς άρχισε νά φωνάζι μ' όλη τήν τή δύναμη:

— Σάρλ!... Κυρία άδβά!... Έλάτε! Έλάτε γρηγορά!...

Ό άδβάς Πασκάλ... Τόν είχε ξεχάσει ή Μπλάνς!

Πραγματικά, αυτός είχε γίνει μάρτυς του έγκλήματός...

Τρομαγμένοι από τόν τρόπο πού τούς είχε φωνάξει ή Έρμάνς, οι δύο άντρες, πού κουδεντιάσαν κοντά στο σπίτι, έτρεξαν νά δουν τί συνέβαινε. Μπήκαν στο δωμάτιο, πρίν προλάβι ή Μπλάνς νά προφέρει λέξι.

Η Έρμάνς στράφηκε στον άντρα της και του είπε άπότομα, αλλά μέ τρομερή ήρεμία:

— Η γυναίκα αυτή μου όμολόγησε τό έγκλημα πού διαπραχάτε μαζί. Είμαι άποφασισμένη νά τή διώξω άμέσως άπ' τό σπίτι μου... καθώς και τό νόθο παιδί πού πήρε λαθραία τή θέσι του δικού μου! Προτιμάς νά υπερασπισθής τή συνήνοχό σου ή νά ταχθής μέ τό μέρος της γυναίκας σου; Διάλεξε!

Και, χωρίς νά περιμένη τήν άπάντησί του, συνέχισε ψυχρά:

— Σε προειδοποιώ, ότι σκοπεύω νά καταγγείλω στο Δικαστήριο αυτό τό έγκλημα, άν δεν έπιτύχω άμεσα έπανόρθωσι!

— Μά γελιάσαι, Έρμάνς... τραύλισε ό Σάρλ. Δεν καταλαβαίνω τί έννοεις... Διατυπώνεις μιά κατηγορία τόσο παράξενη... δίχως νά τή στηρίξεις πουθενά...

— Σου είπα πώς ή φιλενάδα σου μου εξομολογήθηκε λεπτομερώς τό έγκλημά σας... Μά ή καταγγελία μου στη Δικαιοσύνη δεν θά βασίζεται μόνο σ' αυτά τά λόγια της, πού θά μπορούσε νά τ' άρνηθή... Έχω τήν άπόδειξι τής ένοχής σας!

— Άποδείξι;... Ποιά, δηλαδή;

— Αυτό τό πορτραίτο, πίσω άπ' τό όποιο έχεις γράψει ιδιοχειρώς τήν όμολογία του έγκλημάτος σας και τήν καταδίκη σας.

— Τό πορτραίτο... τραύλισε ό Σάρλ, συντριμμένος.

— Άλλωστε, έχω κι' ένα μάρτυρα πού θά τόν χρησιμοποιήσω.

— Ποιος είν' αυτός ό μάρτυς; επενέβη ό Πασκάλ, μέ φωνή ραγισμένη άπ' τή συγκίνησι.

— Έσείς!...

— Εγώ;...

— Ναι, κύριε άδβά, έσείς πού βρισκόσαστε κοντά μου, όταν γινόταν ή ατιμία... τή νύχτα δηλαδή του τοκετού μου. Παρευρεθήκατε, λοιπόν, στο έγκλημα, είδατε νά βάζουνε στην κούνια του νόμιμου παιδιού τόν καρπό τής προδοσίας!

Ό Πασκάλ έμενε σιωπηλός, μέ τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τόν ουρανό πού ξεχώριζε ανάμεσα στα δέντρα του πάρκου.

— Άπαντήστε, λοιπόν! έπέμεινε ή Έρμάνς. Είδατε;...

— Όχι, κυρία, δεν είδα τίποτε... άπάντησε ό κληρικός, άργά και σοδρά. Μιά ματιά του Σάρλ κι' ένα θλιμμένο χαμόγελο τής Μπλάνς, εύχαρίστησαν τό φίλο τους γιά τή θυσία του.

— Σας καταλαβαίνω, είπε έπιθετικά ή Έρμάνς. Έχετε τό θάρρος νά κάμετε μιά

Ιεροσουλία, προκειμένου νά σώσετε τό φίλο σας... Μά δεν θά ώφελήση τίποτε ό ήρωϊσμός σας.

— Όστόσο... προσπάθησε νά πη ό Σάρλ.

— Η άρνησι του κυρίου άδβά δεν πρόκειται νά κλονίσι τίς άποδείξεις πού μου πρόσφερε έσ' ό μόνος σου... Θα δούμε, άλλωστε, άν θάχι τό θάρρος νά πη ψέμματα και στο δικαστήριο, όταν ύποχρεωθή νά όρκισθή πάνω στο Ευαγγέλιο!

— Πρέπει νά καταλάβις πώς δεν μπορείς ν' άντισταθής στη θέλησί μου! Θα μάθης άπ' αυτή τή γυναίκα τούς όρους πού σας έπιβάλλω γιά νά μη μιλήσω. Έχετε καιρό κι' οι δυό σας ως αύριο γιά νά τούς δεχθήτε.

— Ύστερα, δίχως νά κυττάξι πίσω της ή Έρμάνς, βγήκε άπ' τό δωμάτιο, αγέωχη και περιφρονητικά, αφήνοντας σ' άπελπισία τούς τρεις συνομιλητάς της.

Διωγμένες!

Πρώτη ή Μπλάνς διέκοψε τή σιωπή.

— Η τιμωρία! πρόφερε άργά. Τήν πρό-έλεπα από καιρό.

— Ναι, είπε κι' ό Πασκάλ, άπορροφημένος άπ' τό σκοπό πού επιδιώκουμε, ξεχνάμε από ποιούς δρόμους φτάσαμε σ' αυτόν... Μά ό Θεός δεν τό ξεχνάει!

— Τί θά κάνουμε τώρα; ρώτησε μ' αγωνία ό Σάρλ.

— Δεν μπορούμε παρά νά ύποταχθώμε, φίλε μου, άπάντησε ή Μπλάνς.

— Και νά σε χάσω;... νά χάσω γιά πάντα τό παιδί μου;... Νά δεχθώ ένα ζυγό, πού θά γίνεται όλοένα πιό άμείλικτος;

— Είναι ή τιμωρία! Ξανάπε θλιμμένα ή Μπλάνς.

— Ό Πασκάλ ήταν άπελτισμένος.

— Δεν βλέπεις, λοιπόν, κανένα τρόπο νά έμποδίσουμε τήν Έρμάνς νά πραγματοποιήσι τίς άπειλές της; του είπε ό Σάρλ.

— Δυστυχώς όχι... άπάντησε ό άδβάς μέ συντριβή.

— Υπάρχει δηλαδή ένας... αλλά, ως ιερωμένος και φίλος, δεν έχεις δικαίωμα νά μου τόν συστήσης...

— Τί θες νά πής; διέκοψε ό άδβάς, κυττάζοντας τό Σάρλ μέ τρόμο.

— Αυτό πού καταλάδες!...

— Σκέπτεσαι δηλαδή...

— Ναι, Πασκάλ, νά πεθάνω!... Είναι ή μόνη θεραπεία, στη συμφορά πού μάς βρήκε... Ό θάνατός μου θά στερηθή τήν Έρμάνς άπ' τό μόνο αντίπαλο πού μπορεί νά χτυπήσι. Κι' ή διαθήκη μου θά καταστρέψι προκαταβολικά... μέ ψέμματα πού θά μου σωχρώσι ό Θεός... τά έπιχειρήματα πού μπορεί νά μεταχειρισθή αυτή έναντίον τής Μπλάνς και τής Μαργαρίτας.

— Και πώς θά εξηγήσης τό θάνατό σου;

— Θα πώ άπλώς πώς αηδίασα τή ζωή...

— Έσύ, τόσο πλούσιος κι' εύτυχισμένος;

— Ναι... Θα μέ πούνε τρελλό... μά τί μέ νοιάζει; Μέ τίς τελευταίες μου θελήσεις, θά κάνω πλούσια τήν Έρμάνς, και θά τή χαρακτηρίζω έπίσης σάν τήν πιο λατρευτή σύζυγο. Ύστερα άπ' αυτό, πώς θά τολμήσι πιά νά διατυπώσι μιά κατηγορία έναντίον μου, πού θά τήν καταρρίπτι ό ίδιος ό θάνατός μου;

— Βλέπεις, λοιπόν, πώς όλα μου επιβάλλουν νά πεθάνω...

— Ό Θεός όμως σου τό άπαγορεύει, Σάρλ!

— Ναι, ξέρω τά έπιχειρήματά σου: Ό Θεός μονάχα δίνει τή ζωή, κι' αυτός έχει μόνο τό δικαίωμα νά δώσι τό θάνατο!... Δεν θά μέ συγχωρήσι όμως εφ' όσον, μένοντας στη ζωή, καταδικάζω άθώα πλάσματα στη φρικτότερη τύχη, ενώ ό θάνατός μου μπορεί νά τά σώσι άπ' τά μαρτύρια και τήν αθλιότητα;

— Όχι, Σάρλ, δεν δέχομαι τή θυσία σου! είπε ή Μπλάνς, μέ φωνή συντριμμένη άπ' τήν αγωνία. Γιά όλα όσα γίνανε, εγώ είμαι ό μόνος ένοχος! Έγώ μονάχα πρέπει νά ύποστά τήν τιμωρία!

— Η αγάπη μου γιά τό παιδί μου μ' έσπρωξε σέ μιά κακή πράξι. Σε παρέσυρα σ' ένα έγκλημα. Έσύ μέ βοήθησες άπλώς.

Πώς, λοιπόν, θά πληρώσης τώρα έσύ, κι' εγώ θά μείνω άτιμώρητη;... Όχι, όχι... Δίκασα και καταδίκασα ή ίδια τόν έαυτό μου!...

— Τί θέλετε νά πητε; ρώτησε σοδρά ό Πασκάλ.

— Ότι δεν θά μ' έμποδίσι τίποτε νά κάνω τώρα αυτό πού άποφάσισα, Σάρλ... Θα ύποκούσω στις διαταγές τής κ. Τεδενέν!

— Θα φύγης... διωγμένη;... έσύ;...

— Έτσι είναι δικαιο, φίλε μου. Δέχομαι τήν τιμωρία πού άξίζω... Θα φύγω, μαζί μέ τή Μαργαρίτα. Και δεν θά ξαναγίνι πιά λόγος γιά μάς...

— Ό Σάρλ άνοιξε τό στόμα του γιά νά μιλήσι, μά εκείνη τόν διέκοψε:

— Τό ξέρω, είπε, χρειάζονται ώρισμένες προετοιμασίες. Πρέπει νά πάρης τίς κατάλληλες προφυλάξεις, γιά νά εξηγήσης στον κόσμο τήν ξαφνική άναχώρησί μου και τήν εξαφάνισι τής κόρης σου... Αυτό, θά τ' αναλάβης έσύ, Σάρλ. Ορκίζομαι νά συμμορφωθώ πιστά μέ ό,τι μέ διατάξης... Μπορείς νά πής, έπί παραδείγματι, ότι έφυγα γιά ταξείδι, μαζί μέ τή Μαργαρίτα... πώς μου τήν έμπιστευθήκατε γιά νά κάνουμε ένα γύρο στην Ιταλία... Τελοςπάντων, θά κάνω ό,τι άποφασίσω!

Προσταθούσε νά κρύψι τή συγκίνησί της. Μά δεν μπόρεσε ν' άνθέσι περισσότερο. Οί δυνάμεις της τήν έγκατέλειψαν, ή θέλησί της λύγισε. Ένας λυγμός έσχισε τό στήθος της.

Έπεσε στην άγκαλιά του Σάρλ, και τραύλισε, γεμίζοντας τά χέρια του μέ φιλι:

— Σ' αγαπώ, Σάρλ!... Μη μέ ξεχάσης!... Μη ξεχάσης τό παιδί μας!...

Στράφηκε στον άδβά, πού τό πρόσωπό του ήταν μουσκεμένο στά δάκρυα.

— Α, είχατε δίκιο! του είπε. Δεν μ' είχε σωχρώσει ό Θεός... κι' ή τιμωρία του ήταν τρομερή... Μά τί πειράζει; Αγάπησα... αγαπήθηκα... Μού μένει τό παιδί μου... Δεν παραπονιέμαι!...

Ξέφυγε ζωηρά άπ' τήν άγκαλιά του αγαπημένου της και, πρίν προλάβι νά προφέρει λέξι ό ένας ή ό άλλος άπ' τούς δυό άντρες, έφυγε τρέχοντας και φωνάζοντας μ' ένα τελευταίο λυγμό:

— Άντιό!...

Δυό ώρες περίπου μετά τή σκηνή αυτή, ή Μπλάνς διέσχισε τόν έρημο κήπο τής βίλλας, κρατώντας άπ' τό χέρι τή Μαργαρίτα. Τό πρόσωπό της ήταν άπαθές, τά μάτια της στεγνά.

— Ζερόμ, είπε στο θυρωρό, σας παρακαλώ νά πάρετε άπ' τό δωμάτιό μου τίς δυό βαλίτσες μου. Τίς έχω έτοιμες... Θα φροντίσετε αύριο νά τίς στείλετε στο σταθμό του Φονταινεμπλώ. Η διεύθυνσι είναι γραμμένη πάνω τους.

— Πολύ καλά, δεσποινίς. Μείνετε ήσυχη... άπάντησε εκείνος, χαιρετώντας τήν μέ σεβασμό.

Η Μπλάνς τούβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα και πρόσθεσε:

— Πάρτε αυτά, γιά τόν κόπο σας, φίλε μου...

Παρ' όλες τίς προσπάθειες πού κατέβαλλε, ή φωνή της έτρεμε έλαφρά. Είχε άποχαιρετήσει γιά πάντα όλα τά όνειρα εύτυχίας της, όλη τήν περασμένη ζωή της.

— Ω, δεσποινίς, είσαστε πολύ καλή! Μά δεν ύπήρχε λόγος... διαμαρτυρήθηκε ό Ζερόμ, τσεπώνοντας ώστόσο τό φιλοδώρημα.

Η Μπλάνς βγήκε στο δρόμο, δίχως νά γυρίσι νά κυττάξι γιά τελευταία φορά τό σπίτι εκείνο, όπου είχε δοκιμάσει τόσες άξέχαστες χαρές. Προχώρησε βιαστικά στο δρόμο. Η Μαργαρίτα τήν ακολουθούσε, άμίλητη και θλιμμένη. Δεν μάντευε τί συνέβαινε, μά καταλάβαινε πώς κάποια άνεπανόρθωτη δυστυχία είχε αλλάξει γιά πάντα τή ζωή της...

Καθώς περνούσαν τή γέφυρα του Βαλδέν, ή Μαργαρίτα είπε ξαφνικά:

— Κύτταξε, μαμά, τόν κόσμο πού τρέχει εκεί κάτω, στην όχθη... κοντά στις μεγάλες βάρκες!...

— Ναι, τόν βλέπω. Μά δεν μπορώ νά διακρίνω τί συμβαίνει... άπάντησε ή Μπλάνς, άρπάχοντας τήν ευκαιρία νά δώσι προσοχήν άλλη κατεύθυνσι στις σκέψεις της.

— Βλέπω κάτι άσπρο, ξεπλωμένο καταγής!... Κι' ό κόσμος έχει μαζεuth γύρω του... Τί νάναι άρα γε;

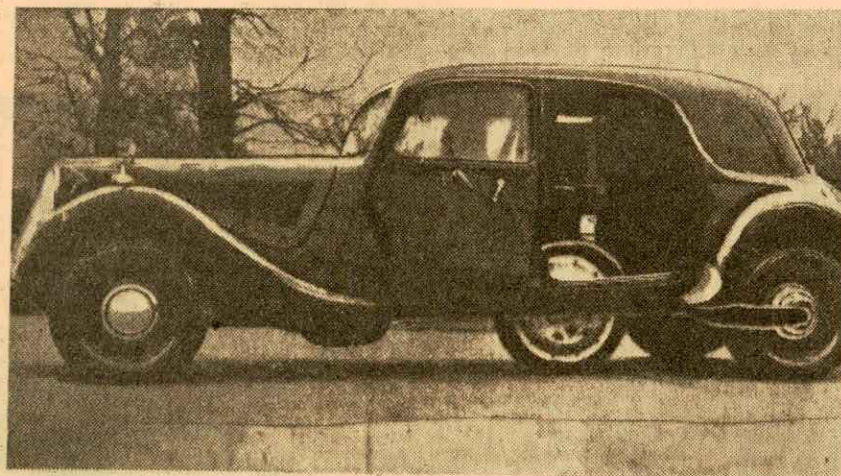
— Δεν ξέρω. Θα δούμε, περνώντας από κεί...

— Ω! Ήρθαν τώρα και χωροφύλακες...

— Κάποιο δυστύχημα θά συνέβη... ίσως νά πνίγηκε κανείς... Δεν είναι κατάλληλο θέμα γιά σένα, Μαργαρίτα. Δεν θά σταματήσουμε...

— Όχι, όχι, μαμά! Άς περάσουμε γρηγορά... Δεν θά μπορούσα ύστερα νά κλεισω μάτι όλη νύχτα...

— Έστριψαν άριστερά, γιά νά πάρουν τό δρόμο του Φονταινεμπλώ. Μά τό μονοπάτι πού ακολουθούσαν, περνούσε κοντά άπ' τή μικρή συγκέντρωση πού γέμιζε τήν όχθη.

ΓΙΑ ΝΑ ΛΙΓΟΣ ΤΕΥΘΟΥΝ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Στο Χάρμοντογουερθ της Άγγλιας γίνονται τίς ημέρες αυτές ειδικές μελέτες γιά ένα νέο γαλλικό αυτοκίνητο μέ 5 ρόδες. Ό πέμπτος τροχός, τοποθετημένος στο κέντρο του ούτοκινήτου, έχει άποκλειστικό σκοπό νά σημειώνη τούς διαφόρους κινδύνους πού διατρέχει ένα αυτοκίνητο, πάνω σ' ένα όποιοδήποτε δρόμο. Οι παρατηρήσεις και τά συμπεράσματα θά βοηθήσουν ώστε νά μειωθούν στο μέλλον, όπως έλπίζεται, τά αυτοκινητιστικά δυστυχήματα.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Δύο νεαροί Γάλλοι, ό Ροζέ Μπρι (άριστερά) 20 χρόνων και ό Ραϋμόν Ντυπλεσσί (δεξιά) μηχανικοί και οι δυό σ' ένα εργοστάσιο κατασκευασίας κατασκευάζουν τό μικρό αυτό αεροπλάνο, μέ τό όποιο κάνουν τώρα τά Σαββατοκύριακα εύχάριστες εκδρομές. Γιά τήν κατασκευή του οι δυό νέοι χρησιμοποίησαν άποκλειστικά πλάκες λευκοσίδηρου άπ' αυτές, πού χρησιμοποιούνται στην κατασκευή τελεέδων και θύλασαν 1500 ώρες άναπαύσεως ό καθένας τους!...

Ξαφνικά, η Μπλάνς άφησε τὸ χέρι τῆς Μαργαρίτας κι' έτρεξε σάν τρελλή πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, πού μιλοῦσαν ὅλοι μαζί καὶ συνωστίζονταν γύρω ἀπὸ ἕνα ἀμφορο γκο ξαπλωμένο καταγής. "Ερρίξε μία ματιά καὶ φώναξε μὲ φρίκη:

— 'Η Ροζέτ!... 'Η Ροζέτ καὶ τὸ παιδί τῆς...

Πραγματικά, ὁ ὄγκος ἐκείνος ἦταν τὰ πτώματα τῆς ἀμοιρῆς Ροζέτ καὶ τοῦ Γκα-στόν, τυλιγμένα καὶ τὰ δύο στὸ ἴδιο παλ-τό. Τὸ ρεύμα τὰ εἶχε παρασύρει ὡς ἐκεῖ, Γονατισμένη δίπλα τους, ἡ κυρά-Λεπα-γιέ κρατοῦσε μιά μισοαδειανή μπιτίλια κοινὰ καὶ τραγουδοῦσε, μὲ φωνὴ μουδια-σμένη ἀπ' τὸ μεθύσι, ἕνα παιδικὸ τραγου-δάκι...

— Εἶναι τρελλή, ἡ κακομοίρα! ψιθύ-ρισε ἕνας γέρος κύριος, πού φαινόταν γιὰ-τρός.

Καὶ ρώτησε τοὺς γύρω:

— Μήπως ξερεὶ κανεὶς σας ποιά εἶν' αὕτῃ ἡ γυναίκα;

— 'Εγὼ τὴν ξέρω, κύριε! ἀπάντησε τρέμοντας ἡ Μπλάνς. 'Η πνιγμένη λέγεται Ροζέτ Νορμπέρ. 'Εμενε στὸ βουλευτάρτο Κουρσέλ, ἀριθμὸς 13. Τ' ἄγοράκι εἶναι τὸ παιδί τῆς. Κι' αὕτῃ ἡ γυναίκα εἶναι ἡ μη-τόνος. Φαίνεται πὼς ἡ Ροζέτ τὴν εἶδο-ποίησε, πρὶν αὐτοκτονήσει...

— Διάβολε!... ψιθύρισε ἕνας χωροφύ-λακας.

Καὶ παρακάλεσε τὴ Μπλάνς νὰ τὸν ἀ-κολουθήσῃ ὡς ἕνα γειτονικὸ σπῆτι, ὅπου θὰ φρόντιζαν γιὰ τὴ μεταφορά τῶν δυὸ νεκρῶν καὶ γιὰ τὴν περίθαλψι τῆς μητέ-ρας, πού εἶχε τρελλαθῇ ξαφνικά ἀπ' τὸ θέαμα τοῦ πτώματος τοῦ παιδιοῦ τῆς...

Ὁ γιὰτρός βάδιζε δίπλα στὴν κυρά-Λε-παγιέ, πού δὲν εἶχαν ὑποφέρει νὰ τὴν ἀ-πομακρύνουν ἀπ' τὴν θλιβερὴ συνοδεία.

Βλέποντάς τὴν, ἡ Μπλάνς νόμιζε πὼς θάχανε κι' αὕτῃ τὰ λογικά τῆς.

Κι' ἡ τρομαγμένη Μαργαρίτα τὴν ἄ-κουγε νὰ μουρμουρίζει σιγαλά:

— Θεέ μου, δέξου στοὺς κόλπους Σου τὰ πλάσματά Σου πού ἄφησαν αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ προστάτεψε ἐκείνα πού μένουν ἀκόμη!

ΛΗ'.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς

Τοῦ κάκου ὁ Σάρλ κι' ὁ Πασκάλ προσ-πάθησαν νὰ κάνουν τὴν 'Ερμάνς ν' ἀνακα-λέσῃ τὴν ἀπόφασί τῆς. Δὲν δέχθηκε ἐκεῖ-νη κανένα συμβιβασμό, δὲν ἔκαμε καμμία ὑποχώρησι.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μάλιστα, δίσταζε μὴ-πως ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ ἀκόμα πιο σκλη-ρά! 'Ηταν ἀρκετὸ νὰ διώξῃ τὴ Μπλάνς καὶ τὴ Μαργαρίτα; Ὁ ἄντρας τῆς θὰ ξέ-φευγε ἔτσι ἀπὸ τὴν τιμωρία.

Δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ τοὺς καταγ-γελῇ ὅλους; 'Ισως θ' αὐτοκτονοῦσε ὁ Σάρλ. 'Η Μπλάνς θὰ πῆγαινε στὴ φυλα-κή, γιὰ πολλὰ χρόνια. 'Η Μαργαρίτα θὰ

καταντοῦσε σὲ κανένα ὀφθαλμοτροφεῖο...

Μόνο τὸ συμφέρον ἐμπόδιζε τὴν 'Ερ-μάνς νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὸ μῖσος τῆς ὡς τὰ ἄκρα. Πραγματικά, ἂν ἔλειπε ὁ Τε-δενέν, θὰ στέρησε ἡ πηγὴ τοῦ πλούτου γι' αὐτὴν! "Ὅσο σταθερὴ κι' ἂν ἦταν ἡ ἐπι-χείρησί του, σίγουρα θὰ ξέφευγε ὅταν θὰ ἔλειπε ὁ διευθυντῆς τῆς, καὶ μάλιστα ὅ-στερ' ἀπὸ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο!

'Ηταν προτιμώτερο, λοιπόν, νὰ κρατῇ τὸν ἄντρα τῆς πάντα ὑποχείριό τῆς, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς καταγγελίας, κρεμασμένη συνεχῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

'Ἢξερε τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος τοῦ Σάρλ. Στερημένος τώρα ἀπ' τὴς συμ-βουλές καὶ τὴν ἀγάπη τῆς φιλενάδας του, θάμενε ἐκμηδενισμένος, ἀνίκανος νὰ ξε-γερθῇ. Ὁ ἀπορροῦσε, λοιπόν, νὰ τὸν διευ-θυνὴ ὅπως ἤθελε καὶ ν' ἀρμένῃ ἀλύπητα τὸ πορτοφόλι του. Τὴν ἡμέρα δὲ πού θ' ἀνακάλυπτε ἐκείνος τὴς ἀταξίες τῆς, θὰ εἶχε αὕτῃ γιὰ δικαιολογία τὸ δικὸ του σφάλμα, τὸ ἐγκλήμα του, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ γιατί εἶχε πᾶν νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Τὸ πιο δύσκολο ἦταν νὰ ρυθμισθοῦν οἱ φανερές σχέσεις τοῦ Τεδενέν καὶ τῆς Μπλάνς. 'Επρεπε νὰ κανονισθῇ μ' ἐπιμέ-λεια καθε λεπτομέρεια, ὥστε νὰ μὴ δημι-ουργηθῇ σὲ κανένα ἡ παραμικρὴ ἐκπληξι, πού θὰ μπορούσε νὰ μεταβληθῇ ἀργότερα σὲ ὑποψία.

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωί, ὁ Σάρλ βρισκό-ταν ἀπὸ νωρὶς στὸ κατάστημά του.

Εἶχε δὴ τὴ Μπλάνς, κι' ἐκεῖνη, μὲ τὸ δυνατό χαρακτήρα τῆς, εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ψυχραιμία πού φαινόταν νὰ τοῦ λείπει.

— Πρέπει νὰ εἶσαι ἥρεμος μπροστὰ στὸ προσωπικό σου! τοῦ εἶπε. Σκέψου καλὰ... Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, πρόκειται ἀ-πλῶς γιὰ τὴν ἀποχώρησι μίας καλῆς ὑ-παλλήλου σου. Βέβαια, θὰ δείξῃς κάποια στενοχώρια, ὅχι ὅμως ὑπερβολικὴ. 'Υπο-τίθεται πὼς σ' ἀπασχολοῦν μόνο τὰ συμ-φέροντα τοῦ καταστήματος... Μὴ ξεχνᾷς δέ, ὅτι σοῦ ἔχω ὑποδείξει τὴν καταλληλό-τερη, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀντικαταστά-τρια μου.

Ὁ Σάρλ συμμορφώθηκε πιστὰ μὲ τὴς ὑποδείξεις τῆς. Καὶ τὰ πράγματα ἔγιναν κανονικά κι' ἀπλόστατα.

Κάλεσε τὸ πρόσωπο πού τοῦ εἶχε ὑ-ποδείξει ἡ Μπλάνς.

— Δεσποινίς, εἶπε, ἡ συνέταιρός μου, δεσποινίς Μπλάνς Οὐμπέρ, μὲ εἶχε προει-δοποιήσει ἀπὸ καιρὸ, ὅτι ἐπιθυμοῦσε ν' ἀποσυρθῇ ἀπ' τὸ κατάστημα. Ὅλες οἱ προστάθειές μου γιὰ νὰ τὴ μεταπείσω, ἔ-μειναν ἀνώφελες. Πίστευα ὡστόσο πὼς θ' ἀργοῦσε ἀκόμη νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποχώρησί τῆς.

»Δυστυχῶς, ὠρισμένοι ἀτομικοὶ λόγοι, τὴν ἀνάγκασαν νὰ τὴν ἐπιταχύνῃ. Δυστυ-χῶς, μὰς ἐγκαταλείπει ὁριστικά. Ἀπὸ και-ρὸ τώρα, σὰς εἶχε διαλέξει γιὰ βοηθὸ τῆς. Κατέχετε καλὰ τὴ δουλειά. Ἀπὸ σή-

μερα, λοιπόν, θὰ τὴν ἀντικαταστήσετε. Κι' ἐλπίζω πὼς θὰ μὰς προσφέρετε τὴς ἴδιες ὑπηρεσίες ὅπως κι' ἡ προκάτοχός σας.

'Η εἰδησι ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλο τὸ κατάστημα. Ὅλοι λυποῦνταν κατάκαρδα πού θάχαναν τὴ Μπλάνς, πού εἶχε τὸ τα-λέντο νὰ κερδίζῃ τὴ γενικὴ ἐκτίμησι καὶ ἀγάπῃ.

— 'Ισως πρόκειται νὰ παντρευθῇ... εἶ-πε ἕνα ἀπ' τὰ μαγκεν.

— Ναι, μ' ἕνα πλούσιο ξένο, συμπλή-ρωσε μιά πωλήτρια πού ἤθελε νὰ φαίνεται πάντα καλὰ πληροφορημένη.

Στὸ μεταξύ, ἡ Μπλάνς εἶχε γυρίσει στὸ σπῆτι τῆς καὶ φρόντιζε γιὰ τὴς διάφορες λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ τῆς, προσπα-θώντας τοῦ κάκου νὰ συγκρατήσῃ τὰ δά-κρυά τῆς. 'Η Μαργαρίτα βρισκόταν κοντὰ τῆς. 'Ηταν ἀνήσυχη ἀπ' τὰ γεγονότα ἐ-κείνα, πού δὲν τὰ καταλάβαινε, ἀλλὰ πού ἡ πρώτη νοημοσύνη τῆς τὴς τὰ παρί-στανε γιὰ σοβαρώτατα.

Κι' ὅστερα, ἐκεῖνη ἡ νεκρὴ γυναίκα πού εἶχε δὴ, ἐκεῖνη ἡ ἀναμάλισμένη γρηπ-μύτη πού κλαίγε καὶ τραγουδοῦσε μαζί καὶ πού τὴν εἶχε συνοδεύει ἡ Μπλάνς ὡς τὸ Φονταίνεμπλά, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γεμίσει ἀπὸ τρόμο τὴν παιδικὴ ψυχὴ τῆς.

— Ὡστε, λοιπόν, μαμά, εἶπε ἐνῶ τὴν ἔντυνε ἡ Μπλάνς, τώρα πιά θὰ μένω διαρ-κῶς μαζί σου;

— Ναι, ἀγαπούλα μου... Ὡὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Παρίσι... καὶ θὰ μένουμε πάντα μαζί.

— Ὡὰ πᾶμε μακριά;

— Ναι, παιδί μου, πολὺ μακριά.

— Ὡστε δὲν θὰ ξαναδῶ πιά τὸ Σα-μορώ;

— Ὁχι.

— Καὶ τὴν ἄλλη μητέρα μου; Καὶ τὴ Σουζάννα;

— Ποτέ πιά!

— Καὶ τὸ Φαμπιέν;

— Ὅποτε κι' αὐτόν... τουλάχιστον γιὰ

πολλὰ χρόνια.

— Ὡὰ βλέπω ὅμως τὸ μπαμπά;

— Ὁχι, ψιθύρισε ἡ Μπλάνς.

— Ἐνας λυγρὸς ξέφυγε συγχρόνως ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ.

— Ἀργότερα, συνέχισε ἡ Μπλάνς, ὅ-ταν θάχῃς μεγαλώσει καὶ θὰ μπορῇς νὰ μὲ καταλάβῃς, θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ δυστυ-χία πού μὰς βρῆκε, κι' ἀπ' τὴν ὁποία δὲν μπορούμε μὲ κανένα τρόπο νὰ ξεφύγουμε... Χάνεις μεμιάς ὅλους ἐκείνους πού ἀγαποῦ-σες! Μονάχα ἐγὼ σοῦ μένω, γιὰ νὰ σ' ἀ-γαπᾶω καὶ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη... Ὡὰ τὸ πετύχω!

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς Μαργα-ρίτας εἶχαν στεγνώσει κι' ἦσαν γεμάτα ἐνεργητικότητα.

— Δὲν θὰ κλάψω πιά, μαμά, εἶπε, γιὰ-τί νοιώθω πὼς σὲ κάνω ἔτσι νὰ ὑποφέρῃς ἀκόμα πιο πολὺ... Ὡὰ νοσταλγῶ καὶ θὰ σκέπτομαι πάντα αὐτοὺς πού ἔχασα, μὰ ποτέ δὲν θὰ σοῦ τοὺς ἀναφέρω. Εἶσαι μη-τέρα μου, μ' ἀγαπᾷς μ' ὅλη σου τὴν καρ-διά, ὅπως σ' ἀγαπᾷ κι' ἐγώ... Ξέρω καλὰ πὼς, ἂν ὑποφέρουμε ἐσὺ κι' ἐγώ, εἶναι γιὰτὶ τὸ θέλει ὁ Θεός... καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς.

Προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ χαμογελάσῃ καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς.

Ὁ Σάρλ φρόντισε νὰ κανονίσῃ ὅλες τὴς διατυπώσεις τοῦ ταξιδιοῦ τῆς Μπλάνς. Θὰ μπορούσε, λοιπόν, νὰ φύγῃ ἀμέσως ἡ νέα γυναίκα, τὸ ἴδιο βράδυ.

'Η σωματικὴ κόπασι ἀπ' τὴς τόσο γρη-γορές προετοιμασίες τῆς, τὴν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ κάπως τὸν πόνο τῆς.

Ὡστόσο, δὲν εἶχε ἀκόμα ὑποφέρει τὸ σκληρότερο μαρτύριο, τὸ πριχτότερο βα-σανιστήριο!... Θάρχόταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ Σάρλ, γιὰ τὸν ὑπέρτατο ἀπο-χαιρετισμό, γιὰ τὸν αἰώνιο χωρισμό!...

Χτύπησαν ἐπιτέλους τὴν πόρτα. Καὶ μπῆκε ὁ Τεδενέν, ἀκουμπώντας στὸ μπρά-τσο τοῦ ἀδδὰ Πασκάλ.

'Η Μπλάνς δὲν ἔδωκε μιλιὰ στὴν ἀρ-χή, δὲν ἔκαμε οὔτε μιά κίνησι. Τὰ μάτια τῆς ἔμεναν κορφωμένα στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Κι' ἀνατριχίαζε, βλέπον-τας τὴ χλωμάδα του καὶ τὴν ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Α. Ν. γύρω ἀπὸ τὸ 1930, βρισκόταν κάποιος νὰ πῇ πὼς ἔπει-τα ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια οἱ κάτοικοι τῆς ἀφρικανικῆς ζουγκλάς θὰ μπορούσαν ν' ἀνοίγουν τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιό-φῶνός τους καὶ νὰ πῇρεφτεῖνται τὰ τελευταῖα νέα ἀπὸ τὴν περιοδεία τῆς 'Ελισάβετ ἡ νὰ λικνίζονται στὴς μελωδίες τοῦ Μό-τσαρτ, δὲν θὰ ἔμενε κανεὶς, πού νὰ μὴν ὑποδεχθῇ μὲ εἰρωνεία τὴν παρὰτολη αὕτῃ πρόβλεψι.

Τὸ ραδιόφωνο, ἡ μαγικὴ αὕτῃ ἐφεύρεσις τοῦ αἰῶνος μας, εἶ-χε ἤδη τότε ἐφευρεθῇ. Ὅλοι ἤξεραν, βέβαια, πὼς ὁ στενὸς κύ-κλος τῶν προνομιοῦχων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού μπορούσε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, θὰ εὐρινόταν μὲ τὸν καιρὸ καὶ ἡ ἐφεύρεσις θὰ ἐκλαί-κευόταν. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ, ἴσαμε τὸ σημεῖο νὰ φτάσῃ τὸ ραδιό-φωνο ὡς ἐκεῖ, πού ὡς προχθὲς δὲν ἀκούγονταν παρὰ μόνο τὸ τὰμ-τόμ, μεσολαβούσε κάποια ἀπόστασις, πού καὶ σήμερα ἀκόμη μὰς κάνει ν' ἀναλογιζώμαστε τὸ πρᾶγμα μὲ κατὰπληξι.

Ὡστόσο, τὸ γεγονός εἶναι πὼς στὴς ἡμέρες μας οἱ νέγροι τῶν μακρινῶν καὶ ἀπομονωμένων περιοχῶν τῆς Ρωδεσίας καὶ τοῦ Κογκὸ μαθαίνουν τὴς τελευταῖες εἰδήσεις τὴν ἴδια ἀκριβῶς στι-γμή, πού τὴς μεθεῖσι καὶ ὁ κάτοικος τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Νέας 'Ὑόρκης ἢ τοῦ Λονδίνου. Καὶ ἐπὶ αὐτὸ τὸ χροστούν σ' ἕναν καὶ μόνον ἀποκλειστικὰ ἄνθρωπο, πού, χάρις στὸν ζῆλο καὶ στὴν ἐπι-μονή του, κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ὅλοι γύρω του θεωροῦσαν ὡς ἀκατόρθωτο.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1941, ὁ Βρεταννὸς ἀνώτερος ὑπάλληλος Χέν-ου Φράνκλιν, ὁ ἀνθρώπος πού ἔφερε στοὺς μαῦρους τὸ ραδιό-φωνο, ἐτοποθετεῖτο ἀπὸ τὴν κυβερνήσι Τσῳρτσιλ στὴν Λουσακά τῆς Βορείου Ρωδεσίας, ἐπιφορτισμένος μὲ μίαν ἀποστολὴ καθε ἄλλο παρὰ εὐκολη : Νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ρωδεσίας γιὰ τὸ νόημα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ πολέμου καὶ νὰ τοὺς καθο-δηγήσῃ γιὰ τὸν ρόλο, πού ὤφειλαν νὰ παίξουν σ' αὐτόν.

Χάρις στὸν 'Αγγλο Χένρου Φράνκλιν, οἱ νέγροι τῆς Ρωδεσίας ἀκούουν τώρα μουσικὴ καὶ εἰδήσεις

Τὴν ἴδια δουλειά μὲ τὸν Φράνκλιν, τὴν εἶχαν ἀναλάβει, σὲ κάθε γωνιά τῆς 'Υψηλῆς, ἑκατοντάδες ἄλλοι 'Αγγλοὶ ὑπάλλη-λοι. Ἀλλὰ μὲ συνθήκες, βέβαια, πολὺ διαφορετικῆς.

'Η μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους ὁ Φράν-κλιν εἶχε κοθῆναι νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴς σύγχρονες ἱστορικῆς ἐξελίξεις, ἐλάτρευε ἀκόμη πολυχρόνια ἔθνα, πίστευε στὴν μαύρη μαγεία καὶ δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ ἢ νὰ διαβάξῃ. 'Ελα-χιστοὶ ἦταν ἐκεῖνοι, πού εἶχαν ἀκούσει νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τὸν Τσῳρτσιλ, τὸν Ροζέτβελτ ἢ τὸν Στάλιν. Καὶ λέξεις, ὅπως ὁ Φα-σισμός, ὁ Κομμουνισμός, ἡ Δημοκρατία, ἦταν γι' αὐτοὺς ἀγνω-στες ἢ ἀδίες ἀπὸ κάθε νόημα.

Τὸ πιο διαδεδομένο μέσο προπαγάνδας, ὁ τύπος, δὲν εἶχε σὲ τίποτε νὰ χρησιμεύσῃ στὸν Φράνκλιν. Οἱ ἰθαγενεῖς θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθουν ἀνάγνωσι κι' ἔπειτα ν' ἀρχίσουν νὰ ἐντυφούν στὰ ἐντύπια τῆς προπαγάνδας!

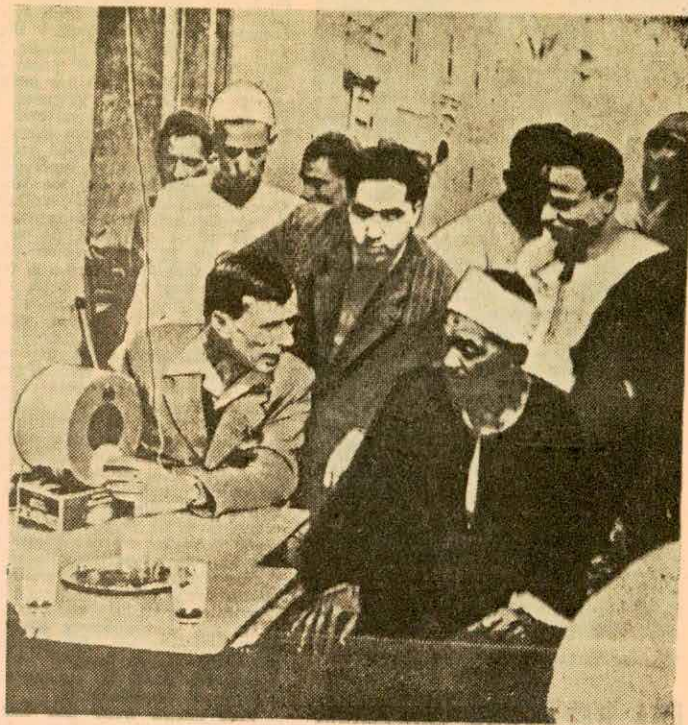
'Η μὲν λῆσι πού ἔμενε ἦταν τὸ ραδιόφωνο. Ἀλλὰ κι' αὕτῃ ἡ λύσι δὲν ὑπῆρχε, παρὰ μόνο θεωρητικῶς.

Ὁ μοναδικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Λουσακά — μοναδικὸς σ' ὅλοκληρὴ ἐκείνη τὴν τεραστίᾳ περιοχῇ πού καταλαμβάνει τὸση ἐκτασι, ὅση ἡ Γερμανία καὶ ἡ Γαλλία μαζί — ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα στούν-τιο τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ ἕναν πομπὸ δυνάμεις τριακο-σίων βάρ!

Φυσικά, ὁ σταθμὸς αὐτὸς δὲν ἀ-κουγόταν οὔτε ὡς τὰ περίχωρα τῆς Λουσακά. Ὅσο γιὰ τὸν Φράνκλιν, ἦταν ὁ ἴδιος διευθυντῆς τοῦ στα-θμοῦ, συγγραφεὺς τοῦ προγράμμα-τος καὶ σπῆκερ! Συχνὰ ἀναγκαζό-ταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μικρόφωνο, ἰὰ νὰ τρέξῃ νὰ διορθώσῃ μιά βλά-βη. Μαζὶ μὲ αὐτὰ ὅλα, συνέβαινε καὶ κάτι ἀκόμη χειρότερο : Δυὸ κου-κουδάγιες εἶχαν στήσῃ τὴν φωλιά-τους στὴν καπνοδόχου τοῦ ραδιοφω-νικοῦ σταθμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πα-ρεμβάλλωνται καθε τόσο στὴν μετὰ-δοσι τῶν εἰδήσεων τὰ μονότονα κρᾶ-κρὰ τοῦ ζεύγους πού διοπληκτιζόταν!

Ὁ Φράνκλιν μπορούσε, βέβαια, νὰ ζητή-σῃ ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ κυβερνήσι τὴν βελτί-ωσι τῶν πρωτόγωνων αὐτῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν ἐπ'ἀνδρῶσι τοὺς μ' ἕνα ἐμπειρο καὶ εἰδικευμένο προσωπικό. Ὅποτε, ὅμως, καὶ αὐτὸ δὲν ἔλυε τὸ πρόβλημα.

Ἐνας ραδιοφωνικὸς πομπὸς εἶναι ἀχορ-

Ὁ Φράνκλιν καθοδηγεῖ τοὺς ἰθαγενεῖς γιὰ τὸν τρόπο λειτουρ-γίας τοῦ εἰδικοῦ ραδιοφῶνου, πού παρήγαγε γι' αὐτοὺς ἡ θιο-μηχανία Γκουντφέλλου.

στος, ὅταν δὲν ὑπάρχουν οἱ δέκτες. Καὶ οἱ δέκτες ἦταν ἐλάχι-στοι, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, στὴν Βορεῖο Ρωδεσία. Στὰ κατὰστήμα-τα τῆς Λουσακά, τὰ φθηνότερα ραδιόφωνα στοίχιζαν εἰκοσι χάρ-τινες λίρες τὸ ἕνα. Οἱ εἰκοσι λίρες ἐκπροσωποῦσαν τὸ τετραπλά-σιο τοῦ μισθοῦ πού ἔπαιρναν, κατὰ μέσον ὄρο, οἱ ἰθαγενεῖς χει-ρῶνακτες. Πράγμα, πού τοὺς ἔκανε νὰ βλέπουν ἐτὸ μαγικὸ αὐτὸ κουτὶ πού ἐβγαζε ἤχους, μὲ βαθύ σεβασμό, ἀσφαλῶς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμμία διάθεσι νὰ τὸ πλησιάσουν.

Ἔτσι, τὸ ἔργο πού εἶχε νὰ κἀν ὁ Φράνκλιν ἦταν διπλό. Ἀ-πὸ τὴν μιά μεριά, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὴν βελτίωσι τοῦ σταθμοῦ, πού τοῦ ἔδωσαν νὰ διευθύνῃ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν πληθυσμό μὲ φθινὰ ραδιόφωνα!

Τὸ πρῶτο, τὸ ἐπέτυχε χωρὶς δυσκολία. Ἀλλὰ γιὰ τὸ δεύτερο, δὲν θέλησαν οὔτε νὰ τὸν ἀκούσουν. Τοῦ ἀποκριθῆκαν πὼς ἦταν καθαρή τρέλλα νὰ φτιάξουν ραδιόφωνα γιὰ τοὺς μαῦρους, τὴν στιγμή πού ὁλοκληρῇ ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία ἦταν ἀφιερωμένη στὴν κατασκευὴ πολεμικοῦ ὗλικοῦ.

Ὁ Φράνκλιν ἔκανε τὸ μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε. Μὲ τὸ συνεργεῖο πού τοῦ διαθέσανε, κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ τριακόσιες ρα-διοφωνικῆς συσκευῆς καὶ νὰ τὴς μαράσῃ στὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ εἰκοσι χιλιᾶδες χωρὶς τῆς Ρωδεσίας.

Ὡταν ὁ πόλεμος τελείωσε, ὁ ἀμέσος λόγος πού ὑπῆρχε, γιὰ ν' ἀκούει ραδιόφωνο οἱ μαῦροι, εἶχε ἐκλείψει. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν ἔκανε τὸν Φράνκλιν νὰ ἐγ-καταλείψῃ τὴν ἀρχικὴ ἰδέα του.

Τὴν πρώτη ἀδεία, πού πῆρε γιὰ τὸ Λον-δίνο τὴν χρησιμοποίησε γιὰ νὰ γυρίσῃ, τὴν μιά ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅλες τὴς βιομηχανίες ραδιοφῶνων καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴς πείσῃ νὰ ἀνα-λάβουν τὴν παραγωγὴ ἑνὸς τερα-στίου στόκ ἀπὸ ὅσο τὸ δυνατόν ἀ-πλοῦστερα ραδιόφωνα καὶ στὴν ἀνά-λογα χαμηλὴ τιμῇ. Τέλος, στὸ πρό-σωπο τοῦ βιομηχανικοῦ Γκουντφέλλου, ὁ Φράνκλιν βρῆκε τὸν ἄνθρωπο πού ζήτοσε.

Ὁ Γκουντφέλλου δέχθηκε νὰ ἀ-ναλάβῃ τὴν ριψοκίνδυνη αὕτῃ ἐπι-χείρησι, ἀλλὰ τὸ σχέδιον παρ' ὀλί-γο τὴν τελευταία στιγμή νὰ νασαγή-σῃ. Οἱ τεχνίτες τοῦ εἶχαν κλείσει τὴς συσκευῆς σὲ κουτιά μαύρα καὶ κόκ-κινα, στὰ δύο, δηλαδή, ἀκριβῶς χρώ-ματα, πού θὰ ἔκαναν τοὺς ὑπαίτιους γυροαστὲς νὰ τραποῦν σὲ φυγή. Γιὰτὶ τὸ πρῶτο ἐκφράζει τὴν μαύρη μαγεία καὶ τὸ δεύτερο εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ φόνου!

Εὐτυχῶς, τὸ πρᾶγμα διορθώθηκε ἐγκαί-ρως καὶ τὰ ραδιόφωνα Γκουντφέλλου, πού διατυπώθηκαν πρὸς ἐξήμισι λίρες μόνο τὸ ἕνα, κατέκτησαν κυριολεκτικῶς τοὺς μαῦρους τῆς Ρωδεσίας.

— Γιὰ νὰ δοῦμε. 'Εχει σὲ' ἀλήθεια καναδάτσος;...

Ο Λέν Βάουγκαν με τον πιστό σκύλο του.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ στη ζούγκλα της Αφρικής

Ο τεληνός Νεοζηλανδός κυνηγός που προστατεύει τα θηρία!...

Πριν από 33 χρόνια ξεκίνησε από το Λονδίνο ένας νεαρός Νεοζηλανδός για να αναζητήσει την τύχη του στα άγρια παράξενα δάση της Αφρικής. Ο Λέν Βάουγκαν - αυτό ήταν το όνομα του τεληνίου νέου - είχε φύγει από την πατρίδα του σε ηλικία 6 ετών και πήγε για να σπουδάσει στο Λονδίνο. Ένω όμως οι συμπαθητές του κατά την διάρκεια του ελεύθερου χρόνου τους, έπαιζαν διάφορα παιχνίδια, ο Λέν πηγαίνει μόνος του σε ένα απόκεντρο μέρος και μάθαμε σκοποβολή. Έπίσης καθόταν ώρες ολόκληρες κοντά στα πατάκια και της ακροβατικής και μαρκε. Αυτή η αγάπη του για τη σκοποβολή και ο ριζοκίνδυνος χαρακτήρας του τον έκαναν να πάρει την απόφαση να αναζητήσει την τύχη του κυνηγώντας άγρια θηρία στα βάθη της Αφρικής.

Ο Λέν έφτασε στην περιοχή της Μαζαμπούκα στη Βόρειο Ροδεσία. Εκεί αγοράσε ένα κομμάτι γης και άρχισε να το καλλιεργεί. Μέσα σε ένα χρόνο απόκτησε ένα από τα καλύτερα κτήματα της περιοχής και το χρησιμοποίησε ως όρμητήριο του για το κυνήγι άγριων θηρίων στη ζούγκλα.

Ο Λέν παντρεύτηκε αργότερα μια όμορφη μελαγχρινή γυναίκα της περιοχής. Η μεγάλη αγάπη και αφοσίωση της γυναίκας του άρχισαν σιγά-σιγά να επιδρούν στο Λέν, που ενδιαφερόταν τώρα περισσότερο για το χτήμα του και λιγότερο για τα επικίνδυνα κυνήγια. Έτσι με το πέρασμα του καιρού, η αγάπη του Νεοζηλανδού για το κυνήγι, έγινε μια πραγματική στοργή για τα άπροστατευτα θηρία της ζούγκλας, που κινδύνευαν να εξαφανιστούν, κι αυτό εξ αιτίας ώριμων Αφρικανών κυνηγών που τα σκότωναν χωρίς διακρίσεις. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Λέν πούλησε το χτήμα του για να αφοσιωθεί στη νέα δουλειά που του προσέφερε η κυβέρνηση: Να προστατεύει από τους λαθροκυνηγούς τα άγρια θηρία της γειτονικής ζούγκλας.

Το νέο επάγγελμα του Λέν Βάουγκαν ήταν πολύ πιο επικίνδυνο από το προηγούμενο. Γιατί εκτός από τους κινδύνους που είχε να αντιμετωπίσει, περιπολώντας με τους 20 εξασκημένους Αφρικανούς βοηθούς του στα βάθη της ζούγκλας, έπρεπε πολλές φορές να δώσει αληθινές μάχες με λαθροκυνηγούς.

Ο Λέν, ο λευκός βοηθός του και οι 20 ιθαγενείς, που τον υπακούουν και τον σεβούνται σαν πατέρα τους, πρέπει να εμποδίζουν κάθε πρωί στις πεντεμισιά να οργανώσουν την δουλειά της ημέρας. Έλάχιστες φορές κυρίζουν στη βάση τους πριν δύση ο ήλιος. Η εφαρμογή των κανονισμών είναι ένα αρκετά δύσκολο έργο στην καρδιά της Αφρικής. Ένας μεγάλος αριθμός Αφρικανών που ζή σε χωριά γύρω από την περιοχή που ελέγχει ο Λέν συνηθίζει να περνά μέσα από τα χτήματά του για να φτάσει κοντά στον ποταμό Κάφου, για ψάρεμα. Οι μαύροι αυτοί δεν θέλουν να συμμορφωθούν με τους κανονισμούς για το κυνήγι, πράγμα που αναγκάζει πολλές φορές τον Λέν να τους συλλαμβάνει και να τους στείλει για να δικαστούν στη πόλη Ναμγουάλα, που βρίσκεται σε απόσταση 65 περίπου χιλιομέτρων από το «στρατηγείο» του.

Στην πόλη Ναμγουάλα ο Νεοζηλανδός έχει ένα δεύτερο σπίτι στο οποίο μένει η σύζυγός του κατά τη διάρκεια των βροχών. Ο δρόμος μεταξύ της Ναμγουάλα και του χωριού Ντζόμα, όπου είναι μόνιμα εγκατεστημένος ο Λέν, είναι γεμάτος από εξωτικά πουλιά. Εκεί δε επιτρέπεται το κυνήγι.

Συνοδευόμενος πάντα από τον έξυπνο σκύλο του και έχοντας έτοιμη την καραμπίνα του για κάθε ένδοξο έργο ο Λέν κάνει καθημερινώς το γύρο της περιοχής, τότε με τα πόδια και τότε με το τζιπ, που οδηγεί ο ίδιος. Πολλές φορές βρίσκεται αντιμέτωπος με λιοντάρια ή άλλα άγρια θηρία, τα οποία όμως φαίνεται να τον έχουν συνηθίσει και δεν τον πετράζουν. Ποιος ξέρει...

Έτσι τα θηρία της ζούγκλας αισθάνονται ότι ο τεληνός Νεοζηλανδός ριψοκινδυνεύει τη ζωή του για χάρη τους. Ο Λέν αναγκάστηκε μερικές φορές κατά τη διάρκεια της περιόδου του στη ζούγκλα να έμεινε κλονισμένος και χωρίς το όπλο του για να χωρίσει δυο θηρία που τασάκωναν.

Μια ημέρα - ήταν μια από τις πιο ζεστές του καλοκαιριού - ο Λέν άκουσε πίσω από κάτι θάμνους κοντά στην παράγκα του, άγριους βρυχηθμούς. Έτσι όπως ήταν, χωρίς ποικίμο, με το κοντό του παντελόνι, πεταχθηκε από την πολυθρόνα του άρπαξε την καραμπίνα του και βγήκε έξω. Σε λίγων μέτρων απόσταση στεκόταν μια λεονταριά, που τον κύτταζε κι' έδραχνε διαρκώς. Ο Λέν σήκωσε την καραμπίνα του κι' έτοιμασθηκε να πυροβολήσει. Το θηρίο όμως δεν φαινόταν να έχει επιθετικές διαθέσεις. Και προς μεγάλη έκπληξη του Νεοζηλανδού, η λεονταριά άρχισε να περπατά με αργό βήμα προς το δάσος. Ο Λέν την ακολούθησε ασυναίσθητα. Το θηρίο γυρίζει κατά διαστήματα το κεφάλι του, λες και κύτταζε να δει αν ο Νεοζηλανδός το ακολουθούσε. Η περιέργεια του φίλου μας είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Κάτι του έλεγε μέσα του ότι θα συνέβαινε κάποιο έκτακτο, ένα από τα γνωστά δράματα της ζούγκλας. Και δεν άργησαν να αληθεύουν οι προβλέψεις του.

Δεν είχαν προχωρήσει πολύ μέσα στη ζούγκλα όταν βρέθηκαν κοντά σε μια μικρή σπηλιά που την εκάλυπταν θάμνοι και άλλη άγρια βλάστηση. Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

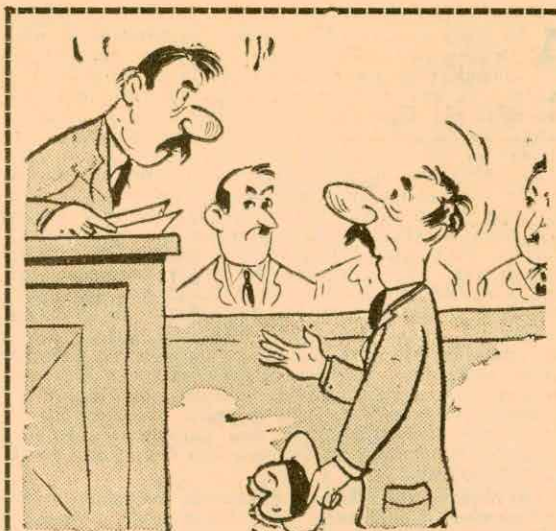
Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

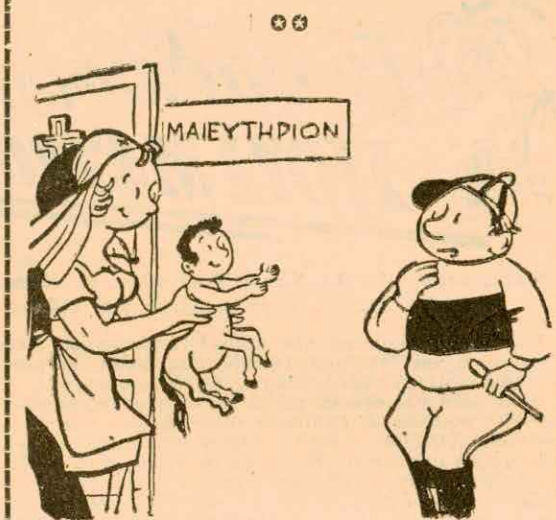
Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

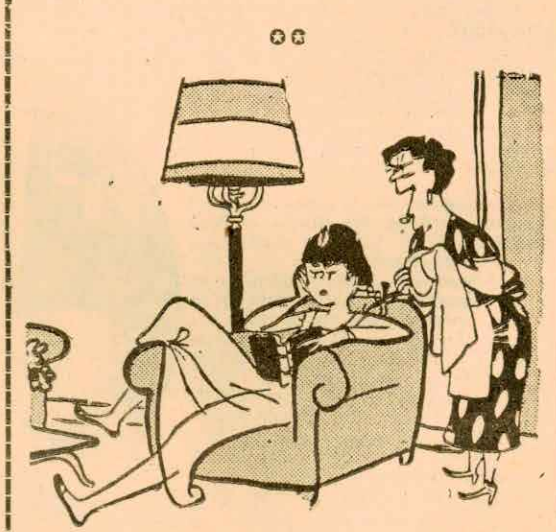
Ο Λέν είδε τότε ένα καταπληκτικό θέαμα: Τρεις πελώριες λεονταριές ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν δυο μικρά λεονταράκια που είχαν στριμωχτεί φοβισμένα πίσω από τον πατέρα τους, που ήταν καταματωμένος και με τις σάρκες ξεσκισμένες. Χωρίς να χάσει καιρό ο Λέν πυροβόλησε προς το μέρος των λεονταριών. Μια από τις σφαίρες σφίριξε στο έδαφος την μεγαλύτερη ενώ συγχρόνως η λεονταριά είχε επιτεθεί και ξεκινούσε με τα νύχια της τη δεύτερη. Η άλλη το έβαλε στα πόδια. Σε λίγο ο Λέν κρατούσε και χάιδευε τα δυο μικρά λεονταράκια, ενώ η λεονταριά του έγλυφε με ευγνωμοσύνη τα πόδια.

— Δεν φταίω, κ. Πρόεδρος! "Ημουν τύφλα στο μεθύσι. Και ξέρετε δά, πώς γίνεται ο άνθρωπος, όταν μεθάει!..."

Ο ΤΖΟΚΕ-Υ ΠΑΤΕΡΑΣ...
— Να σάς ζήσει, κυρία!...

— "Όλες οι φιλενάδες σου, Κατίνα μου, χάρισαν κιόλας κι' εσύ ακόμα δεν αρραβωνιάστηκες!..."

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ άνθρωπινες φυλές

Οι διαφορές που παρουσιάζουν μεταξύ τους

Όλοι οι άνθρωποι καταγόμαστε από έναν κοινό πρόγονο ή από περισσότερα πρότυπα. Και αν είναι σωστό το πρώτο, πώς μπορούμε τότε να εξηγήσουμε την ποικιλία των φυλών του πλανήτη μας;

Το πρόβλημα αυτό απασχολήσε πολλές φορές τους επιστήμονες. Οι φυσικοί χαρακτηρισμοί είναι, ως γνωστόν, κληρονομικοί. Δύο γονείς με μαύρα ματιά, που προήλθαν από γονείς με μαύρα έπισης ματιά, δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά με γαλάζια ματιά. Αλλά τι γίνεται όταν ο πατέρας κι' η μητέρα παρουσιάζουν διαφορετικούς χαρακτηρισμούς;

Γνωρίζουμε σήμερα ότι η μεταβίβαση των φυσικών χαρακτηρισμών από τους γονείς στα παιδιά, δηλαδή η κληρονομικότητα, δεν οφείλεται σε γαλάζια ή σε μαύρα στοιχεία, αλλά σε χημικά στοιχεία, όπως πιασμένα και της μητέρας, όπως πιστευόταν άλλοτε, αλλά σε ένωσις των χρωμοσωμάτων, που είναι τα άσπαστα στοιχεία του κυττάρου. Αυτά τα χρωμοσώματα περιέχουν τους κληρονομικούς «γεννητήρες», που καθένας τους αντιπροσωπεύει έναν ώριμο γενετικό χαρακτήρα: χρώμα των ματιών, μαλλιά, χροιά της επιδερμίδος, κλπ.

Κάτα τον ίδιο τρόπο μεταβιβάζεται και η ποιότητα του αίματος. Καθένα από τα χρωμοσώματα περιέχει έναν γεννητή, που προσδιορίζει την ομάδα του αίματος στην οποία ανήκει. Οι γεννητή αυτοί, όμως, δεν έχουν την ίδια δύναμη. Άλλοι είναι ισχυρότεροι και άλλοι ασθενέστεροι. Όταν, λοιπόν, ο πατέρας κι' η μητέρα έχουν διαφορετικούς χαρακτηρισμούς, οι καθένας υπερικονούν οι ισχυρότεροι γεννητή, που δίνουν αυτό το χρώμα των ματιών ή εκείνη τη διάπλασι του σώματος στο παιδί που θα γεννηθεί.

Οι νόμοι της κληρονομικότητας εξηγούν, λοιπόν, τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των ατόμων μιας φυλής, αλλά, εινε ανίκανοι να εξηγήσουν τις βασικές και θεμελιώδεις διαφορές μεταξύ των κυριωτέρων φυλών.

Πρέπει να υποθέσουμε, συνεπώς, ότι οι σημερινοί άνθρωποι δεν κατάγονται από ένα μοναδικό πρότυπο, αλλά από πολλά που εμφανίσθηκαν ταυτόχρονα σχεδόν πάνω σε διάφορα σημεία της γης και που για λόγους γεωγραφικού αποκλεισμού ανεπτυχθήσαν με τρόπο ιδιόμορφο το καθένα. Αυτή εινε σήμερα η επικρατέστερη άποψη της επιστήμης.

Αντίστοιχα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες.

Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

	Ο	Α	Β	ΑΒ
Λευκή φυλή				
Γάλλοι	42,4	46	8,1	3,5
Άγγλοι	46,7	41,7	8,6	3
Γερμανοί	39,1	43,5	12,5	4,9
Ρώσοι	31,9	34,4	24,9	8,8
Αμερικανοί	45	41	10	4

Κίτρινη φυλή				
Κινέζοι (κίτρινος ποταμός)	34,2	30,8	27,7	7,3
Ιάπωνες (περιοχή του Τόκιο)	30,1	38,4	21,9	9,6
Κορέα	27,7	31,5	30,7	10,1
Ερυθρόδερμοι του Περού ...	100	0	0	0

Μαύρη φυλή				
Μαύροι της Αμερικής	44,2	30,3	21,8	3,7
Μαύροι του Κονγκό	46	22	24	8
Πυγμαίοι του βελγικού Κονγκό	30,6	30,3	29,1	10

Από τον ανώτερο πίνακα φαίνεται ότι στη λευκή φυλή υπερισχύουν οι ομάδες Ο και Α. Στη μαύρη η υπερχωρή βρίσκεται στην ομάδα Ο. Οι ομάδες Α και Β παρουσιάζουν τις ίδιες περίπου αναλογίες. Η κίτρινη φυλή παρουσιάζει μικρότερη αναλογία Ο από τη λευκή και τη μαύρη, αλλά υπερέχει σε Β. Η πιο άγνη φυλή απ' όλες είναι των Ερυθρόδερμων του Περού. Αυτοί έχουν όλοι ανεξαιρέτως αίμα της ομάδας Ο.

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασίς προς την παχυσαρκία. Όσον αφορά τις ομάδες του αίματος, η αναλογία στις διάφορες φυλές είναι η ακόλουθη επί τοις εκατό:

Αλλά, δς δοθμε τα κυριώτερα χαρακτηριστικά των τριών μεγάλων φυλών, της λευκής, της κίτρινης και της μαύρης: Λευκή φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το ροδόλευκο ως το σκούρο καφέ ή το λαδί. Ανάστημα: μέσο έως ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: μακρούλο, πλατύ ή κοντό. Ύψος: ψηλό ως πολύ ψηλό. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ, χωρίς προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: από το ανοιχτό ξανθό ως το μαύρο, λεπτά ως περιπού σκληρά, λεία ή σγουρά. Τρίχωμα μέτριο ως πυκνό. Μάτια: ανοιχτά γαλάζια ως σκούρα καφέ ή μαύρα. Μύτη: προεξέχουσα, στενή ως περίπου πλατεία. Διάπλασις του σώματος: από τον ψηλόλιγνο και σέλητο τύπο ως τον παχύσαρκο. Κίτρινη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: από το άσπρο κίτρινο ως το σκούρο, σπανιότερα κοκκινωπό προς το σκούρο (Ερυθρόδερμοι της Αμερικής). Ανάστημα: από το κοντό ως το μέτριο. Σχήμα του κεφαλιού: γενικά πλατύ, μέτριο ύψος. Πρόσωπο: από το μέτριο πλατύ ως το πολύ πλατύ. Μήλα των παρειών ψηλά και προεξέχοντα. Μαλλιά: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, ίσια, τρίχωμα μέτριο. Μάτια: μαυρουδερά ως πολύ μαύρα, το έπάνω βλέφαρο συχνά αναδιπλωμένο. Μύτη: χωμένη στο πρόσωπο και πλακουστή, μέτριο πλάτος. Διάπλασις του σώματος: συνήθως πλατεία, σπανιότερα λεπτή και σέλητη. Μαύρη φυλή. Χρώμα της επιδερμίδος: μαυρουδερό ως πολύ μαύρο, κάποτε κίτρινομαύρο. Ανάστημα: από το πολύ κοντό ως το ψηλό. Σχήμα του κεφαλιού: συνήθως μακρούλο, ύψος από το χαμηλό ως το μέτριο. Πρόσωπο: στενό ως περίπου πλατύ. Συχνά προεξέχουσες σιαγόνες. Μαλλιά: μαυρουδερά ή μαύρα, χοντρά, σγουρά, από άραϊα ως πολύ πυκνά. Μάτια: μαύρα, το έπάνω βλέφαρο παρουσιάζει συχνά μια κάθεται πτυχή. Μύτη: γενικά πλατεία και ζουχτική, ρουθουνία ανοιχτά. Διάπλασις του σώματος: συνήθως λεπτή και σέλητη, τασί

Μαζεύτηκαν γύρω από το σταυρό για να προσευχηθούν, όταν είδαν...

Ἡ Παναγία τῆς Νήσου τοῦ Πάθους

Μιά τρεμερή ὁδύσεια σ' ἓνα νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ

Οἱ περιπέτειες τοῦ Ροδινώνας στὸ ἐρημόνησο του, ποὺ συγκίνησαν ἐπὶ διακόσια χρόνια τοὺς ἀναγνώστες τους, ἐπισκιάστηκαν ἀπ' τὸ δράμα ποὺ ἐκτυλίχθηκε πάνω σ' ἓνα κοραλλιογενὲς νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας. Βρίσκεται δὲ γραμμένη, ξερά καὶ λακωνικά, στὸ ἡμερολόγιο τοῦ ἀμερικανοῦ πολεμικοῦ σκάφους «Γιορκοτάουν», ποὺ διέσωσε τοὺς τελευταίους ἐπιζώντες αὐτῆς τῆς τραγωδίας: τρεῖς γυναῖκες καὶ ἑπτὰ παιδιά.

Ἀρχισε τὸ 1908, μὲ τὸ γάμο δυὸ νέων τῆς καλύτερης κοινωνικῆς τάξεως τοῦ Μεξικοῦ: τοῦ λοχαγοῦ Ραμόν ντὲ Ἀρνὼ καὶ τῆς Ντολорὲς Ροδρία. Μετὰ τὸ γάμο του, ὁ Ραμόν προεβόλετο ὅτι εἰδικὴ ἀποστολή: ἡ φρούρηση τῆς «Νήσου τοῦ Πάθους», ἐνὸς μικροῦ νησιοῦ ἀνάμεσα στὴ διάρρυα τοῦ Παναμά καὶ τὸ Σάν Ντιέγκο τῆς Κολομβίας, 670 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τοῦ Μεξικοῦ.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κομμάτι γῆς, εἶχε ὀνομασθῇ ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ αἰματηρὴ συμπλοκὴ ποὺ ἔγινε πρὸ αἰῶνων στὶς ἀκτὲς τοῦ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Φερνάντο Κορτές. Ἡ Γαλλία καὶ τὸ Μεξικὸ τὸ διεκδικοῦσαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Τέλος, ἡ μεξικανικὴ Κυβέρνησις ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταστήσῃ πάνω σ' αὐτὸ μιὰ μικρὴ φρουρά, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοχὴ του. Κι' ὁ Ραμόν ντὲ Ἀρνὼ, ἀνέλαβε τὴ διοίκησίν της.

Ἔτσι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1909, ἔφτασε στὸ νησάκι, μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν ὑπηρετρίετρά της καὶ τοὺς στρατιώτες του. Ἐγκαταστάθηκαν ὅσο καλύτερα μπορούσαν κι' ἔστησαν ἓνα πυργοπαρταρητήριο, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν ἀπὸ κεῖ ψηλὰ συνεχῶς τὸν ἀπέραντο ὠκεανό.

Τὸ νησὶ ἦταν γυμνὸ, μονάχα μὲ μερικὸς κοκκοφοῖνες ποὺ τὸν ἐδερεν ὁ ἀνεμὸς. Τὸ ἔβρινε ὁ τροπικὸς ἥλιος. Ὡστόσο, τὸ κλίμα τοῦ ἦταν ὑποφερτό.

Ἐνα πλοῖο θάφερνε τροφίμα στὴ φρουρὰ κάθε 4 μῆνες. Στὸ μεταξὺ, οἱ ἐκὼν

οἱ ἐρημίτες, θὰ περνοῦσαν μιὰ ζωὴ ἡσυχῆ καὶ μονότονη, περιμένοντας μὴπως τυχὼν ἐκδηλωθῇ καμμιά ἐμπρακτὴ ἀντίδρασι τῶν Γάλλων στὴν κατάληψιν τοῦ νησιοῦ.

Ἡ πρώτη τετραετία πέρασε δίχως τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Τὸ πλοῖο τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ ἔφτανε ταχτικά. Ὑστερὰ ὁμως ξέσπασε στὸ Μεξικὸ μιὰ κυβερνητικὴ κρίσις. Ἡ ἐξουσία πέρασε διαδοχικὰ ἀπὸ διάφορα χέρια. Καί, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση, ξεχάστηκε ἡ φρουρὰ τῆς Νήσου τοῦ Πάθους!

Ὅταν τὸ πλοῖο δὲν ἐφάνηκε, στὴν κανονικὴ ἡμερομηνία, ὁ ντὲ Ἀρνὼ παραευνεύθηκε. Ὑστερὰ ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Δὲν ὑπῆρχε ὁμως τότε ἀσύρματος, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον. Ὅπωςδὴποτε, διέταξε νὰ μοιράζωνται μὲ μεγάλη οἰκονομία τὰ τρόφιμα ποὺ ἀπόμειναν, κι' ἔτσι ἡ φρουρὰ τοῦ νησιοῦ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἄλλο ἓνα τετράμηνο. Μὰ τὸ πλοῖο δὲν φάνηκε καὶ πάλι!

Στὸ μεταξύ, τὸ Μεξικὸ κι' ἡ Γαλλία εἶχαν καταφύγει στὸ διεθνὲς δικαστήριον τῆς Χάγης, γιὰ τὸ ἐπίμαχο ζήτημα τοῦ μικροῦ νησιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαστήριο αὐτὸ ἀπέφυγε ν' ἀποφάνθῃ, ὤρισαν γιὰ διαιτητὴ τῆς διαφορᾶς τοὺς τὸ βασιλεῖα Βίκτωρα-Εμμανουὴλ τῆς Ἰταλίας.

Οἱ ἐρημίτες τῆς Νήσου τοῦ Πάθους ἀγνοοῦσαν, βέβαια, αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι. Ὡστόσο, θέλοντας καὶ μὴ, ἐσφίζαν τὶς ζῶνες τους. Μάζευαν τοὺς καρπούς τῶν λιγιστῶν κοκκοφοινίκων κι' ἐκωσαν τὴν ψίχα τους σὲ λεπτεπίλετες φέτες, ποὺ τὶς ἔτρωγαν γιὰ προφύλαξιν ἀπὸ τὸ σκορδοῦτο. Ὅταν ἀπέμειναν λίγες ἀπ' αὐτές, ὁ ντὲ Ἀρνὼ διέταξε νὰ μοιράζωνται μόνο στὶς γυναῖκες καὶ στὰ παιδιά.

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτὰ, ναυάγησε ἓνα πλοῖο στὶς ἀκτὲς τοῦ νησιοῦ, καὶ τὸ πληρώμα του — ποὺ τὸ διέσωσε μὲ πολὺ κόπο ὁ ντὲ Ἀρνὼ — μεγάλωσε τὸ δράμα τῆς διατροφῆς. Πολὺ γρήγορα, οἱ ἀντρες

ἀρχισαν νὰ πεθαίνουν ἀπὸ σκορδοῦτο. Οἱ γυναῖκες εἶχαν καταντήσει σωστοὶ σκελετοὶ καὶ τὰ παιδιά δὲν μπορούσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Στερελαμένοι ἀπ' τὴν πείνα, στρατιώτες καὶ ναυτικοί, μάλλωσαν μιὰ μέρα κι' ἀλληλοσφάχθηκαν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Πολὺ λίγοι ἐπέζησαν ἀπ' αὐτὴ τὴ φονικὴ συμπλοκή.

Ὑστερὰ, ἓνας φοβερὸς τυφὼνας σάρωσε τὰ περισσότερα κτίρια καὶ ξερρίζωσε μερικὸς ἀπ' τοὺς πολυτιμοὺς κοκκοφοίνικες, ποὺ ὑπῆρχαν σ' αὐτό.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ ντὲ Ἀρνὼ ἀνῆγγε μετὰ χαρὰ στοὺς ἄλλους πὺς εἶχε δὴ ἓνα πλοῖο κοντὰ στὸ νησὶ. Προφανῶς ὁμως, οἱ σκόπελοι δὲν τ' ἀφίναν νὰ πλησιάσῃ περισσότερο. Ἐπρεπε νὰ πάνε αὐτοὶ νὰ τὸ βρῶνε.

Πραγματικὰ, διώρθωσαν βιαστικὰ τρεῖς παληόβαρκες ποὺ διέθεταν, κι' ἀνοίχθηκαν μ' αὐτὲς στὸ πέλαος. Παλεύοντες μὲ τὰ τεράστια κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ἔφτασαν στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ ντὲ Ἀρνὼ. Ἀλλοίμονο ὁμως! Δὲν ὑπῆρχε κανένα πλοῖο. Ἦταν ἓνας ἀντικατοπτρισμός!

Κυττάζοντας μὲ τὰ κιάλια ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἡ γυναῖκα τοῦ ντὲ Ἀρνὼ, εἶδε τοὺς ἐξαγριωμένους ἀντρες νὰ χτυποῦν μὲ τὰ κουπιά τὸν ἀντρα τῆς, νὰ τὸν σκοτώνουνε! Ὑστερὰ ἓνα τεράστιο κύμα ἀναποδογύρισε τὶς τρεῖς βάρκες, κι' οἱ ἐξαντλημένοι ἐπιβάτες τοὺς πνίγηκαν ὅλοι.

Ἀπόμειναν τώρα στὸ νησὶ μόνο τέσσερις γυναῖκες, ἑπτὰ παιδιά κι' ἓνας ἀντρας. Ὁ τελευταῖος τρελάθηκε, σκότωσε μιὰ γυναῖκα καὶ θάτρωγε τὰ παιδιά, ἀνδρὸν τὸν μαχαίρωνε μιὰ καμαριέρα τῆς Ντολорὲς.

Πέρασαν ἄλλα 3 1/2 χρόνια, φριχτά, ἀπερίγραπτα. Ἡ Ντολорὲς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ τὴν πίστιν καὶ τὶς ἐλπίδες τῶν ἄλλων ποὺ τὴν εἶχαν ἐπιονομάσει «Παναγία τῆς Νήσου τοῦ Πάθους».

Τρέφονταν μὲ φύκια, θαλασσοπούλια, ψάρια καὶ καθούρια. Τέλος, κι' ἡ Ντολорὲς ἀκόμα ἔχασε τὶς ἐλπίδες τῆς. Ἀποφάσισε, λοιπόν, μὲ τὶς δυὸ ὑπηρετρίετρές της, νὰ βάλουν τέλος στὸ μαρτύριό τους, τὸ δικὸ τους καὶ τὸν παιδιῶν. Μαζεύτηκαν στὴν ἀκρογιαλιά κι' ἐστησαν ἐκεῖ ἓνα σταυρὸ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτώσουν στὸ μέρος ἐκεῖνο τὰ παιδιά, νὰ τὰ θάψουν, κι' ὕστερὰ ν' αὐτοκτονήσουν κι' αὐτές.

Ἐνῶ ὁμως προσεύχονταν γιὰ τελευταία φορὰ, φάνηκε μιὰ βάρκα μὲ ναυτεῖς! Τὴν ἐστῆλεν ὁ κυβερνήτης τοῦ περαστικοῦ ἀμερικανοῦ πλοίου «Γιορκοτάουν», ποὺ εἶχε διακρίνει ἀπὸ μακριὰ ἀνθρώπους στὸ νησὶ ποὺ τὸ νόμιζε ἔρημον!

Ἔτσι σώθηκαν οἱ τρεῖς γυναῖκες καὶ τὰ ἑπτὰ παιδιά, στὶς 18 Ἰουλίου 1917. Ὅσο γιὰ τὸ νησάκι, ἀνῆκε τώρα στὴ Γαλλία, μένει ὁμως ἀχρηστὸ κι' ἀκατοίκητο.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
Ὁ νέος Ἕλληνας τενόρος Ἀντόνιο Κωνσταντίνου (Παπακωνσταντίνου) ποζάρει ἀνωτέρω ἀνάμεσα στὸν μαέστρο Μερλίνι καὶ τὸν καλλιτεχνικὸ διευθυντὴ τοῦ νέου Δημοτικοῦ Θεάτρου τοῦ Μιλάνου Σάρντι. Ἡ φωτογραφία πάρθηκε μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ «Ριγολέτου» στὴν ὁποία ὁ συμπαθὴς συμπρωταγωνιστὴς μας σημείωσε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

ΤΑ ΨΗΛΟΤΕΡΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ
Ἡ Μόρινα Λίστερ, ποὺ πρωταγωνιστεῖ τώρα σὲ μιὰ κωμῶδιον τοῦ Πιτερ Ούστινγχαμ, ποὺ παίζει μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σ' ἓνα θέατρο τοῦ Λονδίνου, εἶναι πολὺ κοντὴ. Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ μειονέκτημά της, πῆρε παράδειγμα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἡθοιοὺς, ποὺ ἐμφανιζόντουσαν στὴ σκηνὴ μὲ «κοθόρονους» καὶ παράγγειλε παπούτσια μὲ τακούνια 14, 18, 24 καὶ 34 πόντους. Στὸ κάτω μέρος τῆς φωτογραφίας μας μερικὰ ἀπὸ τὰ παπούτσια τῆς κοντῆς καλλιτέχνιδος.

Γκανγκοτερικὸ διήγημα

Ὁ τύχη ἔχει περίεργα καπρίτσια. Κι' ἦταν, βέβαια, ἓνα πολὺ περίεργο καπρίτσιο τῆς τὸ ὅτι ὁ Ζωρὴ Καλάχαν, ἀφοῦ περιπλανήθηκε μερικὲς ὥρες μετὰ τὴν δραπέτευσίν του ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Ἀλκατράς, σκέφτηκε νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ μοναχικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο του.

Πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν κλεισμένη πόρτα, θάδρισκε ἄρα γε τὴ σωτηρία ἢ τὸ θάνατο;

Δὲν τὸ ἔξερε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Κόντευε νὰ ξημερώσῃ καὶ δὲν μπορούσε, βέβαια, νὰ γυρίσῃ μὲ τὴ στολὴ τοῦ καταδίκου. Ὁ πρῶτος πόλισμαν ποὺ θὰ συναντοῦσε μπροστὰ του, θὰ τὸν ἐπίανε.

Ἀλλὰ στὸ σπίτι αὐτό, βρῆκε μιὰ χαριτωμένη νέα, τὴν Ἄννα Ντόμσκυ, ποὺ ὅχι μόνο δὲν εἶδε φόβο ἢ ταραχὴ, ἀλλὰ, τούναντιον, προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ, ἔφυγαν γιὰ νὰ περάσουν τὰ σύνορα τῆς πολιτείας.

Ἡ Ἄννα τοῦ εἶχε προμηθεύσει ἓνα κοστούμι καὶ νοίκιασε, ὅπως τοῦ εἶπε, ἓνα ἀγορασιὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ κάμουν μαζί τὸ

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ Καλάχαν. Προτιμῶ νὰ πεθάνω, παρά νὰ γυρίσω στὴν παλιὰ ζωὴ...

ταξίδι. Ὁ Καλάχαν ἔτριβε τὰ μάτια του, βλέποντας τὴν προθυμία της. Κι' ἔδωσε τὴν ἐξήγησιν πὺς ἡ Ἄννα τὸν εἶχε συμπαθεῖ.

Ἐτρεχαν τώρα πάνω στὸ δρόμο τοῦ Στάνφορντ. Ἡ Ἄννα καθόταν στὸ βολάν κι' ὠδηγοῦσε μὲ μεγάλη ἐπίδεξιότητα.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, σταμάτησαν σ' ἓνα ἐξοχικὸ κέντρο γιὰ νὰ πάρουν βενζίνη καὶ νὰ φάνε κάτι.

— Πλησιάζουμε στὰ σύνορα, εἶπε ὁ Καλάχαν. Καὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι πὺς θὰ βρῶμε ἐκεῖ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ θὰ μὲ περιμένουν. Τὸ φρονιμώτερον εἶναι, λοιπόν, νὰ γυρίσω. Δὲν πρέπει νὰ κινδυνεύω γιὰ μένα... Ἀρκετὰ ἔκαμες ὡς τώρα...

— Δὲν θὰ φύγω, ἀπάντησε ἡ νέα. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν θὰ φανταζοῦνται ὅτι μπορεῖ νὰ βρῶμε μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ ὠδηγεῖ μιὰ νέα κι' εἶναι πιθανόν, ὅτι δὲν θὰ σὲ προσέξουν. Κι' ἄλλωστε, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχεῖς γιὰ μένα... Νομίζω πὺς σοὺ τὸ εἶπα.

Τὸ ὕψος τῆς φάνηκε στὸν Καλάχαν σταθερὸ, ἀλλὰ καὶ τρυφερὸ μαζί. Καί, βέβαια, ἡ νέα αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε. Γιὰ πρώτη φορὰ, διάβαζε στὰ μάτια μιᾶς γυναίκας ἓνα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἀτομὸ τοῦ.

Ἡ σκέψιν αὐτὴ τὸν ἀναστάτωσε. Ἀλλὰ μ' ἓναν τρόπο ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε.

Τοῦ φανόταν τώρα πὺς εἶχε μικρύνει κατὰ δέκα πέντε χρόνια καὶ πὺς ἦταν ἀγνός, ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ μητέρα του τὸν φιλοῦσε στὸ μέτωπο, ὅταν πῆγαινε τὸ βράδυ νὰ κοιμηθῇ.

— Κάτι τὸ παράξενο ἔγινε μέσα μου, εἶπε στὴν Ἄννα, σιγὰ, καθὼς τελειῶναι τὸ φαγητό τους. Νοιώθω πὺς εἶμαι διαφορετικὸς ἀπὸ πρὶν. Ὅλα ὅσα ἔκαμα στὰ τελευταῖα χρόνια, μοὺ φαίνονται σὰν νάγιναν ἀπὸ κάποιον ἄλλον, ποὺ δὲν ἦμουν ἐγώ... Ὅχι, δὲν ἦμουν ἐγώ... Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία ν' ἀλλάξω ζωὴ... Κι' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μοὺ τὴν ἔδωσες ἐσύ, Ἄννα...

Θὰ τῆς ἔλεγε καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, ἀλλὰ κείνη τὴ στιγμή, τὸ γκαρσόνι τοὺς ἔφερε τὸ λογαριασμὸ.

Ξανάφωσαν σὲ λίγο.

Ἡ Ἄννα καθόταν πάντα στὸ τιμόνι. Σὲ μιὰ στιγμή, ἄφησε τὴ μεγάλη λεωφόρον καὶ πῆρε ἓνα μικρὸ δρόμο ποὺ προχωροῦσε ἀνά-

μεσα στὰ χωράφια. Σταμάτησε, τέλος, μπροστὰ σ' ἓνα λευκὸ σπιτάκι, μ' ἓναν κῆπο δόλογο.

— Ἐδῶ δὲν θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ κανεὶς, εἶπε. Μποροῦμε νὰ ξεκουρασθοῦμε μερικὲς ὥρες καὶ νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας ὅταν νυχτώσῃ.

Ὁ Καλάχαν τὴν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Διέσχισαν μαζί τὸν κῆπον κι' ἡ Ἄννα ἔσπρωξε μιὰ πόρτα. Πέρασαν κατόπιν ἓνα διάδρομο κι' ἡ νέα ἔσπρωξε μιαν ἄλλη πόρτα.

Βρίσκονταν τώρα σ' ἓνα δωμάτιο, ὅπου ἔξη ἄνθρωποι κάθονταν γύρω σ' ἓνα τραπέζι.

Ὁ Καλάχαν κύτταξε ἀνήσυχος γύρω του. Κι' ἀμέσως ἀναγνώ-

ρισε τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ Σάρ, ὁ περίφημος γκανγκοτερ. Τὸν συνώδεον ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Λή κι' ὁ Ντέντς, ὁ φονιάς. Τοὺς ἄλλους τρεῖς, δὲν τοὺς ἔξερε.

— Μπράβο, Ἄννα, εἶπε ὁ Σάρ στὴ νέα. Τὸν ἔφερες;

— Γύρισε ἀμέσως στὸν Καλάχαν.

— Κάθισε, τοῦ εἶπε. Ἦσουν τυχερὸς ποὺ χτυπήσες στὴν πόρτα τῆς Ἄννας. Διαφορετικὰ, ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ ζούσες αὐτὴ τὴ στιγμή... Ἡ Ἄννα μοὺ τηλεφώνησε ἀμέσως καὶ τῆς εἶπα νὰ σὲ φέρῃ ἐδῶ γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε...

Ὁ Καλάχαν τὰ εἶχε χαμένα. Κάθισε, ὥστόσο, κοντὰ στὸν Σάρ. Σὲ λίγο ρώτησε:

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Σὲ ἐχτιμούσα πάντα, ἀρχισε ὁ Σάρ. Καὶ σκέφτηκα πὺς, ἀφοῦ κατάφερες νὰ δραπέτευσῃς, δὲν θὰ πρεπε νὰ σ' ἀφίσω ἀπροσάτευτο... Μὲ λίγα λόγια, θέλω νὰ γίνῃς δικός μας... Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπον σὰν καὶ ἐμένα καὶ σύ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ προστασία κι' ἀπὸ δουλειά... Νομίζω, λοιπόν, πὺς μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε... Πόσα θέλεις γιὰ νὰ δουλέψῃς μαζί μου;

— Δὲν θέλω τίποτε, ἀπάντησε ὁ Καλάχαν.

— Τὰ μάτια τοῦ Σάρ ἐλαμψαν.

— Φαντάζεσαι, τὸν ρώτησε, πὺς ὁ Φάρελ θὰ σοῦ δώσῃ περισσότερα ἀπὸ μένα;

— Ὁ Φάρελ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ἀντίθετης συμμορίας.

— Δὲν θέλω νάχω σχέσεις οὔτε μὲ τὸ Φάρελ, οὔτε μὲ κανένα ἀπὸ σὰς, ἀπάντησε ὀργισμένος ὁ Καλάχαν.

— Προτιμᾷς, λοιπόν, νὰ δουλέψῃς μόνος σου;

— Προτιμῶ νὰ ζῶμ ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀπάντησε ὁ δραπέτης.

Ὅλοι γέλασαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἄννα, ποὺ εἶχε καθῆσθαι παράμερα κι' ἀπόφευγε νὰ τὸν κυττάξῃ.

Φαίνεται πὺς ἡ ζωὴ στὴ φυλακὴ, ἔκαμε τὸ μυαλό σου νὰ σαλέψῃ, τοῦ εἶπε ὁ Σάρ. Πρέπει νὰ γίνῃς λογικὸς καὶ νὰ κυττάξῃς τὸ συμφέρον σου... Ἀρῆσε, λοιπόν, τὶς κουταμάρες καὶ πές μου πόσα θέλεις;

— Δὲν θέλω τίποτε, ἀπάντησε καὶ πάλι ὁ Καλάχαν. Μπορῶ νὰ φύγω.

— Ἀλλὰ χωρὶς φίλους καὶ χωρὶς χρήματα, δὲν θὰ πᾶς πολὺ μακριὰ, τοῦ εἶπε ὁ Σάρ.

Ὁ Καλάχαν ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε. Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρά νὰ γυρίσω στὴν παλιὰ ζωὴ.

— Ὅπως θέλεις.

Ὁ Καλάχαν βῆκε μὲ ἀργὰ βήματα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Καθὼς προχωροῦσε στὸ διάδρομο, ἡ Ἄννα ἔτρεβε πίσω του καὶ τὸν σταμάτησε.

— Συχωρεσέ με, τοῦ εἶπε. Θέλεις νάρθω μαζί σου;

— Δὲν θὰ μετανιώσῃς, Ἄννα;

— Ὅχι, γιατί τώρα καταλαβαίνω πὺς σ' ἀγαπᾶω...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶω, Ἄννα...

Βῆκαν μαζί στὸν κῆπο.

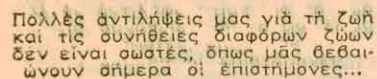
Ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον, ἀντήχησαν μερικὸι πυροβολισμοί.

Ἡ Ἄννα ἔπεσε πρώτη. Ἐπείτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, σωριάστηκε κι' ὁ Καλάχαν, πλάι της.

Οἱ γκανγκοτερές πῆγαν κοντὰ καὶ τοὺς ἔρριξαν ἀκόμη μερικὲς σφαῖρες.

Ἐπείτα ὑπῆλκαν στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΑΙΗΝΟΡ

Ἡ μνήμη τῶν ἐλεφάντων κι' ἡ
πελυφαγία τοῦ χοίρου

Πολλά από κείνα που πιστεύουμε για τα ζωα, δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, όπως την έχει εξακριβώσει η έπιστήμη στα τελευταία χρόνια.

“Έχει μείνει π. χ. παρομοίωσης ή μνήμη των ελεφαντών. Κι’ όμως ο πασιγνωστος δαίμαστης ελεφάντων Λάρνς Νταίβις, του τσίρκου Μπαρ-ντούμ, βεβαίαινα πως τα παχύρροια αυτά δεν αναγνωρίζουν πιά το φυλάκα τους που τα περιποιόταν καθημερινά επί δόκληρο χρόνο, ενώ ταφουν να τον βλέπουν για δυο μήνες μόνο.

Ἰσως σ' ὠρίσμενες περιπτώσεις
να θυμάται ὁ ἐλέφας ἐνα ἰδιαίτερο
χαρακτηριστικό, π. χ. μιὰ στριγγὴ
φωνή. Γενικά ὅμως, ἡ μνήμη του δὲν
εἶναι καθόλου ἐξαιρετική, οὔτε κι' ἡ
διάπλασι τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἀλλω-
στε.

Μπορεί νάναι ὀγκῶδες τὸ κρα-
νίῳ του, αὐτὸ ὁμως ὀφείλεται ἰδίως
στὸ πάχος τοῦ δέρματος καὶ τῶν
ὀστέων. Ὁ ἐγκέφαλός του εἶναι πολὺ
μικρός, ἀνάλογα μὲ τίς σωματικὲς
διαστάσεις του.

Ποῦ ἀποθηκεύουν τὸ νερὸ οἱ κα-
μῆλες;

Ἀντίθετα πρὸς τὴ διαδεδομένη γνώμην ὅτι οἱ καυλὲς δὲν χρειάζονται πολὺ νερό, οἱ παρατηρήσεις τῶν ζωολόγων τοὺς ἔχουν πείσει πὼς τὰ ζῶα αὐτὰ πίνουν τόσο νερό, ὅσο καὶ τὰ ἀλογα — ὅταν τὸ βρῶσκουν. Οἱ ἡμέρησις ἀνάγκες τοὺς, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἔφηρας, κυμαίνονται γύρω ἀπ' τὰ 20 κιλὰ. Ἀλλ' ὅταν ὑποχρεωθῶν ἀ μείνουν δίχως νερό, δείχνουν ἀπίστευτὴ ἀντοχὴ. Ὑπάρχουν περιπτώσεις — σπανίς, βέβαια — ποὺ μιὰ καυλὴ περπατῆσε ἐπὶ 34 ἡμέρας καὶ διέτρεξε 850 χιλιόμετρα χωρὶς ἀ πλὴ καθόλου.

Είναι δε πολλές οι καμήλες, που ταξιδεύουν επί 8 ημέρες διατρέχοντας 40 - 50 χιλιόμετρα την ημέρα και κουβαλώντας φορτίο 200 κιλών, δίχως νερό. Ύστερα από μία τέτοια δοκιμασία, μπορεί να πιούν μέχρι 80 κιλά νερό μεμιάς. Στην εποχή όμως των βροχών, οι καμήλες δεν χρειάζονται να πιούν καθόλου νερό, γιατί βρίσκουν άφθονο και υγρό χορτάρι και το νερό που χρειάζεται οι οργανισμούς τους το παίρνουν απ' αυτό.

Ὁ Πλίνιος ἔγραφε στὴ «Φυσικὴ Ἱστορία» του ὅτι ἡ καμήλα ἀποταμιεύει νερὸ σὲ δυὸ σάκκους τοῦ στο-

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
σελ 5-7 Ώς και επί συνεντεύξει. Χρό
Ταχυπόστο 113 = Τηλ. 613 610.

μαχιοῦ της. Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ἐξ ἄλλου ὅτι μεταχειρίζεται γιὰ τρεποζίτο νεροῦ τὴν καμπούρα της. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὅμως δὲν ἀληθεύουν.

Ἡ μικρὴ ποσότης καθαροῦ νεροῦ, ποὺ ὑπάρχει μέσα στοὺς δυὸ σάκκους, προέρχεται ἀπὸ ἀπορρόφηση ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, προορίζεται δὲ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴ χώνευση τῶν τροφῶν.

“Όσο για την καμπούρα της καμήλας, περιέχει γαλλικόγονο», πύμ, μέ την καύσι του στον οργανισμό, παράγει άφ' ενός ενέργεια κι' άφ' έτέρου μία ποσότητα νερού. “Όλο λοιπόν το περιεχόμενο της καμπούρας της καμήλας μπορεί να προσφέρει έμμεσως στον οργανισμό της μέχρι 30 κιλά νερό.

Ἡ πραγματική ἀποταμίευσις νεροῦ γίνεται στους μύς τῆς καμήλας, καὶ ἰδίως στὸ συνθηκτικὸ ἱστό. Ἡ ποσότης του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἀλάτι ποὺ ἔχει φέρι το ἴζο. Ἄν τὸ ἀλάτι αὐτὸ εἶναι ἄθρονο, μιὰ καμψηὰ διψασμένη, με ἱερομένο δερμά, πρὸχέται καθὼς πίνει νερό, ὅπως φουσκώνει ἕνα μπαλόνι με ἄερα. Κι, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀποδείξι πὼς ἡ καμήλα ἀποθηκεύει τὸ νερὸ στους μύς τοῦ σώματος τῆς.

Τὰ γουρουνία δὲν τρώνε πολὺ.
Ὅταν λέμε γιὰ κάποιον ὅτι
«τρῶει σὰν γουρουνί», αὐτὸ ἔχει δυὸ
σημασίες: ὅτι εἶναι φαγὰς κι' ὅτι
τρώει ἀκατάστατα κι' ἀπρόσεκτα.
Στὴν πραγματικότητα ὁμως, τὰ γου-
ρουνία τρώνε μόνον ὅσο χρειάζεται
γιὰ νὰ χορτάσουν, κι' ὕστερα στα-
ματᾶνε.

Ἀντίθετα, τὰ ἄλογα ἢ οἱ γελά-
δες, ὅταν ἔχουν στὴ διαθέσιν τοὺς
ἀφθονὴ τροφὴν, τὴν τρῶνε ὅλη, ἔστω
κι' ἂν φοβήσων ἀπ' τὴν πολυφαγίαν.
Ὑπάρχουν πολλὰ περιστατικά ποὺ
τὸ ἔχουν ἀποδείξει αὐτὸ ἀναμφι-
σβήτητα.

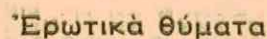
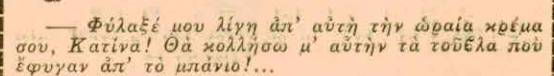
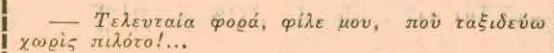
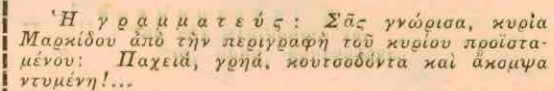
Τὸ κόκκινο πανί κι' οἱ ταῦροι.
Ἡ ἐντύπωση ὅτι ὁ ταῦρος ξερε-
θίζεται ὅταν ἰδῇ κόκκινο πανί, προ-
έρχεται πιθανώτατα ἀπ' τὴ συσχέτι-
σι πού κάνουν μεταξύ κόκκινου χρώ-
ματος αἵματος καὶ φόνου. Πιστεύο-
με δηλαδή ὅτι τὸ κόκκινο χρώμα
γεννάει στὸν ταῦρο τὴν ἰδέα τοῦ αι-
ματος καὶ τοῦ ἐπιθυμῆν τὴν ἐπιθυμία
νὰ σκοτώσῃ. Καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴ
τὴν ἀνάλισή παρομοιάζουμε, στὶς
συνηθισμένες ὁμιλίες μας κατὰ πού
προκαλεῖ θυμὸ μὲ τὸ κόκκινο πανί,
πού ξερεθεύει τὸν ταῦρο.

Κι' ὁμως ἔχει αποδειχθῇ ὅτι ἓνα ἄστρο πανί μπορεί νά ξεφύγει τόν ταυρό, στήν «ἀόρατα» περισσότερα ἀπ' τήν κόκκινη κῆπα του ταυρομάχου! Ἐκεῖνο πού κάνει συνήθως τούς ταυρούς ν' ἀγριεύουν, δέν εἶναι τό χρώμα τῆς κῆπας του «τορεαντόρ», ἀλλ' οἱ κινήσεις της. Τό ἴδιο ἀποτελεσματισμὸν μπορεί νά ἐπιτύχῃ ὁ ταυρομάχος, ἂν κουνᾷ ἀπλῶς ἓνα κοινό γρασερόμαντλι, ἢ ἓνα πολυχρόμιον τραπεζοειδὲς μαντήλι.

Ο: ἵπποπόταμοι ἰδρῶνουν αἷμα;
Συμβαίνει συχνά να βγούν από
τοὺς πόρους τοῦ δέρματος τοῦ ἵππο-
ποτάμου χοντρές σταγόνες ἐνδὸς
σκουροκαστανίου λαδιού, πού δὲν
δυναίει ἡλιακὸ φῶς φαίνεται κακκινά-
πο. Αυτό τοῦ φαινόμενο δημιούργησε
τὴν ἀφελή ἰδέα πῶς οἱ ἰδρωτοποιοὶ
ἀδενεὶς τοῦ ζώου αὐτοῦ ἐκκρίνουν τά-
χα αἷμα.

Ἡ ἐλαιώδης ἔκκρισι τοῦ δέρματος τοῦ χρησιμεύει γιὰ νὰ τὸ διατηρῇ ὑγρὸ κι' εὐλύγιστο κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο, καὶ νὰ τὸ προστατεύῃ ἐπίσης μέσα στὸ νερὸ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι εκκρίσεις του δέρματος των πυγμάτων ιπποπόταμων της Λιβερίας δεν είναι σκούρου χρώματος, αλλά σχεδόν άσπρες, σαν σαπουνόδα — όμοιες με τόν ιδρώτα των αλόγων όταν κάνουν κάποια κουραστική δουλειά.

Μία απεχπισμένη Μ. Κ. Ν.: Για τα ευγения σας λόγω εὐχαριστία και προθυμίας απαντώ στο θέμα που σας ενδιαφέρει: Η περιποίησή σας είναι καλοσχητή, μία απ' αυτές, που πολύ συχνά με κάνουν να... αγανακτώ με τα σύγχρονα κορίτσια, που δείχνουν τόση επιλοκιστικότητα στο κεφάλαιο του Ερωτός, έχει δηλαδή που κρίνεται όχι μοναχά η τύχη τους μα και η ίδια η ζωή τους. Είναι πράγματι, φοβερό πως οι κοπέλες της εποχής αυτής πέφτουν θύματα στον πρώτο τυχόντα, που θα

τους υποσχέση γαμή, χωρίς να λο-
γικεύονται και χωρίς τουλάχισ-
τον να έχουν έγγραφη για την
επικρίτητά των σκοπών του. Το
πρόβλημα, λοιπόν, είναι, και άν-
τε έρωτα περίττωμα, να είναι δι-
επλήρω πως θα είναι αρκετά δι-
δακτική για άλλες μας αγωγί-
στριες, που παρουσιάζονται στον έ-
ρωτα έντελως ασυλλογισία. "Υ-
στερα από έπτά χρόνων αίσθημα,
μού γράφετε, αρραβωνιασθήκατε
τον καλό σας και τότε έγινε το ά-
παρνηθό... Του είχατε έμπι-
στοσύνη και δεν σκεφθήκατε πως
αυτός, που περιέμενε τόσα χρόνια
για ν' αρραβωνιασθήτε, μπορεί
να περιέμενε και λίγο ακόμα
διδαστήμα. Δεν σκεφθήκατε ακόμα
πως από αδιαφορία έπρεπε να έ-
πιμενετε να αρνηθείτε. Και να το
άπονησθε;... Έλεος, που τόσα
έλλοια απέβλεπε να γυρίσει, τό-
σες θέσεις για προκεία για να παν-
τρευθήτε, πράγμα που δεν το εί-
χατε σκεφτείτε προπομπώς.

ἐπειδὴ δὲν εἶχατε τὰ τοῦ θύοιτος
σας παρατήρησι κ' ἔβουε. Καὶ τὸ
τραγικώτερον τώρα: Οἱ γυνεῖς σας
θέλουσι νὰ σας παντρεύωσι μ' ἑ-
ναν ἄλλον καλὸ νέον, μὰ ἐπειδὴ
ἐσεῖς εἰσάσατε θῆμα τοῦ ἄλλου, ἀρ-
εῖσθε κ' ἔτοι γάμετε κ' αὐτὴν
σας τὴ θυγατρί. Πέστε μου, λοιπόν:
Θὰ τὰ παθαίνει ὅλ' αὐτὰ, ἀν εἴ-
χατε τὴν ψυχραιμίαν νὰ τὰ συλλο-
γισθῆτε καὶ νὰ λαβετε προκατα-
βολικά ὅτ' ὄψι σας ὅλα τὰ ἐνδε-
χόμενα μιάς τυφλῆς ἐμπιστοσύ-
νης; Τώρα τί νὰ σας πῶ κ' ἑγώ,
πῶς νὰ γάμετε; "Αν ὁ νέος, ποῦ
σας δίνουν οἱ γυνεῖς σας ἔχη κα-
τανόησι, ἴσως θὰ μπορούσατε νὰ
τοῦ ἀποκαλύψετε, σ' αὐτὸν μόνο,
τὸ μυστικὸ σας καὶ νὰ τοῦ ἐμπι-
στεύσετε τὸ ψυχικὸ σας δράμα. Θὰ
μπορούσε τότε, ἀν σὰν ἀγαπᾷ,
νὰ φερῇ ἀντίταρα καὶ νὰ σας
συγχωρήσῃ, ἀν τὸν ἐξεδαιώνωται
μάστιγα γιὰ τὴν ἀρρώσίαν σας στὸ
μέλλον. Ἀλλοίως παρακαλέστε τὸν
ν' ἀποσυρῇ αὐτὸς πρώτος μ' ἑ-
ναν ὑποσηπτικὸ λόγον καὶ νὰ ἐκ-
τασθῇ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς σας.
Ἐκτός ἀν βρῇτε φρονιμώτερον, νὰ
τὰ φανερώσετε ὅλα στοὺς γυνεῖς
σας. Τούλαισθον γιὰ νὰ τιμωρή-
θῃ ὁ ἄλλος ποῦ τόσο ἀχαρακτήρι-
στα σας φερῆκε...

Ἐλπίρα 2 φοιτήτρια:
 «Ὡστε λοιπὸν οὐ σοῦδαρὸς καὶ ἡλι-
 κιωμένος κύριος, που εἶναι μάλι-
 στα καὶ οἰκογενειακὸς σας φίλος,
 σὰς τριγυρνᾷ καὶ σὰς κάνει ὑ-
 πατινιμοὺς γιὰ τὴν δομρφία σας
 κι' ἀκόμα σὰς ἀφήνει νὰ ἐννοή-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
 Ίατρος
 Δερματολόγος - Αισθητική
 Δέχεται 11—1 και 5—7
 Σέκερη 4 α' δροφας. Πάρο-
 δος Κανάρη. Τηλ. 612-450

σετε πως έχει για σας αισθηματι-
 κό ενδιαφέρον... Όπως καταλάβα-
 τε εύτοχως κι εσείς, οι εκπαιδεύ-
 σεις αυτές είναι ύποπτες. Γι' αυτό
 εσείς πρέπει ν' αντιπαρατεθείτε και να
 τον βλέπετε στη θέση του. Και πρε-
 πει να πείτε δεν θα του δώσετε άλλη
 ευκαιρία να σας ξενοσηλεύει και να
 σας πη αὐτά τα... σαλιναρισμα-
 τα. Αν δε τονήμει και πάλι, να
 κάνετε πως δεν καταλαβαίνετε και
 να μην του δώσετε καμμία απάν-
 τηση. Αν συνεχίση, τότε πρέπει
 να του πείτε καθαρά και ξεκάθαρα,
 πως αν σας ξανακάνη, θ' αναγκά-
 σαι τέτοια πράγματα, θ' αναγκά-
 σαι να τα φανερώσετε στούς γονι-
 ούς σας, πράγμα, βέβαια που δε
 θα τον συμφέρη. Έτσι, ασφαλώς,
 θα ησυχάσει απ' αυτόν. Έκτός
 αν είναι αρκετά ανήλικος ώστε
 να εξακολουθήσει να σας ενοχλή-
 ούπη. Θα κανονίσουν ν' εγείνη
 μονάχα οι γονείς σας. Έκτος θ' α-
 νώσ απ' αυτή σας την ενέργεια,
 θα σας συμβουλευόταν και κάτι επι-
 τησ σοφάρο. Το ν' απορρίψετε την
 πολιτορκία του γέροντος φίλου, δεν
 σημαίνει βέβαια, πως σας δίνει το
 δικαίωμα ν' αποστείλετε στον άλ-
 λο νεαρό συμμαθητή σας, όπως
 μου γράφετε. Γιατί, κι' αυτός δεν
 είναι λιγώτερο... από τον πρώτο.

ὡς γὰρ ὁ τοῦτος σὺν ὁμοῖς σχετίζετο
 θέλει νὰ ἀναμνησθῇ καὶ σὺν σοί. Τὸ δι-
 κό σας καθήκον, ἀγαθήναι, καὶ
 καὶ σήμερα; Ν' ἀποκλειστέτε καὶ
 ἐν ἀισθητικῇ περὶ ἑνὸς καὶ
 ζωῇ σας καὶ ν' ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τῆς
 μαθημάτων σας καὶ μόνο. Οἱ σὺν-
 σεως αὐτὲς ἔχουν καὶ τὸν κινδύ-
 νον τοῦ ν' ὀψοῦν ἐν ἐξόδο. Ἐ-
 ται ἀδῶκα καὶ ἀπειρη, πού εἰσθε,
 νὰ παρανοήσῃτε καὶ περὶ τῆς κα-
 τὰ ἀσκήσεως ἀσκήσεως. Ποσοῦ-
 τε, λοιπόν, γὰρ νὰ περιφροσθῇτε
 τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν ἀσκήσιν σας,
 ἐὰν ἂν ἀναμνησθῇ καὶ σὺν σοί.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΟΣ ΣΟΥ... ΧΡΕΙΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΜΟΔ ΘΕΛΕΙ ΤΟΝ ΕΝΘΕΡΜΟΝ ΔΟΚΛΟΝΟΣ ΕΛΩΘΗΤΗΣ, ΠΟΥ ΕΝΔΕΦΕΡΟΝ ΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΗΡΙΟΝ, ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΚΟΝ, ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΑΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΚΑΙ ΘΕΛΕΤΕ ΥΑΙ ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙΝ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΥΙΑ ΝΑ ΟΡΘΟΠΟΙΗΣΕΤΕ... ΜΑ ΑΣΦΑΛΩΣ ΘΑ ΜΕ ΘΕΩΡΟΥΣΑΤΕ ΠΟΛΥ ΑΠΕΛΗΛΗ ΜΙΑ ΑΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΕΓΩ, ΝΑ ΣΑΣ ΔΙΔΩ ΣΤΟ ΠΟΘΙΝ ΠΟΥ ΛΕΝΕ, ΔΗΘΗΣΕΙ ΚΑΙ ΟΠΙΘΕΙΕΣΙ ΥΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΝΑ ΒΓΑΛΕΤΕ ΠΕΣΑ ΣΤΙ ΖΩΗ, ΠΩΣ ΘΑ ΡΗΘΙΣΕΤΕ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΑΣ, ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΨΕΤΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΣΑΣ, ΠΩΣ ΘΑ ΠΟΥΛΗΣΕΤΕ ΤΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΠΩΣ ΘΑ ΥΠΟΡΕΣΕΤΕ ΝΑ ΒΡΗΤΕ ΜΙΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΝΕΑ, ΑΥΤΑ ΝΑ ΥΚΤΩΣΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΑΣΙΟΒΟΝ... ΜΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΣ ΠΩΣ ΕΙΠΑΙ ΚΑΜΙΙΑ ΜΚΥΝΙΣΙΑ, ΠΟΥ Μ' ΕΝΑ ΒΟΤΑΝΟ Η Μ' ΕΝΑ ΕΚΚΑΙ ΝΑ ΤΗ ΚΑΝΟΠΟΙΗΣΩ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΕΥΜΑ ΤΙΝΩΝ ΑΣΙΟΒΟΝ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗΝ. ΤΟ ΠΙΘΑΝΩΤΕΡΟ ΠΟΥ ΥΟΙΖΕΤΑΙ ΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΣΚΙΩΣΕΤΕ ΜΑΣΙ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟ ΒΟΛΙΚΟ ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΣ ΑΥΤΟ ΥΙΑ ΕΥΑΝ ΚΥΡΙΟ. (ΑΛΛΑ, ΥΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΡΩ ΤΑ ΟΣΑΡΑ, ΥΟΙΖΩ ΠΩΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙ ΤΟ ΑΣΙΟΕΒΟΝ ΣΑΣ ΕΧΕΤΕ ΔΥΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ, ΠΟΥ ΥΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΑΣ ΣΥΜΠΛΗΡΑΣΤΑΘΟΥΝ, ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΧΗ. «ΟΣΑ ΕΞΕΙΕ Ο ΥΟΙΚΟΚΟΡΗΣ ΔΕΝ ΤΑ ΕΞΕΙΕ Ο ΚΟΙΩΣΜΟΣ ΔΙΩΣ», ΛΕΕΙ Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΜΑΣ. ΚΑΙ Ο ΥΟΙΚΟΚΟΡΗΣ, ΕΞΕΙΕ ΔΙΩΣΑΤΕ, ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΚΙΩΣΗ ΤΗ ΛΟΓΙΚΗΝ ΤΟΥ, Ν' ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΤΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ, ΝΑ ΕΧΗ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΗΘΗ, ΝΑ ΑΥΜΦΟΒΕΛΕΥΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΤΟΥ, ΚΥΡΙΩΣ ΤΟΥΣ ΥΟΙΕΤΕΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΝΗ ΟΤΙ ΥΠΟΡΕΙ ΤΟΝ ΤΟΙΣ ΥΟΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΑΤΟΛΟΓΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙΣ ΤΟΥ ΠΟΥ ΤΟΥ ΔΙΩΣΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΕΠΙΥΓΩΣΙ ΚΑΙ ΜΕ ΑΝΑΛΟΓΗ ΥΠΟΜΟΧΗ ΠΩΣ ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΥΠΕΡΥΙΚΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ, ΟΙ ΑΣΤΥΧΙΕΣ ΚΑΙ Θ' ΑΝΑΤΙΛΗ ΚΑΙ ΥΙΑ ΣΑΣ ΜΙΑ ΚΑ-

λῦτερη αὖριο, ὅπως καὶ σὰς τὴν
εὐχομαι!

Ἄν παντρη ἀδελ-
φί. Αμφιφιλία: Ἀν' ὅσα γνω-
ρίσω, τοῦλάχιστον, δὲν ὀφεί-
κωνται ὁρσκειντο, εἴτε νομικ-
εμποδία γιὰ νὰ παντρευθῇ μί-
α κολλητὸν ἄλλοτε σύζυγόν τῆς πε-
ραμένης τῆς ἀδελφῆς. Οὐδὲ δὲ
καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς ἀποφί, ποῦ,
καθὼς μαντεύω, σὰς κάνει νὰ δι-
στατῆτε ἐσείς, εἶναι κανένα σφάλ-
μα αὐτό. Τί το φυσικώτερον δὲ, ο
χρόνος γαμπερὸς σας, ποῦ ἔχει μεί-
νι μετὰ τοῦ ἀντικαταπαύσας, νὰ
ῶνται νὰ τὰ φροντίζω καὶ νὰ τὰ

επιμελούμενη στη φροντίδα και τη δοκιμασμένη στοργή μιας καλής και άγιας κοπέλας, σαν και σας; Μοιζέ, λοιπόν, πώς, αν δεν συντρέχουν άλλοι λόγοι απαγορευτικοί, μπορείτε ή αποδεχόνε τη πρόταση, που θα σας κάνει, όπως προβλέπετε, έφ' όσον και ο εσάς ἀρεθεί αυτή η λύση και ο άνθρωπος σας φαίνεται συμπάσης και ξέρετε τον χαρακτήρα του. Πρόβλημα δεν υπάρχει κανένα, συνεπώς, ούτε να φοβάστε την κοινή γνώμη, καθώς νοι γράφετε, πού, άλλωστε, δεν έχει τίποτα το τρωτό υπ' όψη για να σας κατηγορήσει. Μόνο, έσεις, μην παίρνετε καμία πρωτοβουλία στο ζήτημα και αφήστε τον ίδιο να σας κάνει την πρόταση. Έτσι το πράγμα έρχεται πολύ πιο τακτικό. Είμαι διβέαι, πώς έσεις, σαν καλή και φρόνιμη γυναίκα, θα σταθείτε άξια στο πλάι του και θα ικανοποιήσετε και μία επιθυμία της κακότυχης αδελφής σας με τό να φροντίσετε να προστατεύετε τά σώμα όρφανα παιδάκια της. Σας εύχομαι, λοιπόν, όλα να έρθουν βολικά και να εύχονόμαστε στην καινούργια σας ζωή!

Πον· μένη Καρδιά Κα-
λάμας: «Τώρα πια τελείωσαν ό-
λα, όπως καταλαβαίνεις», μοι
γράφεις. Μά' εγώ καταλαβαίνω
πώς πραγματικά τίποτα τ' οσαό-
ντως δεν είχε καν αρχίσει ανάμεσα
σε σάς και στην κοπέλλα, που
δεν ένιωθε με κανένα λόγο ν' άν-
ταποκριθώ στο αίτημά σας! Νο-
μίζετε ταχα πως με τις επιπολαιές
γνώριμεις στα μπάνια και στα
πάρτυ και με μερικές κοσμικές συ-
ναντησεις μπορείτε να έλπιζετε
πως θα εμπνεύσετε τον έρωτα με
το ζόρι στην κοπέλλα, μόνο και
μόνο επειδή φανόταν να μην έχω
αλλά σας: Γι' αυτό, αν θέλετε να

προσέξτε σοβαρά τη γνώμη μου, θά είχα να σας συστήνω τὸ ἔξυπνo: Νὰ λογικευθεῖτε καὶ νὰ δη-
τεῖτε ὅτι οἱ σχέσεις πού πιάσατε με-
τὴν κοπέλλα δὲν εἶναι τέτοιες, πού
νὰ σας ἐπιτρέπουν νὰ κάνετε διει-
σδυὰ καὶ σχέδια αισθηματικὰ καὶ νὰ
πάρτε ἀπόφασι πὺς γιὰ ἕναν ὁ-
ποιοῦδήποτε λόγου ἡ κοπέλλα δὲν
σας θέλει. Ἀφήστε την, λοιπόν,
νὰ πάη στὸ καλὸ καὶ μὴν ἐπιμέν-
ετε μάταια νὰ την ἐνοχλήτετε καὶ νὰ
ἐκθέτετε καὶ σὲ τὴν ἀξιοπρέπειά
σας σὲ παρακαλία. Δὲν σας ἐπι-
τρέπεται νὰ γίνετε θύμα ἑνὸς κα-
τήρησι!

Ρο δὲ ὅλον Βαλεντινόν: "Ἀντιγράφω μίαν περίκρητον τοῦ γραμματός σας: «Εἰμινα ἐπὶ ἅλλῃ ἄλλῃ μὲν 1.700.000 τοῦ μηνός. Ἔγω εἶμι πῶς τὴν ἐπαρχίαν καὶ μίαν ἀδελφὴν ἀνὰ πᾶν τὸν ὄμιλον. Ὑποφωροῦμι οἰκονομικῶς. Δὲν θὰ ᾖται μίαν καλὴν λύσιν ἀπὸ πᾶν μὴ πλοῦσι καὶ κοπέλλας. Καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργῶ γιὰ νὰ τοῦ πετῶν». Καταλαβαίνω τὴς δυσκολίας τῆς ζωῆς ποῦ ἀντιμετωπίζετε μὲ τὰς περιορισμένην οἰκονομικὰ σας μέσα. Ἀλλὰ νομίζω πῶς μὲ κάποιαν ἀφέλεια φαντάζεστε ὅτι εἶναι τόσο ἐύκολον καὶ καλὴ λύσις ὁ γάμος σας μὲ πλοῦσι καὶ κοπέλλας. Μὰ νομίζετε πῶς μὴ πλοῦσι γὰρ θὰ δεχθῇ, ἔκτος βέβαια ἀνὸς σας ἀγαπήσῃ, νὰ σας πάρῃ, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένη πῶς θὰ ζῇσῃ μὲ κάθε ἀνεὶς κοντά σας. Ἀὐτὸ ὅμως πῶς θὰ τοῦ πετῶν; Τρώγοντες τὴν προικὰ τῆς; Καὶ διαθεστέον ἐνὰ μέρος τῆς γιὰ νὰ παντρεύεσθαι τὴν ἀδελφὴν σας; Δυστοκῶς νομίζω τίθαι δὲν θὰ βρεθῇ κανὲν τέτοιον κελεποῦρον, ἔκτος ἀν προκρίται γιὰ καμμίαν γεροντοκορίαν. Μὰ πᾶσι τοῦ βρίσκετε ὁσὼστὸ νὰ θυσιάζετε τὰ νεῖατά σας γιὰ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ φαίνεσθαι ἕνας κοινὸς προκοθῆρας: "Ὅσο γιὰ τὴν ἀδελφὴν σας, τοῦ σπῆτι τὴν ἐπαρχίαν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ μίαν προκοκοῦλάν γιὰ τὴν παντρεύεσθαι ἐκεῖ μὲ ἕνα καλὸ παῖδι τῆς ἀνάλογης κοινωνικῆς θέσεως μὲ σας καὶ δίγους ἀνδρες δειλῶσις. Φαντάσσομαι πῶς ἡ ἀδελφὴ σας θὰ τὰ σκεπτεται αὐτὰ, ἀφοῦ, τέλος πάντων εἴστε φτωχοὶ. Πῶς νὰ γίνῃ ἀλλοῦτως; "Ἄν ὅμως ἐχετε βαλῇ νὰ λύσετε τοῦ ὅλου οἰκονομικοῦ σας πρόβλημα, μὲ τὸ μέθοδον τῆς προίκας, νομίζω πῶς οἱ ἐκείριες δὲν θὰ σας λείψουν.

Ἐρωτευμένην ἡρωϊστὰς ποῦλᾶ, Πειραιᾶ: Στὴν τόσο ἀ-

Τα δώρα
της "ZINNIA."

ΧΑΡΙΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ

Η ΖΙΝΝΙΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΙ:
1) ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑΝ "ZINNIA."
2) ΕΝΑ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ "ILONA S."
3) ΕΝΑ ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΡΦΕ-ΠΤΑΚΙ ΤΟΥΤΑΝΣ.
Θα σας τα παραδώσω ο προμηθευτής σας όλα τα άνωτέρω αντί δρχ. 12.000.

Επιφυλαχθήτε το συντομότερον της μοναδικής ευκαιρίας που σας προσφέρει η ΖΙΝΝΙΑ χάριν διαφήμισης μέχρι 15 Μαρτίου.

Το Καλλυντικό "ZINNIA," παρούσα δίδωμεν την ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑΝ "ZINNIA," παρασκευασμένη με δάσιν το "ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΣΙ," το μοναδικόν προϊόν που χαρίζει δερμα ΒΕΛΟΥΤΟ και ΜΕΤΑΞΙΝΟ.

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ

ΣΧΟΛΗΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ
ΚΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΧΑΡΙΑ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 1

("Εναντι Στοάς 'Αρσακείου")

ΗΤΙΣ ΣΑΣ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΤΡΟΠΟΝ

Από του δευτέρου μαθήματος θα αρχίσετε να μιλάτε, εντός δε τριών μηνών θα δύνασθε να αντιδιαλέγεσθε έφ' ουδωδποτε ζητήματος του καθ' ημέραν βίου.

Διδασκτρα: Διά τρεις φορές την εβδομάδα δρχ. 50 χιλ. μηνιαίως. Διά καθημερινήν διδασκαλίαν δρχ. 80 χιλ. μηνιαίως.

Εγγράφαι εις τα Νέα Τμήματα 'Αρχαρίων, 'Ημισαρχαρίων και Προχωρημένων από 1ης Μαρτίου.

πειρή ηλικία σας δεν σας συμβούλευα να κάνετε τίποτ' άλλο, παρά να μη δώσετε την παραμικρή προσοχή στα λόγια και στις προτάσεις του γαλατά, μα ούτε και του... αφεντικού σας, ακόμα, που λέει ο λόγος! Όπως πολύ καλά σκέπτεστε είναι ντροπή όχι μόνο να πηγαίνετε σε ραντεβού αλλά και να κάνετε σχέσεις που δεν ειναι σε ηλικία ούτε να κρινετε την ειλκρινεία τους, ούτε ν' αποφύγετε τον κίνδυνό τους. Και δεν πρέπει να φοβάστε μονάχα την κυρία σας, αλλά πρώτα-πρώτα τον ίδιο σας τόν... εαυτό. Γιατί, αν μπλεχθήτε σε κάποια αισθηματική περιπέτεια με κανένα, κινδυνεύετε να πάθετε μεγάλο κακό, που να σας στοιχίση σ' όλη σας τη ζωή και το καλό σας όνομα. Ίσως και μία αξία τύχη, που σας περιμένει, όταν μεγαλώσετε. Πρέπει να κλείσετε τ' αυτιά σας σ' όλα τα γλυκόλογα και τις υποσχέσεις που σας δίνουν και σας λένε οι νεαροί της γειτονιάς, να τους περιφρονήσετε, γιατί δεν έχουν καθόλου καλό σκοπό που σας τριγυρίζουν. Έσεις, που είστε φτωχή, πρέπει μόνοι σας να προσφύγετε την άρετή σας, γιατί αυτή είναι η πολιτισμένη και μοναδική σας προίκα και απ' αυτήν, όταν έρθη ο καιρός, θα βρεθεί κάποιος παλληκάρης να σας εκτιμήσει και να σας πάρη νυφική του. Προσέξτε, λοιπόν, κ' έχετε τ' αυτό που σας στήν τιμή σας και στο καθήκον σας!

Αθώα, Θεογόννη: "Αν και η πείρα της ζωής έχει να παρουσιάσει πολλά περιστατικά όσωντα μένω κατάλληλη και δεν τολμώ να πιστέψω σ' αυτά που μου γράφετε. Ότι ο θεός σας, εξάδελφός της μητέρας σας, που σας φιλοξενεί, άρχισε να σας κάνει υπαινιγμούς. Είναι φανερό, βέβαια, πως θα πρόκειται για κάποιον που δεν ντρέπεται και δεν σεβεται ούτε ιερο ούτε όσιο. Άλλα, επιτρέψτε μου, να εκπαιγώ κάπως και για τη δική σας την παθητική στάση. Γιατί, αντί να τα χάσετε, όταν σας πρότενε να πάτε κρυφά, οι δύο σας, έκδρομη, δίχως την οικογένεια του, έσεις, αφού είσατε σε θέσι να ξεχωρίσετε τις διαθέσεις του απέναντί σας, έπρεπε, μαζεύοντας τα πράγματα σας, να γυρίσετε την ίδια στιγμή στον τόπο σας. Άλλα και αν σοφάρος λόγος σας ανάγκη να μένετε κοντά του, ύστερ' από όλα αυτά, και για να προλάβετε κάτι χειρότερο, πρέπει να φύγετε άμεσα. Και αν χρειασθή οποσδήποτε να εξηγήσετε στους δικούς σας την απρόσπτη αυτή επιστροφή σας, μη διατάσετε να τους τα φανερώσετε όλα. Γιατί αν τα σκεπασετε, ύπάρχει άλλος κίνδυνος: ο θεός σας να σας συκοφαντήσει στους γονείς σας, για να δικαιολογήσθ ο ίδιος. Είμαι βέβαιη, ότι όταν θα διαβάσετε την απάντησή μου αυτή, δεν θα θελήσετε να μείνετε κάτω από την ίδια στέγη με το συγγενή σας...

Μικρό θαλασσίσιον. "Α-μοργό: Όλα καλά και άγια, σχε-τικά με το αίσθημά σας, αλλά γιατί δεν περιμένετε να έρθουν όλα στον καιρό τους; Για να σας λένε οι γονείς της κοπέλλας ότι είναι μικρή και δεν μπορεί να σας την άποκλείουν για πάντα. "Υπο-μονή να έχετε, για να φτάσετε και οι δύο σας σε κάποια ηλικία και ν' αποκτήσετε ανάλογη πεί-ρα, για να μπορέσετε ν' ανώξετε σπικτικό και ν' αντιμετωπίσετε τις εθύνες της συζυγικής και οικο-γενειακής ζωής. Δεν τ' βρίσκω λοιπόν άστοχο αυτό. Και φυσικά βρισκό πολύ άνοητο και έπικινδυ-νο να κάθεται να σκέπτεστε για άπαγωγές κλπ. Αυτό θα είναι το τέλος του αισθηματός σας και των όνειρων σας. Γιατί οι δικοί της θα προλάβουν, βέβαια, κάθε από-πειρά σας και θα σας χωρίσουν πιά δριςτικά τον ένα από τον άλλο.

"Α γυναική των Φαρσά-λων Χ. Χ. Χ.: "Όσο και να είσα-στε άφελής νομίζω πως ο κατεργά-ρης αυτός, ο τρίτος εξάδελφός σας, δεν θα κατάφερε να σας πα-ρασύρη στο άνεπαρόνθωτο, αν και σείς η ίδια δεν είχατε, λίγο πολύ, την ένοχη περιέργεια... Ούτε μπο-

ρώ, άλλωστε, να φαντασθώ ότι ε-να κορίτσι, και μάλιστα σύγχρο-νο, δεν είναι εις θέσιν να προτα-τεύση μόνο του την άρετή και την αξιοπρέπεια του, εκτός αν έχη την άδυναμία να κολακεύεται και να κάνει τέτοιου είδους παραχωρή-σεις... Ήλω να πώ, δηλαδή, πως για το πάθημά σας δεν είσατε και σείς η ίδια λιγώτερο υπεύθυνη από τον κύριο ένοχο. Θα πρέπει να το παραδεχθήτε, πως φερθήκα-τε άσυλλόγιστα! Φυσικά, με αυτό δεν παύει ο εξάδελφος να είναι ύ-πεύθυνος για το ήθικό του πα-ρεπτώμα και έχει την υποχρέωσι, νομική και κοινωνική, ν' άποκα-ταστήσθ το λάθος του, δηλαδή να σας παντρευθή. Νομίζω πως και η 'Εκκλησία, κατ' άνοχην έστω, θα εύλογησθ τον γάμο σας. Άλ-λωστε και η συγγένεια που έχετε δεν είναι μεγάλο κώλυμα επί του προκειμένου. Το πιο σημαντικό που δυσκολεύει αυτή τη λύσι, είναι αύ-τό που μου γράφετε, πως ο νεα-ρός κατεργάρης παντρολογείται άλλοι. Γι' αυτό, για να ποιάδε-τε τέτοιο ένδεχόμενο, νομίζω πως πρέπει να ένεργήσετε γρήγορα. Να τον καλέσετε και να του ζητή-σετε ίκανοποιητή σύντομη και βε-τική. "Αν ήθετε ότι άρνείται η βρι-σκει διάφορες προφάσεις, τότε, δί-χως άλλο, να τα φανερώσετε όλα στους γονείς σας και αυτοί θα βρουν τρόπο να δώσουν την πρέ-πουσαν λύσι, δίχως σούσουρο και φασαρίες...

"Α ν α π ο φ ά σ ι σ τ η μ ο-δ ι α τ ρ ο υ λ α: Μου γράφετε πως ένας νεός σας ζητεί σε γάμο, αλλά με τον όρον να εγκαταλείψετε το επάγγελμά της μοδίστας, που εί-ναι για σας τόσο άποδοτικό. "Εκ-τιμώ άπολύτως τις ιδέες που έ-χετε για την έργασία και σας συγχαίρω γι' αυτές. Άλλα αφού ο ύπαρχιος σύζυγος αδεν θέλει να τρέχη η γυναίκα του στους δρό-μους" θα μπορούσατε βέβαια να σεβάσθητε και σείς τον όρο του αυτού, με την προϋπόθεση ασφαλώς ότι το δικό του επάγγελμα του ά-ποδίδει αρκετά, ώστε να μπορέ-τε ν' ανώξετε σπικτικό και να δη-μιουργήσετε οικογένεια. Άλλα, καθώς και σείς σημειώνετε, άμφι-βάλλω αν με το επάγγελμά επι-σκευαστό ποδηλάτων μπορεί κα-νένας να τα βγάλη πέρα σήμερα. Δεν τ' καταλαβαίνει και ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος, που έχει την ά-ξίωσι να μην άσκητε έσεις ένα τόσο άξιοπρεπές και έπικερδες έ-πάγγελμα; Προτιμάει δηλαδή να αντιμετωπίσει τυχόν οικονομικές στενωχίες, αντί να συμβάλλετε και σείς στην ευημερία του συζυ-γικού σας βίου; Η άξίωσι του μου φαίνεται περίεργη και με κάνει ν' άμφισβάλλω για την νοημοσύνη του ανθρώπου. Και αυτό άκριδώς πρέ-πει και σας να σας βάλη σε σέ-ψι, μήπως ο ενδιαφερόμενος εινε κάποιος επύπολαος χαρακτήρας, που με το όνειρο του γάμου μπο-ρεί να σας παρασύρη σε καμιά άσχημη περιπέτεια και ύστερα να σας εγκαταλείψη ή να εξανα-γκασθή έσεις να τον άφήσετε! Προσέξτε, λοιπόν, να μην είσαθήτε ν' άποφασίσετε, αν δεν εξέταστε βαθύτερα τα πράγματα και δεν πει-

σθήτε πως αυτός ο γάμος πρσ-γματι θα είναι εύτυχς για σας! ΕΡΗ

Το καθήκον της μητέρας

Η άναγνώστριά μου «Μικρή 'Ανατολίτισσα» μου γράφει τα έξης: «Παντρεύτηκα πολύ μι-κρή μ' έναν άντρα κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερό μου. Άπέκτη-σα δύο παιδιά. Ο άντρας μου, ό-μως, είναι πολύ κακός και πολ-λές φορές μάλιστα με δένρει. Έ-γώ, όμως, έχω ανάγκη από τρυ-φερότητα και σας εξομολογούμαι ότι αγαπώ κάποιον νεό. Σας έ-ρωτώ, λοιπόν, πρέπει ν' άφήσω τα νεατά μου να μαρναθών ή ν' ά-κούσω την καρδιά μου;» Και της άπαντά: Πολύ δύσκολη η δική σας περίπτωση. Δύσκολη, γιατί έχετε πιά προδιαθέσι τον εαυτό σας ότι αν δεν άπιστήσετε στον άνδρα σας, θα μαρναθούν τα νεατά σας. Σ' όλα όμως αυτά δεν σκεφθήκα-τε έχετε δύο παιδιά. Αν είσατε μητέρα και ότι αυτό τ' ζητήμα σας δημιουργεί μία ίερη υποχρέ-ωσι. Πρέπει, λοιπόν, πρώτα να σκεφθήτε τα παιδιά σας κ' έπει-τα τον εαυτό σας. "Αν διαπράξε-τε το σφάλμα ν' άπιστήσετε, ή να φύ-γετε με τον νεό εκείνον, τότε ο άντρας σας έχει δικαίωμα να μη σας δεχθή πιά στο σπίτι και να κρατήσθ τα παιδιά. Μπορείτε να μην ξαναδείτε τα παιδιά σας; Άλ-λά κ' εκεί που θα πάτε, είσατε βέ-βαιη ότι ο νέος εκείνος δεν θα σας κρατήσθ τόσο όσο να περάσθ εύχάριστες μόνον ήμερες κ' έπει-τα να σας εγκαταλείψη; Και τό-τε; Ποιά θα είναι ή θέσι σας, δί-χως άνδρα, δίχως παιδιά, δίχως καμιά προστασία; Λέτε πως εινε κακός ο άντρας σας. Δεν θα ήταν άσος κακός, αν δεν καταλάβαινε όλ' αυτά που σκέπτεστε. Αν δεν ένοιθατε πως μπορεί να γίνετε μία κακή μητέρα. Άρχιστε, λοιπόν, ά-πό τον άνδρα σας. Νά ξανακερί-σετε το σεβασμό και την αγάπη του.

Ρ ο ζ έ τ τ α: "Ενα πράγμα πρέ-πει να ξέρετε και να εφαρμόζετε στη ζωή σας: Νά προσπαθήτε να σας σεβώνται. Μ' αυτό δεν έννοώ να γίνετε γνωστή. Άλλα να μην επιτρέψετε με τη διαγωγή σας και τη συμπεριφορά σας, να λε-νε για σας πράγματα για τα ό-ποια είσατε άθωα. Δεύτερο: Νά μη θέλετε ποτέ να κρατήσετε με τη βία ένα πρόσωπο που φάνηκε τόσο επύπολαος απέναντί σας κ' έστισε μάλιστα μέχρι του σημείου να σας κακολογήσθ. "Ε, λοιπόν, άπορώ, πως έπιμένετε να νομίζετε ότι αγα-πάτε αυτόν τον άνθρωπο!

Χ α μ έ ν η ά γ ά π η Α. Μ.: "Ο-πως μου γράφετε στην άρχη της έ-πιστολής σας, δεν τον συμπαθώ-σατε. Έπειτα, όταν μάθατε ότι εινε αγένους με άλλη προηγούμε-ως και ότι τώρα οι γονείς του ζη-τούν να εκπληρώσθ τις υποχρεώ-σεις του προς αυτήν, νιώσατε σφοδρό έρωτα! "Όχι! Δεν τ' ά-γαπάτε, σας παρέσυραν τα έρωτι-κά του κατορθώματα, τα όποια θα συνεχισθούν, από συνήθεια και που θα ξεσπάσουν έπισης εις βάρος σας. Συνέλθετε, λοιπόν, στείλτε

τον στούς γονείς του, και μην έκ-τίθεστε στα πεισμάτα και στα κα-πρίτσια τρίτων. Μ α ρ α μ έ ν α κ ρ ί ν α: "Αν είχε τόσο καλό χαρακτήρα και χριστιανικές άρχές, όπως μου γρά-φετε, δεν θα σας άφηνε ποτέ μέ-σα σε άγνοια, αλλά θα προχωρού-σε στην αλήθεια. Κι' η αλήθεια είναι ότι δεν πρόκειται ποτέ να σας πάρη με υποθέσεις. Μην εί-σατε, λοιπόν, τόσο εύκολόπιστη. "Αντιμετωπίσατε την πραγματικό-τητα και ξεκαθαρίσατε την κατά-στασι. Θα τόν ήθετε άμέσως ν' ά-πομακρύνεται, γιατί δεν άντέχει στα βάρη μιάς υποσχέσεως ή γι-ατί τού άρέσει να παίξη. Νά τού πητε ότι δεν είναι χριστιανικό να βασανίζη μία νέα δίχως σκοπό.

Είμαι δυστυχισμένη: Είσατε πολύ μικρή ακόμη και δεν μπορείτε να παίρνετε τόσο σοβα-ρές άποφασίσεις: «Η αυτών, ή κα-νένα». Σας άπαγόρευσε ο άδελ-φός σας να τού μιλάτε και σ' αυτό έχει κάποιο λόγο: Νά μην έκτίθεστε στα μάτια του κόσμου, αφού δεν ύπάγοιτε ακόμα τίποτα τ'ο βετικό μεταξύ σας. Με την άν-τίθετη στάση σας, τους ανάγκη-ζετε να σας μαλώσουν, και να ύ-ποφέρτε. Δεν ύπάσχει, λοιπόν, λό-γος να μην άκούτε τους δικούς σας, οι όποιοι δεν είναι τόσο κα-κοί, όσο τους νομίζετε έσεις τώρα. Επειδή θέλετε να κάνετε μια τρέλ-λα. Μη λέτε λοιπόν: «Αυτών, ή κανένα», και πεισματάνετες άδικά, δημιουργήσατε στενωχίες στο σπίτι σας.

Π ο ν ε μ έ ν η Λ ε μ μ ε σ ι α ν ή κ α ρ δ ι α: Το γράμμα σας με λύ-πησε κ' έμένα πολύ. "Όχι, βέβαια γιατί αυτός φάνηκε απέναντί σας τόσο άχαρηκτήριος, αλλά γιατί βρήκε έσας να παίξη, έσας που τού φερθήκατε τόσο γυναικικά. Και τώρα, όπως καταλάσατε, δεν εί-ναι ο άνθρωπος που μπορεί να φα-νεί αντάξιος μιάς συγγνώμης και που θα μπορούσε να γίνη ο συν-τρωτής της ζωής σας. Γιατί και σ' αυτή χειρότερη του έχθρς δεν σέ-ρεται κανείς με τόση άναξιοπρέ-πεια! Περιορίνηστε, λοιπόν κ' έ-σεις αυτόν και τη φίλη σας, και μην εκτίθετε περισσότερο.

Α γ ά π η σ α π ο λ ο υ: Πρώτα πρώτα έχω να σας πώ ότι δεν προ-βάλλουν ποτέ μία κοπέλλα και δεν της λένε ότι άγαπά άλλον, ενώ βρίσκεται τη στιγμή εκείνη μαζί σας. Με τ' αν έρχεται μαζί σας δεν σημαίνει ότι σας αγαπά, γι-ατί όπως μαντεύω μάλλον από οι-κτο σας συναντάει. Δεν πρέπει να-πών να έχετε έμπιστοσύνη στα λό-για της. Έξ άλλου, όπως γράφε-τε κ' ο ίδιος, την πείσατε πολύ να σας πη το ναίσι. Μά πού το κέρδος, όταν καταδέσσετε σε πεί-σεις ψυχολογικές; Το μόνο που σας συμβούλευω είναι ν' άφήσετε να π'άσσουν άκόμη δύο χρόνια και τότε θα ήθετε πόσο διαφορετικές ι-δέες θα έχετε.

Α π ε λ λ ι σ μ έ ν ο ν έ ο Ι. Κ. Ν. 19: Αυτό που σας είπαν όλοι, σας τ'ό λέω κ' εγώ: «Νά πάτε πρώτα στρατιώτρη». Άλλα θα με ρωτήσετε γιατί σας τ'ό λέγω κ' εγώ. Γιατί ξέρεω πως τότε θα έχετε όλο τον καιρό, να σκεφθήτε με-ρικά πράγματα και θα γε-λάσατε και μόνος σας με την κα-τάστασι. Είναι δυνατόν ποτέ μία κοπέλλα 19 έτών ν' άγαπήσθ για να τ'ό πάρη άντρα της, ένα παι-δάκι 13 χρόνων; Θα μου πητε ότι είσατε τώρα 19 χρόνων κ' εκείνη 24. Η διαφορά ώστόσο είναι με-γάλη. Όταν θα πάτε στρατιώτης θα τ'ό σκεφθήτε καλύτερα.

Π ρ ώ τ η ά γ ά π η Ε. Κ. 1952: "Όλα αυτά που μου γράφατε σε 8 σελίδες τόσο παραστατικά δεί-χνουν ότι ήταν μία άπλη γνωρι-μία, ένα φλερτάκι που όπως ήρθε, έτσι κι έφυγε. Θα σας μείνη μία άραία άνάμνησι στη ζωή, και ποι-ός ξέρει, μπορεί άργότερα, όταν τελειώσατε τις σπουδές σας κ' ό-ταν κ' αυτός τακτοποιήσθ τη ζωή του και δεν έχει υποχρεώσεις, να καταλήξη ή γνωριμία αυτή σ' έ-να πραγματικό αίσθημα και σ' έ-να ευτυχισμένο γάμο. Προς τ'ό πα-ρόν κυττάτε τα πιο σοβαρά ζη-τήματα, που θα σας άπασχολή-σουν και μην κουράζετε τη σκέψι σας με άναμνήσεις, όμο πύστι-γίες κ' αν είναι, ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις έπιστολών

Α δ έ σ π ο τ α ν ε ι ά τ α 45 — 54: Νομίζω ότι, ή θεραπεία που έγινε ήταν άπαρκής, σε σημείο να μην έχετε ανάγκη συμπληρωμα-τικής. Το περιστατικό τού προ-στατού έφ' όσον ώφειλετο στο προηγούμενο νόσημα, ασφαλώς θεραπεύθηκε. Για τ'ό τρίτο περι-στατικό, θα κάμετε 10-15 ένε-σεις Αιγοπιν ή Τεστον τών 25 μιλγρ. δύο τη βδομάδα και κατό-

πιν, επί 10 μέρες, τρία καταπότια από το ίδιο φάρμακο τών ένεσεων. Μετά δίμηνο διακοπή επανάληψις της αυτής σειράς.

Σ. Β. Π. 9: Στην Θεσσαλο-νίκη ύπαρχουν συνάδελφοι πολλοί και θαυμάσια κατηχημένοι σ' ό-λες τις ειδικότητες της Ιατρικής και έπομένως θα μπορούσατε να συμβουλευθήτε τον ειδικό. Πάντως σας συνιστώ την κατωτέρω θερα-

πειτική άγωγή με την προϋπόθεσι ότι τελικά θα συμβουλευθήτε ει-δικό γιατρό. Θα κάμετε 15 ένε-σεις Αιγοπιν ή Τεστον τών 25 μιλγρ., δύο τη βδομάδα ένδομι-κώς. Κατόπιν πρωί-μεσημέρι-βράδυ, πρτ το φαγητό, ένα κα-ταπότιο από το ίδιο φάρμακο. Δίμηνος διακοπή και επανάληψις της αυτής σειράς.

Μ α ρ γ α ρ ι τ ι δ η: Θα σας παρακαλέσω να γράφετε με ψευ-δώνυμο στο μέλλον. Σας συνι-στώ την σκευασία Selsun τών έρ-γοστασίων Abbott. Θα την μετα-χειρισθήτε σύμφωνα με την έσω-κλειστή οδηγία.

Ν ε α ρ α χ ω ρ ι α τ ο π ο υ λ α: Θα σας συστήσω την άμεση Φυλ-λιν, την όποιαν θα μεταχειρισθήτε σύμφωνα με την έσωκλειστή όδη-γία, σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis για έληρα δερμάτα, πάλι όπως ή έσωκλειστή οδηγία.

Σ κ λ α θ ε ν έ ν ό ς: Θα κάνατε δέκα ένεσεις Super-be, μία την ή-μερα ένδομικώς. Μετά πάροδο 20 ήμερών, θα παίρνετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ μετά το φαγητό σας ένα καταπότιο Ν. Multi Β. 12. Θα τριδέτε πρωί και βράδυ τα πόδια σας με καθαρό (λευκό) οινόπνευμα. Θα μεταχειρίζεστε πάντα στο ύπαιθρο έλαφρά μαύ-ρα γυαλιά.

Ν ό ρ α, Λευκωσία, Κύπρου: Η δική μου συμβούλι στη περίστα-τικό που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας, είναι να κάμετε μία εξέτασι των κοπράνων για παράσιτα και να ξαναπάτε στο γιατρό σας, ή να μου στείλετε έ-μένα το πόρισμα της εξέτασεως και τότε ευχάριστως θα σας συ-στήσω την ένδεδειμένη φαρμακο-διατητική άγωγή. Αυτό που κά-νετε τώρα θα μείνουν χωρίς άπο-τέλεσμα.

Α θ η ν α ί ο ν 5: "Εφ' όσον, ό-πως βλέπω, μένετε στην 'Αθήνα, νομίζω ότι ή καλύτερα λύσι στις άπορίες σας, είναι να έπισκεφθή-τε ένα ειδικό σεξολόγο γιατρό, ή ένα καλό νευρολόγο, οι όποιοι ά-φου σας εξέτασουν, θα σας καθο-ρίσουν έπακριδώς τ'ό είδος της θε-ραπευτικής άγωγής που θα πρέπη να εφαρμοσθή στην περίπτωσι σας ή όποια θα πρέπη να είναι καλά μελετημένη.

Κ. Π., Λευκωσία, Κύπρου: Δεν έφτασε στα χέρια μου ή έκτενης όπως λέτε στο γράμμα σας προ-τιγυόμενη έπιστολή σας. "Εφ' ό-σον πιστεύετε ότι είναι δυνατόν να έχω γνώμη άποτελεσματική στην περίπτωσι σας, επαναλάθετε τ'ό θέμα, που σας άφορά σε άλλη έπιστολή.

Μ α ρ κ ο: "Εφ' όσον μένετε στην 'Αθήνα, είναι λογικό και φρόνιμο να περάσετε από έναν δερματολόγο-γιατρό, ή αν δεν μπορείτε, από το δερματολογικό τμήμα ένος Νοσοκομείου, όποτε αφού προηγήθ ή σχετική εξέτα-σι τού περιστατικού σας, θα λά-βετε, την ένδεδειμένη άπάντησι, τ'όσον από της πλευράς της δια-γνώσεως, όσο και της ένδεικνω-μένης θεραπευτικής άγωγής για την περίπτωσι σας.

Α. Μ. Τ., Θεσσαλονίκη: Είμαι ύποχρεωμένος να σας πώ ότι ή θεραπεία που έκάματε μέχρι ση-μερα είναι όχι μόνο άνεπαρκής, αλλά χωρίς καμιά σημασία. Γι' αυτό σας συνιστώ να κάμετε την ένδεδειμένη τώρα θεραπεία με πανικιλίνη και βισμουθιο. "Επει-δή από το γράμμα σας βλέπω ότι είσατε ένας έντιμος άνδρας, θα σας συστήσω να έμπιστευθήτε τη θεραπεία σας σ' ένα ειδικό για-τρό της Θεσσαλονίκης, και τότε με ήσυχη συνείδησι θα γίνετε σύζυγος και πατέρας. Αυτή είναι ή συμβούλι μου.

Μ ι ά φ ο ρ η τ ι τ ο ς: "Ενταύ-θα: "Εφ' όσον μένετε έδώ και είσατε και μορφωμένη, νομίζω ό-τι αντί να έπιμένετε να σας δώ-σω την γνώμη μου χωρίς να σας δώ, θα ήταν καλύτερο και λογι-κότερο να περάσατε από ένα όποι-οδήποτε χειρουργικό τμήμα ένος Νοσοκομείου και να πάρετε την γνώμη ένος ειδικού που κατόπιν της εξέτασεως, θα σας ύποδείξη την ένδεδειμένη για την περίπτω-σι σας θεραπεία.

Μόνον στα νάβλον BINYOFLEX 100% θα βρθε τις καλύτερες ποιότητες και το πιο καλοφτιαγμένα είδη:

- * Με το μέτρο
- * Τραπεζομάνδηλα
- * Δισκοσμητικά πετσετάκια και καρπέ
- * Μπλάντες ραφιών
- * Γυναικείες και παιδικές ποδιές
- * Βρεφικό είδη
- * Ντουλάπες, θήκες, καλύμματα
- * Τσάντες, τσαντάκια κλπ., κλπ.

Διά να είδαε σίγουρη για την ποιότητα, θεβαιωθείτε ότι το ΝΑΥΛΟΝ που θα άγο-ρασατε είναι BINYOFLEX 100%.

* Τα είδη νάβλον BINYOFLEX 100% πωλούνται σ' όλη την 'Ελλάδα σε καταστήματα νεωτερισμών, οικιακών ειδών, λευκών ειδών, ψιλικών κ.ά. Έργοστάσια BINYOFLEX • Πλατεία 'Αττικής • ΑΘΗΝΑΙ

"Όσο πάει γίνεσαι ωραιότερη!"

Και το δικό σας δέρμα μπορεί να όμορφήνη χάρις στην κρέμα Tokalon

* Την ήμερα το δερ-μα σας έχει ανάγκη από την λευκή κρέμα TOKALON, που τ'ό κά-νει φωτεινό, κοδωρό, μ'ήτά άπαλό.

* Τ'ό βράδυ βάλετε την ροζ κρέμα TOKALON, που είναι ή καλύτερη τροφή για τ'ό δερμα, τ'ό κάνει λεϊο και τού δίνει την λαμψη της νεότητος.

"Η πιο δραστήκη κρέμα χάρις στη σύνθεσι της.

KLEINOL
ΝΕΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΤΡΙΧΟΒΑΦΑΙ

ΑΙ τριχοβαφαί που ΔΕΝ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΥΝ ποτέ και έχουν τ'ό ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ να μη βάρουν το ΔΕΡΜΑ. Η σύνθεσις των είναι άρτια και ΣΥΜΦΩΝΟΙΣ με τ'ό από 10-12-53 ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ.

ΚΛΑΪΝΟΛ
ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΦΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ & Σια Τηλ. 29712.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Την Ταικνοπέφτη

Στοιχίμα βάλανε κάμποσοι νεαροί απ' τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο ποῖος θὰ μπορέσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ χορὸ νὰ φιλήσει τὴν Ρενέ.

— Ἄν θάρρη, ἐγὼ ἀναλαμβάνω! φώναξε ὁ Μάνθος, ἕνα τοῖσμά του λεβεντόπαιδο.

Πράγματι, τὸ βράδυ στὴν χοροεσπερίδα ἦρθε ἡ Ρενέ με τὴν τσάντα Οὐζενή. Ἀμέσως ὁ νέος τὴν ζήτησε νὰ χορέψουν. Ἀνύποπτη ἐκεῖνη στηρίχτηκε στὸ μπράτσο του, μπήκαν στὴν πίστα, κι' ὅλοι γύρω οἱ φίλοι περιέμεναν νὰ δουν τὸ τέλος τοῦ στοιχήματος.

Σὲ λίγο κουρασμένο τὸ ζευγάρι τραβήχτηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία. Ὁ Μάνθος σκέφθηκε τότε πὼς ἦταν ἡ ἰδεώδης στιγμή νὰ κερδίσει τὸ στοιχίμα. Ἐσκυψε κι' ἄγγισε τὸ μάγουλό της, μὰ χωρὶς νὰ βρῇ τὸ κουράγιο νὰ τὴν φιλήσει.

— Μὴ παρὶντὸν Ρενέ, ἀκούμπησε πάνω σου δίχως νὰ τὸ θέλω, τῆς εἶπε ντροπαλά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μάνθος δὲν τοῖλούσε νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια. Ἐξ ἄλλου οἱ φίλοι του ἦταν ὑπερβέβαιοι ὅτι τὴν εἶχε φιλήσει. Κι' ἡ νοστιὰ ἔκανε τὸν γύρο τοῦ συνοικισμοῦ. Ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε τέλος σ' αὐτὰ τῆς τσάντας Οὐζενῆς πού ἔγινε ἐξω φρενὸν.

Καὶ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι ἡ ἀνηψιά δὲν τὸ διέκρινε. Κι' ἔτσι ὁ Μάνθος σαστισμένος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει πὼς ἡ Ρενέ παραδέχτηκε ἐκεῖνο τὸ ἀνύπαρκτο φιλί.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὡς τὸ Σαββατόβραδο πού με τ' ἀνοιχτὰ τοῦ Τριωδίου ὁ μαχαλὰς οὐλὸς ἦρθε στὸ σπῆτι τῆς τσάντας Οὐζενῆς πούχε πάρει. Σαφνικὰ μῆλκε ἡ Ρενέ κουρελιασμένη, καὶ ξεμαλλιασμένη.

— Αὐτὴ τὴν στιγμήν... φώναξε ἀγαναχτισμένη — μῆλκε ἀπ' τὴν μάντρα μαὶς ὁ Μάνθος καὶ με σορομάδισε!...

Ἀμέσως ἡ γυναικογειτονιά ἐφυγε ντροπισμένη ἀπ' τὴν διαγαγία τοῦ παλιόπαιδου. Τὸ σκάνδαλο ἔξαπσε, κι' ὅταν ὁ Μάνθος ἔφτασε στὸ καφενεῖο, ἡ παρέα του ἤφερε τὴν ἱστορία τοῦ τηδῆματος ἀπ' τὴν μάντρα, καὶ τ' ἀνεκτικὸ τοῖλεγε αὐτῆς:

— Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆς πὼς εἶνε ντροπὴ αὐτὸ πούκανες!... Γι' αὐτὸ, μεταῦριο τὴν Ταικνοπέφτη νὰ πᾶς στὸ σπῆτι τῆς νὰ διορθώσης τὸ σφάλμα σου!...

— Βρὲ πᾶω νὰ λωλαθῶ! — φώναξε ὁ Μάνθος, πού δὲν κατῶρθωνε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ἐκπληξί του. Μοιάζω γιὰ τρελλός; Νὰ κάνω τέτοιο φέροισμο; Καλὰ λοιπόν, θὰ τὴν κάνω ρεζίλι τὴν κακούργα!

Κι' ἔτσι τὴν Ταικνοπέφτη πῆγε καὶ χαίρετρε τὴν τσάντα Οὐζενή, τ' ἀφεντικὸ του, κι' ὅλους τοὺς καλεσμένους.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν μῆλκε ἡ Ρενέ καὶ με σεμνὸ ὕφος πλησίασε τὸ Μάνθο.

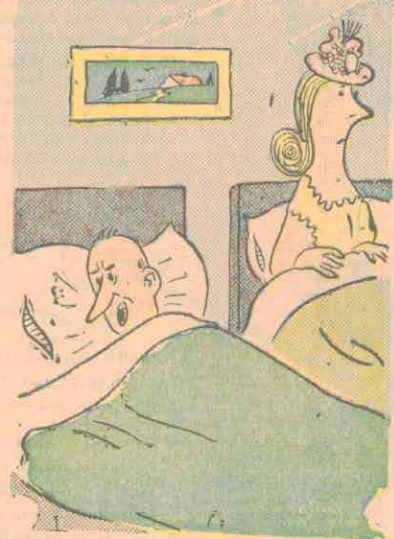
— Ἔρω, ἀγόρι μου, τοῖπτε μελοδραματικά ἡ πανούργα, πὼς εἶσαι θυμωμένος, γιὰτὶ δὲν κράτησα κρυφὸ τὸν ἔρωτα μας. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ! Νὰ πῆδᾶς τῆς νύχτης με τὸν κίνδυνο νὰ τσακιστῇ, καὶ νὰ ἐξποζάρῃς κι' ἐμένα... Λοιπὸν ἂν εἶσαι τίμιος ἄντρας θέλω νὰ βάλῃς πούντο καὶ βίργκουλα γιὰ ὅτι καυχῆθηκες!...

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὸν κατάφερνε ἡ μεγάλη καταφερτζού. Εὐτυχῶς ἐκεῖνη τὴν στιγμήν τὸ ράδιο μετέδιδε τὸν δίσκο:

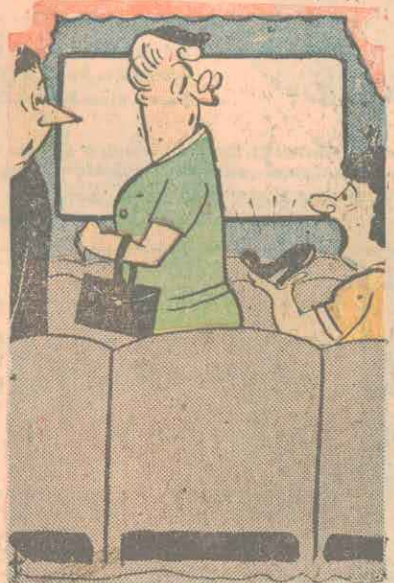
«Τὸ ἀγόρι θέλει προικὰ γιὰ νὰ παντρεῖτῃ». Κι' ὁ Μάνθος ἔκοψε ρόδα μυρωμένα...
Σ. ΔΚΡ, ΡΩΝΑΣ

— Πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα! Τῆς εἶπα νὰ φέρῃ καὶ μιὰ φίλη τῆς γιὰ ὅσα κ' ἔφερε τὴ γυναῖκα μου!...

— Καλὰ πού τὸ θυμήθηκα, Καίτη μου! Προηγούμενος ἐπέμενες νὰ μοῦ δείξῃς κατὶ πού ἀγόρασες σήμερα. Τί εἶναι ἐπὶ τέλους αὐτὸ πού πῆρες;...

— Με συγκρατεῖτε, κυρία μου, ἀλλὰ φέρεσαε τὰ δικά μου παπούτσια!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τῆς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Πόσες γυναῖκες δὲν ὑποφέρουν, βλέποντας νὰ κοκκινίξῃ ὑπερβολικὰ τὸ πρόσωπό τους, κι' ἰδίως ὑστερα ἀπ' τὸ φαγητό! Αὐτὲς λοιπὸν πρέπει νὰ τρώνε λιγώτερο, ν' ἀκολουθῇ χορτοφαγικὴ διαίτα, νὰ κινεῖται πολὺ, νὰ κάνουν γυμναστικὴ. Τοπικὰ, νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἐξῆς μεθόδον:

Παίρνουν μιὰ κουταλιά τῆς σούπας ἀλεῦρι ἀπὸ σίκαλι καὶ τὸ διαλύουν σὲ νερὸ. Τότε, πού νὰ γίνῃ μιὰ ὕλη, πού τὴν ἀπλώνουν στὸ πρόσωπό τους καὶ τὴν ἀφίνουν νὰ ἐπιδρασῇ ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ μερὰ. Ὑστερα πλένουν με ζεστὸ νερὸ.

Πρέπει ἀκόμα ν' ἀποφεύγουν νὰ βαρύνουν πολλὰ πούντρα, γιὰτὶ ἀλλοιώνε θὰ μοιάζουν με... ζαχαρωμένες φρούτες!

Νὰ καὶ μιὰ ἀκόμα συνταγή, πού δροσίζει καὶ ἐξοκκινίζει τὸ πρόσωπο:

Λουλούδια κοκκίας	250 γραμ.
Πέταλα τριαντάφυλλων	50 "
Νερό	500 "

Βράζετε ὅπου νὰ μείνῃ τὸ μισὸ ὕδωρ καὶ προσθέτετε ὑστερα 20 γραμμάρια χυμὸ λεμονιὸ καὶ 4 γραμ. ἐσῆς περγαμότου.

Ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ρυτίδων

Ὅλοι οἱ ἐπιδόκονοι σινιτοῦν νὰ μὴν κάνουν μορφαμούς, ἂν θέλετε ν' ἀποφύγετε τῆς πρόωγης ρυτίδας. Προσέξτε πολὺ νὰ μὴν ἀποκτῆσετε τὴν βλαστὴρ αὐτὴ συνήθεια!

Ἐξ ἄλλου, συνηθιστὸ νὰ πλένετε καὶ νὰ σκουπίζετε τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, πλᾶγια, στὰ μάτια.

Γιὰ νὰ σφιέουν οἱ μὺς πού ἔχουν χαλαρωθῇ, περνάτε πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπό σας μιὰ πετσέτα βρεγμένη με κατὸ νερὸ, κι' ὑστερα χτυπάτε μετῶπο, μάγουλα καὶ πηγούνια σας με τὴν ἀκρὴ μιᾶς ἄλλης πετσέτας, βουτηγμένης σὲ νερὸ πολὺ κρύο. Ἡ ἴδια μεθόδος καταπολεμαί, ἐκτὸς ἀπ' τῆς ρυτίδας, καὶ τὰ προγούλια καὶ τὰ κρεμαστὰ μάγουλα.

Πάρτε ἕνα ροδάκινο πολὺ γινώμενο καὶ ζουλίξτε τὸ χυμὸ του πάνω στὴν ἐπιδερμίδα σας, ἀναμειά σ' αὐτὰ κατὰ τὴν ρυτίδαν. Ἀφίστε τὸ καμπούρα ὥρα κι' ὑστερα σκουπίστε το.

Ἐπίσης ὠφελεῖ πολὺ ἡ ἀνάπαυσι. Ἐσπλῶγεθε τέσσερες-πέντε φορές τὴν ἡμέρα σ' ἕνα νιβάρι καὶ κλείνετε γιὰ 5 λεπτὰ τὰ μάτια σας. Ἀπαλά.

Τέλος, νὰ καὶ μιὰ συνταγὴ πομάδας κατὰ τῶν ρυτίδων, ἐξοκολη κι' ἀποτελεσματικῆ:	
Χυμὸς βαλῶν λευκοῦ κρινίου	60 γραμ.
Μελὶ τῆς Νορμάν	60 "
Λευκὸς κηρός	30 "

Μικρὲς συμβουλὲς τῆς κομψότητος

★ Ἡ πραγματικὰ κομψὴ γυναῖκα δὲν ὑπατάσσει τὴν σιλουέττα της στὴ μόδα, ἀλλὰ τὴ μόδα στὴ σιλουέττα της.

★ Τὰ γυαλιστερά ὑφάσματα δὲν λεπταίνουν, τὰ σατὲν καὶ τὰ λαμὲ τοῖζουν τῆς καμπυλότητος, ἀκόμη κι' ὅταν αὐτὸ δὲν χρειάζεται.

★ Τὰ μύτερα ντεκολτέ δειχνουν μικρότερες τῆς διαστάσεις ἐνὸς ἀγκώδους στήθους.

★ Ἄν εἰσάτε εὐδαμν, ἀποφεύγετε τὰ σταυρωτὰ ταγιέρ, πού δειχνουν διπλὸ τὸ πάχος τοῦ ὕφασματος.

Τρώτε πολλὰ πορτοκάλια

Τὰ πορτοκάλια, τὰ φρούτα τῆς ἐποχῆς, εἶναι ἀπὸ τὰ πὺ ἀφέλεια. ἔχουν πολὺτιμες βιολογικὲς θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Διατηροῦν τὴν φρεσκάδα τῆς μεσοκοπῆς γυναικας. Καθαρίζουν τοὺς γερασμένους ἀργασιμούς ἀπ' τῆς τοξίνης καὶ τὰ ἀλάτα. Συντελοῦν στὸν κανονικώτερο μεταβολισμό τοῦ σώματος, με τὸ χυμὸ τους καὶ τῆς βιταμίνης τους. Τρώτε λοιπὸν πολλὰ πορτοκάλια, ὅσο περισσότερα μπορεῖτε.

Υφάσματα με λεκέδες

Λεκέδες λαδιού ἢ ὁποιοῦδήποτε λίπους σὲ ὕφασμα λαδαμν, ἄσπρο εἴτε χρωματιστό, φεύγουν με τὸν ἐξῆς ἀπλὸ τρόπο: Τρίψτε τὸ λεκὲ με στεγνὸ καὶ ξερὸ σαποῦνι. Ἀφίστε ἔτσι 10-12 ὥρες κι' ὑστερα ξεπλένετε με καθαρὸ νερὸ. Ἄν δὲν ἔχῃ ἐξαφανισθῇ τελειῶς ὁ λεκὲς, ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἴδια διαδικασία, ἀφοῦ ὅμως προηγούμενος στεγνώσῃ ἐντελῶς τὸ ὕφασμα.

Λεκέδες στ' ἀσημένια κοσμήματα

Τὰ ἀσημένια κοσμήματα ἀφίνουν συχνὰ σκούρους λεκέδες πάνω στὸ δέρμα. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε, τὰ τρίψτε με λεμόνι καὶ ξεπλένετε με καθαρὸ νερὸ. Ὑστερα τὰ βουτάτε σὲ σαπουνάδα καὶ τὰ ξεπλένετε πάλι με νερὸ πολὺ ζεστὸ. Τ' ἀφίστε νὰ στεγνώσουν καὶ τὰ ζορκαίετε τριώντᾶς τὰ μ' ἕνα μαλακὸ δέρμα ζορκαδιού.

ΤΟ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟ «ΤΕΠΟΖΙΤΟ»

Ἡ πὺ παράξενη «κνδεία» στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου!

ΕἴΤΙΝΕ τελευταίως στὸν Καναδὰ ἡ πὺ παράξενη «κνδεία» πού ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Τὸ φέρετρο ἦταν ἕνα πελώριο σασκὶ ἀπὸ καραβόπανο, ἡ νεκροφόρος ἕνα τεράστιο καμιόνι κι' ὁ τάφος μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ ἔδαφος. Νεκροθάφτες ἦσαν κάμποσοι ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες, Καναδοὶ καὶ Ἀμερικανοί.

Τέλος, τὸ «λεῖψανο» ἦταν τὸ μεγαλὺτερο καὶ πὺ ἐπικίνδυνο ραδιενεργὸ ἀντικείμενο πού ὑπῆρξε ὡς τώρα: ἕνας κύλινδρος ἀπὸ ἀλουμίνιο, ὁὺν κυλινδρικό τεπόζιτο, βάρους 2½ τόννων, πού ἀποτελοῦσε ἐξάρτημα τοῦ μεγάλου ἀντιδραστήρος τοῦ ἐργοστασίου ἀτομικῆς ἐνέργειας τοῦ Τσὸκ Ράιδερ, στὸ ὄνταριο τοῦ Καναδά. Ὁ ἀντιδραστήρ αὐτὸς ἦταν ἡ ἰσχυρότερη παγὴ «νετρονίων» ὅλου τοῦ κόσμου. Λειτουργοῦσε δὲ ἀπὸ 5 χρόνια με οὐράνιον καὶ με «βαρὺ ὕδωρ». Σαφνικὰ ὅμως, μιὰ μέρα, τὰ εὐαίσθητα σήματα κινδύνου, πού εἶναι ἐγκατεστημένα μέσα στὸ κτίριο τοῦ ἐργοστασίου, εἰδοποίησαν ὅτι ζέφυγε ραδιενέργεια ἀπ' τὸν ἀντιδραστήρα.

Τὶ εἶχε συμβῆ; Μερικοὶ ἀπ' τοὺς 176 σωλῆνες με τὸ οὐράνιον, πού ὑπῆρχαν στὸ ἐσωτερικὸ του, εἶχαν σπάσει, ἀπὸ κάποια ἀνεξήγητη αἰτία. Ἐτοί, εἶχε μολυνθῇ ὁλόκληρη ἡ συσκευή ἀπὸ ραδιενέργεια — πού ὑπολογίσθηκε ὅτι με τὴν μισὴ ἀκτινοβολία ὅλου τοῦ ραδίου πού ὑπάρχει στὸν κόσμο — καὶ συνεπῶς εἶχε ἀκρὴ στερῆθῃ.

Μόλις ἀντήκῃς ἡ σειρὴν κινδύνου, ὅλο τὸ προσωπικὸ ἐγκατέλειψε τῆς θέσεις του, δίκως πανικό, σὺμφωνα μ' ἕνα προκαταρτισμένο σκεδὸ ἐκκενώσεως τοῦ ἐργοστασίου. Ἐπειδὴ μόνον οἱ προϊστάμενοι τεχνικοί, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί εἶχε συμβῆ κι' ὡς πού εἶχε φτάσει ἡ ραδιενέργεια.

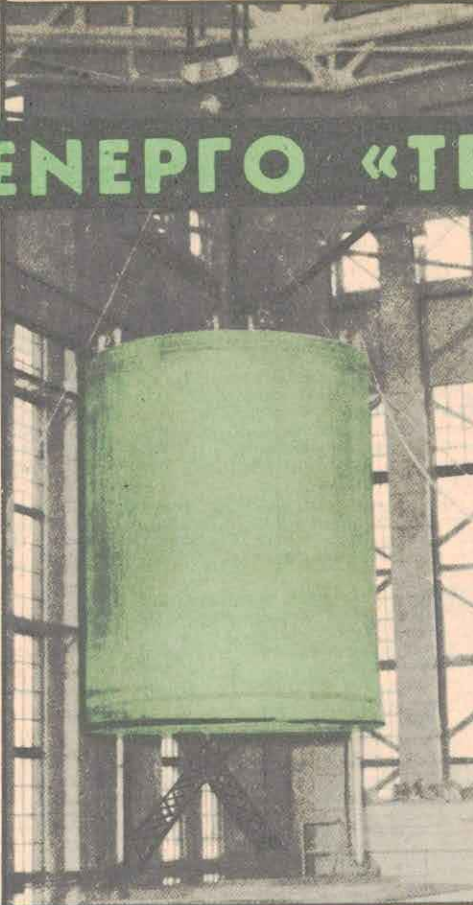
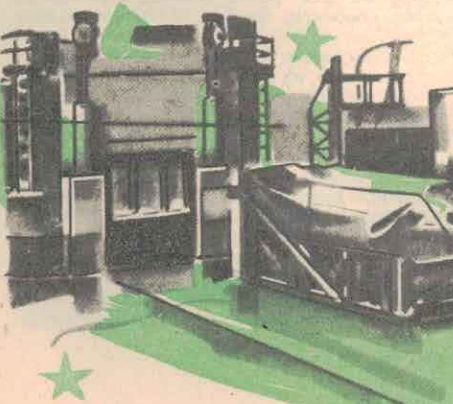
Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ποσότης τῆς ραδιενέργειας αὐτῆς δὲν ἦταν ἀκόμη τὸση ὥστε ν' ἀποτελῇ κίνδυνο γιὰ τὸ προσωπικὸ, πάντως ὅμως δὲ ἐμποδίζε τὰ λεπτὰ πειράματα πού γίνονταν στὸ ἐργοστάσιο.

Δίχως καμμιὰ λοιπὸν καθυστέρηση, οἱ τεχνικοὶ κατέστρωσαν ἕνα σκεδὸ γιὰ τὴν «ἀπολύμανσι» τοῦ ἐργοστασίου καὶ τὴν ἀποκατάστασι τῆς λειτουργίας τοῦ ἀντιδραστήρος. Μιὰ ἐιδικὴ ὑπηρεσία τοῦ Καναδοῦ Στρατοῦ κι' ἡ Καναδικὴ Ἀεροπορία διέθεσαν ἀρκετοὺς ἄνδρες, γιὰ νὰ βοηθήσουν σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη ἐργασία καὶ συγκρῶνως ν' ἀποκτήσουν πείρα. Ἐφτάσαν ἐπίσης ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοὶ ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Τρεῖς ἡμέρες λοιπὸν μετὰ τὴν ξαφνικὴ ἐκκένωσι τοῦ, τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Τσὸκ Ράιδερ ξαναῆρξε νὰ λειτουργῇ κανονικά! Ἀς δοῦμε ὅμως τὴν ἐργασία πού εἶχε γίνῃ σ' αὐτὸ τὸ τριήμερο.

Οἱ τεχνικοὶ ἐπινόησαν πρῶτα ἐιδικὰ ὀπτικά ὄργανα γιὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ ἐσω-

- 1) Ἐνας γερανὸς ἀνασῆκωσε τὸ «τεπόζιτο» ἐξω ἀπὸ τὸν ἀντιδραστήρα καὶ τὸ ἐστρέψε πρὸς τὸ «φορεῖο» πού περιέμενε.
- 2) Ὁ σάκκος αὐτὸς ἀπὸ καραβόπανο, προσορμωσμένος στὸ «φορεῖο», δέχθηκε μέσα τὸ «τεπόζιτο», κι' ὑστερα τὸ στόμιο τοῦ κλείσθηκε με σκονινιά. 3) Τὸ «φορεῖο» φορτωμένο σ' ἕνα καμιόνι, μεταφέρθηκε στὸ μέρος τῆς ταφῆς. Ὁ σφῆρ τοῦ καμιονιοῦ προφυλασσόταν ἀπὸ τὴν ραδιενέργεια με κωντρες μολυβένιες πλάκες.

Τὸ μεγαλύτερο ραδιενεργὸ αντικείμενο πού ὑπῆρξε ποτὲ, ἕνας ἀλουμινένιος κύλινδρος βάρους 2½ τόννων, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸν «ἀντιδραστήρα».

τερικὸ τοῦ ἀντιδραστήρος καὶ τὴν ἐξακριβώσι τῆς βλάβης. Ὑστερα χρειάστηκε ν' ἀφαιρεθοῦν ἕνας-ἕνας οἱ 176 σωλῆνες —δουλειὰ πού ἦταν πολὺπολο καὶ ἐπικίνδυνη, ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχυρῆς ραδιενέργειας τους.

Παρ' ὅλες τῆς προστατευτικῆς μάσκες καὶ στολῆς τοὺς οἱ ἐργαζόμενοι ἀλλάξαν με «βάρδιες» καθε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ λόγους ἀσφαλείας.

Ὅταν ἀφαιρέθηκαν ὅλοι οἱ σωλῆνες, μετρήθηκε ἡ ραδιενέργεια πού ἀπομένε μετὰ τὸν ἀντιδραστήρα.

Ἐπρεπε ὑστερα ν' ἀφαιρεθῇ τὸ ἀλουμινένιο «τεπόζιτο» τῆς συσκευῆς, ν' ἀντικατασταθῇ με ἄλλο, κι' αὐτὸ νὰ μεταφερθῇ ἄλλου, σὲ ἀσφαλὲς μέρος, καὶ νὰ ταφῇ μέσα στὴ γῆ. Ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ γίνονταν ὡς ἐξῆς:

Ἐνας γερανὸς ἀνασῆκωσε τὸν ἀλουμινένιο κύλινδρο, πού εἶχε ὕψος 3 μέτρων καὶ διάμετρο 2½ καὶ θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπ' τὸν ἀντιδραστήρα, πού ἦταν τρισημῆς φορὲς φιλοτόρος, θὰ τὸν τοποθετοῦσε μέσα σ' ἕνα σάκκο, στερεωμένο σ' ἕνα «φορεῖο» ἀνασῆκωμένο κατακόρυφα. Ὑστερα τὸ «φορεῖο» αὐτὸ θὰ χαμψῶνε σιγά-σιγά, ὡς ὅτου παρὴ ὀριζόντια θεοὶ κι' ἀκουμπήσῃ χαμψ. Τέλος, ἕνα βορῶτα καμιόνι θὰ μετεφέρει τὸ «τεπόζιτο» στὸν τάφο του.

Πρῶτα εἶναι μιὰ δοκιμὴ, ἢ ἕνα μικρὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀντιδραστήρος, κι' ὑστερα μιὰ δευτέρη μ' ἕνα χαλδῶνο κύλινδρο γεμάτο ἄμμο, πού εἶχε τὸ ἴδιο βάρος με τὸ «τεπόζιτο».

Οἱ 70 ἄνδρες τοῦ προσωπικοῦ φοροῦσαν ὁλόσωμες λευκὲς στολῆς καὶ ἀναπνευστικὸν, πού βρισκόταν σ' ἕνα βάλανο ἐλένχου, συνηθιστὸ νὰ χειρίζωνται τὸ πολὺ πλοκο σύστημα τῶν σκονινιών πού ἐκλείνουν τὸ σασκὶ καὶ χαμψῶναι ὑστερα τὸ «φορεῖο».

Τέλος, ὅταν προετοιμάσθηκαν ὅλα, ἀρχισε ἡ ἐπικίνδυνη ἐργασία. Ὁ ἀλουμινένιος

νιος κύλινδρος ἀνυψώθηκε σιγά-σιγά, βγῆκε ἀπ' τὸν ἀντιδραστήρα καὶ βρέθηκε ἀιφροῦμενος στὸν ἀέρα. Οἱ ἐιδικὸι μετρησαν ἀμέσως τὴν ραδιενέργεια πού σκόρπισε γύρω, κι' ὁ ἐκφωνητὴς εἰδοποίησε τοὺς φωτογράφους πού περιέμεναν πίσω ἀπὸ ἀσφαλισμένους θῶρακες:

— Ἔχετε, κύριοι, στὴ διάθεσί σας μόνο 4 λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ τραβήξετε φωτογραφίες.

Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς καθὼς καὶ μικρὰ κινματογραφικὰ φιλμ, θὰ χρησίμευαν ἀργότερα γιὰ ἐπιστημονικὲς μελέτες.

Ὑστερα ὁ χειριστὴς τοῦ βορῶλκου —προφυλαγμένος κι' αὐτὸς μέσα σ' ἕνα θωρακισμένο βάλανο — κατέβασε τὸ «τεπόζιτο» μέσα στὸ σασκὶ. Καθὼς ὅμως χαμψῶνε κατόπιν τὸ «φορεῖο», ἔσπασε ξαφνικὰ ἕνα ἀπ' τὰ σκονινιά! Εὐτυχῶς, ἐπενέθη ἀμέσως ἕνας ἐφεδρικό συνεργεῖο, προετοιμασμένο γιὰ περίπτωση ἀνάγκης, καὶ διώρῃσε τὴ βλάβη.

Εἶχε περάσει μιὰ ὥρα. Τὸ σασκὶ φορτώθηκε στὸ καμιόνι. Μολυβένιες πλάκες μεγάλου πάχους προτάτευαν ἀποτελεσματικὰ τὴν πλάτη τοῦ σφῆρ ἀπ' τὴν ραδιενέργεια.

Ἐνα σφύριγμα εἰδοποίησε ὅλο τὸ ἐργοστάσιο ὅτι ξεκινούσε ἡ «κνδεία». Πῆγαν νὰν μπροστὰ μερικοὶ τεχνικοὶ με τ' αὐτὸ κινητὰ τους κι' ἀκολουθοῦσε τὸ καμιόνι. Τελευταῖοι ἔρχονταν οἱ ἐιδικὸι με τοὺς μετρητὰς ραδιενέργειας, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν λεπτομερῶς καθε πρᾶνὴ μόνου τοῦ δρόμου.

Σ' ὅλη τὴν διδρομὴ δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωντανή.

Τέλος, ἡ συνοδεία ἔφτασε σ' ἕνα ἀπόμερο σημεῖο τῆς περιοχῆς τοῦ ἐργοστασίου. Ἐκεῖ, κατέβασαν σ' ἕνα βαθὺ λάκκο τὸ «τεπόζιτο» καὶ μιὰ «μολυντῶσα» τὸ ἔθαψε με ἄμμο. Ἡ πρωτότυπη «κνδεία» εἶχε τελειώσει.

Ὁ ἀντιδραστήρ θὰ ξαναρχίσῃ προσεχῶς νὰ λειτουργῇ, με καινούργια ἐξάρτηματα.

Ὅσο γιὰ τὸ θάμενο «τεπόζιτο» δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἀνεκκλήτο μέσα στὸν τάφο του. Μιὰ ἀκρὴ τοῦ ξεπροβάλλει λίγο ἀπ' τὴν ἄμμο. Οἱ ἐιδικὸι λοιπὸν θὰ τὴν ἐξετάζουν καθε τόσο, γιὰ ν' ἀποφανθοῦν πότε θάχῃ ἐλαττωθῇ ἡ ραδιενέργεια τοῦ τόσο πού νὰ μὴν εἶναι πῶς ἐπικίνδυνη. Θὰ ἐξετασθῇ τότε τὸ μέταλλο ἀπὸ ἐπιστήμονες, γιὰ τὴν ἐξακριβώσι τῶν ἀλλοιώσεων πού ἔχει ὑποστῇ ἀπ' τὰ νετρόνια.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Χότζας κι' ο ληστής

Κάποτε σ' όλη την περιφέρεια, γύρω από το χωριό του Ναστραδίν Χότζα, δρούσε ένας τρομερός ληστής της εποχής, ο Άλχη Σεμιρή.

Οι λιγοστοί ζαπτιέδες που βρισκόταν εκεί, ήταν ανίκανοι ν' άποκρούσουν τις άγριες επιδρομές του κι' έτσι όλοι οι κάτοικοι, για να μη τους κάψει τα στίγία και τα ζωντανά ο ληστής, προτιμούσαν να του στέλνουν μέρες από την έσοδεία τους σε κάθε νέο φεγγάρι.

Μονάχα ο Χότζας άποτελούσε εξαίρεση και διαρκώς γκρινιάζε τους συγχωριανούς του για τη δειλία τους.

— Σάν δεν ντρέπεστε, λέω εγώ, κοτζάμ άντρες και νοικοκυραίιοι άνθρωποι, να δίνετε το μισό βίος σας σ' αυτόν τον πεζεβέγκη... Έγώ ούτε γρόσι δεν τούστεϊλα ως τώρα!

— Άλλά, την ίδια ώρα που κοκκορεύονται οι φίλους του, ή γυναίκα του ή Φατμά, έτρεχε τρομαγμένη στο λημέρι του Άλχη Σεμιρή, κρατώντας πλούσια δώρα. Κι' όταν έφτασε μπροστά του, έπεσε στα γόνατα και τον παρακαλούσε:

— Άμάν Σεμιρή, έφέντη μου, αυτά τα δώρα στα στέλνει ο άντρας μου ο Ναστραδίν, μπαζίσι, κι' άς καμώνεται πως δεν σε λογαριάζει. Συχώρα τον, άγα μου...

Ο ληστής τότε, αφού χάιδεψε ευχαριστημένος τα γένητά του, της έιπε, χαμογελώντας:

— Εί βαλλάχ, Χότζαϊνα. Μά σ' έρε και πές στον μπουνταλά τον άντρα σου να καθήση φρόνιμα, γιατί, αν ποτέ χάσω την ύπομονή μου, τίποτε δεν τον γλυτώνει...

— Άλλ' άδικο ή Φατμά προσπαθούσε να πείση τον Ναστραδίν.

Ο Χότζας, που δεν ήξερε το κόλπο της γυναίκας του, νόμιζε πως ο Σεμιρή τον... φοβόταν.

— Έννοια σου, γυναίκα, την καθήσυχάζε τάχα ο Ναστραδίν, γεμάτος ύπερηφάνεια. Ο Σεμιρή είναι γνωστός άνθρωπος και ποτέ δεν θα σκεφθή να τά βάλλη μ' ένα πιό δυνατό του!...

Στο τέλος, όμως, ύστερ' από λίγο καιρό, ο πασάς της Προύσσας άποφάσισε να στείλη ισχυρή δύναμη από ζαπτιέδες, που κατάφεραν να έξοντάσουν τη συμμορία του Άλχη Σεμιρή και να τον οδηγήσουν, άλυσοδεμένο, στο χωριό του Χότζα.

Γεμάτος τότε από χαρά ο Ναστραδίν, γύριζε θριαμβευτικά στο χωριό και δεχόταν συγχαρητήρια των συγχωριανών του.

— Έ, δεν σάς τάλεγα εγώ, μπρέ μπουνταλάδες, πως δεν άζειζε τόσο φόβο ο Άλχη Σεμιρή; Τους ξέρω εγώ καλά αυτούς τους... κατασκοκλέφτες!

Η γυναίκα του όμως, ή Φατμά, του μαρτύρησε όλο το μυστικό της με κάθε λεπτομέρεια...

Ο Ναστραδίν, τότε, χωρίς να χάση καιρό, έτρεξε στη φυλακή, που ήταν ο τρομερός ληστής και, μία ώρα πριν τον εκτελέσουν, πρόλαβε να του πη:

— Δεν το χρωστάς σε μένα, καυμένη Άλχη, που άργησα τόσο να σε... έξοντάσω, άλλά στην άμοιρη τη μάνα σου, που μήνες σερόντανε στα πόδια μου, γεμάτη δάρα, για να μη σε ξεπαστρέψω! Μά το παράκανες, Άλχη, κι' έχασα πιά την ύπομονή μου!...

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Τί είναι τούτο γιαθρούμ. Όλο το δρόμος — Σταδίου, Μαδίου, Πανεπιστημίου, Μανεπιστημίου — πολιτομόνοι, έπονται όμμα χίτες ντέν σε άφινουν να περπατάς, όπως σε άρέσπ. Πιρέπει, λέει, να μαθαίνουμε από τα καρφία περπατημένοι να ινομάστε. Κουζούμ ι-στυφύλακες τρελλοί είναι! Τι σε νοιάζει, μπρέ γιαχό, από πού εγώ περπατημένο θα έκανω; Έγώ στο ντουλεϊά μου ντέν ππαίνω; Άπ' όπου ήθέλω θα ππαίνω, μπέ! Σε ήνοχλώ, μπέ κουζούμ; Άμμα χίτες από τέτοια ιατυνομία ντέν καταλαβαίνει. Έπιροχτές στο τιμήμα με ήπανε.

Να σε πω τί είναι. Έγώ στην οδόσ Πανεπιστημίου περπατημένος είνόμουν. Το λοιπόν τί ιδλέπω, κουζούμ; Ένα ώραίο κορίτσι. Άπό πίσω ήπαίνω, σιγά-σιγά πιλαιοασμένος είνόμαι!

— Κουζούμ, λέω, ματάκια σου πολύ με ήρεσουνε, πάμε ένα πάστα κερασμένο να σε κάνω.

Κορίτσι χίτες σημάσια ντέ με δίνει. Άμμα εγώ βιολί μου:

— Ντέν ήθέλεις πάστα;

Τίποτα, ντέν λέει.

— Χαίντε μια πύρα να σε δίνω.

Χίτες τίποτα ντέν λέει.

— Ντέν ήθέλεις πύρα; Άντε ένα ντονέρ κεμπάπ κερασμένο να σε κάνω.

Χίτες κουβέντα.

— Ντέν ήθέλεις ντονέρ; Άντε, κουζούμ, μπακλαβά, μακλαβά, ταούκ κιοκού, ό,τι γουστάρει ψυχούλα σου να σε κεράσω.

Άμα κορίτσι χίτες άπάντησις ντέ με δίνει, από οδόσ Πανεπιστημίου άπέναντι περασμένο ένεσαι. Άπό πίσω εγώ. Όταν, όμως, ποδάρι μου άπλώνω άστυφύλακα τρέχει και με λέει:

— Πού πάτε, κύριε;

— Άπέναντι, γιαχό!

— Άπαγορεύεται!

— Γιατί κουζούμ; Χίτες να περπατάς στον δρόμο άπαγορεύεται.

Και έπειδή κορίτσι έφευγε, τρέχω να πιολάβω. Άμα άστυφύλακα από το χέρι πιασμένο με έκανε.

— Έεε! Δεν άκούς που σου μιλώ; Σου είπα άπαγορεύεται από δώ. Άπό κεί θα περάσπ.

— Άπό κεί!

Και με δείχνει μακρυνά.

— Γιατί μπέ;

— Άπ' τα καρφία!

— Βάι, βάι, τρελλός είσαι γιαχό! Τι καρφία μαρφία με λές έμένα; Κορίτσι πως έπέρασε.

— Ποιό κορίτσι;

— Νά, μπέ! Ντέν ιδλέπεις; Έκείνο το στυρμπουλό κορίτσι, άνεφιά μου ένεσαι. Άπό δώ ώραία ώραία περασμένο έκανε.

— Δεν την είδα.

— Στιραβός είσαι;

Άστυφύλακας θυμωμένος ένεσαι. Άμα και εγώ θυμωμένος είνα, γιατί κορίτσι έχασα.

— Θα σε πάω μέσα, με λέει.

— Μπρέ κουζούμ γιατί να με πάς μέσα; Έπειδής είσαι άστυφύλακας ό,τι θέλεις θα έ-κάνεις; Νά πιόσπ και το κορίτσι και να μάς ππαίνεις μαζί μέσα.

Άστυφύλακας από πάνω ως κάτω κυτταγμένο με κάνει:

— Δέ μου λές, τρελλός είσαι ή παριστάνεις τον τρελλό;

— Κύριε πολιτομόνε, λέω, και εσύ τρελλός είσαι για τρελλό παριστάνόμενο έκάνεις; Έμένα μεάλη ζημιά έκανες.

Πολιτομόνος άμέσως πάει άλλο πολιτομόνο φωναγμένο έκάνει:

— Πάρτον μέσα!

— Γιατί μπέ;

— Ισο ήπιναιε στο τιμήμα για να μάθεις το γιατί.

— Ντέν ππαίνω που-θενά!

Πολιτομόνος από χέρι με ήπανε, εγώ μεγέλο σματά ήκανω, κόσμος μαζεμένος ένεσαι, βάι, βάι, βάι, τί κακό είναι τούτο γιαχό! Με το ζόρι στο τιμήμα με ππαίνουν.

Υστερα στο δικαστήριο με ιοτέλουν. Άμάν, καμένος είνα. Πιρόστιμο ή πλήρωσα. Κορίτσι πολύ γρουσουζίκος ήτανε, άμμα καρφία πιό γρουσουζίκος ήτανε, άλλάχ πελιασι-νι βερσιν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Χιούμορ

“Ηθελα νάξερα, μωρέ, ποιός σου έιπε πως έχεις πνεύμα και σε πήρε στο λαιμό του. Και δεν κάνεις τίποτ' άλλο, παρά ν' άραδιάζεις συνεχώς και άδιακόπως διάφορες ‘έξυπνάδες’ έκαστοστής έβδομηκοστής πέμπτης ποιότητας, με τις όποιες γελάς μόνος σου, δυστυχισμένο.”

Τί ειπες; Παίρνεις τη ζωή από την εύθυμη όψη της; Τον κακό σου το φάρο, σαχλεψιάχε τύπε. Υπάρχουν βέματα που σηκώνουν εύθυμια και άλλα που είναι σοβαρά και δεν επιδέχονται το λεγόμενο χιούμορ. Άλλά του λόγου σου έννοεις σώνει και καλά να κάνης κατάχρησι του άνυπάρκτου πνεύματός σου και να τά σαχλοποιήσ όλα, βλακέντια.

Και νάλεγες κανένα άστείο της προκοπής, να πάσ στο διάολο. Άλλά από το στόμα σου βγαίνουν οι μεγαλύτερες κρυαμάρες και οι άηδέστερες άηδίες που μπορεί ν' άκούσει άνθρωπος. Έξυπνάδες που τις άκούει και άνατριχιάζει το σύμπαν. Για τον τιμάρημο μιλάμε, για έγχειρήσεις μιλάμε, για κηδείες μιλάμε, έσύ έννοεις να πής το καλαμπούρι σου, συχαμερέ τύπε. Και, εύθες άμέσως, ξεσπάς μόνος σου σ' ένα έκνευριστικό γέλιο, «χό-χό-χό», ευχαριστημένος, ικανοποιημένος και κατενθουσιασμένος από τη σαχλαμάρα που ξεφούρνισες.

Και δεν βλέπεις γύρω σου στα πρόσπα των άτυχών άκροατών σου τη φρίκη, την κατάφεια και την άγανάκτησι που προκαλούν τα δήθεν άστεία σου, σαχλέ, άναιδέστατε και άηδέστατε τύπε.

Και παρουσιάζεσαι πάντοτε γελών παραλόγως και ήλιθίως, για τ' άστεία που πρόκειται να έκστομίσης και δεν παρατηρείς τη δυσφορία με την όποιαν γίνεσαι δεκτός, μέχρις ότου αυτή ή δυσφορία μετατραπή σε έμπρακτη έκδήλωσι, κρύε τύπε.

Και παρουσιάζεσαι πάντοτε γελών παραλόγως και ήλιθίως, για τ' άστεία που πρόκειται να έκστομίσης και δεν παρατηρείς τη δυσφορία με την όποιαν γίνεσαι δεκτός, μέχρις ότου αυτή ή δυσφορία μετατραπή σε έμπρακτη έκδήλωσι, κρύε τύπε.

Όρίστε; Λές τα άστεία σου για να μάς διασκεδάσπ; Βρέ τί μου λές! Βρέ για κуттате ένα χιουμορίστα που νομίζει ότι λέει άστεία! Για κάττε χάι και πάρτε ιδέα, για να ιδήτε πως είναι οι εύθυμοι τύποι! Και ποιός σου έιπε, βρέ χαχα, ότι θέλουμε να διασκεδάσουμε; Άν θέλουμε να διασκεδάσουμε, πάμε στο θέατρο και κάνουμε τη δουλειά μας. Δεν έχουμε ανάγκη από Καραγκιόζη του είδους σου, χαμένο τύπε.

Λοιπόν, βούλωστο, σαχλάκια. Τούλάχιστον, όσο είμαι παρών εγώ, το πολύ που σου έπιτρέπω, είναι να κάθες σε μια γωνία βουδός και να μη λές κουβέντα, αν δεν θέλεις να πάρουν τραγική εξέλιξη τα πράγματα. Γιατί μ' έχεις φέρει στο άμν. Άν έπιμένεις τόσο πολύ να κάνης τον άστείο, άειντε να βρής πεντέξη χαχίδες σαν και του λόγου σου να σπαταλήσης το πνεύμα σου, κακορίζικε. Άλλά όχι εδώ. Έδώ είμαστε σοβαροί άνθρωποι. Άρκετά σε άνεχθήκαμε. Και σε είδοποιώ να το ξέρης. Στην πρώτη άπόπειρα που θα κάνης να πετάξης κανένα δήθεν άστείο, θα σου άνοίξω το κεφάλι στα δύο. Και τότε να ιδής γέλια που θα κάνουμε, σαχλέ, κρύε, άηδη και ήλιθιε τύπε. Άειντε να μου χαθής, παλητόμαρο! Άειντε να μου χαθής, παλητόμαρο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΝΑ ΚΟΥΜΠΙ ΜΑΝΙΚΕΤΙΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ώρα ήταν 9 περίπου, όταν χτύπησε το κουδούνι της μικρής βίλλας. Η Ζάν άνοιξε το παράθυρο και κούταξε έξω.

— Έγώ είμαι, Ζάν, ή Λουίζα! άκούστηκε μια γυναικεία φωνή άπ' το δρόμο.

— Ό, καλή μου Λουίζα! Έρχομαι άμέσως. Υστερ' από λίγα λεπτά, οι δυο φιλενάδες βρισκόταν στη μρωμένη κρεβατοκάμαρα της Ζάν.

— Ήμουν κουρασμένη κι' έτοιμαζόμουν να πλαγιάσω, έιπε ή νέα κι' ώραία χήρα στηλέπισκέπτριά της. Άλλωστε ήμουν δλομόναχη, γιατί έχω δώσει άδεια γι' άπόψε στη μαγειρίσσα και στην καμαριέρα μου. Άφου όμως άποφάσισες, όπως μου λές, να περάσπς εδώ τη νύχτα σου, σου προσφέρω το μισό κρεβάτι μου.

Η Λουίζα ξαπλώθηκε στο κρεβάτι.

Και τώρα πές μου, συνέχισε ή Ζάν, γιατί ήρθες σε μένα, άντι να πάς στο σπίτι σου; Και τί σ' έκαμε να διακόψης έτσι ξαφνικά την κούρα σου στα λουτρά;

— Άκουσε, Ζάν! Έσύ μονάχα μπορείς να με βοηθήσπς. Έσύ που μ' αγαπάς σαν άδελφή. Νά, διάβασε αυτό τ' άνώνυμο γράμμα. Με είδοποιεί πως ο άντρας μου μ' άπατάει!...

Η χήρα διάβασε το γράμμα μ' άδιαφορία.

— Πιστεύεις λοιπόν στα άνώνυμα γράμματα; έιπε ύστερα. Όχι πάντα. Αυτό έδώ όμως άναφέρει λεπτομέρειες που με πείσανε! Ξέρεις έσύ πως λατρεύω τον άντρα μου. Άν με προδώσπ, δεν θα δισταζα και να έγκληματήσω άκόμα!...

— Είσαι τρελλή, Λουίζα! Έλα, ήσύχασε. Άλλωστε, μπορεί να πρόκειται για μια άσημαντη περιπέτεια του Σάρλ!...

— Ναι, το ξέρω! Μά εγώ έχω θερμό αίμα στις φλέδες μου! τόσο που, αν ήξερα αυτή την άλ λ η, θα την έκανα να μετανιώσπ πικρά!...

— Έλα, κάπνισε τώρα ένα τσιγάρο. Θα σου κάνη καλό στ' νεύρα.

Η Λουίζα πήρε μηχανικά το τσιγάρο που της έδινε ή φίλη της. Τά σπίρτα είναι εκεί, στο κομποδίνι, προς το μέρος σου, ή έιπε ή Ζάν.

Η νέα γυναίκα έψαξε μέσ' στο γεμάτο συρτάρι του κομποδίνου και βρήκε ένα μικρό ρεβόλβερ, με φιλιτισένια λαδί.

— Θάπρεπε νάχα κι' εγώ ένα τέτοιο παιχνιδάκι! έιπε στη ρίλη της.

— Πρόσεξε, είναι γεμάτο!...

— Μά που είν' αυτά τα σπίρτα... Ό!...

— Τα βρήκες; ρώτησε νυσταγμένα ή Ζάν.

— Ναι, τα βρήκα! πρόφερε άργά ή Λουίζα, με τα μάτια της κίσωφμένα μέσ' στ' άνοιχτό συρτάρι!...

Όταν γύρισε ο Σάρλ στο σπίτι του, τα μεσάνυχτα, σάστισε βλέποντας στην κρεβατοκάμαρα τη γυναίκα του.

— Μπρά! Τί συνέβη, Λουίζα; ή ρώτησε μ' άπορία. Πως γύρισες έτσι άπότομα άπ' τα λουτρά;

— Σε στενοχωρεί αυτό; πρόφερε ή νέα γυναίκα.

— Κάθε άλλο. Μά μου φαίνεται παράξενο... Έρχομαι τώρα άπ' τη Λέσχη!...

— Ναι, το ξέρω... το πιστεύω πως πέρασες εκεί το βράδυ σου!

— Μά τί σημαίνει αυτός ο παράξενος τόνος σου; Ξέρεις, έλαβα ένα άνώνυμο γράμμα. Μά εγώ δεν δίνω σημασία σε τέτοιου είδους γράμματα!...

— Τόσο το καλλίτερο!...

— Έχω όμως τώρα τρομερό πονκέφαλο. Σε περίμενα για να σε καληνυχτίσω. Προτιμώ να κοιμηθώ μόνη μου, στο δωμάτιό των ξένων! Μά τί παράξενο πράγμα! Γιατί δεν φοράς τα μαργαριταρένια κουμπιά των μανικετιών σου, όπως πάντα; Δεν πιστεύω να τάχασες!...

— Πως σου ήρθε τέτοια ιδέα; Θα βρίσκωνται, σίγουρα, στο κουτάκι που τα βάζω πάντα.

— Κούταξα εκεί, άλλά βρήκα το ένα μόνο. Τ' άλλο θα βρίσκεται κάπου άλλο!... ίσως στο κομποδίνι. Είναι, ξέρεις, το εύκολότερο μέρος για να ρίχνετε σεις οι άντρες ένα κουμπί του μανικετιού, όταν γυδύνεσπς!... Δεν το βρήκα ωστόσο στο δικό μας κομποδίνι!...

— Μ' έκνευρίζεις, Λουίζα, πρώτα με τ' άνώνυμο γράμμα ύστερα με το κουμπί!... Άφισέ τα τώρα αυτά. Θα φάσουμε αύριο το πρωί!...

— Ξέρεις γιατί σου τ' άνάφερα; Γιατί έτυχε ν' αγοράσω άπόψε ένα κουμπί που μοιάζει πολύ με τα δικά σου. Το άγόρασα από κάποιο πλανόδιο Κινέζο. Νά το, κούταξέ το!...

— Άλήθεια, φαίνεται όμοιο!...

— Έσύ έχασες το ένα κουμπί σου κι' εγώ σου άγόρασα άλλο. Τί ώραία σύμπτωση! Καληνύχτα, Σάρλ!

Η Λουίζα βγήκε άπ' την κάμαρα, πήρε το παλτό και τη βολίτσα της και κατέβηκε άδόρυβα τη σκάλα. Ένα ταξί την πήγε στο σταθμό, έγκαιρως για να προλάβη το ξέπρες της Ριβιέρας!...

— Φοδώναι πως ή κυρία δεν θα μπορέσπ να λάβη μέρος στην έκδρομή, του άπάντησε κάποιος!...

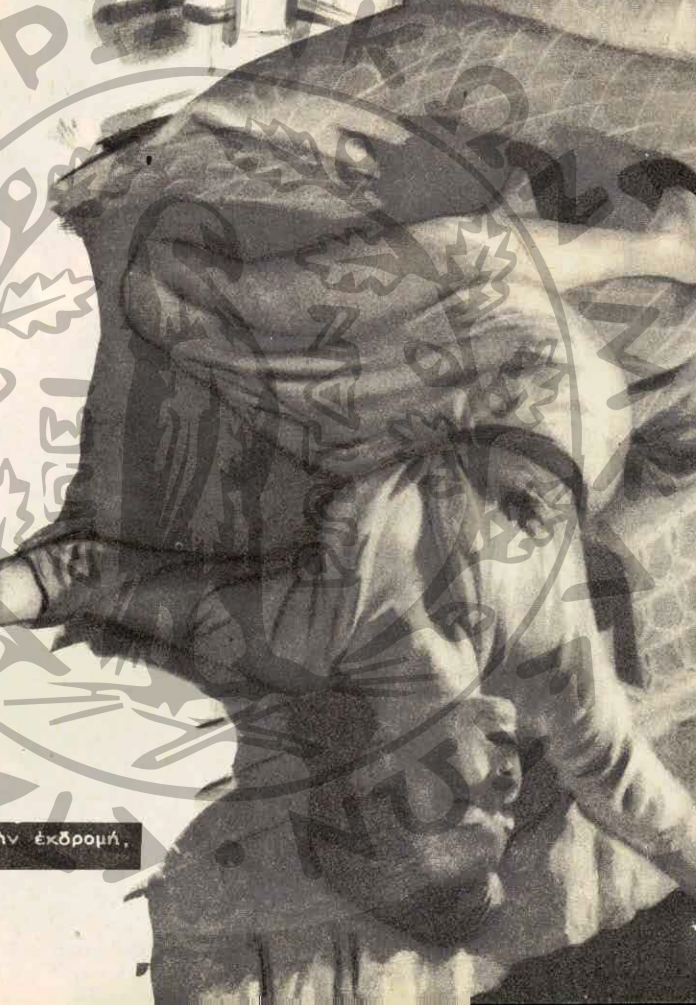
Στο μεταξύ, ο Σάρλ συνέκρινε τα δυό κουμπιά. Δεν υπήρχε άμφιβολία: Ήταν όμοια! Έαχε ξεχάσει σίγουρα το ένα στο σπίτι της Ζάν, τ' άπόγεμα! Μά πως είχε φτάσει στα χέρια της γυναίκας του; Πήρε στο τηλέφωνο τη βίλλα της Ζάν. Δεν του άπάντησε κα- λείς. Περίμενε μια ώρα, κι' ύστερα ξανατηλεφώνησε. Τίποτα και πάλι!...

Κατά τις 7, ξαναπήρε τον αριθμό της Ζάν. Τώρα άκουσε μια άντρική φωνή να τον ρωτά:

— Συγγνώμη, ποιός είσασπς σεις; — Ένας φίλος της κυρίας, άπάντησε ο Σάρλ. Έπρόκειτο να συνεννοηθώμε για μια έκδρομή!...

— Μά... ποιός είσασπς, παρακαλώ; — Άστυνομία! Άφου ήσαστε φίλος της κυρίας, καλά θα κά- μετε ναρβήτε εδώ!... Τη σκότωσαν άπόψε τη νύχτα, με μια σφαί- ρα περιστρόφου!...

... Η Ζάν είχε έκδικηθή σκληρά έκείνην που της έκλεβε την αγάπη του άντρός της. Το κουμπί του μανικετιού, το ξεχα- σμένο στο κομποδίνι της Ζάν, ήταν ή άπόδειξις της προδοσίας Μ. ΜΑΡΕ/

Η εστὶς τῆς γυναίκας

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ

ΓΛΕΝΤΙΑ, ξεφαντώματα, χοροὶ θημάσιοι, χοροὶ ἐπίσημοι, ἀμύλα ποὶς θὰ παρουσιάσῃ τὸ ὠραιότερο κοστούμι, αὐτὲς ἦταν οἱ ἀσχολίες τούτων τῶν ἡμερῶν τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια. Εἶχαμε καὶ τὸν Καρνάβαλο, ἄρματα, ἀνθοπόλεμο, κομψέτι. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ περνοῦν στὸ παρελθόν. Ἀκόμη κι' οἱ μάσκες κατάντησαν σχεδὸν ἐντελόντες. Πάντως, γεγονὸς εἶναι ὅτι λίγοι εἰν' ἐκεῖνοι, ποὺ γλεντοῦν πραγματικὰ τὴν ἀποκρῆ.

Ἐχουμε περιορισθῇ πιά σὲ μερικοὺς ἐπίσημους χοροὺς ἡ «ἀπάρτυ», ποὺ ἔχουν βέβαια τὴν χάρι τους, δὲν ἔχουν ὅμως πιά τὸν ὠραῖο λαϊκὸ χαρακτήρα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἀλλάξαν ὅλα, τὰ ἀποκρητικά γλέντια θὰ γίνον ἐστὼ καὶ σὲ περιορισμένη κλίμακα. Γι' αὐτὸ καλὸ θὰ εἶναι νὰ μιλήσουμε λιγάκι γιὰ μασκαρέματα καὶ κοστούμια ἀποκρητικά.

Δὲν εἶναι πάντα ἀνάγκη νὰ ἐξοδεύουμε μεγάλα ποσά. Στὰ μπαούλα τοῦ κάθε σπιτιοῦ θὰ ὑπάρχῃ ἀρθεὺς ὕλη: Ταρτάδες, δαντέλλες, τουλίαι, βελούδα, ἴσως καὶ δυό-τρεις παλιές τουαλέτες, ποὺχεῖ περάσει ἡ μόδα τους. Πι δὲν μπορεῖτε νὰ κόψετε μὲ τὰ πολυτίμημα αὐτὰ ἐξαρτήματα! Λουδοβίκους, Ἀντουανέττες, Πομπαντούρ, Ἀμαλίες, Νέλσονες, Σπανιόλες, Κολομπίνες, Ἀρλεκίνους, Παλμάτους, Κάου-μπόυ, Μαχαράγιαδες, Ἀπάχηδες, Τσιγγάνες, Σκωτσέζους, Νησιώτες, κλπ.

Κι' ἂν θέλωμε νὰ ἐμφανίσουμε μόνο κεφάλι, διαλέγουμε ἓνα διαρφο χτένισμα τοῦ παλιοῦ καιροῦ κι' ἔτσι θὰ μᾶς κοστίσῃ μόνο τὸ κομψωτήριο. Εἶναι τὸ πιὸ φτηνὸ μασκαρέμα, γιατί δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ φορέσουμε μιά ἀπὸ τὶς τουαλέτες μας.

Κι' ἂν ὅλα ἀπλοποιηθῶν, ὅσα σπῆτια ὡστόσο ἔχουν παιδιά, θὰ ὁργανώσουν ἓνα παιδικὸ χορὸ μασκῆς γιὰ νὰ προσφέρουν τὴ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ στὰ παιδιά τους.

Δὲν θέλουν πολλὰ ἔξοδα τὰ παιδικὰ ἀποκρητικά κοστούμια. Γίνονται μὲ τὸ τίποτα καὶ μὲ μιά μικρὴ ράφτρα στὸ σπίτι.

ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μιά ἀπὸ τὶς κυριώτερες τάσεις τῆς μόδας εἶναι νὰ γνύνη τὴν γυναίκα κομψά, οικονομικά καὶ πρακτικά. Βέβαια, ὁ συνδυασμὸς ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ δὲν εἶναι πάντα εὐκόλος, ἀλλ' ἐδῶ χρειάζεται ἡ γυναικεία ἐπιτηδεύσις. Νὰ σκεφθῇ, νὰ μετρήσῃ, νὰ κἀν, διάφορους ὑπολογισμοὺς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καλύτερο. Γιὰ νὰ συνοψίσουμε σὲ λίγα λόγια αὐτὸ πὺν χαρακτηρίζει τὴ μόδα τοῦ χειμῶνα, θὰ σὰς πούμε τὰ ἑξῆς:

* Τὰ ταγιέρ φοριοῦνται πολὺ καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φοριοῦνται ὅλη τὴν χειμερινὴν περίοδο καὶ ἀκόμη καὶ τὴν ἀνοιξί. Ἐχουν τὰ περισσότερα μακρυνὲς ζακέττες καὶ ἡ γραμμὴ τους εἶναι πολὺ σοῦπλ. Ἀλλὰ σταυρώνουν, ἄλλα εἶναι ἴσια.

* Τὰ φορέματα εἶναι μάλλον σὲ στυλ φουρῶ, ἀλλὰ μὲ πολλές παραλλαγές. Τὰ βραδυνὰ ἔχουν κάτι

1) ὁρρεμα ἀπογευματινὸς ἀπὸ πρᾶσινο βελούδο. 2) Κομψὸ σύνολο ἀσπρόμαυρο γιὰ κοκταίλ.

Χρώματα, ποὺ προτιμοῦνται: τοῦ παλιοῦ χαλκοῦ, τόνοι διάφοροι πράσινο, μαρόν, κόνιακι, κόκκινο τῆς φωτιάς, γκρενά, ρούτυ, ἀσπρὸ καὶ μαῦρο.

* Πολλὰ ριγέ, μὲ τὶς ρίγες τοποθετημένες ὀριζόντια, πολλὰ πουναντιγιέ, τουῖν, ταρτάδες, ραγκονταίν, λαϊνὰς φανταζί, καρρὼ τρικὸ, ὅττομάν καὶ πολλὰ μπροκάτ.

Ὅσο γιὰ τὰ καπέλλα, ὅλο καὶ μικραίνουν. Σκεπάζουν μόλις τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ἔχουν μπερ γυριστὰ πρὸς τὰ πάνω. Ὡστε ν' ἀποκαλύπτουν ὅχι μόνο τὸ μέτωπο, ἀλλὰ καὶ λίγα μαλλιά.

Γκρό-γκραίν, σατέν, καστόρια, ὅλα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς μικρὲς αὐτὲς ἐξίμρες, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὶς ὀνομάσουμε τόκες.

Τὰ γαρνιρσμάτα τους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι φτερά ἢ κορδέλλες καὶ τοποθετοῦνται σὲ ὅμοιο.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ φετεινὰ ταγιέρ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Πότε εἶναι σχετικὴ μὲ τὴν κόμπ, πότε μὲ τὸ σκέδιο, πότε μὲ τὸν γιακά κι' ἄλλοτε μὲ τὰ μανίκια, τὶς τσέπες, τὸ κουμπωμα, τὸ μάρκος.

Δὲν μποροῦμε νὰ περιορίσουμε τὶς διατάξεις τῆς μόδας, γιατί πολλές φορὲς τὴ βλέπουμε νὰ φάσκῃ καὶ ἀντιφάσκη. Ἐκεῖ πὺν λέει πὺν τὰ ταγιέρ δὲν ἔχουν γιακάδες, σπεύδει νὰ προσθέσῃ πὺν καὶ τὰ ρεθέρ τῆς ἀρέσουν καὶ μάλιστα τὰ γαρνίρει πολὺ συχνὰ μὲ βελούδο.

Ἐκεῖ πὺν λέει πὺν τῆς ἀρέσει ἡ μανικιόκολλησις καὶ μάλιστα τοποθετημένη χαμηλά, σὰς παρουσιάζει μανίκια κιμονό! Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ κουμπωμα, πὺν ἄλλοτε εἶναι σταυρωτὸ, ἄλλοτε ἴσιο, καθὼς καὶ μὲ τὴν τάλλια πὺν πότε ἀφίνεται ἐλεύθερη, πότε δεῖχεται ἐφαρμοστὴ, μὲ τὶς τσέπες πὺν γίνονται ὀρθιες, πλαγιαστὲς, κοφτερές, ραφτερές, μὲ πέτα, καὶ χωρὶς πέτα.

Καὶ φτάνουμε τώρα στὸ ὕψος. Βλέπουμε ταγιέρ ἀπὸ λαϊνὰς, ἀπὸ τουῖν, ἀπὸ μάλλινο ἀλπακά καὶ ὅλα αὐτὰ φανταζί ἢ μονόχρωμα.

Ἐρχάμαστε κατόπιν στὶς μπλουζές. Γίνονται ἀπὸ σαυρὸν σὲ ζῶντὸ χρώμα καὶ ποικιλιοῦνται μὲ μιά γραβάτα καὶ ψιλὸ γιακάδακι, μὲ τρουὰ κάρ μανίκια καὶ χαμηλὴ μανικιόκολλησις. Ἄλλες γίνονται ἀπὸ κρέπ-νιέ-σὶν ἢ ἄλλο μεταξωτὸ ἐμπριμὲ καὶ μὲ ντεκούπ πὺν περιλαμβάνει ὅλους τοὺς ὤμους, κοῦμπωμα ὡς ἀπάνω μὲ γιακά ὀρθιὸ στρατιωτικὸ. Χρησιμοποιοῦμε ἐπίσης γιὰ μπλουζές ριγέ μεταξωτὰ καὶ ἄλλα μὲ μικρὲς βούλες. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητες οἱ μπλουζές μὲ τὰ

3

3) Τέσσερα σχέδια ἀπὸ ἰδιόρρυθμα ταγιέρ.

ταγιέρ, εἶναι ὅμως πρακτικὲς, γιατί, ὅταν τὶς ἔχουμε, μποροῦμε φτάνοντας κάπου νὰ βγάλουμε τὴ ζακέττα μας.

Οἱ φούστες εἶναι ὅλες ἴσιες, στενὲς καὶ συντελοῦν στὸ νὰ δώσουν γραμμὴ στὸ σύνολο.

ΠΑΛΤΑ ΓΙΑ ΘΑΛΙΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ

Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριολεξία. Ἡ μόδα φρόντισε νὰ λαϊσάρῃ τόσα σχέδια, ὥστε ὅλοι νὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι. Εἰστε κομψή, ψηλὴ, καλοφτιαγμένη; Νὰ μιά ὁμορφὴ ρεδιγκὸτα ἀρκετὰ ἐφαρμοστὴ μὲ ἀφθονα γκοντέ, πὺν κλείνει ἐντελῶς σὰν ταγιέρ μὲ τρία κουμπιά. Μπορεῖτε νὰ τὴν κόψετε ἀπὸ μαῦρο ντρά, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅ,τι ἄλλο χρώμα θέλετε, ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ ζῶντὸ ἂν εἰστε νέος.

Θέλετε ἓνα παλτὸ τρουὰ κάρ; Διαλέγετε ἓνα ὕφασμα μαλλιάρὸ, ἓνα ἀπὸ τὰ λεγόμενα λαϊνὰς οὐρσὸν καὶ τὸ σκέδιό σας ἂς ἔχῃ μανίκια ραγκλάν, πὺν ὑπογραμμίζονται μὲ βελονιές. Βάλετε

μεγάλες ραφτερές τσέπες, μεγάλο γιακά γαρνιρισμένο ἐπίσης μὲ βελονιές καὶ δέστε στὰ μανίκια σας μιά φόρμα, πὺν νὰ στενεύουν ὅσο κατεβαίνουν.

Νομίζετε πὺν κολακεύει τὴ σιλουέττα σας καὶ τὸ ἀνάστημά σας ἓνα σκέδιο ριχτὸ; Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε σταυρωτὸ ἢ ἴσιο, ὅ,τι σας ἀρέσει. Τὸ ἴδιο θάχῃ μανίκια ραγκλάν — τοῦ πᾶνε καλύτερα — τὸ σταυρωτὸ θάχῃ μανικιόκολλησι καὶ ρεθέρ. Τὸ ἴσιο δὲν θάχῃ γιακά, ἀλλὰ τὸ κλεισίμὸ τοῦ θὰ φτάνῃ ψηλά. Τὸ σταυρωτὸ θάχῃ γιακά τετραγώνον σὰν τοὺς στρατιωτικοὺς μανδύες.

Τὰ ὕφασματα «σαμὺ» ἢ ραγκονταίν ἢ χοντρὸ λαϊνὰς εἶναι καὶ τὰ τρία πολὺ κατάλληλα. Προτιμάτε μιά βέσπα ἀπὸ βελούρ νιέ λαϊν; Κάμετέ τὴ ριχτὴ μὲ γιακά κλειστὸ, μὲ μανίκια κολλημένα χαμηλά, μὲ τρία ἀραιὰ τοποθετημένα κουμπιά, μὲ τσέπες ὀρθιες καὶ γαρνιρισμένες μὲ μικρὴ πᾶτ.

Τέλος θέλετε κάτι πολὺ κοκτέττικο; Διαλέξετε μιά μικρὴ

4) Ὀμορφα φανταζί ἀποκρητικά κοστούμια γιὰ κοπελλίτσες.

μπερτα ἀπὸ μαλακὸ λαϊνὰς καὶ γαρνιρετὴ τὴν μὲ ζῶντὸ μεταξωτὸ. Θὰ εἶναι πολὺ κομψή.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

Στὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ

στὴν ὠραία τοῦ ἐμφάνισι μεγάλο ρόλο παίξει ὁ φωτισμὸς. Τὴν ἡμέρα οἱ κουρτίνες καὶ τὰ ὀσπρ θάνα μὲ τέτοιο τρόπο τοποθετημένα, ὥστε τὸ σαλονάκι, ἡ τραπεζαρία ἢ τὸ γραφεῖο νὰ γὰν ὁμορφα φωτισμένα. Ὅταν ἀρχίξῃ ὁμορ νὰ βραδυώσῃ, τὸ λόγο ἔχει ὁ τεχνητὸς φωτισμὸς καὶ τότε ἀρχίζει ὁ ρόλος τῶν ἀμπαζούρ. Θὰ καγνίσουμε μὲ τέτοιο τρόπο τὰ φῶτα μας, ὥστε νὰχουμε ἀπλετο φῶς τὶς ὥρες πὺν μᾶς χρειάζεται καὶ νὰ μποροῦμε νὰχουμε ἡμῖς ὅταν θέλουμε νὰ ξεκουρασῶμε τὸ μάτια μας ἢ νὰ καθίσουμε νὰ κουβεντιάσουμε μὲ μιά φίλη. Νὰ λαίπν πότε εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἀμπαζούρ: Θὰ στολίσουν τὴν κινητὴ λαμπτήρα, πὺν ἔχουμε γιὰ διάδραση, γιὰ πλέξιμο κοντὰ στὴν πολυθρόνα μας ἢ στὸ πλάι τοῦ νιθανιοῦ ἢ πᾶνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μας.

Τὰ ἀμπαζούρ μποροῦμε νὰ τὰ ἀγοράσουμε ἑτοιμα καμωμένα ἀπὸ ἑλικο χαρτί, ἀλλὰ πὺν ὠραία εἶναι αὐτὰ, πὺν θὰ φτιάξουμε ὁμὲς μας, ἂν ἔχουμε λίγη ἀπληδεύσις καὶ γούστο.

Αγοράζουμε ἓνα συμπαγὲς σκελετὸ στὸ σῆμα, πὺν θέλουμε καὶ τὸ ἀνάλογο ὕφασμα: λουσαίνα, βουάι μεταξωτὸ ἢ βαμβακερὸ, ταῦλι καὶ διαλέγουμε τὸ χρώμα πὺν πᾶει μὲ τὰ ἐπιπλά μας.

Πρῶτὴ μας δουλειὰ εἶναι νὰ ντύσουμε ὅλα τὰ σῆματα τοῦ σκελετοῦ. Ἐπειτα θὰ κόψουμε τὸ ὕφασμα ἀνάλογα μὲ τὸ σκέδιο, πὺν διαλέξαμε καὶ κατόπιν ἀρχίζου. μὲ νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε σὺντῶτὸ κατὰ μήκος τοῦ σκελετοῦ. Ἀπᾶνω καὶ κάτω, δηλαδὴ στὶς δυὸ ἄκρες, βάζουμε γιὰ τελεῖωμα ἓνα γυάλιν.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κάνουμε καὶ μικρὰ ἀμπαζούρ γιὰ πολυθρόνα. Ἐτσι ὅλος ὁ φωτισμὸς μας, εἴτε πολὺς εἴτε λίγος, παίρνει ἓνα γλυκὸ, ἀπαλὸ τόνο.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μαρία Πενταγιωτίτσα.— Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἑσῆς. Θὰ προτιμῶσα ν' ἀποταθῶ σὲ μιά δραματικὴ σχολή ἀπὸ τὶς ἀναγνωρισμένες φερωντέλε. Δὲν ἀρνοῦμαι τὰ προσόντα σας, ἀλλὰ τὴν τελικὴ γνώμη θὰ ἔχῃ ἓνας σκηνοθέτης. Κακὸ Γρίνα νὰ φύλλο, Ἀργίνα. — Κανένα ἱστικὸ τοῦτο δὲν θὰ μπόρῃ νὰ σὰς προσδιορίσῃ τιμὴ, ἂν δὲν δῇ τὸ πρόσωπό σας. Φυσικὰ ἡ ἀποτρίχισι εἶναι ριχτὴ, ἀλλὰ θὰ χρειαστοῦν μερικὲς ἐδδομάδες. Λοκομπριγίτσα, ἐνταῦθα. — Καλὴ εἰ καὶ ἡ κρέμα πὺν ἀναφέρετε. Ὅσο γιὰ χρώμα ποῦν τρας, προτιμῶσατε ροδακινὴ καὶ κραιγιὸν χειλῶν μέντιουμ.

Ο μικρός Τζόκευ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Λωρὸν πήρε από το Μπόμπυ το γράμμα του Λόρδου Πέρου και τα χρήματά του κι έφυγε, ενώ ο μικρός Τζόκευ, που δεν μπορούσε πια να κρατήσει περισσότερο στο δοκάρι, έπεσε στο ποτάμι. Από εκεί τον έσωσαν σε λίγο οι στρατιώτες του συντάγματος του μικρού δούκα του Μπουγιόν. Έπειτα ο Μπόμπυ έτοιμάστηκε να φύγει για τη Βουλώνη μαζί με τους νέους φίλους του.

10^{ον} Ο Μπόμπυ ανέθηκε κι' αυτός σ' ένα κάρο φορτωμένο σανό. Ξαπλωμένος τώρα, αναπαυτικά, χαϊρόταν που ταξίδευε με τόσο ισχυρή συνοδεία, που τον προφύλαγε από κάθε κίνδυνο. Δεν θα παρακολουθούσε όμως, το σύνταγμα των ούσαντων του Μπουγιόν, σε όλους τους σταθμούς του. Θα περιοριζόταν μόνο να ποτέ, ότι ο φίλος και ο Μπόμπυ εξακολουθούσε το δρόμο του ήσυχος πιά. Πότε ταξίδευε ανεξάρτητος σε άμαξι, που κουβαλούσε τα σκεύη του συντάγματος, πότε ακολουθούσαν με τους στρατιώτες, που ήταν καλοί και πρόθυμοι μαζί του και πότε του έδιναν κανένα λόγο, που το καταλάβαινε και πήγαινε πλάι στον μικρό συνταγματάρχη.

Όταν σταματούσαν, ο δούκας Μπουγιόν τρελαινόταν να παίξει με το Μπόμπυ πότε τυφλομυγιά, πότε κουστό, πότε σκακιά. Πολλές φορές οι αξιωματικοί εύρισκαν το δούκα σε κανένα λειβάδι να περπατά με τα τέσσερα, σαν άλογο, που το διευθύνει τάχα ο φίλος του ο Μπόμπυ. Έτσι η πορεία του συντάγματος καθυστέρησε. Έχσαν καιρό με τους σταθμούς, που έκαναν σε κάθε πόλη. Οι κάτοικοι, που ήθελαν να περιποιηθούν τους ούσαντους, δεν τους άφηναν να φύγουν. Έδιναν γεύματα, χορούς και γλέντια για να τιμήσουν το μικρό δούκα Μπουγιόν και τους αξιωματικούς του.

Το σύνταγμα χρειάστηκε τρεις μέρες για να φτάσει στο Μπερένι, όπου το βράδυ είχαν χορό και λαμπρότητα. Στο Λουζώ άλλη εργασία... Τέλος, πέντε μέρες από τη στιγμή που σώθηκε ο Μπόμπυ, το σύνταγμα του δούκα μπήκε στην Άμιεντ, όπου νέες διασκεδάσεις και γιορτές το περίμεναν.

Μόνο που ο καυμένος ο Μπόμπυ δεν εύχαιριόταν με τα γλέντια αυτά. Γιατί μετρούσε τις μέρες που περνούσαν και συλλογιζόταν, ότι, αν η πορεία εξακολουθούσε με τον ίδιο τρόπο, δεν θα μπορούσε να βρεθεί στο Παρίσι στις 6 Μαΐου.

Ευτυχώς, που έλαβα από την Άμιεντ, οι σταθμοί λιγόστεψαν και τα γλέντια περιορίστηκαν. Αφού λοιπόν πέρασαν τη Σόμ, το Λουπρέ, και το Ποιρενί, έφτασαν στην Άμπειν, όπου θα έμεναν κάπως περισσότερο.

Στην πόλη αυτή ο μικρός Τζόκευ θα άφηνε το σύνταγμα. Μόλις το έμαθαν οι άλλοι στενωχωρήθηκαν κι' ακόμα πιο πολύ ο μικρός δούκας, που του είχε λυπηθείς άλλα και θυμωμένος.

Έτσι, λοιπόν, κυριε Μπόμπυ! Δεν σ' αρέσει η συντροφιά μας και θέλεις να μας αφήσεις; Κάθε άλλο, συνταγματάρχα μου, αποκρίθηκε εκείνος. Ίσα-ίσα θα εύγλωτον σε όλη μου τη ζωή την ωφέλητά σας για όλες τις καλές της. Δυστυχώς, είναι ανάγκη να φτάσω στη Βουλώνη σε δυο μέρες το πολύ. Ω! Έκανε ο μικρός δούκας με τρόπο ειρωνικό, αφού ο μιστερ Μπόμπυ έχει τόσο υποδουλές δουλειές που δεν μπορεί να μας τις

τη, πολύ καλά, ως πάπ, ως φυγή... είναι ελεύθερος!

Ο μικρός Τζόκευ ευχαρίστησε τον ευεργέτη του. Πήγε ύστερα ν' αποχαιρετίσει και τους καλούς στρατιώτες. Όταν γύρισε ν' αποχαιρετίσει τον συνταγματάρχη, ο μικρός δούκας ήταν ακόμα κοιμισμένος.

Χαίρετε, του είπε ψυχρά. Δεν είναι καλό παιδί, αφού μ' αφήνεις μονάχο. Με ποιόν θα παίζω έγω τώρα τ' αλογα και τα σκακιά...

Ο παθιαγωγός μόλις άκουσε να μιλάει έτσι ο μικρός μαθητής του, του είπε αστεφάνως: Μά, Υψηλότητά, δεν έχετε ανάγκη να παίξετε διασκεδάσεις; Έχετε και τα μωβήματα σας, τα στρατιώτες σας, το σύνταγμα σας... Αυτά, έγω σας φτάνουν;

Ότα όμως κι' αν του είπε ο Πουβουσκάρ, ο δούκας εξακολουθούσε να μην αμείλιτος και κατασφιγμένος. Από το θυμό του μάλιστα γυμνούσε με το μαστιγίό του τη μπότα του.

Το λιμάνι της Βουλώνης, την ώρα που γυρίζουν τα ψαρόδικα καΐκια, παρουσιάζει ένα σιροπιδό θόρυβο. Κάθους πολλούς είναι μαζεμένους στην προκυμαία. Είναι πρώτα-πρώτα οι γυναίκες των ψαράδων, που τους περιμένουν εκεί για να τους βοηθήσουν να βγάλουν τα ψάρια και να κουβαλήσουν τα δίχτυα τους στο σπίτι. Έπειτα είναι τα παιδιά των ψαράδων, που όσο οι μητέρες τους κάνουν και πεινώνουν, εκείνα τρέχουν, παίζουν και φωνάζουν.

Παρακάτω στη λιάνη, στον προλήμνα, στέκονται οι αγοραστές. Ξενοδοχοί, έμποροι, μάγειροι γειτονικά πυργώ. Μερικοί Άγγλοι κάνουν περίπατο, χτυπάει τα τακούνια τους στο πλακόστρωτο. Στη γραφική αυτή κίνηση βρίσκονται ακόμα και διάφοροι που πωλάνε γουστους σταφύλους, μεταξωτές κορδέλλες, ύφασμα για τις γυναίκες, πίτες, σουσιόδες ή εργαλεία της ψαρικής για τους άντρες. Ανάμεσα σ' αυτόν τον πολυπληθή κόσμο, βρίσκουμε πάλι το φίλο μας το Μπόμπυ. Αυτός όμως δεν περπατάει... Δεν φεύγει καθόλου από το λιμάνι απ' όπου ξεκινάνε τα πλοία για την Άγγλία. Είναι αδύνατος, χλωμός και φαίνεται ανήσυχος και συλλογιόμενος.

Νέμει ότι μόλις θα έφτανε στη Βουλώνη, θα εύρισκε τον πρώτο καπετάνιο, που θύφτηκε για την Άγγλία και θα του έλεγε:

— Πάστε με, σας παρακαλώ, στο καράβι σας! Κι' έγω στην Άγγλία πηγαίνω...

Κι' ο καπετάνιος θα τον έπαιρνε άμέσως... Κι' όπως δυο μέρες τώρα και δυο νύχτες που βρισκόταν στην πόλη εκείνη, όχι μόνο καράβι δεν βρήκε, μα ούτε καπετάνιο, που να τον πάρει «δωρεάν». Επίσης, ήταν ντυμένος.

Την προηγούμενη μέρα, μια μοναξιά, που είδε το μικρό έτσι χλωμό, τον λυπήθηκε και τού έδωσε να φάει μερικά φρούτα, που τα είχε για πέταγμα.

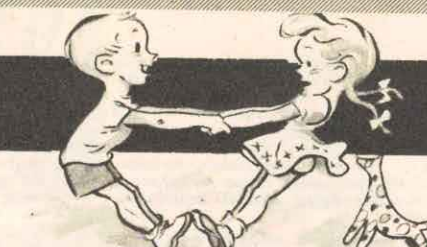
Έτσι λοιπόν, ζούσε από ελεημοσύνη ο Μπόμπυ. Κασάβι πάλι δεν ήταν εύκολο να πετύχει. Κι' ο καιρός περνούσε...

Ο Μπόμπυ, στενωχωρήμένος, συλλογιζόταν πως είχε φύγει από το Παρίσι στις 16 Απριλίου και πως ως τις 6 Μαΐου δεν έμεναν παρά δέκα ημέρες. Δέκα μέρες να πάει στο Λονδίνο, να πάρει τον Πέρτεν και να γυρίσει στο Παρίσι!...

Σε τόσο μικρό διάστημα ήταν αδύνατον να κάνει το ταξίδι αυτό. Ήταν λοιπόν χαμένος. Γύρισε τότε και είδε πάλι τον ένα ναυτικό με κόκκινο πρόσωπο και την πια στο στόμα του. Αυτός έτοιμαζόταν να κατέβη από την ξύλι-

— Δεν μπορεί ναρρω μαζί σας στο χορό, παιδιά. Έχω ακόμα λίγη δουλειά στο σπίτι!...

λινή σκάλα της προκυμαίας σ' ένα καράβι. Τον είχε ακούσει λίγα λεπτά προηγουμένως να μιλάει άγγλικά μ' έναν άλλο. Ο Μπόμπυ αποφάσισε άμέσως να μιλήσει κι' αυτόν. Σίγουρα ο «καπετάνιος» αυτός θα ήταν πατριώτης του.

Τον πλησίασε λοιπόν και με ύφος παρακλητικό του είπε:

— Κύριε καπετάνιε, είμαι Άγγλος, σαν και σας και θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου. Με παίρνετε στο καράβι σας;

— Ο χοντρός ναυτικός, που σ' έλο το διάστημα δεν είχε βγάλει απ' το στόμα του την πια, του απάντησε:

— Δέκα σελάνια είναι ο ναύλος, μάμ μπόυ! — Δεν έχω λεπτά, έπεμνε ο Μπόμπυ, αλλά θα σας πληρώσω μόλις φτάσω. Σας δίνω το λόγο μου.

Ο Άγγλος γέλασε: — Τα έρω έγω αυτά! Είπε. Σε μένα δεν περνούν. Νά πάς να βρεις κανένα πιο κουτό. Στο καλό, μάμ γιγάρ!

Και μπήκε στο καράβι του, που ξεκίνησε άμέσως. Πάει πάλι κι' αυτή η ελπίδα. Αφού κι' αυτόι οι συμπατριώτες του τον περιφρονούσαν, δεν υπήρχε ελπίδα να τον λυπηθεί κανένας.

Απελπισμένος και πεινασμένος ξεπλώθηκε στην προκυμαία με το πρόσωπο γυρισμένο στη θάλασσα. Ποι και που αναστέναζε κι' έλεγε κλαίγοντας:

Θέλω να πεθάνω!... να πεθάνω!...

Λίγα βήματα παρακάτω ένας άνθρωπος προσέχε δυο ναύτες, που ξεφορτώναν σακιά από μια βάρκα και τους κουβαλούσαν σ' ένα κάρο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας γέρος ψηλός, αλλά ντυμένος χωρίς γαλόνια. Δεν φορούσε περρόνια. Τα άστρα του μαλλιά έκαναν μια χωρίστρα στη μέση και το πρόσωπό του ήταν πολύ συμπαθητικό.

Αν και ήταν απασχολημένος στο ξεφορτωμα των σακκιών, ο άνθρωπος αυτός προσέξε το παιδί εκείνο, που είχε τα μάτια του καρφωμένα στη θάλασσα, σαν να περίμενε από εκεί καμμία βοήθεια...

Το πλίσσιος, έσκυψε πάνω του και το ρώτησε με γλυκό τρόπο: — Πι κάνεις έκεϊ; Γιατί είσαι ξεπλωμένος πάνω στις πλάκες;... Μήπως δεν μπορείς;... Θέλεις τίποτα;

Ο Μπόμπυ ήταν τόσο απελπισμένος, ώστε γυρίζοντας το κεφάλι του στον αδιάκριτο γέρο, του απάντησε άποστομα ότι δεν ήταν άρρωστος και ότι δεν ήθελε άλλο, παρά να τον άφηνουν ήσυχο. Ο γέρος, χωρίς να στενωχωρήσει από τον άσχημο τρόπο του μικρού Τζόκευ, ξαναείπε:

Μικρό μου φίλε, το επαγγελμά μου μ' έχει μάθει πολλά πράγματα: «Αν δεν κάνω λάθος λοιπόν, έχεις να φας πολλές ημέρες... — Τι σάς μέλλει; απάντησε ο Μπόμπυ.

Κι' αφού σκακιά συνεχίσει: — Κι' αν δεν έφαγα, δεν θα μού δώσετε εσείς να φάω. Άστε πηγαίνετε στη δουλειά σας.

Ήμουν βέβαιος ότι πεινάει! ψιθύρισε ο γέρος. Και χωρίς να χάσει καιρό, πήγε κι' έβγαλε από έναν σακκό καμμία δεκαριά στρογγυλά πράγματα. Ύστερα γυρίζοντας πάλι κοντά στον μικρό, τα άφησε πλάι του και τού είπε με ήμερο τρόπο:

Παιδί μου, αυτά που βλέπεις είναι πατάτες. Τις ξέρεις εσύ τις πατάτες; Είναι το φαγητό των φτωχών παιδιών σαν κι' εσένα, που πολλές φορές δύσκολα βρίσκουν τι να φάνε! Ο Μπόμπυ κύτταζε περίεργα το προϊόν αυτό της μητέρας γής, άγνωστο ακόμη τότε κι' αφού πήρε στα χέρια του μια πατάτα, νομίζοντας ότι ο γέρος ήθελε να κοροϊδέψει, τον ρώτησε:

Και τί θέλετε να το κάνω αυτό; — Απ' όλα γίνεται, παιδί μου! αποκρίθηκε ο γέρος σοβαρά. Και αλεύρι και ψωμί και πουσφάγι και γλυκίσμα. Ότι χρειάζεται για να τραφή ο άνθρωπος. Τρώγε, λοιπόν, πατάτες! Τρώγε τες και μη φοβάσαι!...

Τη στιγμή εκείνη, ένας από τους ναύτες που ξεφορτώναν τα σακιά, τού φώναξε: Κύριε Παρμαντιέ, ποθ θα πάνε τα σακκία σας;

Στο ξενοδοχείο του «Άσπρου Άλλογου» απαντήσε ο Παρμαντιέ. Ύστερα ο ίδιος τους έξηγησε ότι οι πατάτες που ξεφορτώναν, έρχοντοσαν από την Ιρλανδία και ότι σκόπευε να τις μεταφέρει στο Παρίσι, όπου έλπιζε να διαδοθή η χρήση τους γρήγορα.

Και τελειώνοντας τις εξηγήσεις του, είπε: — Στο προσέχεις: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η εϋχή του πατέρα

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας γέρος βασιλιάς που είχε τρεις γιους και τρεις θυγατέρες.

Όταν κοιάλαβε πώς πλησίαζε το τέλος του, τούς είπε:

— Παιδιά μου, νάχετε την εϋχή μου κι' όποιος γαμπρός ζητήσει τις αδελφές σας να τις δώσετε...

Όταν λοιπόν πέθανε ο βασιλιάς, παρουσιάστηκε στον πρώτο γιό ένα κοτσάκι.

— Τι μπρέ Κοτσάκι, σε σένα θα δώσω την αδελφή μου; του είπε και τον έδωσε. Ο κοτσάκι πήγε τότε στον δεύτερο, μα κι' εκείνος τον έδωσε. Πήγε και στον τρίτο κι' εκείνος δέχτηκε. Έτσι ο κοτσάκι πήρε την πρώτη αδελφή κι' έφυγε.

Σε λίγο ένας στρατός πήγε στον μεγάλο γιό και ζήτησε γυναικά του τη δεύτερη κόρη. Έσυ στρατός, θές να πάρης θυγατέρα βασιλιάς; φώναξε εκείνος. Φύγε από δω.

Πήγε και στον δεύτερο, μα κι' εκείνος τον έδωσε.

Ο τρίτος όμως δέχτηκε και ο στρατός πήρε τη δεύτερη αδελφή κι' έφυγε.

Πέρασε καιρός κι' ένας ζητιάνος ζήτησε από τον μεγάλο γιό την τελευταία θυγατέρα του βασιλιά.

Μπα, που καταστήσαμε! είπε ο αδελφός! Φύγε από δω και δεν δίνω για ένα κομμάτι ψωμί την αδελφή μου!

Ο ζητιάνος πήγε στο δεύτερο, αλλά κι' α- πού εκείνος άκουσε: — Ίδια.

Μα ο τρίτος του την έδωσε κι' ο ζητιάνος την πήρε κι' έφυγε.

Τότε ο μικρός αδελφός θέλησε να πάη να βοηθήσει την πεντάμορφη βασιλοπούλα για να την πάρη γυναικά του.

Έφτασε, λοιπόν, στην πολιτεία κι' έτρεξε στον πατέρα της.

Σου τη δίνω, του είπε ο βασιλιάς. Μα πρώτα θα σε κλείσω σαρνάντα μέρες σε μια καμαρή για να σκεφθής τι σημασία έχει ο ά- φαλος της γής. Αν σε το βρής, η κόρη μου θα σου παρη και ξένα το κεφάλι. Γιατί φτιάχνει έναν πυργό με ανθρώπινα κεφάλια και της λέει: Ένα.

Το βασιλόπουλο όμως δέχτηκε. Το κλείσανε λοιπόν σ' ένα υπόγειο και εκεί που συλλογιζόταν, βλέπει ένα παραθύρακι. Πάει ως εκεί, πηδάει σε μια σκάλα και κατεβαίνει σαρνάντα σκαλοπάτια. Βρίσκει τότε ένα μονοπάτι και παίρνει δρόμο. Κοντά το μεσημέρι έφτασε σ' έναν πυργό, που δίπλα στην πόρτα του είχε μια έρση. Ήπτε λοιπόν νερό και ξεπλώθηκε για να ξεκουραστεί. Μα μια άραπια κατέθηκε να πάρη νερό και τον είδε.

— Καλώς το παλληκάρι, του είπε. Πώς ήρθες στα μέρη μας; — Η μοίρα μου μ' έφερε! της αποκρίθηκε. Η άραπια πήγε πάνω και τόπε της κυράς της.

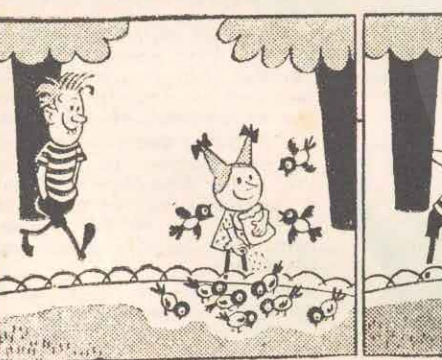
— Πήγαινε και πές του νάρθη εδώ! πρόσταξε εκείνη.

Πήγε η άραπια και το προσκάλεσε. Η κυρά σαν είδε το βασιλόπουλο, έπεσε στην άγκαλιά του και το φιλούσε. Γνώρισε τον μικρό αδελφό της! Κι' ο κοτσάκι κι' ο στρατός κι' ο ζητιάνος, που πήραν τις αδελφές, ήτανε δρόμοι κι' αδελφία μεταξύ τους.

Το βασιλόπουλο της διηγήθηκε κατόπιν την ιστορία του.

— Δεν έπρεπε, του είπε, να υπερβυθής με τη χώρα της Πεντάμορφης. Η μοίρα σε βοηθήσε και ήρθες εδώ. Οι δρόμοι μπορεί να ξέρουν τι σημασία έχει ο άφαλός της γής.

Σε λίγο λοιπόν νάσου κι' έρχεται ο δρόκος ο άντρας της.

— Ανθρώπινο κρέας μυρίζει. Λέει: στη γυναίκα του.

Μπα! του απαντάει εκείνη. Ξέχασα όμως να σε ρωτήσω: «Αν έρθη κανένας αδελφός μου, τι θα τον κάνης;»

Τον πρώτο και τον δεύτερο θα τους φάω, γιατί μ' έδωσαν, όταν σε ζήτησα γυναίκα μου. Αν έρθη όμως ο τρίτος, θα του χτίσω ένα θεόρατο πύργο να καθίω.

— Εδώ είναι! φώναξε τότε εκείνη με χαρά και πήγε και τον έφερε.

— Ο δρόκος τον άγκάλιασε, τον φίλησε και το βασιλόπουλο του είπε τι έπαθε με τον πατέρα της Πεντάμορφης.

— Έγω δεν ξέρω τι σημασία έχει ο άφαλός της γής. Νά πάς στον δεύτερο αδελφό μου...

Το βασιλόπουλο πήγε και στον άλλον. Μόλις τον είδε η αδελφή του, τον γνώρισε άμέσως. Κι' όταν ήρθε ο άντρας της, τον φίλησε κι' εκείνος. Το βασιλόπουλο είπε και σ' αυτόν την ιστορία του με την Πεντάμορφη, κι' εκείνος τον έστειλε στον αδελφό του τον ζητιάνο.

Μόλις τον είδε η τρίτη αδελφή, έπεσε στην άγκαλιά του. Και όταν ήρθε ο δρόκος, τον γνώρισε, τον φίλησε και του είπε:

— Ποιό είναι το παραπάνω σου; Το βασιλόπουλο του είπε τι έπαθε με τον πατέρα της πεντάμορφης.

— Δεν ξέρω τι σημασία έχει ο άφαλός της γής. Τού λέει ο δρόκος. Έλα όμως μαζί μου...

Ο δρόκος και το βασιλόπουλο ανέβηκαν σ' ένα θεόρατο βουνό. Έκει σφύριζε δυνατά. Ένα άπας πέταξε τότε κοντά τους φορτωμένος στο λαιμό, στίς φτερούγες, στα ποδάρια.

— Πού ήσουν; τον ρώτησε ο δρόκος. — Στις γής τον άφαλό, αφέντη μου! απάντησε εκείνος. Ψάρισα και πήγα να γιατρευτώ. Γιατί εκεί έχει τρεις βρύσες. Η μία τρέχει μάλαμα, η άλλη άσπι, κι' η τρίτη διαμάντι. Αφού λούστηκα κι' έγινα καλά, φορτώθηκα κι' από τα τρία και ήρθα!...

Ο δρόκος έδωσε τον άετό και είπε κατόπιν στο μικρό αδελφό της γυναίκας του: — Τώρα άκουσε τι έχει ο άφαλός της γής. Πήγαινε στον πατέρα της Πεντάμορφης και πές να!...

Το βασιλόπουλο χαϊρέθηκε τους γαμπρούς του και τις αδελφές του και πήρε πάλι τον ίδιο δρόμο. Κλείστηκε στη φυλακή του και την άλλη μέρα τον κάλεσε ο βασιλιάς.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Περνάτε άγαπημένα

Κάθε πρωί μαλλώνανε δυο όμορφα πουλάκια. Δεν μόνιζαν στο φαγητό στα λόγια, στα παιχνίδια και δεν κυρνούσαν στών δοντρών τα ίδια τα κλαδάκια.

Ήταν σαν ξένα μ' άγρια άναμοσά τους φίδια.

Μία μέρα τόνα έπαίξε άμερίμνο στη φτέρη, μα έγινε — μύριρα κακή! — και κυνήγού σημάδι.

Εμείνε τ' άλλο στη φυλάκη δίχως να έχη ταίρι και κλαίει, μα παρακαίρα, τ' αδελφί του το βράδυ...

Παιδιά, περνάτε τον καιρό πολύ άναπημένα πνιν, σάς χωρίση έξαφνα η τύχη λυπημένα...

Α. ΧΙΩΤΑΚΗΣ

— Λοιπόν, βρήκες τι σημασία έχει ο άφαλός της γής; — Το ξέρω, αφέντη βασιλιά μου, αλλά για να το πω πρέπει να είναι εδώ κι' η βασιλοπούλα...

Κι' όταν ήρθε εκείνη, τον ρώτησε άμέσως: — Βρήκες τι σημασία έχει ο άφαλός της γής; — Ναι, είπε χαρούμενο το βασιλόπουλο. Έχει τρεις βρύσες. Η μία τρέχει μάλαμα, η άλλη άσπι κι' η τρίτη διαμάντι. Άνοιξε την πόδια σου και σούφερα δείγμα κι' από τα τρία...

Η βασιλοπούλα πήδησε απ' τη χαρά της. — Τόσα χρόνια, πατέρα, φώναζε, αυτός γνώρισε έμένα κι' έγω αυτόν. Αυτόν θα πάρω άναίμα!

Ο βασιλιάς το δέχτηκε και το βασιλόπουλο παντρεύτηκε την Πεντάμορφη κι' έζησαν καλά κι' έμελλε καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ο

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο γιατρός και η Άννούλα

Η Άννούλα ήταν άμειλητη το βράδυ στο τραπέζι και δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' άγγιξη το φαί της.

— Τι έχεις, παιδί μου, και δεν τρώς; τη ρώτησε η μητέρα της.

Χωρίς να θέλη ν' άπαντήσει η Άννούλα άρχισε να κλαίει. Και τέλος σκώθηκε ό- πιν την θέσι της.

— Θέλω να πάω να πελώ στο κρεβάτι μου, μαμά, δικαιολογήθηκε στη μητέρα της, που άρχισε ν' άνυσυχη.

— Γιατί βιάζεσαι έτσι να πλαγιάσης; τη ρώτησε. Μήπως είσαι άρρωστη; — Ναι, μαμά, είπε η Άννούλα. Είμαι ά- διάθετη και... βιάζομαι να κάνω την προσευχή μου...

— Μπα! φώναζε με ταραχή η μητέρα της Άννούλας. Τι έχεις; — Έγω, μαμά, δεν έχω τίποτα, την καθησυχασε εκείνη. Δεν είναι όμως άρρωστος ο θεούλης;

— Τι λές, παιδί μου; έκανε με άνακούφισι η μητέρα της. Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα; — Το σκέφτηκα αυτό, μαμά, της έξηγησε η Άννούλα, γιατί το πρωί πέθανε ο γιατρός μας, ο κύριος Άριστομένης και φαίνεται ότι ο θεούλης έστειλε και τον κάλεσε κοντά του, επειδή θα είναι άρρωστος.

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Ο παππάς παίρνει το μικρό εγγονό του στα γόνατά του.

— Ερεϊς; — Θα σου δώσω, μπέμμη, του λέει. Ένα σακακιότσο, κολιτσάκι πεντοχιλί-αρο!

— Μπα! Μη σε νοιάζει, παππού. Μπορώ να πάρω κι' ένα τσαλακωμένο!

— Μαμμά, που γεννήθηκες; — Στον Πειραιά, παιδί μου.

— Κι' η μαμά που γεννήθηκες; — Στην Πάρο...

— Κι' έγω, μαμμά, που γεννήθηκες; — Στην Άθήνα, παιδί μου!

Τότε πώς βρεθήκαμε και οι τρεις μαζί;

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΟΙΟΙΣ ταξιδεύει ανάμεσα στο λαβύρινθο των ισηρών των Ανατολικών Ινδιών και φτάει ως τη Μπανταγιάν των Φιλιππίνων, σίγουρα θ' άκουσε να μιλάνε ακόμα για την 'Ασαγιάνη!

Αυτά μου είπε ο γέρος, πολυταξιδευμένος καπετάνιος. Και συνέχισε σε λίγο:

«Ήταν η «χορεύτρια με τη μάσκα», που μεθούσε με το δηλητήριο των αισθησιακών χορών της. Μάγευε με το λυγρό της κορμί, σαν δεύτερη Κίρκη, τους θαλασσινούς πούρταναν ως εκεί κάτω, άρρωστοι από νοσταλγία και ποθώντας να ξεχάσουν κάποιο έρωτικό όνειρο ή να απολαύσουν τη ζωή.

«Φτάνουν ακόμα οι ξένοι στο νησί αυτό, όπου ο πλούτος της φύσεως έρχεται σε αντίθεση με την άβυσσος φτώχειας των κατοίκων. Και, μόλις μπαίνουν στην ταβέρνα που χορεύουν οι 'Ινδές χορεύτριες, στολισμένες με λίγα πολύχρωμα κουρέλια, μαθαίνουν με ανατριχίλα την ιστορία για τον έρωτα και την εκδίκηση της 'Ασαγιάνη. 'Εκεί, στην ίδια ταβέρνα χόρευε κι' η υπέροχη αυτή καλλονή.

«Τ' ένομά της σήμαινε, στη γλώσσα του τόπου, «Γαλάζια μαλλιά». Κι' αλήθεια, η 'Ασαγιάνη είχε κάτι μαλλιά μαύρα μ' υπέρχρους γαλάζιους κυματισμούς... Είχε γεννηθεί στη Βόρεια κι' είχε πάρει απ' τη Φύση όλα τα πολυτιμότερα χαρίσματα της. Όταν έφτασε στα δεκαπέντε χρόνια της, ήταν κιόλας ένα λουλούδι έτοιμο να ανοίξει στον έρωτα!

«Μπήκε τότε υπηρέτρια στο σπίτι κάποιου 'Ολλανδού αξιωματικού, μαζί με τον αδελφό της, τον 'Αμπέμ. Κι' ερωτεύθηκε τρελλά τον αφέντη της! 'Ήξερε ωστόσο πως, σύμφωνα με τους νόμους της φυλής της, ήταν ιεροσυλία γι' αυτήν το να αγαπήσει ένα ξένο.

«Έγινε σκλάβος του και του δόθηκε ολόκληρη, μ' όλη την ψυχή της. Τραγουδούσε και χόρευε για εκείνον μονάχα. Σ' αυτόν αφιέρωνε κάθε σκέψη, κάθε της κίνηση.

«Ο τυχερός αξιωματικός χαϊρόταν ξέγνοιαστα το δώρο του έρωτά της. Εύρισκε σε αυτήν κάτι απ' τη μυστηριώδη γοητεία της πατρίδας της. Μά τη θεωρούσε σαν ένα απλό κι' ασήμαντο επίσημο της αισθηματικής του ζωής. Τίποτα παραπάνω!

«Έτσι, λίγους μήνες αργότερα, δεν έδωσε καθόλου να αρραβωνιαστεί με κάποια κοπέλλα, συμπατριώτισσά του, και να την κάνει γρήγορα γυναίκα του. Όσο για την 'Ασαγιάνη, την έδωσε απ' την υπηρεσία του, δίχως καμιά τύψη. Και νόμισε πως είχαν έτσι τελειώσει όλα καλά κι' ωραία.

Η 'Ασαγιάνη έγινε σκλάβος του και τραγουδούσε και χόρευε μονάχα για εκείνον...

«Μά, το πρώτο βράδυ του γάμου, η νύφη πέθανε απ' τη δαγκωσιά ενός φαρμακερού φιδιού, που είχε κρύψει κάτω απ' το μαξιλάρι της κάποιο άγνωστο κι' εκδικητικό χέρι! Ποιος ήταν ο ενοχος;... Στο διάστημα της ημέρας, είχε μπη σ' εκείνη την κάμαρα ο 'Αμπέμ, ο αδελφός της διωγμένης υπηρέτριας. Τον κατηγορήσαν λοιπόν πως είχε κάνει αυτός τη δολοφονία. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο, και πλήρωσε με τη ζωή του για το έγκλημα ενός άλλου...

«Η 'Ασαγιάνη ορκίστηκε τότε να εκδικηθεί για τον άδικο χαμό του αδελφού της!

«Ο άνθρωπος, που είχε αγαπήσει τόσο και που τον μισούσε τώρα θανάσιμα, είχε φύγει άμειωτος για τη μακρινή πατρίδα του, τρελλός απ' τον πόνο για το τραγικό τέλος της γυναίκας του. Μά η 'Ασαγιάνη έστρεψε το μίσος της εναντίον όλων των ξένων, με τη στεγνωμένη κι' άπιστη καρδιά!

«Ο γέρο - καπετάνιος σταμάτησε λίγο, τράβηξε μια - δυο ρουφιδιές απ' το τσιμπούκι του και συνέχισε ύστερα την ιστορία του:

«Μερικά χρόνια αργότερα, έκανε την εμφάνισή της στα γύρω νησιά μια μυστηριώδης χορεύτρια. Μια μάσκα πλεγμένη με χρυσές κλωστές της έκρυβε πάντα ολόκληρο το πρόσωπο. Δεν διακρινόνταν, παρά τα λαμπερά και βελουδένια μάτια της, που είχαν τη γλύκα της γαζέλλας μαζί με την αγριότητα της τίγρης.

«Ήταν, όπως θα καταλάβατε, η 'Ασαγιάνη. Σκεπασμένη με το ζωντανό μανδύα των γαλαζομαυρών μαλλιών της, χόρευε χορούς πυρετικούς κι' ήδυπαθούς. Κι, όσοι της έδλεταν, μεθούσαν με το υπέροχο κορμί της. Όλοι ζητιάνευαν τον έρωτά της, την παρακαλούσαν, έπεφταν στα πόδια της, ξετρελλαμένοι απ' την παράξενη γοητεία της. Μά εκείνη τους έπεινε τα μάτια κι' ύστερα χανόταν, πήγαινε σ' άλλο νησί, για να δημιουργήσει εκεί κι' άλλα θύματα, να κάμη κι' άλλους άντρες να υποφέρουνε...

«Στο τέλος, έφτασε στη Μπανταγιάν. Κι' εκεί η καρδιά της, που την είχε σκληρύνει η δίψα της εκδίκησης, μαλάκωσε και πάλι απ' τη γλυκειά φωτιά ενός καινούργιου έρωτα.

«Κάποιος νεαρός θαλασσινός, ο Βίλλυ Χούσαντ, ένα παλληκάρι μ' άθωα μάσκα και με παιδιόσιμο χαμόγελο, είχε ερωτευθεί τρελλά τη «χορεύτρια με τη μάσκα».

«Κι' εκείνη ξανανοιωσε κοντά του την επιτακτική επιθυμία να ξαναγίνει σκλάβος ενός άντρα. Ταπεινώθηκε απ' τον έρωτα κι' έπαψε να φλογίζεται απ' τον πόθο της εκδίκησης...

«Κάποιος βράδυ, περίμενε το Βίλλυ, ξαπλωμένη σε μία ψάθα, στην καλύβα της που τη φωτίζε μονάχα η αστροφεγγιά πουμπανι απ' την ανοιχτή πόρτα. Όταν έφτασε ο νέος, πήγε κοντά της, τρέμοντας από έρωτική συγκίνηση. Ήταν το πρώτο ραντεβού τους...

«Περίμενε! του είπε ξαφνικά εκείνη. Πριν με φιλήσεις, πρέπει να δής το πρόσωπό μου.

«Τον τράβηξε μαζί της ως το κατώφλι της καλύβας, κι' εκεί έβγαλε τη μάσκα.

«Μια πνιγμένη φωνή ξέφυγε απ' τα πανιασμένα χείλη του Βίλλυ. Τα μάτια του καρφώθηκαν, γουρλωμένα, στο φριχτό εκείνο πρόσωπο που αντίκριζε, το απαίσια παραμορφωμένο, που το φωτίζαν μονάχα δυο μάτια λαμπερά σαν πολύτιμα πετράδια!

«Αυτή ήταν η εκδίκηση της 'Ασαγιάνη! Το πρόσωπό της είχε καταστραφεί πρώτα από μια πυρκαγιά, κι' ύστερα είχε μολυνθεί από μια ύπουλη και βαρεία αρρώστια του τόπου. Το ωραιότατο κορμί της είχε μείνει άθικτο. Μά οι πληγές του προσώπου της δεν είχαν κλείσει. 'Εμειναν ανοιχτές.

«Κι' όταν γοήτευε με τα θέληγρτά της τους ξένους, τους αδελφούς του ανθρώπου που την είχε κάμει τόσο να υποφέρει, τους μόνυ με το φιλή της, τους μετέδιδε με τα χείλη της το τρομερό μικρόβιο της αρρώστιας! Έτσι ικανοποιούσε με σαδισμό την επιθυμία της να εκδικηθεί τον άνθρωπο που πρόδωσε την αγάπη της και την περιφρόνησε.

«Ήταν πολλά, πάρα πολλά τα θύματά της. Το φιλή της ήταν φαρμακείο, σαν δαγκωμάτι φιδιού. Και το μίσος της έμενε πάντα άδυστο, άκρεστο σκορπώντας τη δυστυχία.

«Ο Βίλλυ έφυγε τρέχοντας, τρομοκρατημένος απ' τη φριχτή εκείνη αποκάλυψη. Μά κι' η 'Ασαγιάνη χάθηκε μέσ' στη νύχτα, με την καρδιά πληγωμένη, για δεύτερη φορά απ' τον έρωτα.

«Κι' από τότε, κανείς πιά δε έμαθε τι απόγινε η μυστηριώδης χορεύτρια, η γοήσσα μάσκα.

T. ΓΟΥΝΤ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Ρίτσαρντ Γουόρμσερ

Τα 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

10^{ον} Πως είχε αρχίσει δηλαδή η περιπέτεια; Γιατί ο Μάρτυ είχε νοιώσει την επιθυμία να κερδίσει λίγα χρήματα και να παντρευτεί τη Νάνσυ Σούμμερ; «Η μήπως γιατί είχε παθήσει να ζήσει πιο ανεξάρτητα, να ληπ την αλήθεια δίχως υποκεινσίες — και συνεπώς να μη γράφει πια στις εφημερίδες; «Η, ακόμη απλούστερα, γιατί δεν είχε θελήσει να απογοητευτεί τον 'Αντυ 'Ααρν;

Πάντως, τώρα είχαν τελειώσει όλα! «Ενοίωθε μια φονική μαγιά, μια τυφλή επιθυμία να αποκλεισθείς όλους τους συνεργάτες του 'Εσυνέ, να λυθεί με το τακούνη του το Γκέουχαρ, το Μπουννέ κι' όλους τους άλλους εκμεταλλευτές του ιδρώτα του Μπουντ και των ομοίων του.

«Ωστόσο, όταν η Εύα τον είχε κυτάξει μέσ' στα μάτια και του είχε απαντήσει πως είχε ακυρωθεί να παντρευτεί το Τζέιμυ Γκέουχαρ γιατί δεν τον αγαπούσε, είχε καταλάβει τότε πως δεν είχε το δικαίωμα να την εγκαταλείψει, προτού τη βγάλει απ' το άρχαμο εκείνο μπλέξιμο. Είχε νοιώσει τότε γι' αυτήν ένα βαθύ, ειλικρινή θαυμασμό...

Ξαναγύρισε στο σαλόνι. Λέγοντας με το νου του πως θα πέφτε πολεμώντας, έστια κι' αν δεν είχε πια καμιά πιθανότητα να νικήσει. Τη στιγμή που είχε βρεθεί στη διάθεση του Μάτ, αποφασισμένου να τον σκοτώσει, είχε νοιώσει πως δεν θα εγκατέλειπε τον αγώνα, παρά μόνο νεκρός ή νικητής!

Ποιες πιθανότητες όμως είχε να νικήσει;... Τη στιγμή εκείνη, κουδούνισε το τηλέφωνο. Ο Μάρτυ άρπαξε το ακουστικό.

«Άλλο, Μπουντ! Τι γίνεται; ρώτησε. «Έν τάξει ή δουλειά. 'Ερχόμαστε. «Θα σας περιμένω μπροστά στην πόρτα! Κάνετε γρήγορα! Κι' ο Μάρτυ έκλεισε το τηλέφωνο.

«Έπεσε πρώτα απ' όλα να πιη ένα ποτήρι νερό. Τα ποτήρια όμως ήταν κομμένα κάπου — σε κάποιον απ' τους γυναικείους εκείνους κρυφώνες, που δεν μπορούνε να τους βρουν οι άντρες. «Έσκυψε λοιπόν κι' ήπιε απ' τη βούση. Το νερό ήταν γλυκό και γεμάτο άμμο.

Στάθηκε ύστερα πίσω απ' την εξώπορτα. Ήταν αναγκασιμμένος να κρύβεται, γιατί ένοιωθε να τον περιτριφυρίζουν άγνωστοι κίνδυνοι. Τα δάχτυλά του σφίγγανε σπασμωδικά το γαλκίνο πόμολο της πόρτας.

«Πιτέλουμε, φάνηκε το ταξί. Πλησίασε σιγά-σιγά και σταμάτησε.

«Ο Μάρτυ άνοιξε την πόρτα και φώναξε στο σωφό:

«Περίμενε λίγα δευτερόλεπτα! «Έτρεξε ύστερα στο τηλέφωνο. Είχε διακρίνει το πρόσωπο της Εύας πίσω απ' το κουστάλλο. Σίγουρα, θα βρισκότανε μαζί της κι' η Νάνσυ.

Του είχε έρθει ξαφνικά μια ιδέα. Ζήτησε την τηλεφωνήτοια του κέντρου και της είπε:

«Θέλω να μιλήσω επείγοντως στο Τζέιμυ Γκέουχαρ.

«Βρίσκεται στο ξενοδοχείο, στο διαμέρισμα του κ. Μπουννέ, απάντησε άμέσως η τηλεφωνήτοια.

«Ήταν σωστή λοιπόν η ιδέα του...

«Μου τον δίνετε, σας παρακαλώ.

«Αυτό κάνω, κύριε. Ο Μάρτυ άκουσε σε λίγες στιγμές τη φωνή του Μπουννέ να ρωτά εύγενικά:

«Άλλο! Ποιος είναι, παρακαλώ;

«Οι δυο καμαριέρες που θα βγύνε απ' την πόρτα της υπηρεσίας, είναι αληθινές καμαριέρες. Δεν υπάρχουν λοιπόν λόγους να τις πυροβολήσετε, τις δυστυχισμένες!

«Ο Μάρτυ έκλεισε άμέσως το τηλέφωνο και βγήκε βιαστικά απ' το σπίτι του Μπουντ, κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Η Εύα πηδωσε έξω απ' το αυτοκίνητο. Ο Μπουντ κατέβηκε κι' αυτός για να τη συγχαρεί, ενώ η Νάνσυ έσκυβε έξω και της φώναξε:

«Πού πάτε, Εύα; Τρελλαθήκατε;

«Ο Μάρτυ άρπαξε απ' το μπράτσο τη χήρα, δίχως πολλές διατυπώσεις, την έσπρωξε μέσα στο ταξί και μπήκε κι' αυτός.

Τα πορτραίτα γέμιζαν όλο σχεδόν το εσωτερικό του αυτοκινήτου. Κάθισαν πίσω απ' αυτά, όσο καλύτερα μπορούσαν.

«Μά ανυπομονούσα να σας ξαναδώ, Μάρτυ! έξήγησε η Εύα. Γι' αυτό βγήκα απ' το αυτοκίνητο.

«Πως πάμε, Μάρτυ; ρώτησε.

«Έν τάξει ή δουλειά. 'Ερχόμαστε.

«Θα σας περιμένω μπροστά στην πόρτα! Κάνετε γρήγορα! Κι' ο Μάρτυ έκλεισε το τηλέφωνο.

«Έπεσε πρώτα απ' όλα να πιη ένα ποτήρι νερό. Τα ποτήρια όμως ήταν κομμένα κάπου — σε κάποιον απ' τους γυναικείους εκείνους κρυφώνες, που δεν μπορούνε να τους βρουν οι άντρες. «Έσκυψε λοιπόν κι' ήπιε απ' τη βούση. Το νερό ήταν γλυκό και γεμάτο άμμο.

Στάθηκε ύστερα πίσω απ' την εξώπορτα. Ήταν αναγκασιμμένος να κρύβεται, γιατί ένοιωθε να τον περιτριφυρίζουν άγνωστοι κίνδυνοι. Τα δάχτυλά του σφίγγανε σπασμωδικά το γαλκίνο πόμολο της πόρτας.

«Πιτέλουμε, φάνηκε το ταξί. Πλησίασε σιγά-σιγά και σταμάτησε.

«Ο Μάρτυ άνοιξε την πόρτα και φώναξε στο σωφό:

«Περίμενε λίγα δευτερόλεπτα! «Έτρεξε ύστερα στο τηλέφωνο. Είχε διακρίνει το πρόσωπο της Εύας πίσω απ' το κουστάλλο. Σίγουρα, θα βρισκότανε μαζί της κι' η Νάνσυ.

«Ο Μάρτυ έκαμε ένα μοσχαμύ. Θα ξαναβρίσκω λοιπόν τις έχθροπραξίες, οι δυο τους; «Αρκετά! φώναξε. «Αν δεν κάνω λάθος, η Νάνσυ έχει κάποια εμπνεύσει.

«Έτσι φαίνεται... 'Επιτέλους, θα σας χρησιμεύουνε σε κάτι οι νομικές γνώσεις μου. 'Ακούστε...

Την άκουσαν με προσοχή. Κι' έμειναν ένθουσιασμένοι με την ιδέα της, που αποτελούσε το θρίαμβο του πνεύματος κατά της ύλης...

«Όταν τελείωσε, η Εύα ψιθύρισε:

«Μάρτυ, φίλησε την έκμέρους μου. Είναι σπουδαία! Το φως της ελπίδας έλαμψε και πάλι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Τώρα το ταξί του Μπουντ διέσχισε την έρημο, ταξιδεύοντας προς το νοτό. Ο ήλιος κατέβαινε αργά στη δύση.

«Ο Μάρτυ άκουμπουσε στα μαξιλάρια του καθίσματος. Ο άμος της Εύας είχε βρεθεί με ιδρώτα το δεξί μανίκι του, ενώ το βάρος του κορμιού της Νάνσυ τόν άριστο του μπράτσου είχε γίνει άσπικοτο.

«Είσαι βέβαιος, Μπουντ; πως ξεφύγαμε απ' τ' αυτοκίνητα της αστυνομίας; ρώτησε.

«Έκτος αν αγοράσανε καινούργια, ή αν βρήκανε εκείνο που τους είχανε άπαξει.

«Ο Μάρτυ Κόκριν άπάξει αυτοκίνητα και σπάει το κεφάλι των αστυνομικών! ψιθύρισε η Νάνσυ. Είν' άπιστευτο!

«Οχι άπίστευτο, αλλά πολύ δυσάρεστο, διώκουμε ο Μάρτυ.

«Έσκυψε μπροστά και ρώτησε πάλι:

«Λέτε να τα καταφέρουμε ως το τέλος, Μπουντ;

«Το ελπίζω. Έγινε όμως ακόμα 60 χιλιόμετρα μεχρι τα σύνορα της πολιτείας... απάντησε ο σωφό, γυρίζοντας προς τα πίσω.

«Καλά, καλά! Κυττάτε μπροστά σας τώρα. Και κάνετε μια προσπάθεια να τα βγάλετε πέρα. Έχω συμβουλευθεί το χάρι. Δεν υπάρχει, παρά να φτάσουμε ως εκεί... Μάς μένουν ακόμα είκοσι μέρες και κάτι, ως το τέλος του μηνός.

«Θα τις περάσω λοιπόν εσπλωμένος σε τέσσερες καρέκλες, στη βεράντα, και κυττάζοντας τους περαστικούς!

«Αν βέβαια δεν έχουν βολώσει τα μάτια σου απ' τα ποτήρια που θα κατεβάζεις! παρατήρησε η Νάνσυ.

«Μπά, θα με βοηθήσει κι' ο Μπουντ.

«Δεν πιστεύω ωστόσο να... άρχισε η Εύα.

«Ε, Μπουντ, τί είν' αυτό; φώναξε ξαφνικά ο Μάρτυ. Ένα υπόκοφο βουητό άκούγτανε πίσω τους και δυνάμυνε λίγο-λίγο.

Στο θέατρο, κινηματογράφο ή πάρτυ η γυναίκα πρέπει να διατηρή όλη τη χάρη και διάθεση, έστω και σ' ώριμη δυσάρεστη περιόδο του μηνός. Η Σερβιέτ υγιεινής CAMELIA εμποτισμένη με ειδικά υλικά, δίνει αίσθημα ξενοιασιάς και ασφαλείας. Έκατομμύρια πολιτισμένων γυναικών χρησιμοποιούν σήμερα μόνο KAMELIA.

- Η KAMELIA είναι πρακτική
- Η KAMELIA είναι οικονομική
- Η KAMELIA σημαίνει υγεία και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΙΕΙΑΣ

Προσφέρει σ' όλες τις γυναίκες Ασφάλεια και Αύτοπεποίθηση.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π.μ. και 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ΜΕ ΔΟΒΕΙ-
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
Κοσμηματο
Π. ΤΣΙΜΠΙΑΝΣ & Θ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 6, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΡΗ
Μετώπων επί της οδού Δελφών 3 (πάρδος οδών: Διδότου & Σκούφας). Δεχεται καθημερινώς 11—1 και 5½—7 μ. μ. — Τηλέφωνο: 612.482 & 612.515.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

— "Αεροπλάνο! είπε ο σωφέρ. "Μουνα βέβαιος πως γλυτώσαμε από τ' αυτοκίνητα του σερίφη. Μα δεν σκέφθηκε ποτέ πως μπορούσαν να μας κυνηγήσουν με αεροπλάνο...
— "Ας ελπίσουμε πως δεν θα προμηθευθούν και βούβες! είπε ο Μάρτυ.
— Δεν ήταν δύσκολο να βρούμε δυναμίτιδα απ' τα ορυχεία, παρατήρησε η Νάνσυ.
— Η Εύα γονάτισε πάνω στο κάθισμα, για να μπορέσει να κυτάξει καλύτερα απ' το πίσω κρυστάλλο.
— Μα είναι τ' αεροπλάνο του Τζίμυ Γκέυχαρτ! φώναξε, χτυπώντας στον ώμο το Μάρτυ. "Ισως έρχεται για να μας βοηθήσει!"
— Είναι πολύ πιθανό... όσο και το να γίνει ο Πάπας κομμουνιστής! είπε ειρωνικά η Νάνσυ.
— Ο Μάρτυ σώπαινε. "Έλεγε με το νου του πως η ξυπνάδα κι' η καλή θέληση δεν μπορούνε πάντα να παλέψουν με την απληστία... και με το φόβο."
— "Επεφτε τώρα το σουρούπο στο δρόμο. Το αεροπλάνο όμως, εκεί ψηλά, λουζόταν ακόμα απ' τον ήλιο. Κι' έμοιαζε σαν ένα μεγάλο άσπρακτικό πουλί...
— Μια δυνατή έκρηξη ακούστηκε, σε μικρή απόσταση. Είχε συμβεί αυτό που φοβόταν η Νάνσυ: Τους έρριχναν δυναμίτιδα!
— Το ταξί τραντάχτηκε ολόκληρο, ντεραπάρεσε λίγο, μα ξαναβρήκε ύστερα τη σωστή του κατεύθυνση.
— Δεν μας πετύχανε, ιδήλωσε ο Μπούντ.
— Ο Μάρτυ έσπρωξε τις δυο γυναίκες, έσκυψε μπροστά και φώναξε στο σωφέρ:
— Πρέπει να πιστέψουμε το αντίθετο: για να μην επαναλάβουν την επίθεσή! Γρήγορα, κάνε να ντεραπάρε τ' αυτοκίνητο!...
— Ο Μπούντ πάτησε απότομα το φρένο, ενώ συγχρόνως γαντζωνόταν με δύναμη απ' το βολάν. Οι δυο γυναίκες κόντεψαν να πέσουν απ' το κάθισμα, μα ξαναβρήκαν την ισορροπία τους. Το ταξί «πατινάρησε» προς την άκρη του δρόμου.
— Το αεροπλάνο εξακολουθούσε τώρα το δρόμο του προς το νότο, σε μικρό ύψος απ' το έδαφος.
— Καλά, τὰ κατάφερες. Μπούντ! είπε ο Μάρτυ. Ρίχτο τώρα σε κανένα χαντάκι. Θα δούμε τι θα κάνουμε ύστερα... Είσαι ώπλισμένος; Μην πυροβολήσης, παρά μόνο σε απόλυτη ανάγκη.
— Ύστερα πήδησε έξω από τ' αυτοκίνητο και φώναξε στις δυο γυναίκες:
— Άντιός, σενοριτάς!
— Και χάθηκε ανάμεσα στους θάμνους, αφήνοντας πίσω την Εύα και τη Νάνσυ να κλαίνε. Δεν είχε κανένα συγκεκριμένο σχέδιο. Έμπιστευόταν μόνο στην έμπνευσή της στιγμής, για να τὰ βγάλει πέρα με τους φονιάδες.
— Είχε πια νυχτώσει σχεδόν. Γιατί σ' αυτά τα μέρη, κοντά στους τροπικούς, το δειλινό διαρκεί ελάχιστα.
— Το αεροπλάνο είχε κάμει στροφή και φαινόταν πως ξαναγύριζε προς το Πλούμας. Θάμεναν άραγε ικανοποιημένοι οι επιβάτες τους; απ' τη βλάβη που — όπως πίστευαν — είχε πάθει το ταξί; Θ' άφιναν

τη συνέχεια στα αστυνομικά αυτοκίνητα;
— Μα όχι! Ο Μάρτυ είδε τ' αεροπλάνο να κατεβαίνει χαμηλότερα για να προσγειωθεί. Είχε ακόμη τον προβολέα του να ψάχνει, να βρίσκει το δρόμο.
— Το μεταλλικό πουλί άγγιξε το έδαφος, κύλησε κάμποσο και σταμάτησε σε μικρή απόσταση απ' το ταξί. Ήταν αληθινά επιδέξιος πιλότος ο Γκέυχαρτ.
— Τέσσερες άντρες κατέβηκαν απ' αυτό: ο Τζίμυ Γκέυχαρτ, ο Γκάλντιμπρτ Βάννινγκ, ο Μπούννερ κι' ο Ντέιβ, ο βοηθός του σερίφη. Οι δυο τους κρατούσαν αυτόματα κι' ο Γκέυχαρτ ένα ρεβόλβερ. Μόνο ο Μπούννερ δεν είχε τίποτα.
— Φαινόταν πως είχε αναλάβει την αρχηγία τους ο Γκέυχαρτ.
— Έσείς, Ντέιβ, θα πλησιάστε στο ταξί απ' το αριστερό μέρος κι' εσείς, Βάννινγκ, απ' το δεξιό! διέταξε. Προχώρησαν όλοι άρχα προς το σταματημένο αυτοκίνητο.
— Βγήτε όλοι από κεί μέσα! φώναξε ο Γκέυχαρτ. Είνα το καλύτερο που έχετε να κάνετε, Κόκριν!
— Δεν του απάντησε κανείς.
— Θα μετρήσω ως τὰ τρία, πρόσθεσε. Ύστερα θα πυροβολήσουμε... Φαντάζομαι πως δεν θα θέλετε να πάθουν κακό οι κυρίες... Λοιπόν: "Ένα...
— Η φωνή του Μπούντ ακούστηκε, κλαψιάρικη, μες στο σκοτάδι:
— Δεν είν' εδώ ο Κόκριν, κύριε.
— Οι τρεις ώπλισμένοι άντρες σταμάτησαν. Ο Μπούννερ, που τους ακολουθούσε, τους μιμήθηκε.
— Δεν ξέρω ποιός είσαι σύ,

φώναξε ο Γκέυχαρτ. Βγες να σε δώ...
— Στο φως του προβολέως του αεροπλάνου, το χρώμα του Μπούντ φαινόταν πράσινο, καθώς κατέβαινε απ' το ταξί. Σήκωσε ψηλά τα χέρια, Μα ο Γκέυχαρτ έκαμε ένα νόημα στο Ντέιβ, κι' εκείνος έβαλε σ' ενέργεια το αυτόματο, για λίγες στιγμές μόνο.
— Τα σηκωμένα χέρια του Μπούντ ξαναπέσανε. "Επίσης την κοιλιά του, παραπάτησε και κύλησε στο βαθύ χαντάκι, μέσα στους θάμνους που άνοιγkλεισαν και τόν σκεπάσανε.
— Ο θυμός έπνιξε ξαφνικά κάθε άλλο αίσθημα και κάθε σκέψη του Μάρτυ. Το αίμα του έδρασε... Ήταν έτοιμος να δρμήση, όταν άκουσε την επιτακτική φωνή του Τζίμυ Γκέυχαρτ:
— Κόκριν, δεν ξέρω πού είσαστε κρυμμένοι. Μα ελπίζω να σας έπεισε η μικρή αυτή επιδείξι πως δεν άστειεύομαι, πως μιλώ σοβαρά...
— Μα η λέξη «σοβαρά» πνίγηκε μέσα σ' ένα ούγκο του. Γιατί ο Μάρτυ δεν είχε μείνει άργος στο μεταξύ...
— Προχώρησε τρέχοντας ανάμεσα στους θάμνους, δίχως να λογαριάζει πια τίποτε, με τη μοναδική σκέψη να εξοντώσει τα ανθρώπινα εκείνα θηρία που είχαν σκοτώσει τον Μπούντ... Καθώς στέκονταν οι τέσσερες μπροστά στα φώτα του αεροπλάνου, ξεχωρίζαν ολοκάθαρα. Κι' ο Μάρτυ μπόρεσε έτσι να σημαδέψει το Γκέυχαρτ και να πυροβολήσει.
— Η σφαίρα του έβαλε απότομα τέλος στις άπειλές του. Ο Μάρτυ τόν είδε να κλονί-

ζεται. Ξαναπυροβόλησε άμέσως, κι' ο Γκέυχαρτ σωριάστηκε νεκρός.
— Ο Ντέιβ στράφηκε προς το μέρος του, με το αυτόματο έτοιμο. Μα δεν ήταν σε θέση να πάρη καμιά πρωτοβουλία, τώρα που είχε λείψει ο Γκέυχαρτ που διέυθυνε όλη την επιχείρηση. "Ετσι, ο Μάρτυ βρήκε τον καιρό να πυροβολήσει για τρίτη φορά.
— Ο Ντέιβ πάτησε τη σκανδάλη, κι' ο Μάρτυ άκουσε τις σφαίρες να σφυρίζουν από πάνω του, μέσα στους θάμνους. Μα δεν φοβήθηκε καθόλου.
— Πυροβόλησε πάλι, άλλες δυο φορές. Ο Ντέιβ, που δεν είχε χτυπηθεί ακόμη, πέταξε το όπλο του και θέλησε να φύγη. Μια σφαίρα όμως του Μάρτυ τόν βρήκε ανάμεσα στους ώμους.
— Έμεναν ακόμα ο Βάννινγκ κι' ο Μπούννερ. Ο δεύτερος, άοπλος πάντα, στράφηκε κι' έτρεξε προς το αεροπλάνο. "Όσο για το Βάννινγκ, άφισε να πέσει το όπλο του και σήκωσε ψηλά τα χέρια του.
— Είχα πάρει αυτό το όπλο για ν' άμυνθώ μονάχα, αν χρειαζότανε, φώναξε. Μπορεί νάρθη να τὸ πάρη και να το εξετάση η μίς Σούμμερς. Θα βεβαιώση πως δεν πυροβόλησα καθόλου.
— Δεν μου φαίνεται παράξενο, αυτό! απάντησε ο Μάρτυ. Σ' όλη σας τη ζωή φροντίσατε πάντα να βγαίνετε λάδι.
— Εγώ δεν είμαι παρά ένας δικηγόρος... τραύλισε ο Βάννινγκ. Σ' όλη αυτή την ιστορία, δεν είχα κανένα ατομικό συμφέρον... πρέπει να το παραδεχθώ!
— Ο Μάρτυ είχε βγῆ απ' την κρύπτη του. Ρώτησε, με το βλέμμα τῆ Νάνσυ, κι' εκείνη του απάντησε:
— Δεν θα μπορέσετε ποτέ να τόν βρήτε φταίχτη! "Ότι κι' αν τόν ρωτήσετε, θαχη πάντα έτοιμη την απάντησή.
— Στο μεταξύ, ο Μπούννερ είχε ανεβῆ στο αεροπλάνο κι' είχε ανάψει τὰ φώτα της καμπίνας.
— Ξεμπερδέψαμε, λοιπόν, Βάννινγκ; ρώτησε ο Μάρτυ.
— Ασφαλώς! απάντησε ο δικηγόρος, εύτυχισμένος γιατί είχε βγῆ απ' τη δύσκολη θέση του. Οι αστυνομικοί έχουν εισηγηθῆ κι' έρχονται ολόταχως προς τὰ έδω, με τ' αυτοκίνητά τους. Άρκει να δούμε το Γκέυχαρτ σκοτωμένο, για να καταλάβουν ότι διατάζετε τώρα πια έσεις, σαν αντιπρόσωπος της κ. Σουμέ.
— Τί ιδέα έχεις εσύ; ρώτησε ο Μάρτυ τῆ Νάνσυ.
— Μου φαίνεται πως, αυτή τη φορά, λέει την αλήθεια.
— Θα συντάξω λοιπόν γρήγορα - γρήγορα, στο πίσω μέρος ενός φακέλλου, ένα προσωρινό πληρεξούσιο, και θα παρακαλέσω την κ. Σουμέ να 'ό υπογράψη, είπε ο Βάννινγκ.
— Μπῆ! Τί πληρεξούσιο είναι αυτό; γκρίνιασε ο Μάρτυ. Μα τί θέλω και μιλάω εγώ με σῆς; Αυτή είνε δουλειά του δικηγόρου μας.
— Η Νάνσυ προχώρησε ένα βήμα.
— Τί άφορῶ αυτό το έγγραφο που θέλετε να σῆς υπογράψη η πελάτισσα του πελάτη μου; ρώτησε επίσημα.
— Ο Βάννινγκ γέλασε. Φαινότανε πως είχε μεταδοθῆ σ' αυτόν όλη η ευδαιμονία που έδειχνε άλλοτε ο Γκέυχαρτ...

— "Α, τίποτα το σπουδαίο, απάντησε. Θα με διορίση άπλως αντιπρόσωπό της. "Ετσι, θα με πιστέψουν οι άνθρωποι του σερίφη, αν τούς πῶ πως η Έταιρεία Βωξιδῶν είνε τώρα δική της.
— Φαντάζεσθε δηλαδή πως θάβαν ψέμμα, αυτό; πρόφερε ο Μάρτυ.
— Άμέσως όμως θυμήθηκε ό,τι είχε πῆ προηγουμένως, και πρόσθεσε:
— "Α, με συγχωρείτε, μίς Σούμμερς!
— Και βέβαια θάβαν ψέμμα! διαμαρτυρήθηκε ο Βάννινγκ. Δεν προλάβαινε να εξακριβώ-

σουμε αν κρέμασε ένα πορτραίτο στα γραφεία της Έταιρείας Βωξιδῶν. Πάντως όμως, της μένον ακόμα άλλα έντεκα, κι' είναι πολύ άπίθανο να προλάβη ως το τέλος της προθεσμίας που όρίζει η διαθήκη...
— Το φως του προβολέως του αεροπλάνου αδυνάτιζε. Πλησιάζε, φαίνεται, ν' αδειάση η μπαταρία. Κι' ο Μπούννερ δεν θα μπορούσε να βάλη μπροστά τη μηχανή, τώρα μάλιστα που είχε πεθάνει ο Τζίμυ Γκέυχαρτ.
— Πρέπει να έχετε, Βάννινγκ... άρχισε ο Μάρτυ.
— Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε

μες' απ' το σκοτάδι μια φωνή άγανακτισμένη:
— Μα επιτέλους θάρρητε να με βγάλετε από δῶ;
— Ο Μάρτυ γούλωσε τὰ μάτια του απ' την κατάπληξη και φούσκωσε το στήθος του μ' άέρα, για να μπορέσει να ούρλιαση με χαρά:
— Μπούντ!...
— Βρήκε το σωφέρ καθισμένο στο βάθος του χαντακιού, ανάμεσα στους θάμνους. Είχε δέσει το πληγωμένο πόδι του μ' ένα μαντήλι απέλπιστικά βρώμικο.
— Για το Θεό, μην ανάδετε σπύρτα, γιατί θα βάλετε φω-

Cui Siar
...των έγχρωμων κινηματογραφικών έργων θάφουν τὰ χείλη των με τούς νέους και ώραίους γραμματισμούς του ρούζ χείλεων MICHEL, διότι χωρίς εἰς τὴν ανεξίτηλον βάση του, τὸ NEON MICHEL διατηρεῖται δεν μεταβάλλεται και παρουσιάζει τὰ χείλη ὡμορφα και προκλητικά. Τὸ πλείστον τῶν γυναικῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον χρησιμοποιοῦν τὸ NEON MICHEL.
Πωλείται εἰς τὰ Μυροπωλεία Φαρμακεία και Καταστήματα.
ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗΝ Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & ΑΘΟΙ
ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 ΑΘΗΝΑΙ

Εξευθερωθῆτε από τη σκλαβιά της κουζίνας.
ΜΕ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ ΤΑΧΥΤΗΤΟΙ "SILVER"
ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 161 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 52.316

Ποιότης άρίστη... χαμηλή τιμή
Τὸ μεγάλο αυτό σωληνάριο ὀδοντόπαστας Προντέντ στοιχίζει μόνον 8.000 δραχμές. Έπιστημονικές έρευνες, σωληνάρια... τὰ πάντα γίνονται στὰ εἰκονιζόμενα έργοστάσια. Μεγάλη παραγωγή, χαμηλό κόστος. Αυτοί εἶναι οἱ λόγοι πού επιτρέπουν να πωλείται ἡ Προντέντ σὲ τόσο χαμηλή τιμή. Βουρτσίζετε τὰ δόντια σας, πρωὶ και βράδυ με **PRODENT**
Μεγάλο σωληνάριο 8.000 Δρχ. Συνηδισμένο 5.500
PRODENT PATE DENTIFRICE
Fait une parure de vos dents.
Πλούσιο άφρισμα
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΙΣ ΕΛΛΑ-ΤΟΥΡΚ Α.Ε. ΟΜΗΡΟΥ 18

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκροφαγώμα, έφθαρμένοι καθά-
λοι διορθώνονται δι' ύφάνσεως
παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάν-
τος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται
κοστούμια, παλτά και καμπαρί-
νες. Ραφείον «Νέα Οικονομία»,
ΔΩΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα), Α-
θελφού ΛΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

Λούζετε τα μαλλιά σας
αλλά μέ τις

Οχι βέβαια κάθε σάπουνη ή
τις απομιμήσεις του Σαμπουνά,
που περιέχουν αλκαλικά άλατα
τους καταστροφείς των ριζών.
Μόνον το γνήσιο Σαμπουνά
ΤΕΤΕ-NOIRE, απηλλαγμένο
από χρωστικές ή άλλες επιβλα-
βείς ουσίες, είναι κατασκευα-
σμένο μετά τελευταία δεδομέ-
να της Έπιστήμης. Το Σαμπουνά
ΤΕΤΕ-NOYAR, διατηρεί τα
μαλλιά υγιή, ελαστικά, στιλπνά
και στο φυσικό τους
χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' έμπιστη
το γνήσιο Σαμπουνά

ΤΕΤΕ-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21

Γυρίζονται κοστούμια με 150.
000 δρ. καμπαρίνες με 130.000
δρ. από τεχνίτες με 15ετή πείρα.
ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ, ύφαντα, σκρο-
φαγώματα, σχίσμο, λυώσιμε
κλπ., Δ. Χατούρης.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

**ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
σσοειδών και Αποτελεσματική
Θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλευαί δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

τις στα χόρτα! του φώναζε ο
Μπουντ.
Η Νάνσυ γλύστρησε κι' αυ-
τή μέσα στο χαντάκι, αδιόφο-
ροντας για τη φούστα της που
σκιζότανε στ' αγκάθια. Με τη
βοήθειά της, ο Μάρτυ σήκωσε
το Μπουντ και τον ανέβασε
στο δρόμο.

— Καλά τα κατάφερα! είπε
έκείνος με ικανοποίηση. Βλέπε-
τε, ξέρω πότε πρέπει να κα-
νω τον ψόφιο κορπό, για να με
ξεχάσουνε! Με πέρασανε για
σκοτωμένο, οι φίλοι, και μ' α-
φίσανε ήσυχο. Ήθελα να ξε-
νορθώ ύστερα να σας βοηθήσω,
μα δεν με χρειασθήκατε...

— Ένοιά σου, θα σε με-
ταφέρουμε σε λίγο στο νοσο-
κομείο. Πρέπει να ξέρεις δε πως
με τα λεφτά που κέρδισες,
μπορείς πιά να φύγεις απ' το
Πλούμας και να κάνεις άλλου
την τύχη σου. Η Εύα Σουνέ...

Ο Μάρτυ σταμάτησε και
ρώτησε τη Νάνσυ με το βλέμ-
μα. Εκείνη όμως αρκέσθηκε ν'
ανασηκώσει τους ώμους της.

Στο μεταξύ, η Εύα είχε ση-
κώσει από χάμω το όπλο του
Βάννινγκ και σημάδευε το δικη-
γόρο, για κάθε ένδεχομένο.

— Ε, Μάρτυ! φώναξε. Κα-
λά θα κάμετε να πάτε ως τ'
αεροπλάνο και να βγάλετε α-
πό κει μέσα το Μπουντ. Δεν
το εμπιστεύομαι καθόλου, αυ-
τό το γουρουνί!

Ο Κόκριν παραδέχθηκε πως
ήχε δίκιο η Εύα.
Βρήκε το Μπουντ μέσα
στην καμπίνα να παλεύει με
τους μοχλούς και τα κομπιά.

Βλέποντάς τον, ο ξενοδόχος
παραιτήθηκε απ' τις μάταιες
προσπάθειές του.

— Καλά τ'όλεγα εγώ πως
δεν θα τα κατάφερα!... ψιθύ-
ρισε.
Είναι πολύ φυσικό, αφού
δεν έχετε ιδέα από αεροπλάνο,
απάντησε ειρωνικά ο Μάρτυ.
Σβήστε τον προβολέα, γιατί
θ' αδειάση τελείως η μπατα-
ρία και δεν θα μπορούν πιά να
τεθούν σε κίνησι τα μοτέρ. «Ε-
τσι μπράβο! Και τώρα έλατε
έξω! Ούστ!

Από μακριά ακόμα, ακού-
στηκαν οι σειρήνες των αστυνο-
μικών αυτοκινήτων. Ο Μάρτυ
έσπρωξε μπροστά του το
Μπουντ.

— Μην ανησυχήτε, είπε στην
Εύα. Από δω και μπρός, θα-
χετε στις διατάγές σας την ά-
στυννομία.

— Ίσως. Για την ώρα ό-
μως, δεν έχω καμμία διάθεσι
να δω τις φάτσες τους!

Είσαστε βέβαιοι πως δεν
ξεχάσατε τίποτα; ρώτησε ο
Βάννινγκ.

— Μα ναι, ξεχάσαμε το
Μπουντ! Έμπρός, αγόρια μου,
βοηθήστε με να τον φορτώσω
στ' αεροπλάνο. Δεν περάει
αν λερώσατε λιγάκι τα κοστού-
μια σας!

Προχώρησε πρώτος. Ο
Μπουντ τον βοήθησε να ση-
κώσει το Μπουντ απ' τους ώ-
μους, ενώ η Νάνσυ κι' ο Βάν-
νινγκ τον έπιαναν απ' τα πό-
δια. Η Εύα ανέλαβε να επίβλε-
πη το δικηγόρο και τον ξενο-
δόχο, σηματοδοτών με το ό-
πλο της πότε τον ένα και πότε
τον άλλο.

Οι σειρήνες πλησίαζαν ό-
λοένα...

Ξάπλωσαν τον Μπουντ σε
μιά απ' τις πέτρινες πολυθρό-
νες του αεροπλάνου. Η Εύα
έδωσε το ρεβόλβερ της στη
Νάνσυ κι' έτρεξε να φέσει απ'
το μπαρ ένα ποτήρι ούισκυ
για τον Μπουντ.

«Έβγαμε ώραϊε
μου πιερόττε...
το ΚΡΑΓΙΟΝ
δεν θα βγῆ από τα
χείρη γιατί είναι:

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΑΔΑ

654

είνε το διακριτικόν του τε-
λευταίου μοντέλου της ΤΕ-
LEFUNKEN. Το ανώτερω
ραδιοφώνον κατασκευάσθη
και διετέθη εις όλην την υ-
φήλιον επ' ευκαιρία της
πεντηκονταετηριδος της
εταιρείας, αποτελεί δε την
τελευταίαν λέξιν της γερ-
μανικής τεχνικής εξέλιξε-
ως. Ζητήσατε να ακούσπε
εις όλα τα ειδικά καταστή-
ματα ραδιοφώνων το

654

TELEFUNKEN

ΚΑΤΣΙΕΣ ΚΑΟΥΤΣ 51-15
35.000-45.000
ΣΠΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΑΛΟΚΑΤΩΝΗ 52

— Μου επιτρέπετε; έπενέβη
ο Μπουντ. Οι ξενοδόχοι ο-
φείλουν να τ'άξουν όλα. Το
άπαιτεί το έπαγγελματός τους.
Πήρε ένα μπουκαλί απ' το
μικρό φαρμακείο του αεροπλά-
νου κι' έσταξε κάμποσες στα-
γόνες μέσα στο ποτήρι.

— Είναι καταπραυντικό, έ-
λγνησε. Μ' αυτό, θα κοιμηθώ
ο τραυματίας. Η ανάπαυσι θα
του κάνει πολύ καλό.

Ο Μάρτυ στράφηκε στην
Εύα.

— Φαίνεται πως ο Μπουντ-
νερ είν' έτοιμος νάρθη με το
μέρος μας, της είπε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι
της.

— Ω, Μάρτυ! μουρμούρισε.
Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω
πως τελείωσαν όλα...

— Έχετε να περάσετε άλ-
λες εικόσιτες μέρες ανήλικες...

Η Νάνσυ παρακολουθούσε
απ' τη θέση της αυτή τη συνο-
μιλία.

— Μα θάσαστε σεις κοντά
μου, για να με προστατεύετε,
απάντησε η Εύα. Δεν έχω πα-
ρά να κρυφτώ κάπου, όλον αυ-
τό τον καιρό.

Ο Βάννινγκ έπενέβη και
είπε:

— Θα σας βοηθήσω κι' εγώ
όσο μπορώ. Ξερετε, υπάρχει ί-
σως ένας τρόπος να αποφυγε-
τε την υποχρέωσι του κρεμα-
σματος των πορταϊτών. Υ-
πάρχει κάποια άνωμαλία στη
διαθήκη, που θα μας επιτρέψη...

— Πολύ άργα, φίλε μου! δι-
έκοψε ο Μάρτυ με θριαμβευτι-
κό τόνο. Τα δεκατέσσερα πορ-
ταϊτα είναι πιά κρεμασμένα,
κανονικά και μ' όλους τους τυ-
πους.

— Ε! Πώς! προφύρε ο Βάν-
νινγκ, σατισμένος.

Ο Μάρτυ στράφηκε στη
Νάνσυ. Ήθελε να της προσ-
φέρει την ευκαιρία να συμμε-
τοησθ' αυτή τη χαρά του
θριαμβού. Μα εκείνη δεν είχε
πολλή διάθεσι να διασκεδάση
εις βάρος του συνοδότη της.

— Ακούστε, Βάννινγκ, του
είπε ξερά Μετρήστε: η Έται-
ρεία Βωξιδιών, η εταιρεία των
ταξί του Πλούμας, το ξενοδο-
χείο, το καθαριστήριο, η κλι-
νική, το...

— Διάβόλε!... φώναξε ο
Βάννινγκ, κι' έμεινε με το στό-
μα ανοιχτό.

Είχε καταλάβει...

— Μάλιστα, κύριε δικηγό-
ρε! συνέχισε ο Μάρτυ. Σε κα-
θεμία από τις θεωρητικά άνε-
ξάρτητες αυτές επιχειρήσεις,
ο Σουνέ ήταν ένας απ' τους
κυριωτέρους μετόχους. Αυτό ά-
παιτούσε η διαθήκη: να κρε-
μάσουμε τα πορταϊτα στην έ-
δρα δεκατεσσάρων έπινειορτή-
ων του Σουνέ... αδιάφορο ποι-
ών!

Ο Βάννινγκ σκούπισε μη-
χανικά τον ιδρώτα του μετώ-
που του. Ήταν, ασφαλώς, η
πρώτη φορά στη ζωή του που
τάχε γάσει έτσι.

— Μα... η έννοια της διαθή-
κης δεν ήταν αυτή, τραύλισε.
Απ' τα γέλια όμως του Μάρ-
τυ, κατάλαβε πως είχε πη μία
ανοησία, κι' έσκυψε το κεφάλι
του, νικημένος.

— Δεν έχετε μεγάλες ελπί-
δες να γίνετε δικηγόρος της κ.
Σουνέ, του είπε ειρωνικά ο
Μάρτυ. Το πολύ-πολύ, να μεί-
νετε ως ύφιστάμενος της μίς
Σουμμερς. Δική της ήταν η ι-
δέα για το κόμματος των πορ-
ταϊτών στο Πλούμας!
ΣΤΟ ΠΡΟΧΕ : Το τέλος.

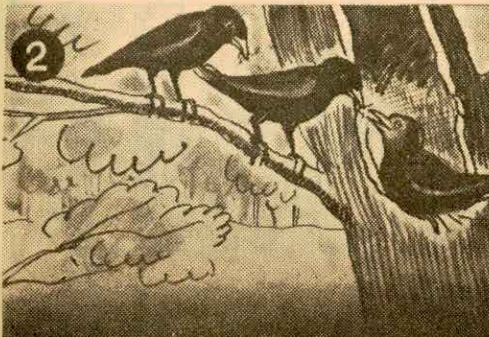
ΠΟΣΟ περήφανοι είμαστε για τις θεραπευ-
τικές γνώσεις και την ιατρική έπιστήμη
μας! Κι' όμως τα ζωα δεν ύστερούν από
μας. Δεν έχουν, βέβαια, ούτε πανεπιστήμια,
ούτε βιβλία, ούτε νοσοκομεία, ούτε ηχηικά έρ-
γαστήρια, που να παρασκευάζουν φάρμακα.
Δεν έχουν ούτε καν ιατρικές γνώσεις, με την
έννοια που δίνουμε σ' αυτό τον όρο. Το μονα-
δικό τους όπλο είναι το ένστικτο. Αυτό τα ό-
δηγεί από να βρουν τα κατάλληλα μέσα थे-
ραπείας και να τα εφαρμόσουν.

Ένας Άγγλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Ξαίδερ
Πάικ, που πέρασε τριάντα ολόκληρα χρόνια με-
λετώντας τη ζωή των ζώων, συγκέντρωσε μερι-
κές αξιοσημείωτες παρατηρήσεις πάνω σ' αυ-
τό το ζήτημα.

Οι άνθρωποι είμαστε τόσο αλαζόνες κι' έ-
γωιστάι, που νομίζουμε ότι έμεις μόνο κατέ-
χουμε ένα αληθινό όπλοσάσιο φαρμάκων έναν-
τι των διαφόρων ασθενειών. Αλλά σ' αυτό
κάνουμε ένα μεγάλο λάθος. Γιατί και τα ζωα
έπίσης, από τα μεγαλύτερα ως τα μικρότερα,
έχουν τα φάρμακά τους. Γνωρίζουν π.χ. τις ί-
διότητες διαφόρων φυτών και τα χρησιμοποιούν σε περίπτωσι
ανάγκης. Και, για να μην πάμε μακριά, τα κατοικίδια ζωα, όπως
είναι η γάτα ή ο σκύλος, μόλις αισθανθούν κάποια πεπτική δια-
ταραχή (διάρροια, δυσκοιλιότητα, κωλικούς κλπ.), τρέχουν άμε-
σως για να βρουν το κατάλληλο χόρτο, που ο χυμός του θα τ'
θεραπεύσει. Πρόκειται, φυσικά, για τις γάτες και τα σκυλιά που
ζούν σε έξοχικά μέρη, όπου η έπαφή με τη φύσι, όχι μόνον των
ζώων, αλλά και των ανθρώπων, είναι πολύ μεγάλη. Τα άλλα που
ζούν στις πόλεις έχουν χάσει, βέβαια, αυτή την έπαφή και στέ-
κουν ανίσχυρα μπροστά στις διάφορες διαταραχές του οργανι-
σμού των.

Τα ζωα γνωρίζουν επίσης πολύ καλά τα αγαθά της νηστείας.
Και υποβάλλονται έκασια σ' αυτήν, χωρίς τη σύστασι κανενός
γιατρού, όταν αισθανθούν την ανάγκη της.

Ο δόκτωρ Πάικ έπιμένει στο ότι σ' όλες αυτές τις περιπτώ-
σεις τα ζωα οδηγούνται από το ένστικτό τους. Δεν έναποθήκευ-
ον γνώσεις, που να τις μεταβιβάζουν κατόπιν στους απογόνους
των. Οι γνώσεις των είναι ατομικές. Οι νεώτερες γενεές έπω-
φεύγουν μόνον κατά ένα μικρό ποσοτόν απ' αυτές, βλέπον-
τας τί κάνουν οι μεγαλύτεροι σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

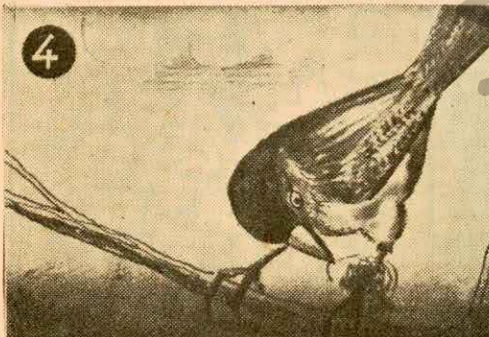

Ένα άλλο παράδειγμα αλληλεγγύης μεταξύ των πουλιών. Δυό
κουρούνες φέρνουν κάθε μέρα τροφή σε μία πληγωμένη συν-
τροφό τους και της την βράζουν μέσα στο ράμφος.

Τις γνώσεις αυτές τις συμπληρώνουν κατόπιν και τις πλουτίζουν
με το ένστικτό τους, που είναι παντοδύναμο κι' έχει μία πολυ-
πραγμοσύνη αληθινά εκπληκτική.

Τα ζωα κατέχουν, εξ άλλου, ένα πολύτιμο φάρμακο, που μπο-
ρούν να το χρησιμοποιήσουν σ' όποιαδήποτε περίπτωση, γιατί
βρίσκεται μέσα στον ίδιο τον οργανισμό τους. Το φάρμακο αυτό
είναι το σάλιο τους.

Φαίνεται, λέει ο δόκτωρ Πάικ, πως το σάλιο παίζει στα ζωα
το ρόλο καθολικής πανάκειας. Ποιός δεν έχει προσέξει ότι τα
σκυλιά και οι γάτες γλείφουν τα μικρά τους κι' ότι περνάει τη
γλώσσα τους πάνω στα τραύματά τους;

Ένα πουλί που φτιάχνει έναν επίδεσμο στο πληγωμένο πόδι του.

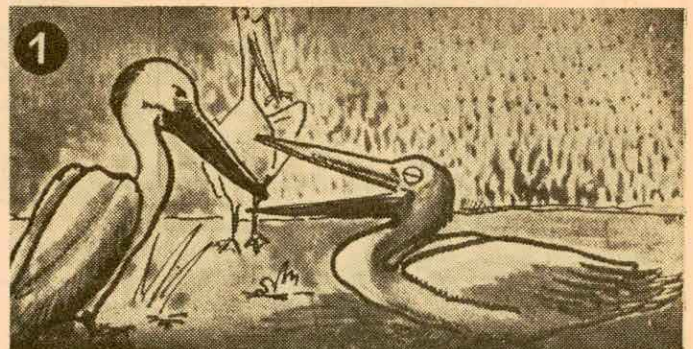
Χειρουργικές επεμβάσεις και
άλληλεγγυη

Το σάλιο, λοιπόν, αυτόν των ζώων περιέ-
χει ουσίες μικροβιοκτόνους και θεραπευτικές
και γι' αυτό το χρησιμοποιούν σε τόσο μεγά-
λη κλίμακα. Οι συχνές τουαλέτες των γατών,
που ακολουθούν πάντοτε το φαγητό τους, όπο-
τε η έκκρισις του σάλιου είναι πιο άφθονη, δεν
γίνονται μόνον για λόγους προληπτικούς. Γιατί
το σάλιο καταστρέφει τα μικρόβια και προ-
λαμβάνει πολλές ασθένειες.

Αλλά και οι μέλισσες, τα μυρμήγκια και
οι μυίγες χρησιμοποιούν επίσης για τον ίδιο
σκοπό το σάλιο τους.

Πρέπει να συμπεράνουμε πως και το σάλιο
των ανθρώπων έχει τις ίδιες προληπτικές και
θεραπευτικές ιδιότητες; Πιθανόν. Συστηματικές
έρευνες προς αυτή την κατεύθυνσι δεν έχουν
γίνει ακόμη.

Αλλά οι ιατρικές γνώσεις των ζώων δεν πε-
ριορίζονται σ' αυτό μόνο. Πολλά ζωα είναι σε
θέσι να εκτελέσουν πραγματικές χειρουργικές
επεμβάσεις. Σκεφθήτε ένα πουλί που τραυμα-
τίζεται στο πόδι ή στο φτερό. Το πουλί αυτό
θα κινδύνευε να πεθάνει από το τραύμα του κι' από την πείνα.
Χαρίς να λογαριάσουμε τους έχθρους του, που θα το κατεστρά-
ρασαν, αφού δεν θα μπορούσε ν' άμυνή. Κι' όμως τα πράγμα-

Η αλληλεγγύη μεταξύ των πουλιών είναι σε μεγάλο βαθμό
ανεπτυγμένη. Στην εικόνα ένας τυφλός πελαργός, που τον
ταΐζουν οι συντροφοί του.

τα δεν γίνονται έτσι. Το τραυματισμένο πουλί ζητάει, πρώτα-
πρώτα, μια απόμερη γωνιά, όπου να μην κινδυνεύει από τους
έχθρους του κι' όπου να μπορεί να βρή εύκολα τα απαραίτητα
για τη διατροφή του κατά τις ημέρες της αναγκαστικής ακινη-
σίας. Σέρνεται, λοιπόν, εκεί, βάζει πάνω στην πληγή του μικρά
πτιλά που ξεριζώνουν από το κατώτερο μέρος του κορμιού του
και πίνει απ' αυτά μία ζύμη από άργιλλο που ζυμώνει με το
στόμα του. Κατόπιν, φτιάχνει έναν επίδεσμο χρησιμοποιώντας γι'
αυτό το σκοπό ελιγίστους μίσχους και μακρόστενα φύλλα φυ-
τών. Αυτό τον επίδεσμο θα τον κρατήσει ώσπου το τραύμα του
να θεραπευθεί τελείως.

Αν το τραυματισμένο πουλί έχη την καλή τύχη να συναντήσει

Τα συχνά πλουσίματα που κάνει η γάτα με το σάλιο της, ιδίως
έπειτα από το γεύμα της, την προφυλάσσουν από τις μικροβια-
κές μόλυνσεις.

άλλους συντρόφους του, τα πράγματα γίνονται τότε πολύ καλύ-
τερα και μεθοδικότερα. Οι συντροφοί του το μεταφέρουν στη
φωλιά του, που δένουν την πληγή του και φροντίζουν για την δια-
τροφή του.

Ο δόκτωρ Πάικ αναφέρει ότι παρακολούθησε ο ίδιος δύο κου-
ρούνες, που επί τέσσερις συνεχείς εβδομάδες έφροντιζαν για τη
διατροφή μιας συντροφής των που είχε πληγωθεί στο πόδι.

Ο ίδιος αναφέρει επίσης την περίπτωση ενός τυφλού πελαρ-
γού, που ήταν ανίκανος να βρή την τροφή του και που τον ταΐ-
ζαν οι συντροφοί του.

Τα δυό αυτά παραδείγματα δείχνουν πόσο είναι ανεπτυγμέ-
νο το σίστημα της αλληλεγγυης στα ζωα.

Ο δόκτωρ αναφέρει επίσης πολλά παραδείγματα αλληλεγγυ-
ης μεταξύ των ποντικών.

Ο Διεθνής Στίβος

«ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ» ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ 1956

*Ένα εκατομμύριο δολάρια θα ξοδευθούν για νέους αγωνιστικούς χώρους

«Σιδήρουν Παραπέτασμα» δεν θα υπάρξει στην Ολυμπιάδα του 1956. «Αμερικανικοί και Ρώσοι» θα ζουν στους ολυμπιακούς αγώνες της Μελβούρνης κοντά-κοντά, σε οπίτια που θ' απέχουν μονάχα 300 γυάρδες και θα μπορούν να παίζουν σκάκι και πινγκ-πόνγκ μαζί στο κέντρο ψυχαγωγίας του Ολυμπιακού χωριού της Χάιντελμπεργκ, δεκα μίλια μακριά απ' το κέντρο της Μελβούρνης.

Οι διοργανωτές της 16ης Ολυμπιάδας δεν θα χωρίσουν τους δυο αυτούς ισχυρούς διεκδικητές των ολυμπιακών στεφάνων στο Ολυμπιακό χωριό παρά με μερικά... εστιατόρια και καταστήματα.

Το Ολυμπιακό χωριό θα-χρη ψάρα μεγάλα τριώροφα οπίτια και μικρές με πέντε δωμάτια θιλλίτσες, που θα στεγάζουν στο συνολό τους 6.000 αθλητές όλων των χωρών.

Μετά την επίσκεψη της Βασιλίσσης της Αγγλίας Έλισαβέτ στην Αυστραλία, θ' αρχίσουν οι εργασίες για το Ολυμπιακό χωριό με γοργότερο ρυθμό. Μέχρι της ώρας κόπκηκαν τα δέντρα, χωροσταθμίστηκαν η περιοχή και καθωρίσθησαν οι θέσεις που, σύμφωνα με τα αρχιτεκτονικά σχέδια θα πάρουν οι πολυάριθμες ξένες ομάδες, όπως η αμερικανική, η ρωσική, η αγγλική, η ουγγρική, η ιαπωνική, η γερμανική, η γαλλική και άλλες.

Ο Λεονάρδος Κάρνοου, τεχνικός διευθυντής των Ολυμπιακών αγώνων της Μελβούρνης, δήλωσε πως παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον την Ολυμπιάδα του Έλσινκι και θα προσπαθήσει να εφαρμόσει στους Ολυμπιακούς της Μελβούρνης, ό,τι καλύτερο είδε τότε, αποκλείοντας «τα άσχημα λόγια και τ' ανάποδα». Δεν θα καθιερώνει λ. χ. κοινή κουζίνα ούτε κοινό εστιατόριο για όλους, όπως στην Καπύλα του Έλσινκι. Θα οργανώσει έξη μαγειρεία και έξη εστιατόρια, ανάλογα με τις προτιμήσεις και τις συνήθειες των αθλητών που θα λάβουν μέρος στην Ολυμπιάδα της Μελβούρνης. «Αμερικανοί και Βρετανοί θα έχουν το δικό τους εστιατόριο γιατί συμφωνούν τα γούστα τους και τα

φαγητά τους. Το ίδιο θα γίνει και για τα κράτη της Κεντρικής Ευρώπης. Ίδιαίτερη κουζίνα θα έχουν οι χώρες του Σιδηρού Παραπέτασματος και άλλη κουζίνα οι λαοί της Άπω Ανατολής. Οι Γάλλοι, οι Ιταλοί, οι Βραζιλιάνοι, οι Πορτογάλοι θα έχουν γαλλική κουζίνα με εναλλαγές από εθνικά φαγητά, που προτιμώνται στις χώρες της Ευρώπης και της Νοτίου Αμερικής.

—Οι Γάλλοι, εξέχουσες ο Κάρνοου, θάναυ χωριστά, γιατί προτιμούν να κάθονται συζητώντας δυο-τρεις ώρες στο τραπέζι τους και να πίνουν το κρασί τους. Οι Ισπανίτες θάχουν τα είδικα «κόσσερ». Οι Ιταλοί τα μακαρόνια τους. Οι Βραζιλιάνοι τα νοτιοαμερικανικά φαγητά τους.

Κάθε ένα από τα έξη διαφόρα συγκροτήματα θα έχει το δικό του πλυντήριο, δικά του κουρέια και ξεχωριστή υπηρεσία.

Το Ολυμπιακό χωριό θα-ναί κατά τέτοιο τρόπο τακτοποιημένο, που οι αθλητές θα μπορούν να βγαίνουν το πρωί με τις τσάντες απ' το οπίτι για να περπατούν στο κοντινό κατάστημα του συγκροτήματός των και ν' αγοράσουν εφημερίδα ή να στείλουν ένα γράμμα στο οπίτι τους.

Θα υπάρχει νοσοκομείο, ψυχαγωγικό κέντρο, κέντρο του τύπου Χ.Α.Ν. και λέσχη, κοινά για όλους.

Ο περίφημος Ιαπωνέζος άλτης εις μήκος Ταζίμα, ένας από τους καλύτερους ο' αυτό το άγνισμα, που θα μετάσχει κατά πάσα πιθανότητα στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Μελβούρνης. Η φωτογραφία αυτή μάς τον δείχνει ο' ένα επιτυχημένο άλμα του.

Προβλέφθηκε ακόμη και ένα λούτρο «οδοννά» για τους Σκανδιναβούς.

Είδικα υπηρεσιακά ατ-τοκίνητα θα συνδέουν το Ολυμπιακό χωριό με τη Μελβούρνη μέρα και νύκτα. Θα υπάρχει ακόμη υπηρεσία εξυπηρέτησης των αθλητών με αυτοκίνητο μέσα στο Ολυμπιακό χωριό, από ένα συγκρότημα στο άλλο, αν και οι αποστάσεις είναι τόσο μικρές, που μπορούν οι αθλητές να περπατούν και με τα πόδια.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες του 1956 θα τελεσθούν στο μισό στεγασμένο στάδιο του «κρίκετ» της Μελβούρνης, όπου έχουν παλαίστραι οι Αυστραλοί πολλούς διεθνείς αγώνες. Βρίσκεται 1500 μέτρα μακριά απ' το κέντρο της Μελβούρνης.

Εχει ακόμη (αυτοειδέες). Περιβάλλεται από ψάρα πάρκα και μπορεί να περιλάβει 120.000 θεατές, όταν βεβαία συμπληρωθούν οι προσθήκες. Σήμερα εξυπηρετεί μονάχα 85.000 φιλάθλους. Γκρεμίσθηκε όμως στο ένα πλευρό και με τα νέα σχέδια θα έχει θέσεις, στεγασμένες θέσεις τουλάχιστον, για 60.000 θεατές. Τον Σεπτέμβριο του 1955 θάναί έτοιμο για δοκιμές και αγώνες. Οι είδικοί έχουν προβλέψει ναχ εύκολοι-περισσότερες απ' ό-ποιονδήποτε ολυμπιακό στάδιο των νεωτέρων χρόνων.

Ο στάδος θάναί 400 μέτρων με 7 διεδρόμες και η εύθεια του θαχ μήκος 150 μέτρων και 8 διεδρόμες. Θαχ αρκετές βαλίδες για ρίψεις και σκάμματα.

Ένα εκατομμύριο δολάρια θα ξοδευθούν για να ιδρυθούν ή να ανακαινισθούν τα επικουρικά άγνισμα οπίτια γήπεδα και οι αθλητικοί χώροι. Θα διατεθούν λ. χ. 670.000 δολάρια για ένα κλειστό κολυμβητήριο, που θα εξυπηρετεί 5.000 κηθμμένους θεατές και θάναί 50 μ. μήκους, εφωδισμένο με πυργούς καταδύσεων 5 και 10 μέτρων και διπλά αναπηδητήρια των 3 μέτρων.

Για το ποδηλατοδρόμιο, όπου θα παίζεται και χόκεϊ και θα τελούνται οι ποδηλατοδρομίες, θα ξοδευθούν 250.000 δολάρια. Τουλάχι-στον 15.200 θεατές προσβλεπεται να περιλαμβάνη το νέο αυτό άγνισμα-τικό ίδρυμα.

Θα κτιθούν δυο νέα επικουρικά οτάδια, το ένα για 35.000 θεατές και το άλλο για 20.000, όπου θα μπορούν να γίνονται τόσο αγώνες οτί-δου όσο και ποδοσφαίρου.

Τα κωπηλατικά άγνισμα θα διεξαχθούν στη λίμνη Βεντούρι του Μπάλλαρατ, 70 μίλια από τη Μελβούρνη. Οι ι-οτιοπλοίοι θα άνωσιθούν στο «Πορτ Φίλιπ Μπέ» στη Μελβούρνη.

Οι άγνους μπόσκετ και γυναικίστικ θα τελεσθούν στο «Κλασάτοριου», είδικό κέντρο πανοδρωμίων, που βοί-οκεται στην καρδιά της Μελβούρνης. Η πάλη στο μέγαρο των Έκχονες, οι άγνους της σκοποβολής στο Σκοπευτήριο της Γουί-λλιαμστού, οι άγνους ξιφασκίας στο Σαιντ Κίλντα Τάουν Χάλλ, οι άγνους πυγμαχίας στο πυγμαχικό οτάδιο της Μελβούρνης. ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Καμπύλογράμμο σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΤΑΡΑ. 5) ΝΤΑΛ. 9) ΣΤΕΡΕΟΦΩ-ΝΙΚΗ. 14) ΡΜ. 15) ΜΜ. 16) ΛΑΕ. 20) ΜΑΟ. 21) ΤΑΣ. 25) ΑΣΟ. 27) ΑΛ. 28) ΟΥ. 29) ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ. 34) ΣΙΝΑ. 35) ΑΛΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΣ. 2) ΑΤΙΜΑ. 3) ΡΕ. 4) ΑΡ. 5) ΝΝ. 6) ΤΙ. 7) ΑΚΟΜΑ. 8) ΑΝΣΜΟΝΟΥΜΑΙ. 17) ΕΩΣ. 20) ΜΠΑ. 22) ΑΛΩΝ. 26) ΣΟΥΜΑ. 30) ΕΝ. 31) ΙΑ. 32) ΛΑ. 33) ΗΛ.

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ :
10) ΕΡΓΑΤΑΙ. 11) ΟΚΕΑΝΟΣ. 12) ΑΙΓΙΟΝ. 13) ΣΟΥΙΦΤ. 18) ΚΟΣΚΙ-ΝΟ. 19) ΒΑΓΚΝΕΡ. 23) ΣΑΜΨΩΝ. 24) ΓΚΡΟΥΜ.

Δημώδες αίνιγμα
Το άδράχι.

Κρυπτογραφικό
1) ΑΝΤΙΛΟΠΗ. 2) ΝΑΪΤΑΙ. 3) ΤΑ-ΛΑΝΤΟΝ. 4) ΙΟΠΗ. 5) ΑΛΗΝΑΙΑ. 6) ΟΙΝΟΗ. 7) ΠΗΛΙΟΝ. 8) ΗΛΙΑΙΑ.

Αίνιγμα
Η άγκυρα του πλοίου.

Σωστό — Λάθος
1) ΣΩΣΤΟ (από το 1822 ως το 1889). 2) ΛΑΘΟΣ (στην Κωνσταντινούπολη). 3) ΣΩΣΤΟ (τον χειμώνα, όταν παγώνει ο Βεργίγιος Πορθμός). 4) ΛΑΘΟΣ (ο Η-λιος είναι μόνο το μεγαλύτερο άστρο του δικού μας πλανητικού συστήματος). 5) ΛΑΘΟΣ (τον 18ον. 1733-1795). 6) ΣΩ-ΣΤΟ. 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (σημαί-νει ο Θεός μαζί μας). 9) ΛΑΘΟΣ (φυ-τικών). 10) ΣΩΣΤΟ.

Μαγικό γράμμα
Με το Α: Άρμα — Παράς — Λαχνός — Άλλας — Σάρος — Φάρος — Χάρος — Άύρα — Λάμα — Κάμπος.

Άπλές ερωτήσεις
1) Η τερεινθίνη και η καμφορά. 2) 156 φορές. 3) Το Μόναχον που δεν είναι πρωτεύ. ουσά. 4) Είναι η μητέρα σας.

Επιγραφή
Πάν μέτρον άριστον (η άνάγνωσις γί-νεται κατά στίλβες εκ των άνω προς τα κάτω και εκ άριστερών προς τα δεξιά).

ΟΟ

Η λύσις του υπ' αριθ. 473 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΚΑΛΙΚΡΑΤΗΣ. 2) ΣΑΜΙΟΣ — ΑΒΑΡΙΑ. 3) ΜΗΝ — ΑΝΗ — ΕΝΑ — ΩΔΗ. 4) ΠΡΟΣ — ΑΛΣ — ΠΡΙΜ. 5) ΡΩΜΙΑ — ΑΠΑΙΣ — ΑΝΟΣΑ. 6) ΠΑ-ΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ. 7) ΣΥ — ΜΟΝΑΣ — ΗΜΕΡΗ — ΚΟ. 8) ΣΟΑ — ΗΩΣ — Ε-ΡΑΤΩ — ΙΟΣ. 9) ΙΡΙΣ — ΑΒΑ — Α-ΟΥΤ. 10) ΟΚΑ — ΑΙΘΡΑ — ΟΞΑ — ΝΤΟ. 11) ΝΗ — ΑΓΟΡΑ — ΑΦΑΙΑ — ΙΛ. 12) ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ. 13) ΣΧΟ-ΛΗ — ΣΙΦΟΣ — ΑΡΙΑΣ. 14) ΜΗΛΗ-ΑΙΣ — ΑΔΑΜ. 15) ΟΝΕ — ΡΑΣ — ΡΟΗ ΔΡΟ. 16) ΝΕΙΛΟΣ — ΝΕΥΡΟΝ. 17) ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΙΜΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ. 2) ΗΡΩ — ΥΟΡΚΗ — ΧΗΝ. 3) ΣΝΟΜΠ — ΑΙΑ — ΚΟΛΕΝ. 4) ΚΑ — ΣΙΑΜ — ΑΛΛΗ — ΕΚ. 5) ΑΜΑ — ΑΝΟΗ — ΑΓΝΗ — ΡΙΟ. 6) ΛΙΝΑ — ΕΝΩΤΙΟΝ — ΒΑΛΣ. 7) ΛΟΝ — ΑΠΑΣ — ΘΡΙΣ — ΣΟΜ. 8) ΙΣ — ΑΠΙΣ — ΑΡΑΒΙΑ — ΣΟ. 9) Υ-ΛΑΣ — ΕΒΑ — ΑΦΙΣ. 10) ΡΑ — ΣΙ-ΤΗΡΑ — ΑΛΟΣ — ΝΡ. 11) ΑΒΕ — ΣΗ-ΜΑ — ΟΦΙΣ — ΡΕΑ. 12) ΤΑΝΚ — ΜΕ-ΤΑΣΣ — ΡΟΥΦ. 13) ΗΡΑ — ΑΙΡΩ — ΑΙΜΑ — ΗΡΙ. 14) ΣΙ — ΠΝΟΗ — Α-ΟΡΑ — ΟΑ. 15) ΑΔΡΟΝ — ΙΟΝ — ΣΙ-ΔΩΝ. 16) ΔΙΣ — ΚΟΥΤΙ — ΑΛΡ. 17) ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΣΜΟΣ.

Η «Σιδερένια ΜΑΣΚΑ»

Πρωτότυπο διήγημα

Ήταν άληθινά άπελπισμένος ο πλούσιος Καναδός κτηματίας Χέρμπερτ Σόπερ. Γιατί η Μώντ, η αγαπημένη του μοναχοκόρη, έθα ζωντανό λουλούδι, δεν έννοούσε να παντρευτεί. Περιφρονούσε τους πολυάριθμους ύποψήφιους που ζητούσαν το χέρι της κι όνειρευόταν για σύζυγο της έναν ίπποτη, ίκανό για καταπληκτικά κατορθώματα.

Και να σκέπτεται κανείς πως ο Τζιμ Μπαίκερ, ο καλλίτερος νέος του Γουίνιπεγκ, έλυσε για την άγότη της, ενώ αυτή άδιαφορούσε!... Ένα βράδυ, ενώ οι Σόπερ κάθονταν στο τραπέζι, στην άπομονωμένη βίλλα τους, άκούστη, αν άπ' έξω δυνατές ήμεις. Ύστερα άνοιξε άπότομα η πόρτα της τραπεζαρίας και παρουσιάστηκε ένας παράξενος άνθρωπος.

Είχε το κεφάλι και το πρόσωπο του κρυμμένα μέσα σε μία κυλινδρική μετάλλινη κάσκα, που είχε μόνο ένα σταυρωτό άνοιγμα μπροστά, για να βλέπει η ν' άναπνήσσει αυτός που τη φορούσε. Και κρατούσε ένα μεγάλο περιστρόφο.

— Ψηλά το χέρι! φώναξε. Είμαι η «Σιδερένια Μάσκα»! Σας προειδοποιώ πως, αν έπιχειρήσετε ν' άντισταθήτε, θα πυροβολήσω!... Μην περιμένετε βοήθεια. Οι ύπηρέτες σας είναι κλειδωμένοι στη διπλανή κάμαρα, παράλτοι άπ' το φόβο τους... Πεταχτεί μου το πορτοφόλι σας, κ. Σόπερ.

— Ο οικοδεσπότης ύπάκουσε. Ο ληστής όρπαξε το πορτοφόλι. —Η σειρά σας τώρα, δεσποινίς, είπε στην κοπέλλα. Άκολουθήστε με, δίχως να βγάλετε τσιμουδιά!... Σας όρκίζομαι πως με τις γυναίκες, ίδ'ως τις όμορφες σαν και σας, είμαι τέλειος τζέντλεμαν.

— Δεν διατάχετε δίχως να τις άπαγάγετε διά της βίας! παρατήρησε η νέα άγέρωχη, προσπαθώντας να μην τρέμη η φωνή της.

— Με συγχωρήτε, αλλά δεν γίνεται άλλοις... Αφίστε τώρα τα λόγια. Έχω ήδη χάσει μέρησις πολύ. Ο τόνος του ληστή είχε γίνει τώρα τραχύς κι άπειλητικός. Η Μώντ συγκράτησε με κόπο τους λυγμούς της και τον άκολουθήσε.

—Έξω, το σκοτάδι ήταν βαθύ κι

ο ούρανός συννεφιασμένος. Μπροστά στην καγκελλόπορτα, περίμενε έν' άδειανό αυτοκίνητο. Ο ληστής βοήθησε τη Μώντ ν' άνέβη σ' αυτό και κάθισε κοντά της. —Επί-πιασε το βολάν και ξεκίνησε όλοτα-χώς.

Η διαδρομή κράτησε πάνω από μία ώρα.

Τού κάκου προσπαθούσε ν' άναγνωρίσει η Μώντ τα μέρη άπ' όπου περνούσαν. Ο ληστής άκολουθούσε δρόμους έρημικούς, για ν' άποφύγη κάε συνάντησι.

Όταν σταμάτησε έπιτέλους τ' αυτοκίνητο, η «Σιδερένια Μάσκα» βοήθησε την κοπέλλα να κατεβή και την ώδηγησε σε μία σπηλιά, κρυμμένη πίσω από πυκνούς θάμνους. Το τοπίο φαινόταν ακόμα πιο άγριο, με τις άστραπές που το φωτίαν κάθε τόσο.

Νικημένη πιά, η Μώντ έβαλε τα κλάματα.

— Λυπηθήτε με! τραύλισε. Τι θέλετε να με κάνετε;

—Ο άγνωστος γέλασε είρωνικά κι' άπάντησε:

—Τί άλλο μπορεί να κάνη ένας ληστής σ' ένα όμορφο κορίτσι, παρά να τ' αγαπήσει!... Έμπρός, ξαπλωθήτε σ' αυτά τα ξεροφύλλα, γιατί θάσαστε κουρασμένη, και προσπαθήστε να κοιμηθήτε...

Πραγματικά, η Μώντ έπεσε πάνω στα φύλλα. Έκλαψε για πολύ άκο-μη. Ύστερα ήσυχασε πιά κι' άποκοιμήθηκε...

Την ζύτησε ξαφνικά ένας πυρο-βολισμός, που τον συνόδευσαν δυνα-τές φωνές.

Πήδησε όρθια, τρέποντας, κι' ά-φουγκράστηκε... Σε λίγες στιγ-μές, παρουσιάστηκε μπροστά της ένας άντρας, κρατώντας ένα ήλεκ-τρικό φανάρι της σέπης.

— Μίς Σόπερ!... φώναξε.

— Τζιμ... Τζιμ Μπαίκερ... τραύ-λισε η κοπέλλα, άναγνωρίζοντας τον. Θεέ μου!... Σώθηκα λοιπόν;

—Ναί, άγαπητή μου, σωθήκατε.

—Κι' έκειναι... ο ληστής... ο άν-θρωπος με τη σιδερένια μάσκα;

—Έφυγε... αλλά με μία σφαίρα του πιστολιού μου στο κορμί του!

Ο πατέρας σας μου τηλεφώνησε την τρομερή περιπέτεια που σας συνέ-βη, κι' έτρεξε άμέσως. Εύτυχώς, ο ληστής είχε διαλέξει δρόμους δί-χως κίνηση. Χάρis σ' αυτήν άκρίβει-α την προφύλαξί μου, μπόρεσα να πα-ρακολουθήσω τα ίχνη του αυτοκινή-του και να σας ξαναβρω...

»Πάμε όμως τώρα! Σας περιμέ-νουν οι δικί σας, με δικαιολογημέ-νη άγανάκη, έμμερώνει τις...

Η Μώντ δεν περίμενε να της το ξαναπεί. Βγήκε άμέσως άπ' τη σπη-λιά. Άπ' έξω, είδε κάτι κόκκινα ση-μάδια στο χόμα.

—Αίμα... τραύλισε.

—Είναι αυτό που άχρείου! Ύ-

ποθέτω πως τον πληγώνα βάρει...

—Το κάνετε αυτό... για μένα;

—Μά βέβαια. Ξερετε πόσο σας αγαπώ!

Η Μώντ χαμογέλασε κι' άκούμ-ησε στο μπράτσο του νέου...

Ύστερα από λίγον καιρό, τον εί-χε παντρευτεί και δήλωνε πως ήτον η εύτυχέστερη γυναίκα του κόσμου. Δεν έμαθε όμως ποτέ πως ο άνθ-ρωπος με τη σιδερένια μάσκα κι' ο Τζιμ Μπαίκερ... ήσαν το ίδιο πρό-σωπο!

Το αίμα που είχε δ' η Μώντ, έξω άπ' τη σπηλιά, προερχόταν από ένα άθωο άρνι, πουχε σφαζέ ο Μπαίκερ. Κι' οι γονείς της, συνέλαχον στο «κόλπο» του νέου, την περίμεναν ή-συχoi στο σπίτι, βέβαιoi πως η πε-ριπέτεια θα τελείωνε μ' ένα γάμο, που θα τη γιάτρευε για πάντα άπ' τους ρωμαντισμούς της!

Π. ΜΑΡΝΙΕ

Τροφή και νεότης

Η τροφή πρέπει να είναι άρκετή και καλή για να διατηρήσει το σώμα σε καλή κατάσταση και το δέρμα σας όμορφο. Πολλά συχνά βλέπετε χωρικούς και έργατες που τρέφονται με λίγες ελές και ψωμί, που σε ηλικία σα-ράντα ετών φαίνονται ζωαμένοι και σχεδόν γέροι, παρ' όλο που ζουν στο ύπαιθρο και στον καθαρό αέρα. Ο άνθρωπος για να ζήση και να άναπτυχθή χρειάζεται καλή τροφή και ίσορροπημένη. Τροφή με άφθονα λίπη προκαλεί παχυσαρκία, κατάρτιδα, στένωση των άγγείων, δυσχέ-ρεια στην άναπνοη και την κυκλοφορία. Τά λίπη που χρεί-άζεται να πάρη για τη διατροφή του ο κανονικός άν-θρωπος πρέπει να είναι έκατό ως έκατόν είκοσι γραμμα-ρια την ήμερα.

Τά λευκώματα είναι η βασική τροφή του ανθρώπου, γιατί χρησιμεύουν για την άντικατάστασι των κυττάρων, που καταστρέφονται στον όργανισμό. Τα κεράτινα κυτ-ταρα του δέρματος διαρκώς πέφτουν και ξαναγίνονται από άλλα που έρχονται από τις κατώτερες στιβάδες. Τά λευκώματα που παίρνουμε είναι εκείνα που θα βοηθήσουν να ξαναγίνουν τά νέα κύτταρα. Τά λευκώματα είναι εκεί-να που διευκολύνουν τους άδένες να παράγουν τις έκκρι-σεις των, για την κανονική λειτουργία του όργανισμού μας. Γενικά όλα τά όργανα και όλοι οι ιστοί του ανθρώπου άποτελούνται κατά μέγα μέρος από λευκώματα. Χωρίς τά λευκώματα στην τροφή μας όλα τά όργανα άτροφούν και γερνάνε. Γι' αυτό άτομα που τρέφονται με λίγα λευκά-ματα γρήγορα μαρμαρώνουν. Ένώ εκείνοι που τρέφονται με άρκετά λευκώματα είναι φρέσκοι, ζωηροί, δυνατοί, με μεγάλη άυτοπεποίθησι, γελαστοί και γενικά γεροί.

Οι όρμόνες που διευθύνουν την ζωή του ατόμου και οι άδένες που παράγουν αυτές τις όρμόνες είναι επίσης λευ-κώματα. Τά αίμα μας, ο έγκέφαλος και όλας γενικά ο όργανισμός είναι λευκώματα κατά το πλείστον. Για ένα κανονικό άτομο 70-100 γραμμάρια λευκώματα άρκουν.

Έκτος από τά λευκώματα άπαραίτητοι για την κανο-νική διατροφή είναι οι υδατάνθρακες που χρειάζονται για τις καύσεις και την ενεργητικότητα του ατόμου. Οι υδατάνθρακες πράγματι μαζί με τά λευκώματα άποτε-λούν τις πιο βασικές τροφές. Τά τρία τέταρτα των τρο-φών άποτελούνται από υδατάνθρακες.

Έκτος από τά λευκώματα, τους υδατάνθρακες και τά λίπη άπαραίτητα για την κανονική διατροφή είναι οι βι-ταμίνες και τά άνόργανα άλατα που βρίσκονται στις δι-άφορες τροφές. Άλλα που είναι άπαραίτητα στον όργανι-σμό είναι το κοινό μαγειρικό άλας που βρίσκεται σχε-δόν παντού στον όργανισμό, τά άλατα του σιδήρου που είναι άπαραίτητα συστατικά των έρυθρών αιμοσφαιρίων, τά άλατα του ιωδίου που βρίσκονται στην όρμονη του θυρεοειδούς άδένος, του φωσφορού και του άσβεστού που είναι άπαραίτητα για τη διαπλάσι του σκελετού και άλλα άλατα σε μικρές ποσότητες. Το νερό είναι το πιο πολύτιμο στοιχείο, γιατί το σώμα του ανθρώπου κατά το περισσότερο μέρος είναι νερό.

Παλτιμίες ζωικές ούσιες είναι το κρέας, τά πουλερι-κά, τά ψάρια, τά αυγά, τά γάλα, το τυρί, το βούτυρο, τά γλυστάρι. Αυτά έχουν λευκώμα, βιταμίνες, υδατάνθρακες, φωσφόρο.

Τά σιτηρά γενικά και πρό πάντων το σιτάρι που χρησι-μεύουν για την παρασκευή του ψωμιού είναι μία από τις βα-σικές τροφές του ανθρώπου γιατί περιέχουν λευκώμα, λί-πη, άμυλο, ζάχαρη και κυταρίνη. Η τελευταία είναι ά-παραίτητη για τη διευκόλυνση της καλής λειτουργία των εντέρων.

Τό τυρί, αν και είναι η κυριώτερη τροφή της κτηνίας φάλης και χρησιμεύεται από όλων σχεδόν των κόσμω δεν έχει πολλές θρεπτικές ούσιες.

Πλούσια τροφή σε άκόρετες ούσιες, άμυλο, λίπη, ζά-χαρη και άλατα είναι τα άσπρα μανιτάρια δύσπεπτα για άτομα που δεν έργάζονται πολύ σωματικά. Τά ίδια συ-στατικά με περισσότερο νερό έχει και η πατάτα που είναι μία από τις καλύτερες τροφές.

Τά λαχανικά και πρό πάντων τα όμά είναι έξαιρετική τροφή πλούσια σε βιταμίνες, άλατα, ζάχαρη και άμυλο.

Η πιο εύχρηστη στη γεύσι και πλούσια σε βιταμίνες τροφή είναι τα φρούτα. Έκτος από τις βιταμίνες, φρούτα που περιέχουν άλατα, έφθονο νερό και ζάχαρη είναι τά κεράσια, οι φράουλες, τά βερίκοκα, τά ροδάκινα, τά δαμάσκηνα, τά άχλάδια, τά μήλα, τά πορτοκάλια, τά σταφύλια, τά καρπούζια, τά πεπόνια. Μεγάλη θρεπτική δύναμη, γιατί εκτός από τά άσπρα συστατικά έχουν και άμυλο και πολλές λιπαρές ούσιες είναι τά άμυγδαλά, τά καρδιά, τά φιστίκια, οι μανιτάρια, οι χωρμάδες και τά καστανα.

Για να τρώγη καλά ένα άτομο χρειάζεται ποικίλα τρο-φών που να περιέχουν όλα τά συστατικά που είναι άπα-ράιτητα για την άντικατάστασι των κυττάρων που κατα-στρέφονται με την καύσι που γίνεται με την άναπνοή και τη κίνησι και την έργασία της καρδιάς, για την έρ-γασία των άδένων και για τη διασωτική έργασία. Τροφές που έχουν όλα αυτά τά συστατικά άπορροώνονται από τον άνθρωπο και χρησιμεύουν για την διατήρησι του σε καλή κατάσταση, προάγουν τον υγείας και τον κρατούν σε μία σωματική σφριγηλότητα και διασπορά της άνευγας. Άντίθετα τροφή με έλλειψι των άπαραίτητων για την κα-λή διατροφή, πέφτει τον όργανισμό τον κουράζει και τον γερνά. Μα κι' άφθονη και άστοχη τροφή με μεγάλες ποσότητες από λευκώματα, λίπη και υδατάνθρακες κουρά-ζει τον όργανισμό, τον παχύνει και γρήγορα τον άπο-στελλει εις τάς αιώνας μόνες.

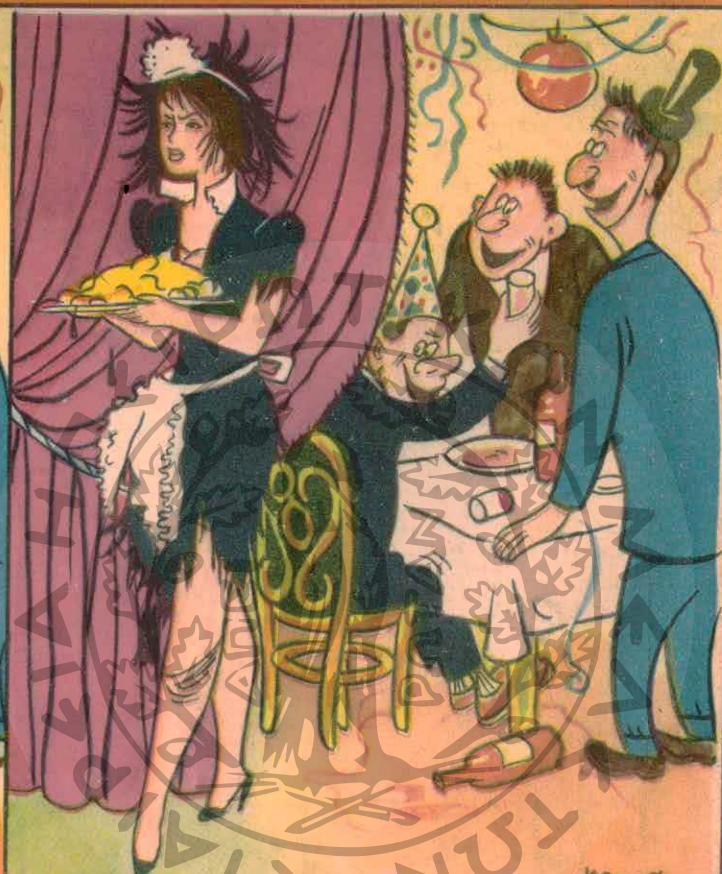
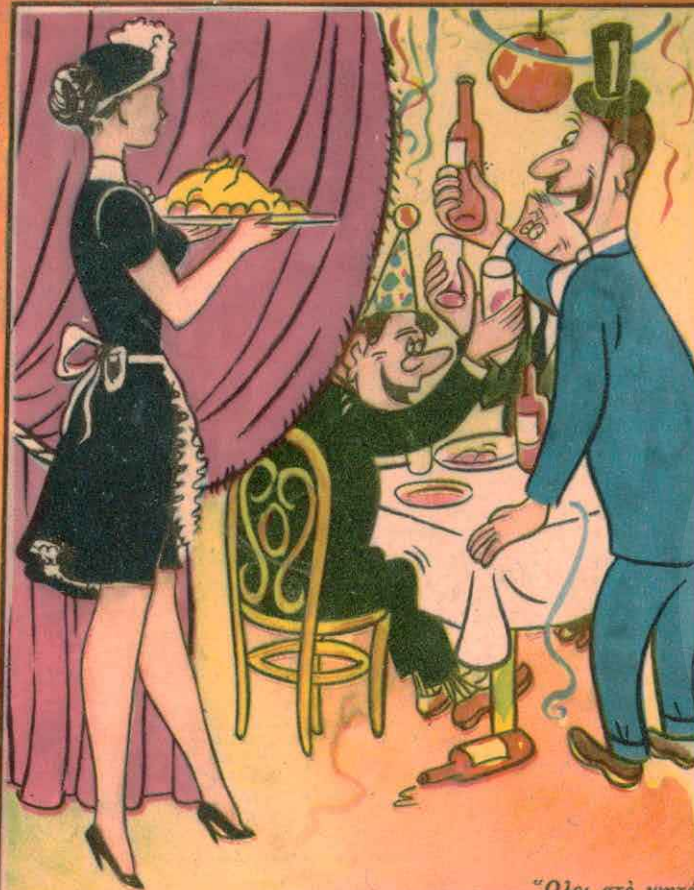
Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ, Ιατρός Δερματολόγος

— Ζαχαρία!... Τι όσπεία είνε αυτά που κάνεις με τη
σαμπάνια;... Θα σκοτωθής!

— Για πάψετε μια στιγμή, βρέ παι-
διά, να δούμε τι λέει αυτός ο κύριος από
το κάτω πάτωμα!...

“Ολοι στο ψητό!”
(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

ΧΘΕΟΦ